

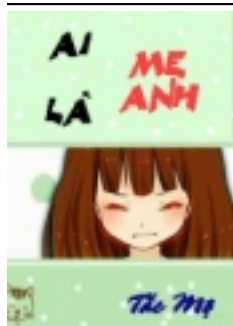
Ai Là Mẹ Anh

Contents

Ai Là Mẹ Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	34
8. Chương 8	39
9. Chương 9	42
10. Chương 10	46
11. Chương 11	52
12. Chương 12	55
13. Chương 13	58
14. Chương 14	62
15. Chương 15	66
16. Chương 16	69
17. Chương 17	74
18. Chương 18	79
19. Chương 19	83
20. Chương 20	85
21. Chương 21	91
22. Chương 22	95
23. Chương 23	100
24. Chương 24	103
25. Chương 25	106
26. Chương 26	110
27. Chương 27	114
28. Chương 28	117
29. Chương 29: Chương 29	121
30. Chương 30	124
31. Chương 31	127
32. Chương 32	130
33. Chương 34	133
34. Chương 35	138
35. Chương 36	141
36. Chương 37	144
37. Chương 38	147
38. Chương 39	151
39. Chương 40	155
40. Chương 41	157
41. Chương 42	160

42. Chương 43	164
43. Chương 44	169
44. Chương 45: Những Đoạn Ngắn Vui	173

Ai Là Mẹ Anh



Giới thiệu

Ai Là Mẹ Anh với chủ đề tình yêu, là câu chuyện gặp gỡ bất ngờ ngay từ phút ban đầu của cả nam và nữ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-la-me-anh>

1. Chương 1

Trương Nhất Mạnh là một y tá.

Là một trong những y tá trong bệnh viện nhân dân lớn nhất ở thành phố A.

Làm việc ở bệnh viện tốt nhất thành phố A, Trương Nhất Mạnh vào đây làm cũng nhờ có chút ít quan hệ, sau khi làm việc ròng rã hai năm, mọi việc dần tốt hơn, nhưng nếu thời gian có thể trở về, cô nhất định chọn học nghiên cứu, hoặc là đến bệnh viện khác, hoặc dứt khoát đổi nghề, tóm lại không cần đến bệnh viện tốt nhất làm y tá là được.

Nếu như vậy, thì cô cũng sẽ không nhận được một đứa con từ trên trời rơi xuống.

Trước cửa phòng VIP trong bệnh viện nhân dân tốt nhất này là hai hàng bảo vệ mặc toàn áo đen, giống hệt trong phim The Matrix, Trương Nhất Mạnh tình cờ đi qua sợ hãi đến mức chân như nhũn ra, sau đó nghe nói, thì ra là con trai thứ ba của gia tộc nổi tiếng trong thành phố A – Trương Ninh Giản bị tai nạn xe cộ, bây giờ đang sống đời sống thực vật, nhà họ Trương vốn vừa trắng vừa đen, cho nên tai nạn xe đó nghe bảo là do có người cố tình gây nên, vậy nên con trai lớn của Trương gia đã phải rất nhiều người đứng giữ cửa, giờ chỉ chờ vị thiếu gia xui xẻo kia tỉnh lại.

Nói đến họ Trương thì đúng là có không ít màu sắc khác nhau, nghe nói họ Trương lúc trước là xã hội đen, thế lực không nhỏ, của cải đếm không xuể, giao thiệp lại rộng, những năm 80, khiêu dâm, xã hội đen ... bị khống chế rất nghiêm ngặt, họ Trương thừa dịp này rửa tay gác kiếm, cho nên tạo nên tập đoàn Trương thị vô cùng nổi tiếng ngày nay. Nhưng cũng nghe nói, tập đoàn này có hàng tá quan hệ trong tối, không thể phơi bày ra ngoài ánh sáng, lúc nào cũng có thể vùng lên phát huy tác dụng. Đến giờ thì chỉ còn ba người con trai, mặc kệ là ai cũng đều có danh tiếng lẫy lừng, đủ để hấp dẫn rất nhiều người.

Nghe nói...

Tất cả những chuyện liên quan đến họ Trương hay Trương Ninh Giản, trước đó đều không thể bỏ hai chữ “nghe nói”, giống như những cô ả đào sắp chết hay những vị cao nhân sắp thăng cấp trong truyện kiếm

hiệp vậy, cho dù bọn họ không hề muốn làm trò hề cho phổ phường, nhưng dân chúng phổ phường vẫn lấy bọn họ ra mua vui.

Trương Nhất Manh vừa cắn hạt dưa vừa nghe chuyện bà tám, nghĩ thầm, tại sao cũng là họ Trương như nhau, nhưng cô lại là một người dân cực kỳ bình thường, còn người ta lại có thể kiêu ngạo nằm trong phòng VIP, bên ngoài còn có vệ sĩ đứng hai hàng, khoa trương đến vậy chứ?

Nhưng thôi, làm một người dân bình thường cũng không phải không tốt, ít nhất cũng không có những người lúc nào cũng nhắm nhắm làm hại mình.

Tối ấy, Trương Nhất Manh phải trực đêm, mơ mơ màng màng cảm giác có người đang rung chuông, cô liếc các phòng bệnh, sau đó lười biếng đẩy cửa phòng bệnh ra, vừa vào phòng cô liền tỉnh táo lại – đây chẳng phải phòng của Trương Ninh Giản – con trai út nhà họ Trương sao ?!

Ai là mẹ anh

Lúc này đã là nửa đêm, thế nhưng trong phòng bệnh, đèn vẫn mở, phòng bệnh này rất lớn, trên chiếc giường một trường trắng tinh tươm là một anh chàng thoát nhìn mới trên dưới 25, tóc mái đen lòa xòa trên cái trán trắng nõn của anh ta, đôi mắt khép lại, nằm dưới cái bóng của hàng lông mi dài, sống mũi cao thẳng, bờ môi có vẻ mỏng, dung mạo của Trương Ninh Giản này đúng là làm cho người người phải thấy tự ti, anh ta cứ như một pho tượng bằng sứ vậy, hoàn mỹ đến nỗi làm cho người khác không thể tin nổi.

“Khụ.” Bỗng nhiên, người đàn ông đứng bên cạnh Trương Ninh Giản hắng giọng một tiếng, Trương Nhất Manh rút ánh mắt lại, lo lắng nhìn người đàn ông kia.

Ông ta thoát nhìn đã hơn 40 tuổi, mái tóc hơi lồi thời, nét mặt nghiêm túc, cau mày nói: “Sao người tới đây lại là cô? Tôi đã gặp cô rồi, chẳng phải chỉ là một y tá bình thường thôi sao? Y tá trưởng của các người đâu?”

Trương Nhất Manh nghĩ, thật là, chăm sóc bệnh nhân thôi, tại sao cứ muốn y tá trưởng phải chịu trách nhiệm không chứ ...

Trương Nhất Manh ngoan ngoãn nhận lỗi: “Có vẻ như tôi đi nhầm phòng rồi, xin lỗi, tôi xin phép rời khỏi trước.”

“Thôi, ” Người đó khoát tay, bất mãn nói: “Cô cứ làm đi, tình trạng của Tam thiếu gia cũng tốt dần rồi, rút cái đầu cảm này ra.”

“A... Vâng.”

Còn “Tam thiếu gia” ... Phong kiến cái gì chứ, cổ hủ cái gì chứ, vờ thanh cao cái gì chứ ... Trương Nhất Manh yên lặng châm chọc.

Trương Nhất Manh di chuyển đến gần “Tam thiếu gia”, lặng lẽ dùng ánh mắt thưởng thức gương mặt tinh xảo này một lần nữa, sau đó ngồi xổm xuống, cẩn thận mở từng băng dán được dùng để cố định ống tiêm.

Bỗng nhiên, cánh tay đó giật giật.

Trương Nhất Manh sợ hết hồn, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trương Ninh Giản đang nghiêng đầu, nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt anh ánh lên vẻ tò mò, hiếu kỳ cũng như sợ sệt.

Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm vào mình, nhịp tim Trương Nhất Manh không khống chế được mà lạc mất hai nhịp.

Một lát sau, cô mới phản ứng được – chẳng phải người này sống thực vật sao? !

“Trời ơi ... tỉnh rồi ...” Trương Nhất Manh trợn mắt hốc mồm, nghĩ thầm, không biết Trương Ninh Giản tỉnh rồi, cô có được tăng lương không nữa, dù sao thì cô vừa đến, anh ta đã tỉnh lại, vậy chẳng phải cô là vật may mắn sao ...

Người đàn ông có mái tóc lồi thời kia bước đến, mừng rỡ nói: “Tam thiếu gia? Cậu tỉnh rồi sao?”

Trương Nhất Manh vừa nói “Chúc mừng chúc mừng”, vừa định rút tay đang cầm băng dán trên mặt Trương Ninh Giản ra.

Nhưng Trương Ninh Giản rất nhanh chóng, một phát bắt được tay của Trương Nhất Manh.

Tay của anh cũng trắng không kém, móng tay được cắt ngắn sạch sẽ, Trương Nhất Manh thật sự liên tưởng đến bài học lúc còn học ở trung học – “Gọt củ hành”.

Bị bàn tay của người đàn ông khác nắm lấy, tim Trương Nhất Manh lại đập nhanh hơn một nhịp, cô nghi ngờ ngẩng đầu nhìn Trương Ninh Giản, nhưng anh ta vẫn vô tội nhìn chăm chăm Trương Nhất Manh, haiz, đối với tên gốc ghêch đứng kế bên, cứ coi như không thấy, không biết vậy.

Giọng nói anh mệt mỏi: “Mẹ ...”

Trương Nhất Manh: “...”

Người đàn ông ngu ngốc: “... ? !”

Cô vừa dùng lực một chút, ống tiêm trên mu bàn tay Trương Ninh Giản đã rút xuống hết.

Trương Ninh Giản thấy đau nên nhíu mày, nhưng vẫn bướng bỉnh không buông tay của Trương Nhất Manh ra, anh chép miệng, đôi mắt phủ lên một lớp sương mù: “Mẹ, đau quá hà ...”

Trương Nhất Manh: “...”

Anh ... Anh đi chết đi ... Chết rồi không đau nữa đâu ...

Trương Nhất Manh chợt suy nghĩ đến những lời này, song, nhìn gương mặt xinh đẹp của Trương Ninh Giản, cùng đôi mắt vô tội ngân ngấn nước kia, nói sao cũng không nên lời.

Cô mở miệng, cuối cùng chỉ nói được hai chữ: “Xin lỗi ...”

Cô quay sang nhìn người đàn ông kia, Trương Nhất Manh trợn to hai mắt với ông ta, muốn hỏi ông ta phải làm sao bây giờ, song, nhìn nét mặt của người đàn ông đó, thật sự là còn thê thảm hơn cả cô, nếu nói Trương Ninh Giản là gổm sứ, thì người đàn ông này chẳng khác gì tượng đá đặt bên cạnh cả ...

Nhờ người ta chỉ bằng tự bản thân giải vây, Trương Nhất Manh khẽ dùng lực, muốn rút tay ra, nhưng Trương Ninh Giản càng nắm chặt hơn, sức của anh ta không nhỏ, tuyệt đối không giống như người vừa hỏi phục sức khỏe sau khi tỉnh dậy.

Trương Nhất Manh nói: “Anh ... Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Trương Ninh Giản nghi ngờ nhìn cô: “Mẹ?”

Trương Nhất Manh thật sự rất muốn điên: “Anh ... Tôi ... Tôi không phải mẹ của anh!”

Trương Ninh Giản lại cười, ánh mắt cong lên, giống như một vầng trăng khuyết, hai bên má lộ ra hai lúm đồng tiền: “Mẹ chính là mẹ, con vừa nhìn một cái là biết rồi!”

Chim con nhận mẹ?

Trương Nhất Manh nhanh chóng nghĩ đến cụm từ này, nhưng Trương Ninh Giản không phải là chim, còn là một người đàn ông hai mươi mấy tuổi, sao lại nhận mẹ lung tung như vậy chứ?

Chết tiệt, tốt nhất là đừng vì cái tai nạn đó mà làm đầu óc bị tổn thương ...

Trương Nhất Manh hít sâu một hơi, miễn cưỡng lắm mới nở nụ cười được: “Thật ra, tôi không phải mẹ của anh ...”

Đôi mắt Trương Ninh Giản ngân ngấn nước: “Mẹ, sao mẹ lại không nhận con ...?”

Trương Nhất Manh: “...”

Người đàn ông đứng bên cạnh cuối cùng cũng tỉnh táo lại, ít ra là hơn Trương Nhất Manh sắp điên lên, hẳn ta chạy ra cửa la to: “Bác sĩ, bác sĩ đâu? Y tá đâu?!”

Lúc này, vị y tá trưởng chạy đến, bác sĩ phụ trách Trương Ninh Giản cùng những bác sĩ nổi tiếng từng lên TV cũng chạy đến, mọi người cùng nhau chạy vào phòng bệnh, và cùng nhau hóa đá.

Bởi vì hai cánh tay Trương Ninh Giản đang nắm mép váy của Trương Nhất Manh, lắc lắc: “Mẹ, đừng đi mà ...”

Trương Nhất Manh cũng đại ra, chết lặng nhìn bọn họ: “Nhanh lên đi, mau cứu mạng đi, cứu mạng đi ...”

Các bác sĩ giỏi nhất trong bệnh viện tốt nhất, dùng thiết bị cao cấp nhất, bắt đầu tiến hành cuộc kiểm tra toàn diện với Trương Ninh Giản.

Từ góc độ của Trương Nhất Manh mà nói, những điều này chẳng có tác dụng gì cả.

Bởi vì khi làm kiểm tra, Trương Ninh Giản hoàn toàn giữ chặt lấy tay hoặc góc áo của cô, đôi mắt ngấn nước không ngừng nhìn cô, chỉ cần cô có ý muốn rời khỏi là lại tỏ ra tội nghiệp, hoặc ầm ầm ụt ụt la lên: “Mẹ ...”

Trương Nhất Manh sắp khóc rồi.

Người đàn ông đứng bên cạnh đã khóc tự bao giờ, nước mắt của ông ta cứ giàn giụa ra, cứ cầm chặt cái điện thoại mà gọi điện liên hồi, Trương Nhất Manh nghe thấy ông ta nói: “Đại thiếu gia, là tôi ... Tam thiếu gia đã tỉnh rồi, vâng ... Vâng, cơ thể thì không có vấn đề gì, ... Vâng . Nhưng mà đầu óc của cậu ấy hơi có vấn đề ... Không phải, không phải, tôi không có ý đó, tôi nói thật ... Cậu ấy, cậu ấy giữ chặt cô y tá kia ... Vâng, cũng tại cô y tá đó vào nhầm phòng ạ ... Đúng vậy, vâng, vâng, là lỗi của tôi ... Bây giờ cậu muốn đến đây? Vâng, vâng, vâng, chúng tôi đang làm kiểm tra toàn diện cho cậu ấy... Dạ!”

Trời ạ.

Trương Nhất Manh liếc nhìn người đàn ông đó, trong lòng nhịn không được chửi thề một câu, xin lỗi chứ, Trương Ninh Giản giữ chặt cô, gọi cô là mẹ đều là lỗi của cô hết sao?

Càng nghĩ càng tức giận, Trương Nhất Manh ngoắc ngoắc tay với người đàn ông kia, người đàn ông đó hiển nhiên không muốn đếm xỉa đến Trương Nhất Manh, nhưng nhìn Trương Ninh Giản đứng bên cạnh cô, vẫn từ từ đi đến: “Có chuyện gì? Đại thiếu gia sẽ lập tức đến đây, để cậu ấy xử lý là được rồi.”

“À, tôi muốn hỏi ông, Trương Ninh ... À không, Tam thiếu gia nhà ông đó, anh ta bao nhiêu tuổi rồi?”

Người đàn ông nghi ngờ nhìn Trương Nhất Manh, giống như không hiểu vì sao cô lại hỏi điều này, sau đó mới đáp: “Tháng 10 năm nay thì tròn 27 tuổi ... Ôi, vốn chỉ còn một tháng thôi mà!”

Trương Nhất Manh suýt nữa thì phát điên thật.

Cô nhìn Trương Ninh Giản: “Tôi hỏi anh, anh bao nhiêu tuổi?”

Trương Ninh Giản nháy nháy mắt: “Còn mẹ?”

“Tôi mới 24 thôi! Sinh nhật tôi trong tháng hai qua rồi đó, mới 24 thôi đó!” Trương Nhất Manh đau khổ nói: “Anh nghĩ đi, anh 27, tôi mới 24, chẳng lẽ tôi đi xuyên thời gian để sinh anh sao ...”

Trương Ninh Giản cười ngọt ngào: “Mẹ, mẹ đừng gạt con nha!”

“ ... ”

Trương Ninh Giản lấy đầu ngón tay tính toán, cuối cùng cũng thả tay xuống, nghiêm túc nói với Trương Nhất Manh: “Hoặc là con mới 7 tuổi, hoặc là mẹ đã 42 rồi!”

Trương Nhất Manh: “...”

Người này nghĩ rằng đây là thế giới của anh ta sao ... Bóp méo sự thật trắng trợn đến vậy, quả là biến thái ...

Trương Nhất Manh ôm đầu khóc rống, khóc được một chút, Trương Ninh Giản nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai Trương Nhất Manh, cô quay cái mặt buồn bã lại, thấy nét mặt khó xử của Trương Ninh Giản, cách nói chuyện trở nên thân thiện hơn: “Có chuyện gì?”

“Không phải là ‘nhà của ông’?” Anh mím môi, hàng lông mày nhíu lại, không đầu không đuôi nói.

“Hả?” Trương Nhất Manh hoàn toàn không hiểu.

Nét mặt Trương Ninh Giản như mắng cô “Sao mẹ lại ngốc quá thế?”, giải thích: “Con không phải của ông ta...” Anh ghét bỏ nhìn người đàn ông đó, dúi đầu vào cổ Trương Nhất Mạnh, cọ cọ: “Con là của mẹ ...”

Người đàn ông : “... Hu hu hu Tam thiếu gia...”

Nhất Mạnh ...

Trương Nhất Mạnh ngửi được một mùi hương thoang thoảng từ tóc của Trương Ninh Giản, vừa nghĩ nên chăm sóc anh làm sao cho tốt, vừa nghĩ làm sao mà người sống thực vật còn có thể gội đầu được, cánh tay cứng nhắc kéo anh ra: “Đừng ... có cọ nữa ...”

Tóc của anh mềm nhũn, làn da lại mịn màng, cọ vào cổ cô làm cô cảm thấy khó xử vô cùng ...

Trương Ninh Giản tội nghiệp nhìn cô.

Trương Nhất Mạnh hạ quyết tâm, trợn mắt nói: “Không nghe lời, mẹ ... đánh cái rắm ... ở cổ đó ...”

Người đàn ông: “...”

Bọn vệ sĩ: “...”

Y tá đứng ở cửa: “...”

Trương Ninh Giản lại rất thích thú, anh ngại ngừng cười, hai cái lúm đồng tiền trên má trở nên lấp lánh, sau đó gật đầu: “Con nghe rồi.”

Người đàn ông hít một hơi thật sâu, đẩy Trương Nhất Mạnh, nói: “Cô mau hỏi Tam thiếu gia xem cậu ấy có nhớ mình là ai không.”

Trương Nhất Mạnh đáp một tiếng, quay đầu hỏi Trương Ninh Giản: “Lại đây, tôi hỏi anh, anh có nhớ mình tên gì không?”

Trương Ninh Giản trợn to hai mắt, giống như một đứa trẻ đang hoảng sợ, tròn mắt đen nhánh chạy tới chạy lui, suy nghĩ nửa ngày, anh ta nói mà có chút khó xử: “Mẹ, con tên gì vậy ...”

Trương Nhất Mạnh: “... Anh, anh tên là Trương Ninh Giản.”

Trương Ninh Giản ngơ ngác lặp cái tên này lần nữa, hưng phấn hỏi tiếp: “Vậy mẹ tên gì vậy?”

“Tôi là ... Trương Nhất Mạnh.” Trương Nhất Mạnh miễn cưỡng trả lời.

Trương Ninh Giản vui vẻ vỗ tay, làm như vừa phát hiện ra một điều trọng đại vậy: “Mẹ đúng là mẹ! Chúng ta cùng họ Trương đó!”

“Trời ạ, anh đừng có kết luận tầm phào nữa! Con thì phải theo họ cha chứ! Muốn thì kêu tôi là ba đi!” Trương Nhất Mạnh tức tới nổi đầu cũng bốc khói, không lựa lời mà nói.

Người đàn ông kia và một đám vệ sĩ đứng đằng sau cô háng giọng, Trương Nhất Mạnh hiểu ý, rụt rè nói: “Ha ha, tóm lại, tôi không phải mẹ của anh ...”

Trương Ninh Giản hoàn toàn không quan tâm đến: “Vậy ba ba đâu?”

“Hả?”

Trương Ninh Giản nhìn chung quanh, sau đó dừng lại nhìn người đàn ông kia, lại lần nữa tỏ ra chán ghét: “Mẹ đừng nói là ông ta chứ?”

Người đàn ông: “Tam, tam, tam thiếu gia ... Người không được nói vậy.”

Trương Nhất Mạnh: “... Không phải đâu.”

Trương Ninh Giản nói: “Vậy ba đâu rồi?”

Trương Nhất Mạnh nghĩ, tôi không biết trả lời anh thế nào nữa ...

Trương Ninh Giản tự cho là thông minh, đưa ra kết luận: “Chắc là ba đã chết rồi, cho nên con mới theo họ của mẹ.”

Giọng nói ngây thơ của anh toát lên một vẻ chắc chắn, nói đến ba chữ “ba đã chết” còn vui vẻ vô cùng, giọng điệu không khác gì một đứa bé la lên: “Hôm nay con được ăn kẹo!” vậy.

Trương Nhất Manh: “...”

Làm sao bây giờ, người này rõ ràng là không bình thường ... Ba chết có cần phải vui vẻ đến vậy không?

Hơn nữa... Trương Nhất Manh thầm rơi lệ, ông xã tương lai chưa xuất hiện của tôi ơi, em rất rất xin lỗi, chưa gì anh đã bị người ta trù chết rồi ...

Sau đó vẫn là một vòng tuần hoàn không dừng lại: Trương Nhất Manh nói rằng mình không phải là mẹ của Trương Ninh Giản – – Trương Ninh Giản vẫn cho rằng Trương Nhất Manh là mẹ của mình – – phủ nhận – – không đồng ý – – phủ nhận ...

Đúng là không dứt thật ...

Vào lúc Trương nhất Manh sắp khóc thì đột nhiên, cửa phòng lại mở ra, người đàn ông kia như trút được gánh nặng, la to: “Đại thiếu gia!”

“Ừm. Ninh Giản đâu?” Một giọng nói trầm trầm nam tính vang lên.

Bốn chữ này đối với Trương Nhất Manh mà nói thật sự không khác gì cứu tinh, cô đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông mặc áo đen đi đến phía mình, đôi lông mày của người đó và Trương Ninh Giản có vài phần giống nhau, nhưng không thể gọi là có vẻ đẹp hoàn mỹ như Trương Ninh Giản được. Ánh mắt của anh ta rất sắc bén, giống như một lưỡi dao bén, anh ta nhìn thoáng qua Trương Nhất Manh, cô có cảm giác như bị dao găm khắp người vậy, vừa bị đau vừa bị đâm, muốn trốn cũng không dám trốn.

Nếu nói Trương Ninh Giản là con búp bê tinh xảo làm cho người ta yêu thích không buông tay thì người này như một miếng sứ đã vỡ, mỗi một cạnh đều sắc bén, chỉ cần đến gần một chút sẽ bị cái lạnh thấu xương của anh ta làm cho thương tích cả người.

Dù là anh em nhưng lại khác xa hoàn toàn.

Thoạt nhìn qua, biết ngay là phần tử nguy hiểm ...

2. Chương 2

Trương Nhất Manh nhớ, con trai lớn họ Trương tên là Trương Ninh Trí, lúc này, anh ta đang cau mày đi đến phía Trương Nhất Manh và Trương Ninh Giản, cô rất muốn bỏ chạy, nhưng tay vừa cựa quậy một chút thì đã bị Trương Ninh Giản nắm chặt lại, Trương Nhất Manh nhìn những ngón tay thon dài trắng trẻo đặt trên cánh tay của mình, đành phải tiếp tục ngồi bên cạnh anh.

Chú ý đến chi tiết này, Trương Ninh Trí lại càng nhíu mày, sau đó, anh ta xem Trương Nhất Manh như không khí, đi thẳng đến chỗ Trương Ninh Giản, hỏi: “Ninh Giản?”

Trương Ninh Giản hoàn toàn không để ý đến anh ta, giật giật cánh tay Trương Nhất Manh, nói: “Chú này là ai vậy?”

Trương Ninh Trí: “...”

Chú ... Trương Nhất Manh suýt nữa thì bật cười ra tiếng, nhưng nhìn gương mặt u ám của Trương Ninh Trí, cô cảm thấy nếu cô dám cười, chắc chắn sẽ bị giết ngay lập tức, đành nhin lại, hắng giọng nói: “Đừng nói lung tung, anh ta là anh của anh ...”

Trương Ninh Giản kinh ngạc nói: “Hả? Mẹ sinh đến hai đứa con sao?”

Trương Ninh Trí: “...”

Lần này, Trương Ninh Trí nhìn thẳng vào Trương Nhất Manh.

Trương Nhất Manh suýt nữa đã bị hù chết rồi.

Trương Nhất Manh lấp ba lấp bắp giải thích: “... Không phải tôi sinh, hai người, không có ai là tôi sinh ...”

Rốt cuộc cô đã trêu phải ai thế này? Huhu...

Trương Ninh Trí nói: “Ninh Giản? Đừng phá phách nữa, ngay cả anh chú cũng không nhận ra sao?”

Nét mặt Trương Ninh Giản tỏ ý “Chú nghĩ tôi là gốc sao?” nhìn anh: “Mẹ cũng nói chú không phải do mẹ tôi sinh ra rồi, sao chú lại là anh của tôi được.”

Trương Ninh Trí liếc Trương Nhất Mạnh một cái.

Trương Nhất Mạnh: “T_T...”

Chẳng lẽ kêu cô nói “Đúng vậy, anh ta là anh của anh, hai người đều do tôi sinh ra”...Sao?

Nếu dám nói vậy, chắc chắn Trương Ninh Trí sẽ giết cô ... Sau đó quãng thi thể của cô xuống biển, giống như bọn mafia trong những bộ phim truyền hình hay nói vậy ... Cô bây giờ nói cái gì cũng sai, không nói càng sai thêm!

Trương Ninh Trí nói với Trương Nhất Mạnh: “Cô là ... cô y tá đó?”

Giọng nói của anh ta lạnh như băng, cô cảm tưởng như mình vừa đụng vào một tảng đá lớn vậy.

“À ... ừm.” Trương Nhất Mạnh sợ hãi đáp, cẩn thận tránh xa tảng đá này.

Trương Ninh Trí nói: “Phiền cô, bỏ tay khỏi em trai của tôi.”

Phiền phức ở đây rõ ràng cô cũng không muốn mà ... Trương Nhất Mạnh lập tức nghe lời, kéo tay của Trương Ninh Giản ra, cũng cố gắng rút tay mình ra ...

Trương Ninh Giản mím môi không dám khóc, nhưng vẫn không chịu buông, cuối cùng đành ra đoàn sắt thủ, nước mắt ngân ngấn nói: “Mẹ ...”

Trương Nhất Mạnh lập tức xụi lơ.

Gương mặt này, đúng là có hại cho nhân gian ...

Nói thật ra, mỗi lần Trương Ninh Giản dùng gương mặt vô tội này nhìn cô, Trương Nhất Mạnh sẽ lập tức nghĩ đến loài chó Samoyed nhỏ con xinh xắn, luôn mở to đôi mắt đen nhánh ra nhìn mình ... Trên đời này, có lẽ không có mấy người con gái có thể chống cự được ánh mắt này ...

Trương Ninh Giản bất mãn nhìn Trương Ninh Trí: “Sao chú lại chia rẽ mối quan hệ mẹ con của chúng tôi hả?”

Trương Ninh Trí: “...”

Một lúc sau, anh ta thở dài, nói với Trương Nhất Mạnh: “Xin hỏi, cô có thể từ chức không?”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Có thể giải thích chuyện này một chút được không vậy?

Liên quan gì đến cô chứ? Tại sao vô duyên vô cớ lại muốn cô từ chức chứ? Khó khăn lắm cô mới làm việc được ở, cũng làm việc ở đây lâu lắm rồi, chẳng lẽ chỉ vì hai anh em này mà từ chức ư?! Vì một người ... không bình thường thế này, mà bị đuổi ra khỏi bệnh viện sao? Bây giờ là thế kỷ 21 rồi, là xã hội có pháp luật, cho dù là xã hội đen cũng không được cường thế như vậy!

Trương Nhất Mạnh ưỡn ngực, không sợ hãi nói: “Tại sao?! Tôi mới là người vô tội mà?!”

Trương Ninh Trí thần nhiên nói: “Cô Trương, chắc cô hiểu nhầm ý của tôi rồi, ý tôi là từ chức ở bệnh viện này, sau đó chăm sóc riêng cho em trai của tôi.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Cô cũng sờ: “Chăm sóc ... chăm sóc riêng em trai của anh?”

Trương Ninh Trí gật đầu nói: “Em trai của tôi bây giờ không thể không có cô rồi, tôi hi vọng trước khi nó nhớ lại mọi chuyện thì cô có thể chăm sóc cho nó.”

Trương Nhất Manh quay đầu lại nhìn Trương Ninh Giản đang nắm góc áo của mình, chăm chú nghe hai người nói chuyện, cảm thấy do dự vô cùng.

Trương Ninh Trí tiếp tục lên tiếng: “Ăn ở do họ Trương chúng tôi lo, một tháng ... Tạm thời là hai vạn đi, mấy thứ phí khác thì cứ trực tiếp nói với tôi.”

Trương Nhất Manh: “...”

Bao ăn bao ở, tiền lương mỗi năm hai mươi bốn vạn, đừng nói là sau này còn tăng lương nữa ... Trương Nhất Manh như nhìn thấy một núi tiền trước mắt, đang tỏa ra ánh hào quang rực sáng, cười đùa đi về phía cô ...

Trương Nhất Manh hoàn toàn bị núi tiền này đầu độc, đang định gật đầu, chợt nhìn thấy đám vệ sĩ The Matrix đứng đằng sau Trương Ninh Trí.

... Đúng rồi, họ Trương là xã hội đen mà ... = =

Giống như bị dội cả một gáo nước lạnh, Trương Nhất Manh lập tức tỉnh táo lại, nếu cô vào họ Trương làm việc thì phải từng giây từng phút ở cạnh Trương Ninh Giản, vậy lỡ như có người muốn gây bất lợi với họ Trương ... Vậy chẳng phải cô cũng bị liên lụy sao? Hơn nữa, lỡ như cô không cẩn thận, biết những điều không nên biết, vậy còn bị kịch hơn.

Cho nên, Trương Nhất Manh hít sâu một hơi, từ từ, từ từ lắc đầu: “Không... Tôi, tôi từ chối.”

Trương Ninh Trí nhú mày: “Từ chối?”

Trương Nhất Manh gật đầu, đang định thao thao bất tuyệt rằng mình sẽ không bị tiền bạc dụ dỗ, Trương Ninh Trí lại nói: “Tôi có cho cô lựa chọn sao?”

Trương Nhất Manh: “...”

Đây là ... ý gì thế ... ?

Trương Nhất Manh ngơ ngác nhìn Trương Ninh Trí: “Hả?”

Trương Ninh Trí nói: “Tôi chỉ báo với cô thôi.”

Sau đó anh nhìn người đàn ông ngu ngốc đang đứng bên cạnh, nói: “Nói với viện trưởng một tiếng, tôi muốn làm thủ tục xuất viện cho Ninh Giản, dù sao cô gái này cũng là y tá, sẽ không có vấn đề gì!”

Dừng lại một chút, anh ta nói: “À, tiện thể nói với viện trưởng, y tá này từ chức.”

Người đàn ông kia lập tức gật đầu: “Vâng!”

Hai người này nói chuyện với nhau hoàn toàn không chú ý đến người trong cuộc là Trương Nhất Manh, càng đừng nói đến việc hỏi ý kiến của cô.

Trương Nhất Manh: “...”

Tiện thể nói một tiếng? Nói em gái của anh ... Không đúng, là em trai của anh ta ... Đi cùng mình sao ...?

Trong lòng Trương Nhất Manh bắt đầu cảm thấy tức giận bùng lên, nhưng nhìn gương mặt bình tĩnh thản nhiên của Trương Ninh Trí, cùng đám người khổng lồ phía sau anh ta, cô tự cảm thấy vô dụng lui về đằng sau, yên lặng không nói.

Trương Nhất Manh lặng lẽ đặt biệt danh ình: lui nữ(*).

(*) cô gái luôn lui về phía sau.

Hu hu hu hu...

Trương Ninh Giản đứng bên cạnh cũng ngoan ngoãn nghe hai người họ nói chuyện, sau đó vui vẻ nắm áo Trương Nhất Manh nói: “Mẹ, mẹ sẽ đến ở với con sao?”

Trương Nhất Manh: “Ừ... Hu hu hu hu.”

Trương Ninh Giản vô tội chớp mắt nói: “Mẹ, sao mẹ lại khóc?”

Trương Nhất Manh mở miệng, định nói chuyện thì ánh mắt sắc như dao của Trương Ninh Trí bay đến.

Cô đành phải nuốt lại, tìm có khác: “Hu hu hu hu, mẹ ... mẹ vui quá thôi ...”

Trương Ninh Trí: “...”

Nói là chăm sóc riêng cho Trương Ninh Giản, nhưng trên thực tế thì ... Trương Nhất Manh cẩn thận suy ngẫm lại, hình như cũng giống như làm bảo mẫu thôi, khác là ở chỗ mình được chăm sóc một người rất đẹp trai, rất giống ... chó Samoyed.

Viện trưởng của bệnh viện đúng là quá vô dụng. Trương Nhất Manh mặc đồ y tá âm ỉ đi sau Trương Ninh Trí, đằng sau còn có thêm Trương Ninh Giản, viện trưởng còn vui vẻ nói với Trương Nhất Manh: “Nhất Manh à, em đúng là có số may mắn, sau này nhất định phải cố gắng đó.”

Nhất Manh cái gì ... May mắn cái gì ... Tôi không đập đầu ông vào tường là may mắn lắm rồi đó!

Trương Nhất Manh đúng là dở khóc dở cười, trước kia thỉnh thoảng mới đi ngang qua viện trưởng, nhưng ông ta luôn coi cô như người vô hình, vậy mà bây giờ lại thân thiết đến thế, trở mặt cũng không cần nhanh đến thế chứ.

“Ha ha, vâng ...” Trương Nhất Manh cười cho có lệ, thầm nghĩ, cố gắng cái quái gì chứ ...

Ở trước cửa bệnh viện là ba chiếc xe màu đen, tất cả đều có rèm che, Trương Nhất Manh vừa thấy ba chiếc xe này, sắc mặt tái mét – – kiêu ngạo thật đấy, nếu tôi là kẻ thù của mấy người, tôi cũng biết phải tấn công chiếc xe ở giữa nữa ... Đúng là làm màu.

Trương Ninh Trí ngồi vào tay lái phụ, người đàn ông kia mở cửa cho Trương Ninh Giản và Trương Nhất Manh, có lẽ do sợ Trương Nhất Manh sẽ biến mất mà Trương Ninh Giản luôn đi đằng sau Trương Nhất Manh, Trương Nhất Manh không vào, anh cũng không chịu vào, cuối cùng Trương Nhất Manh đành phải vào xe ngồi, Trương Ninh Giản cũng nhanh chóng vào theo.

Trương Nhất Manh: “...”

Chiếc xe hơi đầu tiên chạy đi, những chiếc xe tiếp theo cũng dần dần chuyển động theo, bây giờ còn sớm, trời vẫn còn hơi tối, trên đường không có ai, cũng không có xe cộ, xe chạy vô cùng thoải mái, Trương Nhất Manh cảm thấy hơi mệt, mi mắt nặng trĩu, dần dần sụp xuống, cô dựa vào ghế, từ từ nhắm mắt lại.

Trương Ninh Giản thấy Trương Nhất Manh ngủ thiếp đi, lấy tay chọc vào mặt của cô.

Trương Nhất Manh không có phản ứng.

Trương Ninh Giản thấy Trương Nhất Manh không để ý đến mình, có chút bất mãn, bĩu môi ngất lỗ mũi của Trương Nhất Manh, không cho cô hít thở.

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Ninh Giản buông tay ra.

Trương Nhất Manh: “Khụ khụ ..”

Cô vất vả lắm mới thở lại bình thường được, tức giận nói: “Anh đang làm gì thế hả? Muốn tôi chết lắm hả?”

Đôi mắt Trương Ninh Giản ngẩn lệ: “Mẹ, đừng mắng con mà ...”

Trương Ninh Trí: “Khụ.”

Trương Nhất Manh: “...”

“Ngaoan ...” Trương Nhất Manh nói với Trương Ninh Giản đang nước mắt lưng tròng, “Đừng khóc nữa, mẹ thương con.”

Trương Ninh Trí: “...”

Trương Ninh Giản vui vẻ dụi đầu vào người Trương Nhất Manh: “Vâng!”

Trương Nhất Mạnh: “T__T “

Thật ra, người nên khóc phải là cô mới đúng.

Để tiện cho việc sau này chạy trốn, Trương Nhất Mạnh cẩn thận nhìn ngắm con đường ngoài cửa sổ, dần dần, cô mới phát hiện bọn họ đang đi ra ngoại thành ...

“À ... Trương, Trương thiếu gia.” Trương Nhất Mạnh do dự một chút, nhưng vẫn cố gắng mở miệng, Trương Ninh Trí ở ghế phụ đáp một tiếng, cô tiếp tục nói: “Chúng ta đang đi đâu vậy

“Biệt thự ở sườn núi.” Trương Ninh Trí trả lời ngắn gọn.

“ ... ”

Ở sườn núi, lại còn là biệt thự?

Trong suy nghĩ của Trương Nhất Mạnh, ở trên núi không phải là cây cối thì là nấm mồ ...

“Vậy đi lại có tiện không?” Trương Nhất Mạnh không dám nói thẳng suy nghĩ của mình ra, đành phải khéo léo hỏi anh ta.

Trương Ninh Trí thoát nhìn không để ý tới, nhưng vẫn giải thích: “Ở đó yên tĩnh, thích hợp cho Ninh Giản dưỡng bệnh, nếu như nó có thể bình phục lại thì có thể về nhà của nó.”

Còn có cả nhà riêng ...

Xe càng đi, đường càng hẻo lánh, Trương Nhất Mạnh càng lúc càng thấy sợ hãi, lơ như Trương Ninh Trí muốn bán cô ở nơi rừng sâu núi thẳm như thế này thì cũng không khó khăn lắm.

Thế nên, cô nhìn sang Trương Ninh Giản đang nắm chặt áo của mình bên cạnh, đến lúc đó lấy anh ta ra làm con tin cũng được. Nhưng vừa quay qua nhìn, mặt của Trương Nhất Mạnh liền đen lại – khó trách anh ta yên lặng đến vậy, thì ra là đã ngủ thiếp đi ...

Nếu phải tại anh ta, sao bây giờ cô lại thấy lo sợ thế này chứ, nhưng đầu sổ gây nên lại ngủ ngon như vậy ... Trương Nhất Mạnh chợt có ý nghĩ: Người này là kẻ thù trong đầu, cô lén lút đưa tay ra, định bóp lỗ mũi của anh ta lại, nhưng lại không đành lòng.

Trương Ninh Giản ngủ không phải cô chưa từng thấy, nhưng Trương Ninh Giản khi ấy, mặc dù nhìn rất đẹp, nhưng lại như thiếu đi một cái gì đó. Còn bây giờ, cũng vẫn ngủ như thế này, nhưng lại toát lên vẻ đáng yêu, ngây thơ của trẻ con, đôi lông mi khẽ rung động giống như một con bướm đậu lên mặt hồ, không biết khi nào sẽ vươn cánh mà bay đi. Hô hấp rất đều đặn, lại thêm vẻ lương thiện nhưng lại lạnh lùng bên ngoài, làm cho người ta muốn chạm cũng không thể chạm vào.

Đồng thời, Trương Ninh Trí ngồi đằng trước ho nhẹ, nhắc nhở Trương Nhất Mạnh rút tay lại.

Cô vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Rốt cuộc, chạy mãi cũng đến được vùng ngoại thành, cô chưa từng thấy những con đường này, bây giờ mới biết, thì ra thật sự có biệt thự, mà còn ở sườn núi, nằm ngay ở nơi mà ánh đèn sáng rực rỡ nhất.

Trương Nhất Mạnh nghĩ, những thư sinh ngày xưa lên đường đi thi, khi trời tối thì phải vào những ngôi miếu đồ nát để mà sống tạm, chợt nhìn thấy ở phía xa có ngọn đèn, có ánh lửa, không chừng trong đó còn có những người đẹp đang dọn những món ngon ngồi đợi mình, chắc là cảm thấy kinh ngạc lắm. Nhưng theo quy luật mà nói, những người đẹp đó, phần lớn đều là yêu quái...

Xe của bọn họ men theo con đường quanh co ở chân núi, sau đó chạy đến trước một cánh cửa sắt lớn, cửa từ từ mở ra, từng chiếc xe ô tô chạy vào, Trương Nhất Mạnh cố gắng tỉnh táo nhìn rõ cảnh vật hai bên đường, đau khổ phát hiện rằng cô chưa từng thấy những thứ này bao giờ. Con đường này rất rộng, đủ cho hai chiếc xe chạy cùng lúc, chiếc xe cứ không ngừng đi đến, sau đó dừng trước một căn biệt thự có màu xanh, màu vàng rực rỡ, một người phụ nữ chừng 40 tuổi mặc đồng phục đi ra, mở cửa xe cho bọn họ, lễ phép nói: “Đại thiếu gia, Tam thiếu gia.”

Sau đó, ánh mắt của bà ta kinh ngạc nhìn Trương Nhất Mạnh – – nhưng ba giây sau, bà ta lập tức chuyển ánh mắt đi, cũng coi như không thấy Trương Ninh Giản đang nắm chặt áo của Trương Nhất Mạnh.

Có lẽ là quần gia.

Bà quần gia cười nói với Trương Ninh Giản nói: “Chúc mừng Tam thiếu gia khỏi bệnh.”

Trương Ninh Giản chẳng thèm nhìn bà ta, ánh mắt vẫn còn mơ mơ màng màng, nói với Trương Nhất Mạnh: “Mẹ, con muốn ngủ nữa ...”

Bà quần gia: “...”

Trương Ninh Trí nói: “Dì Thu, đưa Tam thiếu gia và ... cô Trương vào phòng nghỉ ngơi đi, có chuyện gì đợi sáng mai nói tiếp

Sau đó, anh ta nhìn thoáng qua Trương Nhất Mạnh, nói: “Chăm sóc nó cho tốt.”

Trương Nhất Mạnh cứng ngắc nói: “Vâng, Trương ... Trương thiếu gia.”

Trương Ninh Trí nhú mày, suy nghĩ một chút rồi nói: “Cô gọi tôi là Trương Ninh Trí là được rồi.” .”

Ôi trời ...

Trương Nhất Mạnh kinh ngạc nhìn, Trương Ninh Trí từ khi gặp mặt thì luôn tỏ vẻ lạnh lùng xa cách, sao bây giờ lại trở thành bình dị gần gũi thế này, còn kêu cô gọi thẳng tên của anh ta ?

A, trong phim truyền hình cũng thường chiếu như vậy mà, nam chính lạnh lùng khó gần, sau đó nữ chính đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời nam chính, làm thay đổi nam chính. Giống như Giang Trục Thụ và Viên Tương Cầm hay ... Cô không nhớ nữa .=.

Có điều, Trương Ninh Trí này đúng là dễ hòa tan, huống chi lại còn trước một người không có gì đặc biệt như cô ...

Sau đó, Trương Ninh Trí thản nhiên nói: “Nếu không, Ninh Giản cũng không biết gọi tôi là gì.”

...

Ừ nhỉ?

Cô gọi Trương Ninh Trí là “thiếu gia”, mà Trương Ninh Giản là em trai của anh ta, vậy cô cũng nên gọi Trương Ninh Giản là “thiếu gia”, mà anh ta lại gọi cô là mẹ ...

Đầu của Trương Nhất Mạnh như muốn nổ tung, đừng nói là cô, cho dù Trương Ninh Giản có thông minh cách mấy cũng không hiểu nổi ...

Trương Ninh Trí đúng là suy nghĩ rất chu đáo.

Có điều ... hình như trí tưởng tượng của cô cũng phong phú lắm thì phải

3. Chương 3

“Xin lỗi, tôi nên gọi cô như thế nào đây?” Dì Thu đưa bọn họ đi ngang qua từng phòng ngủ, hỏi.

“À, con họ Trương, tên là Trương Nhất Mạnh, dĩ cứ gọi con là Trương Nhất Mạnh được rồi.” Trương Nhất Mạnh cảm thấy hơi khó xử, đành học theo cách nói của các nữ chính trong phim truyền hình.

“Cô Trương.” Dì Thu cười cười nói.

Đọc những truyện ngon tinh hay nhất tại truyệnbt

Trương Nhất Mạnh: “...”

Thôi, mặc kệ vậy=.

Những căn phòng trong biệt thự đều lấy phong cách đơn giản nhã nhặn làm chủ, thường là trang trí bằng màu trắng, được phối hợp với những đồ gia dụng đắt đỏ khác làm cho cả biệt thự như một vùng đất trù phú, đa dạng, tuy vậy mà vẫn không mất đi vẻ uy phong, lẫm liệt vốn có.

Trong biệt thự dĩ nhiên là có người làm, tất cả đều mặc đồng phục, tuy vậy, căn nhà này thoát nhìn vẫn lạnh lẽo, thờ ơ đến thế.

Trương Nhất Manh thậm chí còn nghĩ, có lẽ ngày mai tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm trong một ngôi mộ nào đó ...

Nói cho cùng thì, công thức núi = mộ đã cắm rễ rất sâu trong đầu y tá Trương của chúng ta rồi ...

Đến trước phòng của Trương Ninh Giản, Trương Nhất Manh vừa đẩy cửa ra, đã cảm thấy vô cùng phần nộ – Phòng ngủ của Trương Ninh Giản, chưa nói đến phòng thay đồ, phòng tắm, phòng vệ sinh ... Đã lớn hơn gấp mấy lần cả căn nhà của cô gộp lại!

Trương Nhất Manh nhìn Trương Ninh Giản, ý nghĩ “Người này là kẻ thù” hoàn toàn đã chuyển sang “Người này là kẻ thù của kẻ thù của cô!”

Trương Ninh Giản vô tội mở to hai mắt: “Có chuyện gì vậy?”

Trương Nhất Manh: “... Không có gì.”

“Chắc là anh mệt lắm rồi, mau đi ngủ đi.” Trương Nhất Manh ghen tỵ nhìn qua cái giường ngủ màu xanh đậm cực kỳ lớn, với cái bề rộng của chiếc giường này, chắc là lăn qua lăn lại cỡ nào cũng không té được ... Đúng là kẻ thù trong kẻ thù mà...

Ôi trời, Trương Nhất Manh đột nhiên nghĩ, khi nông dân phê phán gian thương thường nói: phụ nữ có chồng mỗi buổi sáng đều phải ăn bánh quẩy với cháo, mỗi khi ngày ấy đến thì phải đặt thêm một chén đường đỏ ở đầu giường để uống giảm đau ...

Có lẽ bây giờ tâm trạng của cô cũng giống như vậy ... = =

Trương Ninh Giản kéo tay Trương Nhất Manh: “Cùng đi đi.”

Trương Nhất Manh: “...”

“Cái gì?”

“Cùng nhau đi ngủ đi.” Trương Ninh Giản ngáp một cái, có lẽ là mệt lắm rồi, nhưng quyết không chịu cho Trương Nhất Manh đi, vẫn kéo tay của cô không buông.

Đọc những truyện ngon tinh hay nhất tại [truyenbt](#)

Trương Nhất Manh cầu cứu nhìn dì Thu, dì Thu chỉ thản nhiên nói: “Cô Trương, đã làm phiền cô, xin phép.”

Sau đó thì bình thản quay mặt bỏ đi, để lại Trương Nhất Manh trợn mắt há hốc mồm mà vẫn phải đối phó với Trương Ninh Giản.

Trương Nhất Manh thật sự rất muốn khóc, cô nói: “Chuyện đó ... Ninh Giản à ...”

Trương Ninh Giản dường như rất vui, ánh mắt chứa nụ cười nhìn cô: “Mẹ, đây là lần đầu tiên mẹ gọi tên con ...”

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Nhất Manh nói: “Tôi ... tôi không thể ngủ với anh được.”

Trương Ninh Giản nghi ngờ nhìn cô, nói: “Tại sao?”

Trương Nhất Manh: “...”

Cô cũng đâu thể nói với anh ta “nam nữ thụ thụ bất tương thân” được?! Chưa nói đến chuyện anh ta hiểu hay không, cho dù anh ta hiểu, chắc chắn cũng sẽ chêm thêm một câu “Nhưng mà mẹ là mẹ con mà” ...

Hu hu, thật là khó làm.

Trương Nhất Manh vẫn còn suy nghĩ, Trương Ninh Giản đã nằm xuống giường, Trương Nhất Manh đã bị kéo xuống, nằm bên cạnh Trương Ninh Giản.

Hai người bọn họ, mắt chạm mắt, Trương Ninh Giản nhìn cô, trong ánh mắt dường như mang theo cả nụ cười tinh khiết, giống như hai ánh sao lấp lánh, anh lấy đầu dụi dụi vào đầu của Trương Nhất Manh, sau đó...

Trương Nhất Manh hét răm lên: “Anh đang làm gì đó? !”

Trương Ninh Giản dám ... dám dụi đầu vào ngực của cô?!

Thật sự là vào ngực đó!

Trương Ninh Giản vô tội ngẩng đầu: “Ồ đây mềm hơn ...”

Trương Nhất Manh: “...”

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra với cô thế này?!

Trương Ninh Giản lại nói tiếp: “Tuy là cũng cảm giác được có xương ...”

Trương Nhất Manh: “... Cút! Gối mềm hơn nhiều! Nằm lên gối mà ngủ! Đừng ép tôi đá anh xuống giường đó!”

Trương Ninh Giản đành phải mím môi, thút thít dựa đầu lên gối mà ngủ, Trương Nhất Manh vừa mới thở phào nhẹ nhõm, tay của Trương Ninh Giản lại đi tới, lần này là kéo Trương Nhất Manh, ôm chặt cô như cái gối ôm.

Trương Nhất Manh: “... Anh đang làm cái gì thế hả? Yên phận mà ngủ không được sao?”

Trương Ninh Giản xem chừng rất mệt, anh nói mà như không thể nghe được: “Mẹ không thích con ... Con phải ôm chặt mẹ, nếu không mẹ sẽ chạy mất...”

Trương Nhất Manh thật sự bị lời nói này của anh đâm vào đúng nơi mềm yếu nhất trong lòng, thậm chí còn khơi dậy niềm thương yêu của người mẹ, cô đưa tay xoa đầu Trương Ninh Giản: “Không phải không thích anh đâu.”

Người như Trương Ninh Giản, thật sự là khó làm cho người ta không thích anh ta được, chỉ là ... Haiz.

Trương Ninh Giản không nghe được những lời của Trương Nhất Manh, anh ôm Trương Nhất Manh mà ngủ thiếp đi, lồng ngực lên xuống đều đều, hơi thở nhẹ nhàng, đều đặn.

Hôm sau, khi tỉnh dậy đã là giữa trưa, Trương Ninh Giản dậy sớm hơn Trương Nhất Manh, thấy “mẹ” vẫn còn đang ngủ, lại thêm không có chuyện gì làm, định lấy tay bóp mũi của cô để kêu cô tỉnh lại, nhưng lại thấy không nổi. Bỗng nhiên nhớ đến dáng vẻ tức đỏ mặt của “mẹ” ngày hôm qua, anh quyết đoán đưa tay ra, bóp chặt lại ...

Trương Nhất Manh đột nhiên tỉnh lại, giống như một con cú mèo hoảng sợ nhìn xung quanh phòng, sau đó lại nhìn Trương Ninh Giản ngồi chồm hổm trước mặt, tức giận đến nổi mặt đỏ lên, nói: “Trương Ninh Giản! Đứa con như anh đúng là biết đùa thật đấy!”

Trương Ninh Giản vô tội mở to hai mắt, dáo dác nhìn, ôm lấy Trương Nhất Manh: “Mẹ dậy rồi!”

Trương Nhất Manh: “...”

Cô vừa thức dậy đã bị chọc tức thế này thì chắc chắn cả ngày hôm nay sẽ chẳng yên thân đâu, nghĩ đến đúng là thấy đau lòng ...

Trương Nhất Manh thấy mình vẫn còn mặc bộ đồ y tá của ngày hôm qua, cô cảm giác mình nên về nhà một chuyến, lấy đồ đạc qua hết, bỗng nhiên có người gõ cửa, giọng của dì Thu vang lên: “Tam thiếu gia, cô Trương, hai người đã dậy chưa?”

“A ... dạ rồi.” Trương Nhất Manh lấy tay chỉnh lại đầu tóc, chạy đến mở cửa, vừa mở cửa thì ngay người ra, bởi vì đằng sau dì Thu có thêm vài người hầu, cầm lấy vài cái vali cỡ lớn đi vào.

Dì Thu nói: “Cô Trương, đây là những thứ trong nhà của cô, chúng tôi đã đem tất cả đến.”

Trương Nhất Manh: “... Cảm ơn, cảm ơn.”

Trương Nhất Manh cảm thấy như phát điên, trời ạ, sao mấy người có thể biết được nhà của tôi ở đâu, còn lấy được chìa khóa của nhà tôi ở đâu? Rốt cuộc xã hội này còn pháp luật không vậy?!

Nàng cảm thấy rằng, người thân của cô hiện không an toàn, cực kỳ không an toàn ...

Dì Thu cười một tiếng: “Không có gì. Vật dụng cá nhân của cô, chúng tôi đã thay hoàn toàn bằng cái mới để trong nhà vệ, cô có thể sử dụng tự nhiên.”

“Vâng ...” Trương Nhất Manh bất đắc dĩ nhìn người hầu đem hành lý của mình vào, sau đó thì đi vào nhà vệ sinh, mà Trương Ninh Giản ... Cũng đi vào cùng với cô.

Trương Nhất Manh sức cùng lực kiệt nói với anh: “Anh đi theo tôi làm gì hả? Mau đi ra ngoài.”

Trương Ninh Giản vô tội nói: “Con giúp mẹ đánh răng rửa mặt thôi mà!”

Trương Nhất Manh: “... Bây giờ anh muốn thế nào đây? Táy máy tay chân phải không? Giúp cái gì mà giúp chứ? ...

Trương Ninh Giản chẳng nói, chỉ chớp chớp đôi mắt nhìn cô.

Trương Nhất Manh: “... Được rồi, anh đợi một chút, tôi vào nhà vệ sinh, đi vệ sinh đó, biết chưa? Là đi tiểu, đi tiểu đó, được chưa? ...”

Trương Ninh Giản ngoan ngoãn ở lại bên ngoài.

Trương Ninh Giản cảm thấy phòng vệ sinh này còn lớn hơn cả phòng cũ của cô, thật ra cũng chẳng hề gì, nhưng làm cho người ta đau khổ là, nhà vệ sinh này được trang hoàng rất đơn giản, phần gạch men sứ có thể soi làm gương, thiết kế cũng hợp lý lắm, đồ đạc cũng được sắp xếp gọn gàng ... Nhà vệ sinh của người ta sao còn sạch sẽ hơn nhà cô như thế này, cảm giác thật ... Hu hu.

Đi vệ sinh xong, Trương Nhất Manh phát hiện một bức màn trên vách tường của nhà vệ sinh, là một cửa sổ, bên ngoài có một vườn hoa rất đẹp, Trương Nhất Manh mở cửa sổ ra, làn gió man mát đưa hương thơm của hoa cỏ lúc sáng sớm vào trong, cảm thấy thật thoải mái, cô mở cửa nhà vệ sinh ra, cho Trương Ninh Giản đi vào.

Đầu tiên, cô súc miệng giúp Trương Ninh Giản, sau đó nặn kem đánh răng ra giùm anh ta, nhưng đến khi cô đánh răng rồi, Trương Ninh Giản bên cạnh vẫn còn đứng sững sờ, không chút nhúc nhích.

“Đánh răng đi chứ.” Trương Nhất Manh cau mày nhìn, trong miệng tuy có kem đánh răng nhưng vẫn ráng nói, “Làm giống tôi nè.”

Cô nhe răng ra, đánh cho Trương Ninh Giản xem ... Về việc đáng vẻ hiện giờ có dữ tợn hay khó coi hay không thì ... ừm ... không nằm trong phạm vi suy nghĩ của cô bây giờ.

Trương Ninh Giản yên lặng nhìn cô, một hồi lâu sau không nhin được nữa bật cười.

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Ninh Giản: “Nhìn mẹ đúng là vừa ngốc vừa đáng sợ, ha ha ha ha...”

Đọc những truyện ngon tinh hay nhất tại [truyenbt](#)

“Đứa con bất hiếu này ...” Đỉnh đầu Trương Nhất Manh bốc khói giận dữ, tay phải cầm bàn chải đánh răng của mình, tay cái giật lấy bàn chải của Trương Ninh Giản, nhúng vào nước rồi nhắm thẳng vào miệng anh.
I

Trương Ninh Giản không phản kháng, biết điều mở miệng ra để cô đánh răng giúp anh.

Trương Ninh Giản rất cao, cao hơn Trương Nhất Mạnh nhiều, thấy Trương Nhất Mạnh đang cố gắng vươn tay lên, anh cố ý ngồi xuống bồn cầu bên cạnh. ,

Vậy là, tay trái Trương Nhất Mạnh đánh răng ỳnh, tay phải đánh răng cho Trương Ninh Giản, hai người nhìn nhau, Trương Ninh Giản vui vẻ toét miệng cười, Trương Nhất Mạnh thì đen mặt, cô trả lại bàn chải đánh răng cho anh, sau đó súc miệng lần nữa, quay đầu nhìn Trương Ninh Giản, anh đang cẩn thận, từ từ bắt chước động tác đánh răng của Trương Nhất Mạnh ban nãy.

Lúc này đến phiên Trương Nhất Mạnh cảm thấy vui vẻ, cô cười rồi dạy Trương Ninh Giản cách súc miệng sao cho sạch kem, cuối cùng lấy khăn lông lau mặt giùm anh.

Khi rửa mặt, tay Trương Nhất Mạnh vô tình chạm vào mặt của Trương Ninh Giản, làn da mịn màng trắng nõn, mang theo một chút lạnh lạnh man mát, Trương Nhất Mạnh len lén lấy tay sờ thử mặt của mình, ặc ...

Hừ, quả nhiên là khác hẳn với người được ăn ngon mặc ấm như anh ...

Trương Nhất Mạnh bĩu môi, rốt cục cũng sửa soạn cho Trương Ninh Giản xong, cô muốn tắm nên cầm bộ quần áo của mình và đá Trương Ninh Giản ra ngoài, nhưng ngấm lại, nhà vệ sinh này vốn là của Trương Ninh Giản, cô chiếm hữu một mình xem ra không tốt lớn, vậy nên cô đành phải kéo Trương Ninh Giản ra khỏi phòng, tìm dì Thu hoặc gã đàn ông hôm qua xem nên đến đâu để tắm rửa.

Kết quả, dì Thu và gã đàn ông đó đều không gặp được, nhưng lại đụng độ với Trương Ninh Trí, anh ta ngồi trong phòng khách, mặc bộ quần áo trắng toát ăn sáng, Trương Nhất Mạnh vốn nghĩ, hẳn là anh ta sẽ cầm một miếng sandwich, uống cà phê, tốt nhất là có thêm một tờ báo tiếng Anh nữa, kết quả, người ta lại đang nhàn rỗi ăn cháo trứng muối ... =.=

Bên cạnh còn có thêm hai phần ăn sáng giống như vậy, mỗi phần đều có một tô cháo, một đĩa trứng muối được làm trước, có cả bánh bao để tùy ý chọn món mình thích.

Trương Nhất Mạnh chợt thấy không ghét Trương Ninh Trí nữa, cô cảm thấy đối phương không hẳn là cao đến nỗi không với tới, rốt cuộc cũng là con người thôi ... Cũng là người Trung Quốc thôi, chẳng phải sao ...

Thấy Trương Nhất Mạnh và Trương Ninh Giản đi xuống, Trương Ninh Trí nói: “Ngồi xuống ăn chung đi.”

Trương Nhất Mạnh lúng túng nói: “Tôi muốn tìm dì Thu để hỏi xem phải tắm ở đâu.”

Trương Ninh Trí thản nhiên nói: “À, dì Thu ra ngoài rồi, cô có thể đến góc cửa ở tầng hai đến tắm – quần áo của cô cũng đã được đem đến cả rồi.”

Trương Nhất Mạnh gật đầu: “Cảm ơn.”

Trương Ninh Trí bổ sung thêm một câu: “Phòng của khách vẫn chưa có ai ở.”

... Nếu vậy thì còn xây phòng cho khách làm gì vậy?!

Trương Nhất Mạnh đáp một tiếng, xoay người đi lên lầu, Trương Ninh Giản dĩ nhiên cũng đi theo sau nàng.

Trương Nhất Mạnh nói: “Anh đi ăn sáng đi! Tôi phải đi tắm, tí nữa mới xuống.”

Trương Ninh Giản nghi ngờ hỏi: “Tại sao?”

“Tại sao cái gì?”

“Thì chúng ta cùng nhau tắm!” Trương Ninh Giản nói như không thể tự nhiên hơn.

Trương Nhất Mạnh: “...”

“Ninh Giản, lại đây.” Trương Ninh Trí rốt cuộc cũng mở miệng, Trương Ninh Giản cầu cứu nhìn anh ta.

Trương Ninh Trí nói: “Ninh Giản ... Mẹ chỉ có thể tắm một mình thôi.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Xem chừng Trương Ninh Trí cũng bức bối lắm, vô duyên vô cớ tự nhiên có thêm một bà mẹ trẻ ...

Cha mẹ của ba anh em Trương gia đều chết sớm, chuyện này Trương Nhất Mạnh từng nghe nói, nhưng trước kia cô cảm thấy rằng đây chỉ là chuyện bình thường. Bởi vì liên quan đến xã hội đen nên chuyện cha mẹ chết sớm là điều đương nhiên, cho nên mới thiếu thốn tình cảm, nhưng từ khi cô vào đây rồi quan sát từng chút, cô thấy đúng là ở Trương gia không có người lớn tuổi nào, ít nhất là cha mẹ của bọn họ không có ở đây, xem ra bệnh tình của Trương Ninh Giản cũng vì chuyện thiếu thốn tình cảm này mà ra. Ai Là Mẹ Anh

Ôi, Trương Ninh Giản thiếu thốn tình cảm, Trương Ninh Trí lại là một tảng băng, một người dân nhỏ bé như cô sao lại phải gánh trách nhiệm lớn thế này, tự dưng lại có thêm hai đứa con ... Trương Ninh Giản đã 27 rồi, vậy xem chừng Trương Ninh Trí cũng gần 30, hai người bọn họ đều lớn hơn cô ...

Trương Nhất Mạnh sức nhớ, họ Trương có tới ba anh em!

Xem ra người con thứ hai vẫn chưa xuất hiện ... Thật may quá, hi vọng cậu ta đừng xuất hiện luôn cho rồi – – nếu có thêm một người nữa, cô tuyệt đối ăn không tiêu, giảm thọ ...

4. Chương 4

Trương Ninh Giản cuối cùng cũng nghe lời ngồi xuống bàn ăn, gọi Trương Ninh Trí một tiếng “anh”, Trương Ninh Trí nghe xong, tâm trạng tốt lên, cười cười với Trương Ninh Giản, hỏi: “Hôm qua ngủ được không?”

Trương Ninh Giản nhú mày: “Cũng được, nhưng mẹ gác chân lên người em.”

Những siêu phẩm tiểu thuyết tình yêu hay nhất đều có tại truyệnbt

Trương Nhất Mạnh đang đi lên lầu chợt thấy lão đảo, suýt nữa đã lẫn xuống cầu thang.

Đúng là tư thế của cô chẳng đẹp thật, nhưng cái giường lớn đến thế, chẳng lẽ một người nằm cũng không đủ?! Chân cô cũng đâu có dài, sao lại gác lên người cậu ta chứ?! Nếu không phải Trương Ninh Giản đòi ôm cô mới đi ngủ, cô cũng không ... huhu.

Trương Ninh Trí khựng lại, nói: “Không thoải mái sao?”

Trương Ninh Giản thoải mái nói: “Không đâu! Người của mẹ mềm mại lắm!”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Trương Ninh Trí: “...”

Trương Nhất Mạnh đau thương đi lên lầu hai, không dám quay lại nữa.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Trương Nhất Mạnh mặc một chiếc áo T-shirt rộng màu xanh và chiếc quần short trắng, vừa lau tóc vừa xuống lầu, Trương Ninh Trí và Trương Ninh Giản đã ăn sáng xong, Trương Ninh Trí thì đang xem báo, còn Trương Ninh Giản ngồi bên cạnh đọc sách.

Thấy Trương Nhất Mạnh bước xuống, Trương Ninh Giản vui vẻ đặt cuốn sách xuống: “Mẹ!”

Trương Nhất Mạnh phát hiện mình đã trở mặt với cái kiểu gọi này rồi, miễn cưỡng cười cười đáp lại Trương Ninh Giản: “Ừm ... để mẹ ăn sáng đã.”

Trương Ninh Giản ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa, tiếp tục đọc sách.

Trương Nhất Mạnh có chút tò mò, không biết Trương Ninh Giản đang xem sách gì, nhưng bụng cô đang biểu tình dữ dội, đi ăn sáng trước vẫn hơn, vừa hớp một muỗng cháo, Trương Nhất Mạnh gấp thêm miếng trứng muối bỏ vào miệng, cô thích nhất là trứng muối, nhưng người nước ngoài lại không thích nó, có lẽ là không cảm nhận được vị tinh túy bên trong nó..

Trương Ninh Trí liếc nhìn tướng ăn không chút lịch sự nào của Trương Nhất Mạnh, sau đó tiếp tục xem báo.

Trương Nhất Mạnh cảm thấy hơi khó xử, chủ động mở miệng trước: “Ninh Giản đang đọc sách gì vậy?”

Trương Ninh Trí nói: “Harry Potter.”

Trương Nhất Manh; “...”

Ồi, làm cho cô nhớ về tuổi thơ quá ...

Những siêu phẩm tiểu thuyết tình yêu hay nhất đều có tại truyệnbt

Ăn sáng xong, Trương Nhất Manh đến gần Trương Ninh Giản, muốn xem xem anh đã đọc đến phần nào rồi, kết quả, vừa nhìn thấy các dòng chữ ở bìa sau, mặt của cô đã cứng đờ.

Có ai có thể giải thích cho cô, tại sao Trương Ninh Giản chỉ có trí thông minh của một đứa bé ba tuổi lại biết đọc Harry Potter bằng tiếng Anh không .. Rõ ràng Trương Ninh Trí xem báo Trung, sao Trương Ninh Giản lại xem Harry Potter bằng tiếng Anh được chứ?

Trương Nhất Manh do dự hỏi: “À ... Ninh Giản, con hiểu không?”

Trương Ninh Giản nhìn Trương Nhất Manh, không hiểu: “Sao lại không hiểu?”

Trương Nhất Manh: “Khụ, không có gì, mẹ chỉ tiện miệng hỏi thế thôi ...”

Hình như chuyện này quá đối bình thường với Trương Ninh Giản ...

Có điều ... Trương Nhất Manh đau khổ nghĩ, cô còn chưa tốt nghiệp được cấp 6 tiếng Anh ... Cấp 4 cũng phải thi nhiều lần lắm mới qua được ...

Trương Ninh Trí ngồi bên cạnh giải thích: “Lúc trước Ninh Giản có đi du học, tuy bây giờ ... Có hơi kỳ quặc một chút, nhưng vấn đề ngôn ngữ này không bị ảnh hưởng nhiều lắm.”

Trương Nhất Manh gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, nói: “Kết quả kiểm tra tổng quát của anh ta như thế nào?”

Trương Ninh Trí lườm nguýt cô, nói: “Đã có rồi, không có gì bất thường.”

Trương Nhất Manh: “...”

Bệnh viện nhân dân đúng là chẳng đáng tin, Trương Ninh Giản trở nên như vậy mà còn dám bảo không có gì bất thường ...

Trương Ninh Trí nói: “Viện trưởng của cô nói rằng có lẽ ngủ quá lâu nên làm cho trí nhớ bị ảnh hưởng, trí nhớ của nó đã dừng lại ở một thời điểm nhất định, hoặc bị chính nó khống chế ...”

Trương Ninh Trí giải thích: “Viện trưởng còn nói, có thể là lúc đang sống đời sống thực vật đã mơ một cơn mơ, sau khi tỉnh lại vẫn chưa thoát khỏi được cơn mơ ấy.”

“Có chuyện vậy sao? Đầu phải là bị trộm mất trí nhớ đầu mà ...” Trương Nhất Manh hoàn toàn không hiểu lời của anh ta nói: “Nhưng tại sao anh ta lại nhận nhầm tôi là mẹ của anh ta chứ?”

Trương Ninh Trí nói: “Không biết. Thực chất, Ninh Giản chưa từng gặp mẹ mình.”

“Hả?” Trương Nhất Manh kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Trương Ninh Trí. Ai Là Mẹ Anh

Nhưng Trương Ninh Trí không giải thích thêm, chỉ nói: “Tôi sẽ nghĩ cách chữa bệnh cho nó, tôi đã liên lạc với đứa em thứ hai của tôi rồi, xem ra buổi chiều hôm nay phải dẫn nó đến bác sĩ tâm lý khám thử.”

Trương Nhất Manh có chút lo lắng, nói: “Nhưng tâm hồn của anh ta đang dừng lại ở một độ tuổi rất nhỏ, đến gặp bác sĩ tâm lý hình như không thích hợp lắm?” ,

Trương Ninh Trí hời hợt nhìn Trương Nhất Manh, nói: “Cô cũng đã nói là ‘hình như’ mà?”

Trương Nhất Manh “ừm...” một tiếng, cảm giác giống như mình vừa phát hiện được chuyện gì đó, xem ra quan hệ giữa Trương Ninh Trí và Trương Ninh Giản không tốt như người ngoài nhìn vào, ít nhất, bây giờ Trương Ninh Giản trở nên như vậy, Trương Ninh Trí không hề tỏ ra kinh ngạc hay bối rối tí nào, thậm chí lo lắng cũng không có, xử lý rất bình thần, giống như đang thực hiện nghĩa vụ cho có vậy.

Chưa từng gặp mẹ, có anh trai lại không được thương yêu, chàng trai này thật là đáng thương.

Trương Nhất Mạnh nhìn thoáng qua Trương Ninh Giản đang chăm chú đọc Harry Potter, nhẹ nhàng thở dài.

“Hey, Nhất Mạnh, hôm nay tớ đến làm việc mới biết cậu đã từ chức, hỏi ba và y tá trưởng, chẳng ai chịu nói ra nguyên nhân cả ... Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Trương Nhất Mạnh vừa ăn sáng xong đã nhận được điện thoại của Tề Phi, Tề Phi là bạn tốt của cô ... Tuy là bạn tốt nhưng ban đầu hai người quen biết cũng lắm gian nan, thật ra Trương Nhất Mạnh và Tề Phi đều được tuyển vào bệnh viện cùng một đợt, tuổi cũng xấp xỉ nhau, hơn nữa cùng là người không biết đề phòng, cho nên không lâu sau thì phát hiện đối phương cũng dùng quan hệ để vào làm việc trong bệnh viện, sau đó thì phát triển tình cảm bạn bè đến nay.

Nhà của Trương Nhất Mạnh ở thành phố C, sau khi đến học đại học ở thành phố A, cô nhờ cậu của mình để vào bệnh viện nhân dân, Tề Phi thì bảo là dựa vào ba của mình, Trương Nhất Mạnh ở thành phố A chẳng có mấy bạn bè, bạn học đều đường ai nấy đi cả, mà Tề Phi thì cũng xấp xỉ tuổi với cô, cho nên từ ban đầu dạo phố, mua sắm, sau này dần dần trở thành bạn bè tốt nhất của nhau.

Có điều, một năm trôi qua, Trương Nhất Mạnh mới phát hiện, thì ra là ba của Tề Phi là viện trưởng của bệnh viện này ...

Trương Nhất Mạnh vốn muốn nói cho Tề Phi biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng chợt nghĩ, chuyện thế này, không biết còn hơn, nếu không thì viện trưởng và y tá trưởng cũng không giấu diếm Tề Phi, dù gì nhà họ Trương cũng không hiền lành gì ...

Trương Ninh Trí nhận điện thoại xong thì bỏ đi, Trương Ninh Giản vẫn đang đọc sách, Trương Nhất Mạnh nhìn thoáng qua Trương Ninh Giản ngồi trên sofa, quyết định tạm thời giấu diếm chuyện này.

Mặc dù Trương Ninh Trí không nói gì nhưng cô hiểu rõ, chuyện cậu ba nhà họ Trương đột nhiên trở thành mất trí nhớ không thể tiết lộ ra ngoài, Trương Ninh Giản bình thường đã gặp tai nạn xe rồi, bây giờ càng không có khả năng chống cự. Lỡ như Trương Ninh Giản gặp bất trắc gì, cô là người chịu trách nhiệm đầu tiên, nếu như Tề Phi biết được, không chừng ...

Trương Nhất Mạnh đành nói: “Không có gì ... Tớ ... Ba mẹ tốt đột nhiên bắt tớ về nhà, tớ không cãi được, nên ...”

Tề Phi nói: “Bây giờ cậu đang ở đâu?”

Trương Nhất Mạnh nói: “Trên xe lửa.”

Tề Phi đáp một tiếng, sau đó không nói thêm nữa, tắt điện thoại. Trương Nhất Mạnh nhìn di động, cảm thấy hơi thất vọng, cô vẫn còn ở thành phố A, lỡ như bị Tề Phi bắt gặp, chắc chắn là thê thảm lắm ... Còn nữa, lỡ như cậu đến bệnh viện tìm cô, phải chăng phải càng nhanh bị lộ hơn ... Còn cả bên cha mẹ cô nữa ...

Trương Nhất Mạnh cảm thấy nhức đầu, nghĩ rằng sau khi Trương Ninh Trí về phải nói chuyện này với anh ta mới được.

Điện thoại di động lại vang lên, Trương Nhất Mạnh lướt nhìn, vẫn là Tề Phi, cô bật điện thoại, lập tức nghe thấy giọng hét cao vút của cô ấy: “Trương Nhất Mạnh! Cậu nghĩ tớ ngu lắm sao? Tớ đã điều tra tuyến xe lửa ngày hôm qua rồi, từ thành phố A đến thành phố C chỉ có hai chuyến, năm giờ sáng một chuyến, bảy giờ tối một chuyến, tám giờ tối hôm qua tớ rời khỏi bệnh viện, cậu vẫn còn ở đó!”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Tề Phi sao lại thông minh thế cơ chứ ...

Những siêu phẩm tiểu thuyết tình yêu hay nhất đều có tại truyệnbt

Tề Phi vẫn còn mắng: “Trương Nhất Mạnh! Cậu không xem tớ là bạn đúng không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mau nói cho tớ nghe! Tớ có thể nghĩ cách giúp cậu, tớ cho cậu biết...”

Giọng nói của Tề Phi càng lúc càng cao vút, Trương Nhất Mạnh cũng càng lúc càng kéo điện thoại ra xa, Tề Phi vẫn tiếp tục lải nhải trong điện thoại, Trương Nhất Mạnh muốn quay đầu lại xem có làm phiền Trương

Ninh Giản không, nhưng vừa quay đầu lại đã giật thót – Trương Ninh Giản đang đứng sau lưng cô, nghi ngờ nhìn điện thoại cô đang cầm.

Trương Nhất Manh mở to hai mắt nhìn, còn chưa kịp mở miệng, Trương Ninh Giản đã nói với vẻ bất mãn: “Mẹ, ai đang mắng mẹ vậy?”

Giọng của anh ta không lớn, nhưng từ ngữ rõ ràng, âm vực vừa đủ, ngay cả Tề Phi ở đầu bên kia điện thoại cũng nghe được, nhưng thanh lãnh rục rỏ, cũng đủ để đầu bên kia điện thoại Tề Phi nghe được.

Quả nhiên, năm giây yên lặng trôi qua, Trương Nhất Manh hoảng sợ ném di động lên mặt thảm, nhưng tiếng thét chói tai của Tề Phi vẫn truyền đến rất rõ ràng: “Trương.Nhất.Manh!!! Cậu có con hời nào vậy?! Còn gọi mẹ được nữa?!!!”

Trương Nhất Manh run rẩy không dám nhặt điện thoại lại, sợ mình sẽ bị giọng nói của Tề Phi làm sợ chết, Trương Ninh Giản bước đến trước, nhặt điện thoại lên, cau mày, sau đó nói với người trong điện thoại: “Cô đừng có hét lên nữa, làm mẹ con sợ rồi.”

Trương Nhất Manh giàn giụa nước mắt, anh còn dám nói hử, có anh mới là người làm cho Tề Phi sợ thì có ...

Nghe thấy giọng nói của Trương Ninh Giản, Tề Phi lại bình tĩnh lạ, cô hít sâu một hơi, nói: “Bạn nhỏ, mẹ của con là Trương Nhất Manh sao?”

Trương Nhất Manh: “...”

Cái gì mà bạn nhỏ chứ, nếu Tề Phi biết anh “bạn nhỏ” này đã hai mươi bảy tuổi, lại còn là cậu ba nhà họ Trương, không biết cô ấy sẽ phản ứng thế nào nữa ...

Mặc dù Tề Phi đã hết sức nhỏ nhẹ, nhưng Trương Ninh Giản vẫn kiên định nói: “Mẹ vốn là mẹ mà.”

Trương Nhất Manh: “...”

Cũng đúng, hình như Trương Ninh Giản không nhớ tên của cô, chỉ biết là hai người cùng họ Trương mà thôi.

Tề Phi cũng im lặng, cô dừng lại một chút rồi nói: “Được rồi, người phụ nữ vừa nói chuyện điện thoại với cô là mẹ của con sao?”

Trương Ninh Giản: “Vâng ạ.”

Trương Nhất Manh: “...”

Tề Phi rất muốn tiếp tục hét nữa, nhưng cuối cùng cô vẫn kiềm chế được, hỏi vấn đề mấu chốt: “Vậy ba của con đâu? Anh ta là ai? Ở đâu thế?”

Trương Ninh Giản: “Không biết, hình như chết rồi.”

Trương Nhất Manh: “...”

Tề Phi: “...”

Trương Nhất Manh: “Con ...”

Tề Phi sợ hãi hỏi: “Bạn nhỏ, rốt cuộc con mấy tuổi rồi?! Sao giọng của con lại nam tính, quyn rũ quá thế? Hoàn toàn không giống giọng trẻ con tí nào! Còn nữa, sao con lại có thể nói ba của con đã chết bình tĩnh như vậy chứ?”

Trương Ninh Giản: “...”

Anh đưa điện thoại cho Trương Nhất Manh, nhú mày nói: “Cái cô này kỳ cục quá, con không nói chuyện với cô ấy nữa đâu.”

Xem ra, những điều Tề Phi mới vừa nói, Trương Ninh Giản không hiểu ...

Miễn cưỡng nhận điện thoại, Trương Nhất Manh nói: “Cậu yên lặng đi, anh ta không phải con của tớ đâu ...”

Còn chưa nói hết, góc áo đã bị Trương Ninh Giản giật giật, ánh mắt anh trong trẻo nhìn Trương Nhất Manh, như đang muốn nói “Sao mẹ lại không nhận con ...”

Trương Nhất Manh: “Con ngoan, xê ra một chút đi, đợi lát nữa mẹ mới giải thích cho con ...”

Giọng của Tề Phi truyền đến: “Cậu còn dám gạt tở, mới vừa rồi còn tự xưng là mẹ ...”

Trương Nhất Manh: “Tở chỉ lừa anh ta thôi mà ...”

Trương Ninh Giản: “Mẹ ... Huhu...”

Trương Nhất Manh quăng điện thoại xuống đất: “Thôi đi, hai người có thể yên lặng được không?! Tôi chẳng giải thích nữa, muốn nghĩ thế nào thì nghĩ!”

Vừa rồi nàng quăng nó xuống đất hơi mạnh tay một tí, thế là cái điện thoại lặn hai vòng trên đất, sau đó một ánh sáng lóe lên, cuối cùng là màu đen kịt hoàn toàn.

Trương Ninh Giản vừa kinh ngạc, vừa cẩn thận đến gần Trương Nhất Manh: “Mẹ ... mẹ sao vậy ...”

Trương Nhất Manh: “Đau lòng ...”

Trương Ninh Giản: “?”

Trương Nhất Manh: “Hu hu hu hu hu...”

Điện thoại của Trương Nhất Manh đã bị hư, nhưng thẻ nhớ bên trong vẫn còn dùng được, cô mượn dì Thu một cái điện thoại di động, dì Thu lập tức nói, cái điện thoại này coi như cho cô.

Trương Nhất Manh nhìn cái điện thoại có một ngàn của mình, rồi nhìn sang cái điện thoại mắc tiền bên cạnh, đột nhiên rất muốn cảm ơn Tề Phi.

Vừa mới cầm thẻ nhớ vào điện thoại mới, Tề Phi đã gọi đến, Trương Nhất Manh thở dài một hơi, nhưng vẫn nhận điện thoại.

Lúc này, Tề Phi không dám sử dụng chiêu sư tử rống nữa, cô nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ... Tở cảm thấy rất sợ ...”

Trương Nhất Manh rất muốn nói, phải là cô sợ mới đúng chứ?

Suy nghĩ một hồi, Trương Nhất Manh nói: “Haiz, bây giờ giải thích không tiện, tóm lại tở chỉ là bất đắc dĩ thôi, cậu đừng hỏi nhiều, biết nhiều không tốt cho cậu ... Đợi mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa rồi tở sẽ về bệnh viện. Nếu như cậu của tở tới, cậu nhất định không được nói cho ông ấy biết chuyện tở đã từ chức, biết chưa? Cứ nói tở đang đi công tác là được rồi!”

Tề Phi nói: “Cậu chỉ là một y tá quên thôi, đi công tác cái gì chứ ...”

Trương Nhất Manh “ặc” một tiếng, nói: “Hừ, mặc kệ đi, cứ làm theo lời tở nói là được rồi...”

“Được được được, tở sẽ nghe lời cậu, nhưng sau này cậu nhất định phải nói đã có chuyện gì xảy ra cho tở nghe, biết chưa?” Thấy Tề Phi không hỏi nữa, Trương Nhất Manh thở dài một hơi, nói: “Ừ, nhất định.”

Tắt điện thoại, Trương Ninh Giản ngoan ngoãn ngồi đợi bên cạnh Trương Nhất Manh, chớp chớp mắt nhìn cô: “Mẹ, mẹ không vui sao?”

Trương Nhất Manh ngơ ngẩn, Trương Ninh Giản vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào hàng lông mày của Trương Nhất Manh, anh cố gắng hàng lông mày đang nhíu chặt của cô ra: “Mẹ đừng nhăn nhó nữa.”

Trương Nhất Manh bỗng cảm thấy cảm động, nói: “Ừ.”

Trương Ninh Giản nói tiếp: “Nhăn nhó nhiều quá sẽ mau già đó.”

“... Cảm ơn lời nhắc nhở của con.”

Buổi tối, Trương Ninh Trí có gọi điện về, khi điện thoại của Trương gia vang lên, Trương Nhất Mạnh rất biết điều không nhận, nhưng dì Thu lại quay sang bảo cô: “Cô Trương, đại thiếu gia tìm cô.”

Trương Nhất Mạnh căng thẳng nhận điện thoại, đáp: “Có ... có chuyện gì vậy?”

Trương Ninh Trí nói: “Tôi phải đi công tác một chuyến.”

Trương Nhất Mạnh: “Ừm ...”

Cô nghĩ, sao còn phải xin phép với cô làm gì?

Trương Ninh Trí nói tiếp: “Chăm sóc Ninh Giản cho tốt, ngày mai sẽ có người đến dạy Ninh Giản một số kiến thức cơ bản.”

Ồ, ra là thông báo chuyện này ...

Trương Nhất Mạnh nghi ngờ nói: “Tôi cảm thấy anh ta chẳng mất tí kiến thức nào cả.”

Trương Ninh Trí nói: “Cô hỏi Ninh Giản xem, 37 nhân 73 bằng bao nhiêu.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Cô xoay người hỏi anh, Trương Ninh Giản không hiểu nhìn cô, sau đó nói: “3701”.

Trương Nhất Mạnh nói với Trương Ninh Trí: “Anh ấy bảo là 3701.”

Trương Ninh Trí: “...”

Trương Ninh Trí nói: “Phép tính này vốn đơn giản đối với nó ... Dù sao thì cũng có giáo viên đến dạy nó, nhưng không biết nó có chịu học hay không, cô phải khuyên bảo cho tốt, tốt nhất là học cùng với nó luôn đi.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Trương Ninh Trí: “Có vấn đề gì sao?”

Cô muốn tăng lương...

Rốt cuộc, Trương Nhất Mạnh vẫn không dám nói, cung kính chờ Trương Ninh Trí cúp điện thoại mới quay sang nói với Trương Ninh Giản đang xem Harry Potter bên cạnh: “Ngày mai sẽ có giáo viên đến dạy con, nhớ chuẩn bị tâm lý cho tốt đó.”

“Giáo viên?” Trương Ninh Giản chớp chớp mắt.

“Đúng vậy, là giáo viên sẽ dạy con 37 nhưng 73 bằng bao nhiêu.”

“Thì 2701 chứ gì.” Trương Ninh Giản nói một cách tự nhiên.

Trương Nhất Mạnh: “...”

Cô lấy máy tính ra, hí hoáy tính một lúc lâu, phát hiện đáp án đúng là 2701 thật!

“... Vậy sao vừa rồi con nói là 3701 chứ!” Trương Nhất Mạnh bất lực nói.

Trương Ninh Giản nói: “Mẹ giận sao?”

Những siêu phẩm tiểu thuyết tình yêu hay nhất đều có tại [truyenbt](#)

Trương Nhất Mạnh hoàn toàn không còn gì để nói: “Không, dù gì thì ngày mai vẫn có giáo viên đến dạy con.”

“Vâng.” Thoạt nhìn Trương Ninh Giản có hơi kỳ lạ, nhưng Trương Nhất Mạnh không còn sức để nghiên cứu nữa, cô cảm thấy người họ Trương thật đáng sợ, về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Ban đêm, Trương Ninh Giản lén lén lút lút lấy quyển nhật ký của mình ra.

tớ nghe anh hai nói ngày mai sẽ có giáo viên đến dạy cho tớ, cho nên tớ mới cố tình nói sai đáp án, chắc hẳn ngày mai giáo viên sẽ đến!

Giáo viên sẽ ra đề kiểm tra...

Tớ sẽ được một trăm điểm.

Sau đó đưa ẹ ký tên!

Như vậy mẹ sẽ vui vẻ, gần đây thấy mẹ luôn buồn bã không vui, tớ cảm thấy mẹ như già đi cả chục tuổi í.

5. Chương 5

8 giờ ngày hôm sau, Trương Nhất Manh đã đánh răng rửa mặt xong, nghe nói tám giờ rưỡi giáo viên sẽ đến, Trương Ninh Giản vẫn còn ngủ nướng, dù đi Thu không đến giục nhưng Trương Nhất Manh hiểu, những chuyện liên quan đến Trương Ninh Giản đều do cô toàn quyền phụ trách.

“Dậy mau!” Trương Nhất Manh đứng bên cạnh giường nhìn Trương Ninh Giản ngủ, len lén ngấm trộm một chút.

Ánh nắng vào sáng sớm rọi qua rèm cửa, chiếu xạ vào phòng, nghịch ngợm rải rác lên gương mặt của Trương Ninh Giản, làn da trắng nõn dưới ánh mặt trời trở nên mềm mại, mịn màng, hai mắt anh khép hờ, cả người như đắm chìm trong ánh nắng, song, nhìn xuống phía dưới thì ...

Đôi môi khẽ nhếch lên, đồ ngủ hoạt hình, hai tay nắm cái chăn không nở buồng ra ...

Trương Nhất Manh tỉnh táo lại, thấy Trương Ninh Giản hoàn toàn không có phản ứng gì, đành lấy tay chọc chọc lên mặt của anh: “...!”

Trương Ninh Giản phát phát tay như đang đuổi muỗi vậy, sau đó tiếp tục ngủ

Trương Nhất Manh rút tay lại, thầm nghĩ, cảm giác thật tuyệt ...

“Khụ...” Cô lắc đầu, dứt khoát giật cái chăn của Trương Ninh Giản ra: “Dậy mau! Giáo viên sắp đến rồi!”

Trương Ninh Giản không có chăn, ầm ỨC nhú mào, đôi mắt vẫn chưa chịu mở ra, anh tìm kiếm cái chăn bị mất của mình, giật được một góc thì kéo mạnh về, Trương Nhất Manh còn đang đắc ý vì chiếm được cái chăn, không để ý đã bị kéo theo cái chăn

Trương Ninh Giản kéo cái chăn trở về, vô ý chạm vào một vật thể, anh mở mắt ra, thấy Trương Nhất Manh, một nụ cười vừa hài lòng vừa ngu ngơ lập tức xuất hiện, hài lòng là vì thấy “mẹ” của mình, còn ngu ngơ dĩ nhiên là vì ... chưa tỉnh ngủ.

Anh kéo Trương Nhất Manh đến gần mình hơn, Trương Nhất Manh bị anh kéo đi, tro mắt nhìn Trương Ninh Giản càng lúc càng nhích đến gần, trán dán vào trán.

Trương Nhất Manh: “...”

Nhịp tim bắt chọc nhanh hơn.

“Mẹ...” Trương Ninh Giản nhìn chăm chăm Trương Nhất Manh, Trương Nhất Manh nuốt nước miếng một cái, hít thở cũng không dám.

Trương Ninh Giản lấy mũi của mình chà chà vào mũi của Trương Nhất Manh, tiếp tục lảm bảm nói: “Mẹ ... Con còn muốn ngủ ...”

Trương Nhất Manh lắp bắp nói: “Ngủ ... ngủ cái đầu con đấy ... Mau dậy đi!”

Cô còn nghĩ thêm , tuy Trương Ninh Giản mới vừa ngủ dậy nhưng hơi thở không hôi tí nào! Xem ra dạ dày không tệ lắm ...

Trương Ninh Giản bất mãn vùi đầu vào cổ của Trương Nhất Manh, hơi thở ấm áp tiếp xúc với phần cổ nhạy cảm của cô, Trương Nhất Manh mất tự nhiên rút người lại: “Có làm nũng cũng vô dụng, nếu không phải hôm qua con cố ý trả lời sai thì anh hai cũng không đi tìm thầy giáo cho con!”

Trương Ninh Giản nghe thấy hai chữ “giáo viên”, bất mãn lảm bảm điều gì đó, Trương Nhất Manh không nghe rõ, cũng không bận tâm, nói: “Ngoan, mau dậy đi, con còn phải rửa mặt, rồi ăn sáng nữa.”

Trương Ninh Giản vẫn không chịu ngồi dậy, nói: “Vậy mẹ hôn con một cái đi!”

Trương Nhất Mạnh: “...”

“Không được sao?” Trương Ninh Giản đã tỉnh giấc, lúc này, ánh mắt anh mở to, long lanh như nước nhìn Trương Nhất Mạnh, anh chỉ vào trán của mình: “Chào buổi sáng!”

Trương Nhất Mạnh: “... Con ... con học ở đâu vậy ...”

Trương Ninh Giản vẫn không chịu ngồi dậy, nhất quyết đòi một cái hôn chào buổi sáng, Trương Nhất Mạnh cũng kiên quyết không chịu, bị anh ôm vào ngực, Trương Ninh Giản chột khựng lại, ngu ngơ nhìn Trương Nhất Mạnh.

Trương Nhất Mạnh: “?”

Trương Ninh Giản: “... Huhu ...”

Trương Nhất Mạnh: “! ! !”

Cô cảm nhận được ... Một thứ kì lạ ... Cứng cứng ... Đang chạm vào người của mình!!!

Đúng vậy, trên phương diện EQ, Trương Ninh Giản chỉ mới là một đứa trẻ ba tuổi, nhưng thân thể vẫn là của một người đàn ông 27 tuổi! 27 tuổi! Đó là độ tuổi dũng mãnh như sói, như hổ, huống chi, Trương Ninh Giản còn bị trở thành người thực vật trong một thời gian ngắn, chắc hẳn sắp nhịn chết rồi ... Vào buổi sáng, đàn ông dễ bị khơi gợi hơn, mấy lần trước vẫn còn tốt, hôm nay vừa ôm Trương Nhất Mạnh cô, lại còn đụng rồi chạm ...

Đáng chết ...

“Khó chịu quá ...” Trương Ninh Giản ầm ầm ứ ứ nói.

Trương Nhất Mạnh: “...”

Liên quan gì tới cô chứ!

Ai bảo anh ta cứ trêu chọc cô làm gì?!

... Không phải, anh ta đang đùa giỡn với mẹ của mình thôi ...

Trương Nhất Mạnh đẩy Trương Ninh Giản ra, nói với anh: “Đi rửa mặt trước, sau đó tắm nước lạnh thì sẽ không khó chịu nữa!”

Ngừng lại, cô bổ sung thêm: “TRUST ME!”

Trương Ninh Giản: “...”

Nhưng chẳng có tác dụng gì, Trương Ninh Giản vươn tay giữ chặt vai của Trương Nhất Mạnh lại, EQ của anh tuy thấp nhưng sức mạnh không giảm, Trương Nhất Mạnh không cách nào nhúc nhích được, hai tay giờ lên chặn lại lồng ngực của anh.

Vào lúc hai người đang giằng co với nhau, cánh cửa đột nhiên bị mở ra – – vừa rồi Trương Nhất Mạnh có đi ra ngoài, lúc vào không khóa cửa lại, bây giờ đã chứng minh, hành động này quá là sai lầm ...

“Ninh Giản! ! !”

Một tiếng thét chói tai vang lên, Trương Nhất Mạnh và Trương Ninh Giản cùng nhìn về phía cửa, có một cô gái khá xinh đẹp đang mở to hai mắt, không tin nổi nhìn hai người, đôi mắt khê xếch lên cũng động lòng người hơn, mà dì Thu đứng phía sau cô ta cũng cảm thấy kinh ngạc.

Trương Nhất Mạnh như hóa đá, ba người phụ nữ, cứ nhìn nhau như vậy ...

Còn Trương Ninh Giản lại rất bình tĩnh, nhìn người đứng phía ngoài cửa, sau đó bất mãn nói với Trương Nhất Mạnh: “Mẹ, ai vậy?”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Dì Thu & cô gái: “...”

“Buông tôi ra đi!” Trương Nhất Mạnh hét lên, hét xong mới thấy lời nói của mình như có một hàm ý khác, cũng may Trương Ninh Giản ngoan ngoãn “vâng” một tiếng, cánh tay thả lỏng ra.

Trương Nhất Mạnh còn chưa kịp thở ra, đã nghe thấy Trương Ninh Giản nói: “Nhưng mà con khó chịu lắm, hic.”

Vốn là một người 27 tuổi rồi, nhưng lại phát âm ra từ “hic” thật thật dễ dàng, làm cho người nghe cũng thấy mềm lòng, Trương Nhất Mạnh đã quen với một Trương Ninh Giản như vậy, dì Thu ở cùng vài ngày cũng cảm thấy không xa lạ gì, nhưng cô gái mới tới này dường như không thể chấp nhận được, nét mặt chuyển từ shock sang hóa đá, sau đó mới từ từ chuyển về bình tĩnh, nói: “Trương Ninh Giản ... Anh sao vậy, Trương Ninh Giản?”

Cô nhìn chăm chăm vào người con gái xinh đẹp đang bước tới, Trương Nhất Mạnh nhìn dáng vẻ hùng hổ của cô nàng, rất muốn cách ra xa người nào đó, nhưng Trương Ninh Giản lại không chịu cho cô đi, dù đã thả tay cô ra nhưng hai chân lại chặn ngang hông của cô, nói như làm nũng: “Mẹ ... Cái cô này là giáo viên dạy con sao

“Cái cô này” nhất thời khựng lại, gương mặt cứng đờ nhìn hai người, hình như rất muốn ném cái túi xách trong tay về phía họ, Trương Nhất Mạnh bối rối: “Đừng nói là ...”

Ôi, nét mặt của cô nàng này thật là hung dữ ...

Đừng nói là người yêu của Trương Ninh Giản đấy?!

Trương Nhất Mạnh lẳng lặng nhìn cô nàng có thân phận bí ẩn này, cô nàng đứng một chỗ, chỉ cách Trương Ninh Giản và Trương Nhất Mạnh vài bước, nhưng cô nàng không đến gần họ nữa, nhìn như đã không còn sức để mà bước đến gần Trương Ninh Giản nữa.

“Cô ta thật là hung dữ, đối người khác được không.” Trương Ninh Giản nói như không có gì, “Hơn nữa, mùi nước hoa của cô ta thật là khó chịu.”

Không khí bỗng trở nên lúng túng, dì Thu khó xử lên tiếng: “Cô An ...”

“Trương Ninh Giản anh đi chết đi!!! Anh tưởng tôi thích cái mùi này sao? Còn không phải tại anh?!!!” Cô gái họ An kia bỗng nhiên nổi điên, ném cái túi về phía bọn họ, Trương Nhất Mạnh ngồi đằng trước Trương Ninh Giản, thấy cái túi sắp rơi xuống người mình, cô rút người lại, Trương Ninh Giản thì nhanh nhạy hơn, đưa tay cản cái túi kia, chiếc dây lụa vừa lúc bay bay ngang qua mặt của Trương Nhất Mạnh.

Trương Nhất Mạnh sợ hãi, than thầm trong lòng, ngẩng đầu đã thấy gương mặt của cô gái họ An vô cùng khó coi, cộng thêm một chút hối hận ... Mặc dù eo của cô đã bị ôm chặt, không quay đầu lại được nhưng cô vẫn cảm nhận được một luồng khí lạnh truyền đến từ phía sau lưng mình, luồng khí này làm cho cô cảm thấy thật áp lực ...

Chắc chắn, cảnh tượng này hình như chỉ trong tiểu thuyết mới có thôi!

Trương Nhất Mạnh bắt đầu suy diễn như trong tiểu thuyết thường viết – – kế tiếp, Trương Ninh Giản sẽ khôi phục lại trí nhớ, ném cái túi kia xuống đất, sau đó ôm cô vào lòng, nói: “Hừ, người của tôi cũng dám đụng vào sao?”

Còn cô thì ...

Trương Nhất Mạnh chợt tỉnh táo lại từ trong mộng.

Trương Ninh Giản tiện tay ném cái túi lại, đứng vào giữa mặt của cô gái họ An.

“Phịch”, chiếc túi từ từ rơi xuống.

Mặt của cô gái họ An đỏ lên ...

Trương Nhất Mạnh: “...”

Cô gái họ An: “...”

Dì Thu: “...”

Trương Ninh Giản nhú mày, bắt măn nói: “Dám đánh mẹ tôi, tôi phải đánh cô lại.”

Trương Nhất Manh: “... = = “

Đây là những lời mà đàn ông con trai nên nói sao ... Còn ... còn “đánh cô lại” nữa!!!

Cô muốn che mặt mà khóc quá, Trương Ninh Giản không những không khôi phục trí nhớ và EQ lại, mà cảm giác còn bị thoái hóa đi sao?

Sắc mặt cô gái họ An chuyển từ hồng sang trắng, trắng sang xanh, chỉ có phần giữa mặt vẫn đỏ ửng lên không đổi.

“Trương Ninh Giản, anh giỏi lắm!” Cô nàng nói một câu kinh điển, sau đó từ từ bình tĩnh lại, tiếp tục: “Bây giờ muốn ngả bài rồi phải không? Không diễn trò yêu đương với tôi nữa phải không? Bởi vì cô gái này? Anh còn gọi cô ta là mẹ cái gì chứ ... Đang chơi trò đóng kịch sao? Tôi và Viên Phục cũng chơi đùa như vậy đó, tôi là ba của anh ta, sau đó anh ta bỏ tôi trong nhà vệ sinh công cộng hết 30 phút ...”

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Ninh Giản: “? ? ?”

Dì Thu đã yên lặng rời khỏi.

Trương Nhất Manh hoàn toàn không hiểu nổi, sao cô gái thoát nhìn như bên thứ ba ác độc này lại bắt đầu lái nhải chuyện của mình và một người đàn ông khác chứ ...

Diễn kịch yêu đương là cái gì? Mà ngả bài là cái gì?

Còn chơi trò đóng kịch là cái gì? Còn cô ...

Thấy cô gái họ An này vẫn muốn nói tiếp, Trương Nhất Manh vội vàng ngắt lời: “Ừm ...Cô không biết à, Trương Ninh Giản đã bị mất trí nhớ rồi.”

Cô gái họ An chợt khựng lại.

Cô nàng mở to hai mắt nhìn Trương Nhất Manh, sau đó đưa mắt nhìn Trương Ninh Giản.

“Trương Ninh Giản, anh thật là lực lượng ...”

Trương Ninh Giản chẳng để ý đến cô nàng.

Trương Nhất Manh đành lúng túng giải thích giúp anh: “Không phải anh ta bị tai nạn giao thông sao? Sau khi tỉnh lại, anh ta không còn nhớ cái gì cả, nói năng giống như một đứa bé ba tuổi vậy, còn gọi tôi là mẹ ...”

Nếu dì Thu đã đồng ý đưa cô nàng này vào, vậy hẳn là Trương Ninh Trí cũng đã ngầm cho phép, chẳng phải bảo là có giáo viên đến sao, có lẽ chính là cô gái họ An này, nếu vậy, Trương Nhất Manh cô cũng không cần sợ nữa.

“Ra vậy, trách sao Trương Ninh Trí cứ yên lặng, chẳng nói gì với tôi, chỉ gọi điện thoại Viên Phục, kêu tôi đến thăm Trương Ninh Giản... À, tôi là An Đường Đường, là con dâu tương lai của cô ...”

Trương Nhất Manh thật muốn đập đầu vào gối, con dâu tương lai cái gì chứ ...

An Đường Đường tiếp tục: “Nếu biết vậy thì vừa rồi tôi chẳng ném cái túi xách làm chi, làm tôi mệt chết.”

Trương Nhất Manh còn chưa mở miệng, Trương Ninh Giản đã lăm bắm: “Biết là được rồi, suýt nữa thì trúng mẹ tôi.”

Tay của Trương Ninh Giản vẫn vòng qua người Trương Nhất Manh, ban đầu, Trương Nhất Manh không phát hiện ra, bây giờ anh lên tiếng, lồng ngực xao động truyền qua sống lưng của cô, Trương Nhất Manh bất giác đỏ mặt, đẩy tay của anh ra: “Ngồi cho đằng hoàng.”

Trương Ninh Giản ầm ức ngồi đằng hoàng lại, chút buồn ngủ cuối cùng cũng biến mất.

An Đường Đường giật mình nhìn hai người, sau đó nói: “Hahaha, buồn cười quá đi! Trương Ninh Giản, đây là Trương Ninh Giản sao?!”

Sau đó cô nàng hưng phấn nói với Trương Nhất Mạnh: “Cô không biết lúc trước anh ta ra sao đâu, chẳng khác gì anh của anh ta cả, phải nói là vô cùng ... Chúng tôi vì vài chuyện mà phải giả vờ làm người yêu, lần nào tôi cũng ngại phải đi với anh ... Ngay cả cười cũng tiết kiệm nữa! Không ngờ bản tính của anh ta lại như thế này ... Hahahaha ...”

Trương Ninh Giản mà An Đường Đường nói đến hoàn toàn không phải là Trương Ninh Giản mà Trương Nhất Mạnh quen, đó cũng là Trương Ninh Giản trong tưởng tượng của Trương Nhất Mạnh, mà bây giờ ...

Trương Nhất Mạnh quay đầu lại, nhìn Trương Ninh Giản đang bắt mắt lườm An Đường Đường, trong lòng thầm nói.

- - Mà Trương Ninh Giản không chỉ dùng ánh mắt của anh để tỏ ra bất mãn, mà còn bĩu môi, phụng má lên nữa!

Đúng là đáng xấu hổ thật!

An Đường Đường còn định nói thêm những chuyện lúc trước của Trương Ninh Giản, anh đã mở miệng đuổi khách: “Cô thôi quá đi, đi ra ngoài giùm cái.”

An Đường Đường gờ nểm đấm lên, Trương Ninh Giản cũng không chịu yếu thế, hất cằm, hai người trẻ con không chịu nổi, lúc này, điện thoại của An Đường Đường vang lên, cô nàng nhận điện thoại, nói: “Viên Phục à? Hi hi, anh có biết Trương Ninh Giản bây giờ thế nào không? Chẳng khác gì đứa trẻ ba tuổi cả, hahaha...”

An Đường Đường vui vẻ đi ra ngoài, còn ồn ào nói lớn không để ý đến ai, Trương Nhất Mạnh tuy bất mãn với cô nàng, nhưng vẫn quay đầu lại an ủi Trương Ninh Giản: “Mặc kệ cô ấy đi.”

Trương Ninh Giản nghi ngờ nhìn cô: “Cái gì?”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Xem ra Trương Ninh Giản hoàn toàn không biết An Đường Đường đang nói cái gì ...

Đứa con này của cô đã đạt đến cảnh giới quá cao rồi ...

An Đường Đường đi vào sau dò Thu, thấy Trương Nhất Mạnh và Trương Ninh Giản thân thiết với nhau (mới là lạ), lập tức gọi một cú điện thoại, xem ra là đang gọi giáo viên đến.

Trương Nhất Mạnh đưa Trương Ninh Giản đi đánh răng rửa mặt, Trương Ninh Giản bình thường ồn ào hôm nay lại rất ngoan ngoãn, ngồi lên nắp bồn cầu để Trương Nhất Mạnh lau mặt ỉnh.

Trương Nhất Mạnh vừa lau mặt cho anh, vừa nghĩ đến chuyện sáng nay, nếu không phải dò Thu và An Đường Đường bước vào, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa ...

Lúc trước, Trương Ninh Giản cứ nũng nịu gọi cô “mẹ, mẹ”, cộng thêm đáng vẻ ngây thơ của anh, cô suýt nữa thì quên mất, Trương Ninh Giản vẫn là một người đàn ông 27 tuổi rồi!

Sức lực cũng không nhỏ ...

Sáng nay, anh nắm tay cô chặt thật là chặt, nếu không phải An Đường Đường đến, không chừng đã bị anh ...

Mặt mày Trương Nhất Mạnh đều đen lại, cô chăm chú nhìn Trương Ninh Giản, nói: “Ninh Giản à.”

Lúc này, cô mới phát hiện mình lau mặt cho anh hơi mạnh, làm cho cả gương mặt, cả mũi của anh đều ửng hồng hết cả, anh khó chịu lấy mu bàn tay chà chà mặt, sau đó ngơ ngác ngẩng đầu lên: “Dạ?”

“...” Trương Nhất Mạnh chợt mềm lòng, nhưng sau đó nghiêm túc nói: “Chuyện hồi nãy, sau này tuyệt đối không được xảy ra nữa, nghe chưa?!”

Cứ tưởng Trương Ninh Giản sẽ ngu ngơ nghiêng đầu hỏi: “Chuyện gì?”, nào ngờ, anh lại gật đầu một cách nghiêm túc: “Dạ!”

Trương Nhất Manh còn đang vui vẻ, nghĩ rằng con mình rốt cuộc cũng trưởng thành (...), còn chưa kịp tỏ ra hài lòng đã nghe Trương Ninh Giản dội một gáo nước lạnh: “Sau này sẽ không để ẹ suýt nữa thì bị ném đồ vào người nữa!”

Anh nghiêm túc nắm chặt tay lại, nói: “Con sẽ bảo vệ mẹ!”

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Ninh Giản, đã giết Trương Nhất Manh hết 100 000 điểm

“Không phải, mẹ không có ý đó ...” Ai Là Mẹ Anh

Trương Nhất Manh đã khôi phục lại được 50 điểm máu

“Vậy thì là cái gì?” Trương Ninh Giản khó hiểu nghiêng đầu, ánh mắt toát lên vẻ ham học.

Trương Ninh Giản tiếp tục giết Trương Nhất Manh thêm 100 000 điểm

“...”

Trương Nhất Manh hoàn toàn bị trọng thương.

Trương Ninh Giản đã cho Trương Nhất Manh Knock Out thành công.

Mọi lời mà Trương Nhất Manh đều bị nuốt lại, hóa thành nước mắt vô hình, chảy dài thành sông ...

6. Chương 6

Khi Trương Nhất Manh rửa mặt giúp Trương Ninh Giản xong thì giáo viên cũng đã đến, là một người đàn ông đã qua bốn mươi, Trương Ninh Trí đúng là lo lắng dư thừa, Trương Ninh Giản vừa gặp thầy giáo thì ngoan ngoãn hết mực, không bướng bỉnh bắt Trương Nhất Manh ở lại nữa, rốt cuộc Trương Nhất Manh cũng thoát được đứa con này giấy lát, vậy nên đi vòng vòng thăm thú quanh nhà họ Trương.

Nhưng đi dạo khắp nhà họ Trương, lớn thì lớn thật, nhưng đơn điệu, lạnh lẽo quá.

Cô đi tìm dì Thu, bảo rằng mình cần một chiếc xe đạp.

Dì Thu không hiểu: “Cô cần xe đạp để làm gì?”

Trương Nhất Manh giải thích: “Con muốn xuống núi nhưng đường xa quá, không đi bộ nổi.”

Dì Thu cười cười nói: “Đại thiếu gia đã căn dặn, cô không được xuống núi.”

“Hà?” Trương Nhất Manh hơi thất vọng.

“Hay là cô gọi điện hỏi Đại thiếu gia thử xem.” Dì Thu đưa ra đề nghị.

Trương Nhất Manh suy nghĩ một chút, sau đó quyết định gọi điện cho Trương Ninh Trí.

“Alô?”

Nghe thấy giọng nói của Trương Ninh Trí, Trương Nhất Manh rụt lại, sau đó lắp bắp nói: “Ninh ... Ninh Giản đang học ... Anh ta không có kêu tôi ở cùng ... tôi ... tôi có thể đi xung quanh thăm quan được không? Chỉ ... chỉ là chạy xe đạp xuống dưới chân núi để ...”

Cô bây giờ, chẳng khác gì một vị cao nhân cả ...

Lúc nào cũng chỉ gặp được 2 gương mặt, Trương Ninh Giản và dì Thu = =. Thi thoảng thì gặp được Trương Ninh Trí, chú Đồng, cộng thêm một đám người lúc thì xuất hiện, lúc thì biến mất.

Trương Ninh Trí không nói gì.

Trương Nhất Manh: “? ? ?”

“Alô, là cô Trương phải không? Tôi là chú Đồng đây.” Giọng nói bên kia chợt thay đổi.

Trương Nhất Manh: “...”

“Chào ... chào chú Đồng ...”

“À, cô Trương, chuyện là vậy, cô cũng biết chuyện của Tam thiếu gia hơi đặc biệt, ... Chuyện Tam thiếu gia mất trí nhớ tuy đã được giữ bí mật rất tốt, nhưng ít nhiều cũng bị đồn ra ngoài vài phần. Nói vậy, thân phận của cô dĩ nhiên là có người biết.”

Trương Nhất Manh: “...”

“Xung quanh Tam thiếu gia có nhiều người như vậy mà còn bị tai nạn, một mình cô chạy xe đạp xuống núi thì ...”

Trương Nhất Manh: “...”

Chú Đồng đột nhiên không nói nữa, một lát sau, giọng nói của Trương Ninh Trí xuất hiện: “Hiểu chưa?”

Trương Nhất Manh: “Đã hiểu...”

Trương Ninh Trí: “Ồ... nếu cô nhất quyết muốn đi thì cứ tìm dì Thu ...”

“Không, tôi không muốn nữa ...” Trương Nhất Manh mấp máy môi, đã nói đến mức đó rồi, còn bảo cô đi kiếm cái gì nữa ... Vậy chẳng phải là tự chui đầu vào chỗ chết sao ...

Trương Ninh Trí hài lòng đáp “ừm” một tiếng, sau đó nói: “Ngày mốt tôi sẽ về ... Thôi, không có chuyện gì nữa.”

Trương Nhất Manh âm ức tắt điện thoại, dì Thu đứng bên cạnh nhìn cô, nói: “Đại thiếu gia có đồng ý không?”

Trương Nhất Manh lẩm bẩm: “Đồng ý thì có đó, nhưng mà không khác gì không đồng ý cả ...”

Dì Thu vẫn mỉm cười.

Trương Nhất Manh lúng túng nói: “Thôi, con không lấy xe đạp nữa.”

Dì Thu đề nghị: “Cô có thể đưa bạn của cô đến đây chơi, ví dụ như Tề Phi.”

Trương Nhất Manh kinh hãi hỏi: “Sao dì lại biết Tề Phi?”

Dì Thu chỉ cười, không nói

Điều này càng làm cho Trương Nhất Manh xác định suy nghĩ “tuyệt đối không làm cho người khác bị liên lụy”, lỡ như Tề Phi đến đây, chẳng khác nào cùng kéo cô ấy xuống hố.

Một tiếng sau, giáo viên rời khỏi, nét mặt rất hài lòng, Trương Nhất Manh bước vào phòng, thấy Trương Ninh Giản đang cúi đầu vẽ tranh.

“Ninh Giản, học hành thế nào rồi?”

Trương Ninh Giản cắn đầu bút nói: “Không có gì vui ... Thầy giáo gì đâu mà ngu ngốc thế ...”

Trương Nhất Manh: “? ? ?”

Trương Ninh Giản nói: “Bảo là dạy con cái gì ... Kiến thức còn không bằng con.”

Trương Nhất Manh: “...”

Ra là nét mặt ban nãy của ông thầy kia không phải là hài lòng, mà là không còn gì để nói sao? Trương Nhất Manh có hỏi dì Thu nên làm thì dì Thu bảo đã nói với Trương Ninh Trí, kêu Trương Nhất Manh không cần phải lo lắng.

Thật ra thì Trương Nhất Manh có lo lắng gì đâu, chuyện Trương Ninh Giản có thông minh hay không không phải là vấn đề, hướng chỉ, nói lo lắng thì phải là Trương Ninh Trí lo lắng mới phải, còn cô ... Chỉ cần đảm bảo không liên quan đến mình là được.

Nói cho cùng thì, Trương Nhất Manh vẫn giữ suy nghĩ “không nên quá thân thiết” với Trương Ninh Giản và Trương Ninh Trí trong lòng, Trương Ninh Giản thì không biết sẽ khôi phục trí nhớ khi nào, đến lúc đó cô sẽ phải rời khỏi đây, nếu biết quá nhiều chuyện, đối với cô chẳng có chỗ tốt nào.

Nếu như gần gũi với Trương Ninh Giản quá, lỡ như người ta nhớ lại, quên hết những chuyện này thì ... Chẳng phải trên phim vẫn thường chiếu vậy sao? Đến lúc đó, người đau khổ cũng là cô thôi.

Trương Nhất Manh cảm thấy buồn chán chẳng có gì làm, lại không được xuống núi, cũng may nhà họ Trương còn có máy tính, cô tùy tiện chọn đại một game online, bắt đầu lên mạng.

Kết quả, dung lượng của trò chơi quá lớn, gần 8G, lại còn phải cập nhật đủ thứ, không đợi vài tiếng thì không được, Trương Nhất Manh đành phải chơi cùng Trương Ninh Giản.

Trừ đọc sách, làm mấy cái bài toán phức tạp nhức đầu ra, Trương Ninh Giản thích nhất là chơi Lego, lại còn chơi rất say mê.

Trương Nhất Manh chống cằm nhìn Trương Ninh Giản ráp từng miếng lego vào, cô nhìn hoài, nhìn mãi cũng không biết nó là cái gì, Trương Ninh Giản quay sang nói: “Mẹ chơi cùng đi.”

Trương Nhất Manh ứng đáp một tiếng, cầm vài miếng lego lên, một lúc lâu sau mới ráp được một chiếc máy bay nhỏ, cô hài lòng gật đầu, nghiêng đầu nhìn Trương Ninh Giản, suýt nữa thì đập đầu vào gối ... người ta làm cả một tòa thành ...

“Thật ... Thật là đẹp ...” Trương Nhất Manh trợn mắt há hốc mồm, chợt cảm thấy cái máy bay của mình thật là đáng thương biết bao.

Trương Ninh Giản cười híp mắt nói: “Mẹ thích không?”

Trương Nhất Manh gật đầu: “Ninh Giản thật là lợi hại.”

Trương Ninh Giản được cô khích lệ, vui vẻ dụi đầu vào cánh tay của Trương Nhất Manh, chỉ cần không dụi đầu vào cổ hay ngực cô là được rồi, dù sao thì chó Samoyed cũng có thói quen này mà.

Đêm đó, Trương Nhất Manh bắt Trương Ninh Giản tự đi tắm (đây là một chuyện không dễ tí nào ...), sau đó thì vào phòng tắm ở phòng bên.

“Ôi ...” Trương Nhất Manh chơi đùa cùng những bọt bong bóng, nhớ lại những chuyện xảy ra mấy ngày nay, lại nghĩ đến Trương Ninh Giản đang đợi mình ở trên phòng, cảm thấy vừa vui, lại vừa buồn ... Ai Là Mẹ Anh

Bỗng nhiên, một tiếng động truyền đến từ ngoài cửa, Trương Nhất Manh cảnh giác ngồi thẳng người.

Cô đã khóa cửa phòng lại, chỉ có di Thu giữ chìa khóa, nhưng nếu di Thu đến tìm cô thì sẽ mở cửa ...

Trương Ninh Giản chắc chắn không có can đảm để lên vào rồi, anh ta đã cố gắng thử một lần, rốt cuộc bị Trương Nhất Manh mắng một trận, cuối cùng nước mắt lưng tròng nói “con chỉ muốn tắm với mẹ thôi”, làm Trương Nhất Manh không nói được một lời.

“Cái bóng và bím tóc vô tội của em sau tấm gương đồng ... Nếu em nguyện ý, anh cam lòng rót rượu và ở bên cạnh em suốt cuộc đời này ...” Một người đàn ông ngân nga ca khúc “Tóc như tuyết” của Châu Kiệt Luân bước đến = = ...

Bước chân của anh ta rất dứt khoát, chìa khóa hình như vẫn còn móc trên ngón tay, lưng lay phát ra từng tiếng giòn tan, tiếng bước chân càng lúc càng gần, Trương Nhất Manh không kịp nghĩ xem người sắp vào là ai, chỉ có thể hét to lên: “Đừng vào

Cũng may, căn phòng này khá lớn ...

“Hửm?” Tiếng bước chân chợt dừng lại, một giọng nói vang lên: “Ai vậy? Ai ở bên trong đây? Là phụ nữ sao?”

“ ... ”

Người kia thấy Trương Nhất Mạnh không đáp lại, hơi nghi ngờ bước gần thêm một chút, Trương Nhất Mạnh thoáng tỉnh táo lại, lấy bọt xà phòng che thân thể lại, sau đó la lên: “Đã bảo đừng vào!”

“Ồ, đúng là phụ nữ sao?” Người kia cười nói.

Trương Nhất Mạnh trợn trắng mắt, đưa tay với lấy chiếc khăn của mình.

Vất vả lắm mới với được cái khăn, Trương Nhất Mạnh khẽ thở phào nhẹ nhõm, đang quần khăn quanh người thì tiếng bước chân lại vang lên lần nữa, cánh cửa cũng bị mở ra!

“A a a a – -!” Trương Nhất Mạnh hét lên một tiếng, ngồi xuống nước, sau đó trải khăn lên bồn tắm, đảm bảo không bị lộ cái gì ra.

Người đó “à” một tiếng, sau đó cười hì hì nói: “Chà chà, không tệ.”

Trương Nhất Mạnh thầm chửi thề trong lòng, mượn ánh đèn để nhìn rõ người đến, là một gương mặt có nét giống Trương Ninh Trí, cũng có chỗ giống Trương Ninh Giản, nhưng đôi mắt dài khẽ nheo lại, gian xảo như một tên hồ li, Trương Nhất Mạnh vừa nghĩ đến anh chàng hào hoa của Trương gia – Trương Ninh Hi, suýt nữa thì khóc nức lên.

Sao không ai nói với cô Trương Ninh Hi về hôm nay vậy?!

“Chà chà, đêm hôm khuya khoắt lại tắm trong phòng của mình ...” Trương Ninh Hi sờ sờ cằm, “Chắc ... chẳng lẽ là món quà mà anh cả tặng mình về nước sao cà?”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Đúng là cuộc sống đầy niềm vui nhỉ ...

Sau đó, Trương Ninh Hi nhú mày: “Nhưng nhìn thế nào cũng không thấy giống quà tặng ...”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Hít sâu một hơi, Trương Nhất Mạnh miễn cưỡng kìm cảm xúc muốn chửi thề xuống, sau đó hắng giọng một cái.

Trương Ninh Hi: “?”

Trương Nhất Mạnh: “A a a a a!!! Ninh Giản cứu mạng !!!!!”

Trương Ninh Hi: “...”

Ba bốn giây sau, tiếng bước chân của Trương Ninh Giản vang lên, anh nhanh chóng đi vào phòng tắm, nhìn Trương Nhất Mạnh và Trương Ninh Hi, gương mặt vừa tức giận, vừa lo lắng, thuận tay lấy một chai dầu gội ném vào người Trương Ninh Hi: “Ông là ai?”

Trương Ninh Hi: “... Ninh Giản ...”

Trương Ninh Giản không đáp, đi đến giữa Trương Ninh Hi và Trương Ninh Hi, vươn hai tay ra, che chở cho cô: “Ông muốn làm gì?”

Sau đó, quay đầu lại, ân cần hỏi: “Mẹ, mẹ không sao chứ?”

Trương Ninh Hi: “... Mẹ?”

Trương Nhất Mạnh lạnh lùng nhìn anh.

Trương Ninh Giản lạnh lùng nhìn anh.

Trương Ninh Hi mấp má môi: “Anh cả nói chú nhận nhầm mẹ, thì ra là thật sao?”

Trương Ninh Giản vẫn lạnh lùng nhìn anh.

Trương Ninh Hi có chút lúng túng nói: “Chú đừng nhìn anh như vậy ... Thật sự không nhận ra anh sao? Ninh Giản, anh là anh ba của chú đây. Hồi trước anh có nhờ chú dạy tiếng Anh cho đó.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Còn không biết xấu hổ mà nói ra, rõ ràng là anh mà dám kêu em mình dạy tiếng Anh cho, cậu hai họ Trương này đúng là hài hước thật.

Trương Ninh Giản lạnh lùng nói: “Không nhớ.”

Trương Ninh Hi phiền não gãi gãi đầu, cười cười: “Thôi, dù gì thì mai anh cả cũng về rồi, mai mới nói.”

Trương Nhất Manh nhịn không được nói: “Hai người có thể đi ra ngoài không? Tôi ... tôi phải thay quần áo nữa!”

Trương Ninh Giản khựng lại, nhìn Trương Nhất Manh, sau đó quay lại nói với Trương Ninh Hi: “Ông đi ra ngoài.”

Trương Ninh Hi: “...”

Trương Nhất Manh: “Anh cũng cút ra đi!!!”

Trương Ninh Giản âm ỉt: “Mẹ ...”

Trương Nhất Manh: “Có làm nũng cũng vô dụng ==, cút ra, ngay bây giờ, ngay lập tức, right now...”

Trương Ninh Hi cọt nhả khoát tay lên vai Trương Ninh Giản: “Aiz, đừng buồn bực như vậy mà ... Chú thật sự không nhớ rõ anh sao? Ôi, đôi môi nhỏ nhắn này, cái cổ trắng ngần này, sao càng nhìn càng thấy đẹp hơn trước thế này ...”

Trương Ninh Giản buồn bực bỏ tay anh ra, lôi anh đi ra ngoài.

Trong cả quá trình đó, Trương Nhất Manh vẫn giữ trạng thái “...”, trân trân nhìn hai người bỏ đi, sau đó nhanh chóng xối nước cho sạch rồi thay một bộ đồ ngủ sạch sẽ.

Ra khỏi phòng tắm, cô thấy Trương Ninh Giản và Trương Ninh Hi đang cùng ngồi trên ghế, Trương Ninh Giản khó hiểu nhìn Trương Ninh Hi, thấy Trương Nhất Manh đi ra, Trương Ninh Giản lập tức chạy đến: “Mẹ.”

Trương Nhất Manh đáp một tiếng, lúng túng định đưa Trương Ninh Giản về phòng, Trương Ninh Hi nhanh chóng đứng lên, cười xấu xa gọi: “Mẹ

Trương Nhất Manh: “...”

Ba anh em nhà họ Trương này, trừ Trương Ninh Trí ra, hai người còn lại nhận mẹ cũng nhanh thật ...

Trương Nhất Manh lúng túng nói: “Anh cũng biết Ninh Giản đã xảy ra chuyện gì, không cần gọi theo anh ta ...”

“Không không không, con còn chưa có cơ hội này mà.” Trương Ninh Hi cười vô cùng kỳ lạ, “Trừ anh cả ra, con và Ninh Giản chưa từng có cơ hội gọi mẹ, ôi, bây giờ thốt ra, cảm giác thật là kì lạ!”

Trương Nhất Manh : “Nhưng mà tôi mới hai mươi tư thôi! Ninh Giản gọi tôi như vậy thì coi như xong đi, anh cũng gọi như vậy, tôi cảm thấy rất kỳ quặc!”

Trương Ninh Hi bất mãn nói: “Con cũng mới hai mươi chín thôi mà ...”

Trương Ninh Giản đứng bên cạnh lắng lắng nghe, thấy vậy hừ lạnh: “Ông lớn hơn mẹ tôi gần năm tuổi, làm sao có thể là con của mẹ tôi được ... Làm như mẹ tôi ngu ngốc lắm vậy.”

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Ninh Hi: “...”

Làm như anh bé hơn tôi ấy nhỉ?!

Trương Ninh Hi cười hì hì nói: “Ninh Giản thật là thông minh.”

Trương Ninh Giản: “Dĩ nhiên.”

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Ninh Hi vui vẻ nói với Trương Nhất Mạnh: “Nếu cô biết Ninh Giản trước kia như thế nào thì tốt rồi, chắc chắn, khác hẳn bây giờ luôn, trước kia ...”

Trương Nhất Mạnh chợt nhớ lại, lần trước An Đường Đường cũng có nói đến, cô cảm thấy hứng thú với quá khứ của Trương Ninh Giản, đang định nghe anh ta nói thì Trương Ninh Giản ngáp một cái, kéo tay áo của Trương Nhất Mạnh: “Mẹ, mệt rồi.”

Anh ngáp đến độ cả hốc mắt của ứng hồng, làm cho đôi mắt của Trương Ninh Giản như giăng lên một màn sương mỏng, đáng yêu ngọt ngào chẳng khác gì một chú thỏ, làm Trương Nhất Mạnh thoáng mềm lòng, nói với Trương Ninh Hi: “À ... Anh Trương, Ninh Giản muốn đi ngủ rồi, lần sau mới nói tiếp vậy.”

Trương Ninh Hi gật đầu: “Ừm ... Chuyện hồi nãy thật xin lỗi, hi hi, cũng may cô nhanh tay lẹ chân.”

Trương Nhất Mạnh miễn cưỡng cười, mang Trương Ninh Giản đi ra khỏi phòng, điện thoại chợt vang lên, là Trương Ninh Trí gọi đến.

“Alô?” Trương Nhất Mạnh nhận điện thoại.

Giọng nói của Trương Ninh Trí truyền đến: “Đúng rồi, tôi quên nói với cô, Trương Ninh Hi, em của tôi, cũng là anh của Ninh Giản, tối nay sẽ về đến.”

... Nói sớm thật đấy.

Trương Nhất Mạnh bất đắc dĩ nói: “À, tôi có gặp anh ta rồi ...”

Trương Ninh Trí: “Ừm...?”

Trương Nhất Mạnh: “Tôi đang tắm thì anh ta bước vào ...”

Trương Ninh Trí: “...”

Trương Nhất Mạnh nói tiếp: “Cũng may tôi nhanh tay, lấy khăn tắm che người lại ...”

Trương Ninh Trí quyết định không tiếp tục đi sâu vào câu chuyện nữa: “À, vậy thì tốt rồi. Xin lỗi, tôi quên mất. Căn phòng mà cô hay tắm thật ra vốn là của Ninh Hi, có điều nó ra nước ngoài đã lâu, cho nên căn phòng đó thành phòng trống. Sau này cô lên lầu ba tắm vậy, ở đó vẫn còn phòng trống.”

Trương Ninh Trí nói nhiều câu như vậy làm cho Trương Nhất Mạnh thoáng kinh ngạc, nhưng cô cần phải xác nhận cho rõ: “Có thật là phòng trống không ...”

Trương Ninh Trí: “... Phải.”

Trương Nhất Mạnh ngừng lại, nói: “Đúng rồi, hình như Ninh Giản không cần thầy giáo.”

“Di Thu có nói với tôi.” Giọng nói của Trương Ninh Trí phẳng lặng như mặt hồ, “Sau này ông thầy đó sẽ không đến nữa.”

Trương Nhất Mạnh gật đầu: “Vâng ..”

“Ngày mai tôi sẽ về, nếu Ninh Hi đã về rồi thì cô cứ tự nhiên đưa Ninh Giản và nó đi ra ngoài, có gì tôi sẽ nói với Ninh Hi.”

“Thật sao?!” Trương Nhất Mạnh kinh hãi.

Có thể đi ra ngoài? ! Tức là có thể xuống núi?!

Cảm giác cứ như là bị giam ba, bốn năm, đột nhiên có người đến nói với cô, cô đã được tự do rồi!

... Được rồi, đúng là khoa trương quá, nhưng được đi ra ngoài làm cho cô vô cùng, vô cùng vui vẻ!!!

Trương Nhất Mạnh vui vẻ đáp lại một tiếng, bên kia đã tắt điện thoại, kể từ đó, suy nghĩ chán ghét của Trương Nhất Mạnh với Trương Ninh Trí dường như đã biến mất cả, trong đầu chỉ còn suy nghĩ “Thật tốt quá, có thể ra ngoài rồi.”

Trương Ninh Giản thấy Trương Ninh Giản vui vẻ cười đến độ miệng không khép lại được, nghi ngờ hỏi: “Mẹ, có chuyện gì sao?”

Trương Nhất Mạnh vui sướng nói: “Ninh Giản, ngày nào cũng nhốt mình trong nhà, có buồn không?”

Trương Ninh Giản không đáp, tiếp tục hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Mấy ngày nữa là được đi chơi rồi!” Trương Nhất Mạnh hưng phấn la lên.

Trương Ninh Giản không có phản ứng đặc biệt gì, chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

... Thật ra anh rất muốn nói, chỉ cần ở bên cạnh mẹ thì ở đâu cũng như nhau thôi!

7. Chương 7

“Mẹ, mẹ ~” Trương Nhất Mạnh đang ngủ mơ màng, cảm thấy có người đang gọi cô.

Ủm, chắc là Trương Ninh Giản rồi ... Sao hôm nay lại dậy sớm thế này ...

Trương Nhất Mạnh phát phát tay: “Để ẹ ngủ, ngoan, tự mình đi chơi đi ...”

“Xì ...” Có người đang cười, “Mẹ ... đừng ngủ nữa ...”

Trương Nhất Mạnh trở mình, lấy cái gối trùm lên đầu mình.

“Sao ông lại ở đây?”

Có người bực bội la lên.

A, đây mới là giọng của Trương Ninh Giản!!!

Trương Nhất Mạnh hoàn toàn tỉnh ngủ, mở mắt ra đã thấy Trương Ninh Giản và ... Trương Ninh Hi.

Trách sao cô thấy có điều kỳ lạ, thì ra người vừa rồi là Trương Ninh Hi ==

Trương Ninh Hi cười hì hì an ủi Trương Ninh Giản: “Đừng vậy mà, mẹ là tài nguyên của chung mà, mọi người cùng hưởng mới phải chứ.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Hưởng hưởng cái đầu anh ấy!

Trương Ninh Giản cũng cảm thấy bất mãn với câu nói này, anh buồn bực nói: “Mẹ là mẹ của tôi, không phải của ông.”

Trương Ninh Trí giả vờ đau lòng: “Huhu, Ninh Giản à Ninh Giản, sao chú lại trở nên như vậy chứ ... Cũng may anh cả sắp về rồi, có thể an ủi cho tâm hồn tổn thương của anh ...”

Anh quay sang hỏi Trương Nhất Mạnh: “Hôm qua anh cả có gọi điện cho con, bảo là mang hai người đi chơi?”

Trương Nhất Mạnh gật gù: “Ủm ... Nhưng hình như hôm nay anh ta trở về mà? Sao không ...”

“Anh cả khác chúng ta, bây giờ Ninh Giản bị như vậy, chẳng khác gì anh ấy mất một cánh tay, chuyện gì cũng phải xử lý, không rảnh để đi chơi với chúng ta.” Trương Ninh Hi nói.

Trương Nhất Mạnh có chút kinh ngạc nói: “Việc làm ăn của nhà họ Trương ... Ninh Giản cũng phụ trách sao?”

“Đâu chỉ chịu trách nhiệm thôi ...” Trương Ninh Hi lăm bằm một câu, sau đó cười nói, “Mẹ, mẹ biết nhiều như vậy làm gì? Càng biết nhiều, càng không có lợi với mẹ ...”

Trương Nhất Mạnh kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng thì Trương Ninh Hi đã quay đi, đùa giỡn với Trương Ninh Giản như chẳng có việc gì: “Ninh Giản à, anh hai dẫn chú đến công viên giải trí chơi chịu không? Ở đó có tàu lượn siêu tốc lớn lắm đó, chú có biết cái gì là tàu lượn siêu tốc không? Là “vèo, vèo, vèo...” bay qua bay lại như vậy đó ...”

Trương Ninh Giản hoàn toàn không hưng phấn tí nào, dùng ánh mắt “dĩ nhiên là tôi hiểu” nhìn anh ta: “Anh hai ...!”

Đây là lần đầu tiên Trương Ninh Giản thừa nhận Trương Ninh Hi là anh của mình sau khi anh trở về, Trương Ninh Hi rưng rưng: “Chú ba!”

Trương Ninh Giản nghiêm túc gật đầu: “Anh hài hước thật đấy!”

Trương Nhất Manh: “... Sặc!”

Trương Ninh Hi: “...”

Lúc Trương Ninh Hi mang Trương Ninh Giản đi ăn sáng, Trương Nhất Manh trở về phòng thay quần áo rồi rửa mặt, khi xuống dưới lầu thì vừa lúc đụng phải gương mặt mệt mỏi của Trương Ninh Trí.

“Trương ... Trương Ninh Trí.” Trương Nhất Manh vốn muốn gọi “Anh Trương”, nhưng nhớ tới lời dặn của anh, nhanh chóng đổi xưng hô.

Trương Ninh Trí thấy cô, khẽ gật đầu: “Cô Trương.”

Thoạt nhìn anh ta rất mệt mỏi, ánh mắt vốn sắc lạnh cũng trở nên rã rời, Trương Nhất Manh không dám nói thêm, chỉ khoát tay áo nói: “Anh mau đi nghỉ ngơi đi, đáng vẻ cứ như sắp chết rồi ấy.”

Trương Ninh Trí kinh ngạc liếc nhìn cô, cuối cùng cũng không nói gì, gật đầu rồi trở về phòng của mình.

Khi cô xuống lầu thì Trương Ninh Giản đã ăn sáng xong, đang ngồi xem Harry Potter, Trương Ninh Hi thì đang từ tốn gặm bánh bao, thấy cô bước tới thì cười cười.

Trương Nhất Manh mấp má môi, ngồi bên cạnh anh ta, cầm một cái bánh bao lên, đang định bỏ vào miệng thì nghe thấy Trương Ninh Hi nhẹ nhàng nói: “Cô Trương hẳn là thấy may mắn lắm.”

Trương Nhất Manh khựng lại.

Lúc này, Trương Ninh Hi không cười đùa, cũng không trêu chọc cô nữa, giọng điệu của anh ta mang một chút gì đó chế giễu, cũng có thể là cười nhạo cô.

Cô không hiểu nhìn Trương Ninh Hi.

Đối phương không hề nhìn cô, vẫn từ tốn ăn bánh bao, gương mặt tuy không giống y hệt Trương Ninh Trí hay Trương Ninh Giản, nhưng vẫn có thể thấy thấp thoáng đường nét của hai người kia, anh dùng giọng nói vừa đủ để hai người nghe: “Có bao nhiêu cô gái muốn bước vào nhà họ Trương, bước vào căn nhà này, nhưng chỉ có cô Trương là có thể dễ dàng bước vào như vậy ... Ngủ trên giường của Trương Ninh Giản, dùng bồn tắm của tôi, ngồi ở vị trí của Trương Ninh Trí ...”

Giọng điệu của anh ta rất nhẹ nhàng, nhưng hàm ý trêu chọc không nói ra cũng biết, lúc này đây, gương mặt thật của anh ta mới lộ ra, không cợt nhả, cũng không vui vẻ.

Trương Nhất Manh hít sâu một hơi, cắn một cái vào bánh bao, vừa nhai vừa nói: “Con trai, đừng như vậy chứ, ngoan, đừng tức giận chuyện tối qua mẹ không ngủ với con nữa.”

Trương Ninh Hi: “...”

Thật ra những lời mà Trương Ninh Hi vừa nói, làm Trương Nhất Manh cô ức tới nỗi muốn chửi thề luôn ấy!

Làm như là cô muốn vào nhà họ Trương lắm vậy!

NND(* một câu chửi thề), ai cần chứ, tự nhiên cô có thêm một đứa con, bị sa thải, ngay cả người nhà cũng không được liên lạc, bạn thân nhất là Tề Phỉ cũng phải gạt, bước vào cái nơi kinh khủng này, ai cũng kỳ lạ, dì Thu và chú Đồng thì không nói, dù dì Thu thoạt nhìn thì thân thiết lắm nhưng căn bản là không xem cô ra gì, còn Trương Ninh Trí thì chẳng khác gì cục nước đá, còn là cục nước đá bện rợn nữa chứ. Ai Là Mẹ Anh

Đáng ghét nhất là cái câu cuối cùng của Trương Ninh Hi: “Ngủ trên giường của Trương Ninh Giản, dùng bồn tắm của tôi, ngồi ở vị trí của Trương Ninh Trí ...”

Cô cũng thấy lạ đó, chẳng lẽ cô muốn ngủ với Trương Ninh Giản lắm à? Ngày nào cũng dúi đầu vào ngực cô, còn dám bảo ngực cô không mềm, cô cóc cần ngủ với anh ta! Phòng tắm là Trương Ninh Trí kêu cô vào, ai mà biết anh ta suy nghĩ cái gì, tự nhiên bảo cô vào phòng của Trương Ninh Hi tắm chứ?! Về câu cuối,

càng làm cho cô không biết nói gì, Trương Ninh Trí đi nghỉ rồi, cô ngồi ở đây cũng sai sao? Chẳng lẽ cô phải ngồi ở tuốt tuốt đầu bàn, một phút trước chạy xuống gấp thức ăn một phút sau lại chạy lên sao?!

Rõ ràng rất muốn phản bác lại Trương Ninh Hi, nhưng một câu cô cũng không muốn nói với anh ta.

Cô không thích phải đi giải thích này nọ, lại càng không muốn giải thích với người nghi ngờ mình.

Cho dù cô có nói gì đi nữa thì Trương Ninh Hi cũng vẫn cho là cô đang nói dối thôi, chẳng phải sao?

Vậy thì cô tương kế tựu kế vậy ... Dù sao Trương Ninh Hi cũng gọi cô là mẹ rồi, cô gọi anh ta là con cũng là lẽ bình thường, con trai nghe lời của mẹ lại càng bình thường hơn!

Trương Ninh Hi khựng lại, nửa chữ cũng không thốt nên lời, lẳng lặng ăn bánh bao không nói.

“Đúng rồi, con trai à, mẹ thấy con rất yêu thương Ninh Giản, vậy thì cố gắng giúp Ninh Giản khỏi bệnh đi, như vậy thì tốt ọi người.” Trương Nhất Manh cười híp mắt, học giọng điệu của Trương Ninh Hi, “Anh ta tốt, chúng ta cũng tốt, hiểu hôn ~”

Trương Ninh Hi đã trở về trạng thái bình thường, nở một nụ cười dối trá: “Vâng, điều đó là đương nhiên!”

Trương Nhất Manh cũng cười cười với anh ta, không nói nữa, nhanh chóng xử hết bữa sáng.

Ủm ... Thật ra thì lời của Trương Ninh Hi làm cô cảm thấy hơi bức bối, dù sao Trương Ninh Hi nghĩ vậy không phải không có căn cứ, chắc hẳn dì Thu và chú Đồng cũng nghĩ cô như vậy.

Có thể, Trương Ninh Trí cũng nghĩ vậy.

Ôi, cô nhức đầu quá đi ...

Nhức đầu thì nhức đầu, buổi chiều hôm đó, Trương Ninh Hi bảo muốn đưa cô và Trương Ninh Giản ra ngoài chơi, cô lại cảm thấy vui vẻ trở lại.

Mặc dù điểm đến rất đặc biệt – công viên giải trí.

Trương Nhất Manh ngỡ ngác, hình như tuổi của cô với công viên giải trí ... Có điều, với Trương Ninh Giản bây giờ, công viên giải trí xem ra là lựa chọn tốt nhất.

Trương Ninh Trí vẫn còn đang nghỉ ngơi, bọn Trương Nhất Manh thừa dịp rời khỏi nhà trước khi anh ta đi xuống.

Trương Nhất Manh còn tưởng bọn họ ra ngoài sẽ khoa trương lắm – thật ra cũng không khác lúc đến đây là mấy, đằng sau một chiếc, đằng trước một chiếc, ba người bọn họ ngồi ở chiếc xe chính giữa, Trương Ninh Hi ngồi ở ghế lái phụ, Trương Nhất Manh và Trương Ninh Giản ngồi đằng sau.

Chạy xuống núi, chiếc xe phía trước và chiếc xe phía sau rẽ vào một con đường khác, chỉ còn lại chiếc xe mà bọn họ ngồi chạy vào những con đường tập nập, đông đúc trong thành phố.

Trương Ninh Hi bỗng nhiên quay đầu lại, hỏi Trương Ninh Giản: “Ninh Giản, chúng ta sắp đến công viên giải trí rồi, chú muốn chơi gì không?”

Trương Ninh Giản ngoan ngoãn nhìn Trương Nhất Manh: “Mẹ muốn chơi trò gì?”

Trương Nhất Manh suy nghĩ một lát, nói: “Cái gì cũng được ... Đừng kích thích quá.”

Trương Ninh Hi cười hì hì nói: “Mẹ sợ sao?”

Trương Nhất Manh liếc anh: “...”

Trương Ninh Giản không thèm để ý Trương Ninh Hi, nói với Trương Nhất Manh: “Vậy chúng ta chơi trò kích thích đi ...”

Trương Ninh Hi lại xen mồm vào: “Những lời này đúng là dễ làm cho người khác suy nghĩ sâu xa nha.”

Trương Nhất Manh: “... Con đừng dạy hư con nít được không?”

Trương Ninh Giản ham học hỏi xen vào: “Suy nghĩ sâu xa là gì vậy? Nghĩ cái gì vậy?”

Trương Nhất Manh: "... Đừng để ý đến anh ta ... Anh hai của con rất hài hước, con cũng biết mà."

Trương Ninh Hi cười cười.

Trương Ninh Giản không hiểu gật gật đầu, kéo cánh tay của Trương Nhất Manh ra, bắt đầu đếm: "Vậy chúng ta chơi đu quay trước, con và mẹ ngồi một cái, anh hai ngồi một mình một cái."

Trương Nhất Manh: "..."

Trương Ninh Hi kháng nghị: "Anh không muốn ngồi một mình."

Trương Ninh Giản gật đầu: "Vậy cũng được."

Trương Ninh Hi hài lòng quay đầu lại ngồi đằng hoàng.

Trương Ninh Giản nói tiếp: "Anh cứ đứng ở dưới chờ em và mẹ xuống là được rồi."

Trương Ninh Hi: "..."

Trương Nhất Manh suýt nữa đã chết cười vì anh.

Trương Ninh Hi buồn bực lườm hai người.

Trương Ninh Giản kéo tay Trương Nhất Manh, nói: "Mẹ, con muốn chơi tàu lượn siêu tốc."

"Hả?" Trương Nhất Manh tỏ ra khó xử, cô đã từng đến một công viên giải trí nổi tiếng ở thành phố A để chơi thử, nhưng mà tàu lượn siêu tốc ở chỗ đó rất kinh khủng, một lần là đủ lắm rồi, từ sau lần đó, cô thề chết cũng không chơi nữa ...

Trương Ninh Giản mong đợi nhìn Trương Nhất Manh.

Trương Nhất Manh bỗng nhiên nhớ ra một vấn đề, nói: "Ninh Giản à, con có cảm thấy kỳ lạ lắm không, tại sao con lại nhớ tàu lượn siêu tốc, đu quay? Chẳng lẽ lúc trước con có đi chơi rồi à? Nói cách khác thì ... Nếu như con là con của mẹ ... Chẳng phải mẹ nên đi cùng con sao? Nhưng con không nhớ ra mẹ từng đi đến công viên giải trí với con, đúng không?!"

Trương Ninh Hi nghe vậy, khẽ quay đầu lại nhìn cô, sau đó hứng thú nhìn Trương Ninh Giản, đợi phản ứng kế tiếp của anh.

Trương Ninh Giản ngẩn người, đôi mắt to ngơ ngác.

Trương Nhất Manh hướng dẫn từng bước: "Như vậy có nói lên ... Mẹ ... Không phải là mẹ ruột của con?"

Cứ tưởng như vậy sẽ làm cho Trương Ninh Giản suy nghĩ cẩn thận lại, hoặc là kích thích khiến cho anh nhớ lại tất cả, ai ngờ, Trương Ninh Giản chỉ nói: "Hình như không có thật ..."

Trương Nhất Manh gật đầu liên tục.

Như vậy là được rồi! Sau đó Trương Ninh Giản sẽ phát hiện cô và anh ta thực chất chẳng có quan hệ gì cả!

Song, Trương Ninh Giản lại nói: "Vậy mới nói, trước kia mẹ chẳng quan tâm gì đến con cả ..."

Trương Nhất Manh: "..."

Trương Ninh Giản âm ức nhìn Trương Nhất Manh, trong mắt là cảm xúc lên án nhưng lại không đành lòng: "Nhưng con không trách mẹ đâu, bởi vì bây giờ mẹ đã đến công viên giải trí với con, cùng chơi tàu lượn siêu tốc với con ..."

"?!" Trương Nhất Manh trợn mắt há hốc mồm, khi nào thì cô đồng ý chơi tàu lượn siêu tốc với anh ta chứ? Cô còn đang suy nghĩ mà?!

Nhưng thấy Trương Ninh Giản nhìn cô như vậy, trong cảm giác âm ức, khó chịu lại có một chút vui vẻ, giống như là một người mẹ đang đi chơi với con thật vậy.

Trương Nhất Manh nuốt nước miếng, ngơ ngẩn nói: "Ừ... Cũng đúng ..."

Trương Ninh Giản cười thỏa mãn, đôi mắt cong lên, tựa như một ánh trăng hình lưỡi liềm.

Trương Ninh Hi ngồi đằng trước bỗng nhiên bật cười.

Trương Nhất Manh và Trương Ninh Giản cùng lúc nhìn sang anh ta, Trương Ninh Hi vô tội buông tay ra: “Nhìn con làm gì chứ?”

Trương Nhất Manh nói: “Con cười cái gì?”

“Cũng đâu có gì, chỉ là thấy ... Người nào đó bên ngoài thì tỏ ra hung dữ, nhưng thực chất chỉ một vài câu đã bị đánh gục ngay lập tức.” Trương Ninh Hi cười híp mắt nói.

Trương Nhất Manh: “...”

Chẳng lẽ anh ta đang nói Trương Ninh Giản sao Nhưng cũng không phải không đúng!

Yên lặng liếc nhìn Trương Ninh Giản, anh không có phản ứng gì cả, nhìn chăm chăm vào Trương Nhất Manh, Trương Nhất Manh bị anh nhìn chòng chọc một lúc lâu, cảm thấy chỉ là Trương Ninh Hi nói nhiều cộng thêm nói nhảm mà thôi ...

Cũng đúng, Trương Ninh Hi vốn là vậy, cô không nên nghĩ nhiều, nếu Trương Ninh Giản biết hẳn là tổn thương lắm.

Trương Nhất Manh lườm nguýt Trương Ninh Hi một cái, người này đúng là tàn nhẫn thật! Không thể tích cực một chút, lạc quan một chút được sao?!

Trương Ninh Hi: “...”

Sao lại lườm anh cơ chứ!

Sau khi đến công viên giải trí, Trương Nhất Manh nhìn tàu lượn siêu tốc bên trên, tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên, cái nào Trương Nhất Manh cô cũng nghe.

Nàng chợt nhớ đến lần trước mình đến công viên giải trí ... = =

“Nhất Manh!” Bỗng nhiên, một giọng nói vui mừng truyền đến từ sau lưng, Trương Nhất Manh sững sốt, quay đầu lại, là Tề Phi!

Đáng chết thật ...

Tề Phi vui vẻ chạy đến, lúc này mới phát hiện bên cạnh Trương Nhất Manh có hai người không bình thường (...), hơn nữa, còn là những người đàn ông vừa cao ráo, vừa khí chất, vừa đẹp trai!

Wow, không biết trong hai người đó, ai mới là ba của con Trương Nhất Manh đây!

Tề Phi hưng phấn quay qua quay lại đánh giá, hừm, mới nhìn đã biết người bên trái không tốt rồi, vẫn là anh chàng thoát nhìn lạnh lùng nhưng đang kéo tay Trương Nhất Manh rất đáng yêu này tốt hơn!

Ặc ... Sao sắc mặt Trương Nhất Manh lại kỳ quặc thế này ... ?

Sao nét mặt của anh chàng thân mật đứng bên cạnh Trương Nhất Manh lại tò mò thế này, chẳng khác gì một bạn nhỏ ham học hỏi cả, đáng yêu quá đi!

Còn người bên trái thì ... cười đe tiện thật!

“Nhất Manh à, cậu thật là, khi nào thì có bạn trai rồi? Không phải, hai người đã có con rồi, phải là chồng mới đúng! Dắt con đi chơi phải không? Con của cậu đâu? Chồng cậu đẹp trai thế này, con của cậu nhất định rất đáng yêu!” Tề Phi vui vẻ nhìn Trương Nhất Manh, nhìn xung quanh để tìm kiếm “đứa con đáng yêu của cậu”.

“Cô ta là ai vậy?” Ninh Giản kéo ống tay áo của Trương Nhất Manh.

Tề Phi hoàn toàn bị chấn động, hành động này thật là dễ thương quá đi! Còn là do người đẹp trai như vậy làm nữa chứ!

Trương Nhất Manh thảm thở phào nhẹ nhõm, bởi vì trong câu hỏi của Trương Ninh Giản không có thêm từ “mẹ” vào ...

“À ... cô ấy ... cô ấy là bạn của tôi ...” Trương Nhất Mạnh chỉ vào Tề Phỉ, “Tề Phỉ.”

Trương Ninh Giản thân mật cười cười với Tề Phỉ, Tề Phỉ cũng cười với anh, ôi, thật là đáng yêu!

Song, câu tiếp theo của Trương Ninh Giản làm cô không cười nổi nữa.

“Chào dì.”

A di đà phật ...

8. Chương 8

Tề Phỉ hoàn toàn hóa đá, ngơ ngác nhìn con người cười rạng rỡ, tự nhiên gọi mình là dì ...

Một giây trước, cô còn thốt lên cậu chàng này thật đáng yêu...

Nhưng đáng yêu thế này thì có phải hơi quá rồi không? !

Trương Nhất Mạnh đỏ mặt hơi lạnh nhìn Tề Phỉ cứng đờ, nhanh chóng mở miệng: “Haha, Ninh Giản anh thật là, đã bảo không phải là An Nghi mà, chẳng phải vừa rồi tôi gọi cô ấy là Tề Phỉ sao?! Anh cứ gọi cô ấy là Tề Phỉ là được rồi ... Haha, anh thật là ...”

Tề Phỉ: “...”

Cái quỷ gì thế này ... Ý là nhận nhầm cô thành một người tên là An Nghi, cho nên mới gọi cô là “dì” sao? Sao cô thấy có điều gì kỳ lạ thế này ...

Trương Ninh Giản nghi ngờ nhìn Trương Nhất Mạnh: “An Nghi là ai?”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Tề Phỉ: “? ? ? ?”

Trương Ninh Hi đã sớm vỡ bụng rồi, suýt nữa thì nằm xuống đất mà cười luôn.

Trương Nhất Mạnh: “... Dù sao thì ... Anh cũng cứ gọi cô ấy là Tề Phỉ đi ...”

Trương Ninh Giản mở miệng, Trương Nhất Mạnh đoán chắc là anh muốn nói “Nhưng bạn của mẹ thì phải gọi là dì ...”, cô trợn mắt nhìn anh, Trương Ninh Giản ngoan ngoan nói: “Tề Phỉ ... Chào cô.”

Tề Phỉ dù không hiểu gì cả, nhưng cũng không nghĩ ra được nguyên nhân kỳ lạ là gì, ngơ ngác gật đầu: “Chào anh ...”

Cảm giác nhìn nhau mặt đối mặt với Trương Ninh Giản thật kỳ lạ, Tề Phỉ đành quay qua nhìn Trương Nhất Mạnh: “Nhất Mạnh à, con của cậu đâu? Là cậu bé mà lúc tớ gọi cho cậu, nói ba mình đã chết bằng cái giọng điệu siêu dễ thương đó!”

Trương Nhất Mạnh >-<, cái=“” kiểu=“” hình=“” dung=“” gì=“” thế=“” này=“”>

“Ặc, chuyện này nói ra phức tạp lắm, đứa bé đó ...”

Trương Ninh Giản đứng bên cạnh bỗng nhiên mở miệng: “Mẹ.”

Trương Nhất Mạnh bất chợt cảm thấy căng thẳng, sợ anh sẽ nói “Mẹ, con không phải là đứa bé đó sao?”

Cũng may, Trương Ninh Giản chỉ nói: “Chúng ta đi chơi du quay đi!” Ai Là Mẹ Anh

Trương Nhất Mạnh thở phào nhẹ nhõm, may quá ... Sau đó gật đầu nói: “Ừm.”

Trương Ninh Hi: “Ha ha ha ha ha ha...”

Trương Nhất Mạnh: “?”

Tề Phỉ không tin nổi, trợn to hai mắt nhìn: “Nhất Mạnh, anh ... anh ta vừa gọi cậu là gì?! Mẹ?! Tớ có nghe nhầm không?!”

Nhất định là cô nghe nhầm, nếu không sao Nhất Mạnh lại có thể bình tĩnh mà đáp lại như thế được?!

Trương Nhất Mạnh: “...”

Aiz, cô vừa mới thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng là may mắn lắm! May mắn cái đầu ấy! Cô đã quen cách nói chuyện của Trương Ninh Giản với mình ... Cho nên chỉ lo lắng chuyện Trương Ninh Giản sẽ nói ra những điều kỳ quái, mà hoàn toàn quên mất chuyện Trương Ninh Giản gọi cô là “mẹ”!

Cô tức tối nhìn sang Trương Ninh Hi đang cười vỡ bụng bên cười – – chẳng phải anh ta đang chờ giờ phút này sao?!

Tên biến thái này ...

Trương Ninh Giản nhìn Tề Phi một cái, dùng giọng điệu như vừa “bình tĩnh đại ngộ” nói: “Cô chính là cái dì đã quát mẹ trong điện thoại hôm ấy sao?!”

Tề Phi: “...”

Cô cũng hiểu rồi ...

Hai người lặng lẽ nhìn nhau.

Tựa như đang trong khung cảnh của tiểu thuyết võ hiệp, hai vị cao thủ đẳng cấp dùng ánh mắt để đánh nhau, chấn động bốn phương ...

Trương Ninh Hi đã cười đến nỗi không đứng vững nữa.

Trương Nhất Mạnh: “...”

Cô cắn môi, hạ quyết tâm, nói với Tề Phi: “Tề Phi à ... Chuyện này nói ra hết sức phức tạp ... Nếu cậu thật sự muốn biết, tớ sẽ nói cho cậu biết ... Nhưng cậu nên biết ...”

Tề Phi lẩm bẩm nói: “Tớ cũng thấy phức tạp ... Nhưng tớ nhất định phải biết ... !”

Trương Nhất Mạnh: “... Cậu ... Được rồi, cậu nói trước đi, cậu đến đây làm gì?”

Thật là xui xẻo này chưa hết, xui xẻo khác lại đến, sao vừa lúc lại gặp Tề Phi ở đây thế này ...

Tề Phi tỉnh táo lại, nhìn về phía Trương Nhất Mạnh: “Còn không phải do mẹ tớ, tự nhiên muốn tớ đi xem mắt, nghe nói nhà của người ta có tiền, còn buôn bán thuốc men gì đó, ba của tớ thấy tốt, vừa lúc lại cần phải nhập hàng ... Xi, đã đến thời đại nào rồi chưa, còn môn đăng hộ đối, xem mắt gì nữa

Trương Nhất Mạnh: “... Vậy sao chỉ còn mình cậu thế này? “

Tề Phi cười cười: “Tớ nói đi xem mắt cũng được, nhưng muốn tự mình quyết định nơi gặp mặt. Tớ và đối phương định đến đây, cứ nghĩ anh ta sẽ phản đối, không ngờ anh ta lại đồng ý.”

“Sau đó thì sao... Anh ta không tới?” Trương Nhất Mạnh nhìn xung quanh Tề Phi, xem chừng không có đối tượng hẹn hò nào đi cùng cả.

Tề Phi nhún vai: “Tớ đến rồi anh ta mới gọi bảo là có việc ... Tớ nghĩ đến cũng đến rồi, cứ đi chơi cho đã, không ngờ lại gặp phải cậu và ...”

Về mặt cô phức tạp nhìn qua Trương Ninh Giản.

Trương Nhất Mạnh thở dài, nói: “Để tớ giới thiệu vậy ...” Cô chỉ vào Trương Ninh Giản: “Đây là Trương Ninh Giản, cũng là Tam thiếu gia nhà họ Trương đã từng nằm trong bệnh viện của chúng ta ...”

Đôi mắt của Tề Phi bắt chợt trợn to...

Lúc trước cô rất muốn đến xem, nhưng lần nào cũng bị ba làm phiền, không ngờ bây giờ lại xuất hiện trước mặt cô thế này!

Trương Nhất Mạnh nhìn dáng vẻ của Tề Phi bộ dạng, chỉ sang Trương Ninh Hi: “Đây là cậu hai của nhà họ Trương ...”

Tề Phi liếc nhìn sang Trương Ninh Hi.

Trương Ninh Hi thấy Trương Nhất Manh giới thiệu mình, nhơ nhỡ vươn tay ra trước mặt Tề Phi: “Hân hạnh được gặp cô.”

Tề Phi cũng đưa tay ra, bắt tay với anh ta, dù ấn tượng ban đầu không tốt nhưng vẫn phải tuân thủ phép lịch sự cơ bản.

“Ở đây có nhiều người, không tiện để tớ giải thích, chúng ta lên đu quay trước vậy, tớ sẽ từ từ nói cho cậu biết.” Trương Nhất Manh nhìn đám người chung quanh, kéo Tề Phi đi về phía đu quay, nhỏ giọng nói với cô nàng: “Cậu thật sự muốn biết sao? Hai người bọn họ đều là người của họ Trương, cậu không biết gì có lẽ sẽ tốt hơn

Tề Phi nói: “Sao cậu lại nói vậy, chuyện của cậu cũng là chuyện của tớ mà!”

Trương Nhất Manh đau khổ nói: “Vậy thà cậu nói con của tớ cũng là con của cậu luôn đi ..”

Tề Phi: “... Sau này cậu sinh con, tớ nhất định sẽ nhận trách nhiệm làm mẹ nuôi, nhưng bây giờ thì tớ vẫn chưa thể chấp nhận được ...”

Hai người đồng loạt quay về sau, nhìn anh chàng còn cao hơn cả mình đang đi sau hai người.

Trương Ninh Giản: “?”

Mua vé xong, lại có chuyện xảy ra >-<, tề=” phi=” muốn=” ngồi=” cùng=” trương=” nhất=” manh,=” trương=” ninh=” hi=” thì=” không=” chịu=” ngồi=” một=” mình,=” còn=” trương=” ninh=” giản=” thì=” lại=” bùm=” má=” phản=” đối:=” “không=” được!=” tôi=” phải=” ngồi=” với=”>

Suýt nữa thì Trương Nhất Manh lao ra ngoài đập đầu vào tường, Trương Ninh Hi cười hì hì nói: “Như vậy đi, dù gì thì tôi cũng biết cả rồi, cô Tề này cứ ngồi với tôi vậy, để tôi giải thích với cô ta

Trương Nhất Manh nghi ngờ nhìn Trương Ninh Hi.

Cách này nghe không tệ, nhưng người như Trương Ninh Hi thì không thể nào tin được ... Trương Ninh Hi không tốt như bề ngoài của anh ta, huống chi, còn là một tên công tử ăn chơi, Tề Phi ngồi cùng với anh ta, không biết có xảy ra chuyện gì không ...

Tề Phi nhìn thoáng qua Trương Ninh Giản, cảm thấy mọi chuyện thật phức tạp, xem chừng Trương Nhất Manh cũng cảm thấy khó xử, cô gật đầu: “Được rồi, tớ ngồi với anh Trương là được.”

Trương Nhất Manh: “... Ừ...”

Trương Nhất Manh và Trương Ninh Giản cùng lên đu quay, Tề Phi và Trương Ninh Hi ngồi đằng sau, đu quay vừa chuyển động, Trương Ninh Giản đã nhỏ giọng nói: “Con phát hiện, con không hiểu mẹ tí nào.”

Trương Nhất Manh: “Hả?”

“Sao con lại không nhớ được chuyện lúc trước tí nào ... Mẹ còn bao nhiêu bạn bè khác nữa, ba đã đi đâu, mấy chuyện này con lại không biết tí gì cả.” Ánh mắt Trương Ninh Giản thoáng ánh lên vẻ mất mát.

Trương Nhất Manh mềm lòng, vội vàng nói: “Không sao đâu, con ... con còn nhỏ, không nhớ thì sau này sẽ nhớ thôi ...”

... Kỳ lạ, rốt cuộc cô đang nói gì thế này ...

Bất chợt, tiếng chuông điện thoại vang lên, kéo cô về thực tại ...

Cầm điện thoại lên xem, là Tề Phi.

Trương Nhất Manh: “...”

Cô nàng này, gọi điện thoại cho cô làm gì vậy ...

“Alô?” Trương Nhất Manh bật máy.

Tiếng hét của Tề Phi từ bên kia điện thoại truyền đến, cảm giác như đang xuyên qua cửa thủy tinh của đu quay, vọt đến ngay chỗ cô: “Tên Trương Ninh Hi này nói với tớ!! Trương Ninh Giản là cậu và anh ta sinh ra!!! Tớ điên mất!!!”

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Ninh Hi, tên biến thái này ...

9. Chương 9

Trương Nhất Manh bất đắc dĩ nói: “Tớ biết ngay mà ... Thôi, cậu đừng để ý đến anh ta!”

Tề Phi không chịu nổi: “Anh ta làm sao chứ?! Cười cái gì hả?!”

Trương Nhất Manh: “? ? ?”

Cô có cười đâu chứ ...

Nhưng cô nhanh chóng nhận ra, Tề Phi đang mắng Trương Ninh Hi.

“Không muốn! Tôi không muốn nghe nữa! Không thèm tin anh! Anh còn lại gần nữa thì tôi ném anh xuống ngay đó, anh có tin không?! Tôi từng học Taekwondo đó! ...”

Trương Nhất Manh bên điện thoại này: “...”

Trương Ninh Giản nhìn nét mặt lúc lạnh lúc nóng của Trương Nhất Manh, nghi ngờ hỏi: “Mẹ?”

Trương Nhất Manh: “=L= “

Trương Ninh Giản: “...”

Cô thật có lỗi với Tề Phi...

Tiếng mắng chửi của Tề Phi và tiếng cười của Trương Ninh Hi vẫn tiếp tục truyền vào điện thoại, Trương Nhất Manh lẳng lặng tắt máy, nhìn xuống phía dưới, nhìn thấy Tề Phi đang hung dữ vươn tay ngăn cản Trương Ninh Hi ...

Trương Nhất Manh thở dài, bất đắc dĩ nhìn Trương Ninh Giản: “Cũng may con không giống với các anh của con.”

Trương Ninh Giản: “?”

“Trong ba người, chỉ có con là đáng yêu thôi ...” Trương Nhất Manh cảm thán xoa xoa đầu Trương Ninh Giản.

Trương Ninh Giản cúi đầu, ngoan ngoãn để Trương Nhất Manh xoa, làm cô cảm thấy vui vẻ không thôi.

Trương Ninh Giản đột nhiên hỏi: “Ba có từng hôn mẹ chưa?”

Trương Nhất Manh: “Chưa ... Con hỏi làm gì?”

Người đó cơ bản là chưa từng tồn tại, hôn gì chứ ...

Trương Ninh Giản nói: “Vậy có ai hôn mẹ chưa?”

Trương Nhất Manh nói: “... Mẹ chưa có hôn với ai cả ...”

Trương Ninh Giản gật đầu: “Ồ ~ “ Ai Là Mẹ Anh

Đứa con này, hỏi cái gì chứ ... Trương Nhất Manh nghĩ, hồi trung học lên đại học, cô từng mến một đàn anh khóa trên, nhưng sau đó thì không còn nữa, sau này cũng không quen ai, đừng nói đến chuyện hôn với chả môi ... Ôm ôm ấp ấp với Trương Ninh Giản là nhiều nhất thôi ... = =

Đu quay đã đi đến điểm cao nhất, , Trương Nhất Manh lo lắng nhìn thoáng qua phía dưới đất, khi xoay người, vừa lúc bị Trương Ninh Giản giữ khuôn mặt lại, nhân lúc cô không kịp phản ứng, anh mạnh bạo hôn lên môi cô một cái!

Thật sự là một cái hôn quá ư mạnh bạo ... Nói đúng hơn là đụng mạnh vào ...

Đầu óc Trương Nhất Manh xoay vòng vòng, cảm giác tê tê đau đau vẫn còn vương lại trên môi, Trương Ninh Giản đã buông cô ra, vui vẻ cười hai tiếng “hihi”, Trương Nhất Manh vẫn còn bay bổng trong trạng thái đầu óc trống rỗng, đu quay đã đi qua điểm cao nhất, từ từ đi xuống, cũng như trái tim của Trương Nhất Manh, từ từ hạ xuống, hạ xuống ...

Hồi lâu sau, cô mới tỉnh táo lại, phản ứng đầu tiên là lườm nguýt Trương Ninh Giản một cái, sau đó giận dữ hét lên: “Trương-Ninh-Giản!!!”

Trương Ninh Giản bị mắng, ngẩn ngơ nói: “Dạ?”

Anh ta còn “Dạ?”? Còn giả vờ vô tội nữa?

Trương Nhất Manh tức tối, mặt đỏ rần ... Cô hít sâu một hơi, nói: “Vừa rồi con làm gì thế?”

Trương Ninh Giản tròn mắt nhìn, ngoan ngoãn trả lời: “Con đọc sách, nó bảo rằng “chỉ cần hôn người mình thích nhất khi đu quay đi qua điểm cao nhất, thì có thể mãi mãi ở bên người đó.”

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Ninh Giản tiếp tục phân tích: “Người con thích nhất là mẹ, cũng chỉ muốn mãi mãi ở bên mẹ thôi! Mẹ không muốn sao ...”

Câu trước thì là tuyên ngôn đầy hào hùng, câu sau đã trở thành một câu hỏi đầy tội nghiệp, làm cơn tức của Trương Nhất Manh bay đi đây mất, giống như một cái khinh khí cầu sắp nổ, rốt cuộc lại bị xì hơi, rốt cuộc, quất quéo lại ...

Trương Nhất Manh lắp ba lắp bắp: “Không ... không phải ...”

“Vậy sao vừa rồi mẹ lại la con? T__T” Trương Ninh Giản nước mắt lưng tròng.

Trương Nhất Manh: “...”

Anh chàng này đúng là quá xứng đáng với câu được tiện nghi mà còn khoe mẽ ... ! ! !

Trương Nhất Manh suy nghĩ một chút, đổi đề tài: “Con xem sách gì vậy? Hình như con chỉ xem mỗi Harry Potter thôi mà...”

Trương Ninh Giản nói: “Con không nhớ lắm ... Hình như là từ rất lâu rồi, trên tạp chí thì phải ...”

“Là chuyện trước khi con mất trí nhớ sao? Nếu là con thì ắt hẳn không thể mua loại sách này được.” Trương Nhất Manh đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, “Mẹ biết rồi, nhất định là sách của Trương Ninh Hi!”

Trương Ninh Giản: “Không nhớ nữa ...”

Trương Nhất Manh: “Hic, tên Trương Ninh Hi này, không hại mẹ là không được ...”

Tự dưng lại bị anh ta hại chết thế này ...

Đu quay ngừng lại, bốn người cùng đi xuống, Trương Nhất Manh lẳng lặng nhìn Tề Phi đi ra, sau lưng là Trương Ninh Hi với con mắt bầm tím bên trái.

Trương Nhất Manh: “... ? ? ?”

Tề Phi vuốt vuốt tay: “Tớ đánh đó.”

“Cậu từng học Taekwondo thật sao?” Trương Nhất Manh kinh hãi.

“Làm gì có.” Tề Phi lườm nguýt cô, “Cậu tưởng tớ là nữ chính trong mấy cái phim thần tượng sao, Taekwondo cái gì ... Lúc mà anh ta dựa vào tớ thì tớ nhân cơ hội đánh vào đấy!”

Trương Ninh Hi ở bên cạnh nhe răng: “Đau quá.”

Tề Phi trợn mắt nhìn anh ta: “Đáng đời!”

Trương Ninh Hi cọt nhả đến gần Trương Nhất Manh: “Mẹ xoa cho con đi ~ “

Trương Ninh Giản nhanh chóng đưa tay lên xoa giúp Trương Ninh Hi vài cái, Trương Ninh Hi bị xoa bóp tới mặt mũi đều biến dạng, khóc lóc xin tha.

Tề Phi vui vẻ nói với Trương Nhất Manh: “Tên Trương Ninh Hi đó tuy hơi nhảm nhí một tí nhưng vẫn nói cho tớ biết không ít chuyện, thì ra Trương Ninh Giản đang bị mất trí nhớ tạm thời, còn nhận nhầm cậu là mẹ anh ta ... Chậc chậc, cậu cũng bị kịch thật ...”

Ngừng lại một chút, cô tiếp tục: “Nhưng đối với người khác mà nói, đây còn là chuyện cầu mà không được đó.”

Trương Nhất Manh vô tình nói: “Cậu cũng nói là người khác, tức là trong đó không có tớ.”

Tề Phi vỗ vỗ vai cô: “Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, huống chi, tớ thấy người họ Trương không đáng sợ như người ta nói mà, cậu nhìn Trương Ninh Hi xem, bị tớ đánh như vậy ... Thật ra, tớ cứ nghĩ anh ta sẽ tránh ra, cho nên lúc đánh trúng tớ còn hơi lo lắng, ai mà ngờ, anh ta bị đánh xong lại bắt đầu giả vờ đau khổ, tuy hơi phiền một tí, nhưng cảm giác rất bình dị, gần gũi!”

Trương Nhất Manh: “...”

Tề Phi, cậu nhìn thế giới này quá tươi đẹp, quá hoàn mỹ rồi ...

Sau đó phải ngồi tàu lượn siêu tốc, Trương Nhất Manh trăm không muốn ngàn không chịu, nhưng không chịu nổi sự đáng yêu của Trương Ninh Giản, huống chi, lúc trên xe cô cũng đã hứa (?) với anh rồi ...

Tề Phi vốn định về trước, nhưng cô suy nghĩ lại, đến hỏi Trương Nhất Manh: “Khi nào cậu mới về vậy? Phải chờ đến khi anh ta khỏi bệnh sao? Chắc còn lâu lắm ...”

Trương Nhất Manh khổ không thể tả: “Đúng vậy, hơn nữa, ngay cả xuống đây còn không dễ ...”

“Xuống đây???” Tề Phi không hiểu.

“Bây giờ tớ đang ở trong biệt thự ở sườn núi, trong vòng mười dặm không thấy một bóng người, hơn nữa, vì lý do an toàn, tớ chỉ có thể ở đó ...” Trương Nhất Manh đau khổ nói.

Tề Phi an ủi: “Sau này tớ đến thăm cậu là được mà.”

Dừng một chút, cô tiếp tục: “Lúc Trương Ninh Hi không có mặt ở đó thì gọi cho tớ.”

Trương Nhất Manh: “... Ừ.”

Dù gì cô nàng cũng biết cả rồi, đến nhà họ Trương chơi chắc không có gì ... Dù sao thì cả Trương Ninh Hi cũng đánh rồi, đến nhà họ Trương chơi chắc không có gì ...

Trương Nhất Manh: “Cậu không chơi tiếp sao?”

Tề Phi hơi do dự.

Trương Ninh Hi xen mồm vào: “Con gái mà, chắc là phải sợ những thứ này rồi, đừng có làm khó xử người ta.”

Tề Phi: “...”

Cô lườm nguýt Trương Ninh Hi, lạnh lùng nói: “Sợ cái gì chứ...” Dứt lời, quay qua khoác vai Trương Nhất Manh: “Nhất Manh, chúng ta đi chơi đi.”

Trương Nhất Manh: “...”

Tề Phi này, sao dễ bị dụ quá ...

Trương Ninh Giản nhìn tay của Tề Phi đang khoác lên vai Trương Nhất Manh, lặng lẽ chắn ngang giữa hai người.

Tề Phi: “...”

Bốn người cùng ngồi lên tàu lượn siêu tốc, điểm đặc sắc của tàu lượn siêu tốc ở công viên này là, nó không giống những cái tàu lượn khác, nhiều người ngồi chung mà sẽ đưa từng nhóm từng nhóm đi, tàu trước đi được một khoảng nhất định mới đến tàu sau. Một chiếc tàu có thể cho hai người ngồi một trước, một sau, Trương Ninh Hi nói: “Hai người là con gái, chắc là sợ chơi trò này, để tôi ngồi đằng trước vậy ...”

Còn chưa nói dứt lời, Tề Phi đã bước lên trước, ngồi phía trước tàu, Trương Ninh Hi cười cười ngồi xuống sau lưng cô

Trương Nhất Manh: “...”

Tề Phi nít chặt dây an toàn rồi mới thấy có điều không bình thường: “Anh ngồi đằng sau tôi làm gì?”

Trương Ninh Hi chân thành tha thiết nói: “Tôi sợ ...”

Tề Phi: “...”

Trương Nhất Manh nhận thấy, Trương Ninh Hi đang học tập theo Trương Ninh Giản, mà còn học rất tốt nữa ...

Nhưng Trương Ninh Giản không lưu manh như Trương Ninh Hi, anh chủ động lên đằng trước ngồi, để Trương Nhất Manh ngồi đằng sau mình, thật sự Trương Nhất Manh rất sợ, nhưng có Trương Ninh Giản ngồi phía trước, cô thấy an tâm hơn phần nào.

Một lát sau, tàu của Tề Phi và Trương Ninh Hi từ từ chuyển động, Trương Ninh Hi giả vờ nhắm chặt hai mắt, hai tay ôm eo Tề Phi: “Thật là khủng khiếp!”

Tề Phi: “...”

Trương Nhất Manh: “...”

Tề Phi dùng khuỷu tay hích một cái, Trương Ninh Hi rên lên một tiếng.

Người qua đường A: “... Wow, anh này có bạn gái hung dữ thật đấy.”

Người qua đường B: “Không, tôi thấy cô này không gọi là hung dữ nữa ... Phải là muốn mưu sát bạn trai mới đúng ...”

Sau đó là qua những con dốc nhỏ, tàu lượn từ từ đi lên, Trương Ninh Hi lẳng lặng nắm tay Tề Phi, Tề Phi quay đầu lại, liếc anh ta một cái cảnh cáo.

Trương Ninh Hi im lặng không nói, nhưng lúc tàu lao xuống, anh lại kêu to lên, mặt dày dựa vào lưng Tề Phi.

Tề Phi không hề bị tàu lượn siêu tốc ảnh hưởng, cho Trương Ninh Hi một cú đánh chính xác.

Mọi người: “...”

Cả đường đi có thể nghe thấy tiếng Trương Ninh Hi gào khóc thảm thiết, tiếng hừ mũi của Tề Phi, quả là một bộ phim bom tấn Hollywood vừa lãng mạn vừa pha cảnh kinh dị ...

Trương Nhất Manh đổ mồ hôi lạnh liên tục ...

Trương Ninh Giản cũng biết Trương Nhất Manh đang lo lắng, an ủi vỗ lên đầu Trương Nhất Manh, học cách cô vỗ đầu anh như mọi lần ...

Xe của bọn họ cũng từ từ chuyển động, Trương Nhất Manh lo lắng nuốt nước miếng, run rẩy ôm eo Trương Ninh Giản.

Trương Ninh Giản quay đầu lại, nhe răng cười với Trương Nhất Manh, còn Trương Nhất Manh thì thở mạnh cũng không nổi.

Khi xe bắt đầu đi qua các con dốc nhỏ, Trương Nhất Manh hét lên một tiếng, vùi mặt vào lưng Trương Ninh Giản, anh thì vui vẻ không ngừng hét toáng lên “Wow~” hoặc là “Yo~”

Trương Nhất Manh: “T_T...”

Lúc Trương Nhất Manh và Trương Ninh Giản bước xuống, chân cô như nhũn đi, Trương Ninh Giản ân cần đỡ cô dậy, còn bên kia, Trương Ninh Hi đang ngồi trên ghế thờ đốc, còn Tề Phi thì vui vẻ thưởng thức cây kem mới mua.

Trương Ninh Giản thấy dáng vẻ rã rời của Trương Nhất Manh, rồi nhìn sang Trương Ninh Hi đang hấp hối ngồi trên ghế, lo lắng nói: “Chúng ta có nên về không? ...”

10. Chương 10

Trương Nhất Manh mong còn không được, vội vàng gật đầu: “Ừ...”

Cô hoàn toàn quên mất, ngay từ đầu là ai muốn đi chơi ... Chỉ có thể nói rằng, địa điểm không đúng ...

Trương Ninh Hi muốn mời Tề Phi đến Trương gia chơi, Tề Phi cười cười nhìn anh ta, tiếng nắm tay răng rắc vang lên, Trương Ninh Hi cười cười đứng đằng sau Trương Nhất Manh.

Trương Nhất Manh: “...”

Rõ ràng là gặp cô thì trào phúng chế nhạo, bây giờ gặp Tề Phi thì lại thế này, đúng là thích bắt nạt kẻ yếu ...

Cuối cùng, Tề Phi quyết định không đến Trương gia, dù sao thì đối tượng xem mắt của cô không đến, cô phải về trước để tìm lại chút thanh danh cuối cùng, Trương Ninh Hi thấy vậy, gọi một cuộc điện thoại, sau đó, một chiếc xe màu đen có rèm che cực kỳ khoa trương xuất hiện trước mặt Tề Phi.

Tề Phi: “? ? ?”

Trương Ninh Hi mở cửa thay cô: “Con gái về nhà một mình không hay lắm, bây giờ cũng không còn sớm ...”

Trương Nhất Manh nhìn lên trời, bây giờ mới hơn năm giờ chiều –

Tề Phi cảnh giác nói: “Tôi thấy ngồi trong cái xe này mới nguy hiểm...”

Trương Nhất Manh: “Tớ cũng thấy vậy ... Còn hơn cả nguy hiểm nữa ...”

Tề Phi nói nhỏ với Trương Nhất Manh: “Hơn nữa, như vậy chẳng phải sẽ biết địa chỉ nhà của tớ sao?”

Trương Nhất Manh nói nhỏ: “Thế thì không cần lo lắng, nếu anh ta muốn thì tự khắc sẽ có cách khác dễ dàng hơn, không cần phải dùng thủ đoạn này đâu.”

Tề Phi: “...”

“Được rồi, đã có tài xế miễn phí thì tôi cũng không từ chối.” Tề Phi đáp lại Trương Ninh Hi, sau đó sảng khoái bước đi, Trương Ninh Hi chột chột Trương Ninh Giản, hai người cùng lúc mở miệng –

“Tề Phi, hẹn gặp lại.”

“Dì, hẹn gặp lại.”

Tề Phi: “...”

Trương Nhất Manh: “...”

>.<, câu=“” “tề=“” phi=“” hẹn=“” gặp=“” lại=“” là=“” trương=“” ninh=“” giản=“” nói=“” câu=“” “dì,=“” hẹn=“” gặp=“” lại=“” là=“” trương=“” ninh=“” hi=“” nói=“” ...=“”>

Tề Phi đen mặt, đi thẳng vào xe, làm như không nghe thấy gì, Trương Ninh Hi không vui nói với Trương Ninh Giản: “Không phải đã hẹn trước là nói ‘Dì, hẹn gặp lại’ sao?”

Trương Ninh Giản nghiêm túc nhìn Trương Ninh Hi: “Mẹ bảo là phải gọi dì ấy là Tề Phi

Trương Ninh Hi: “...”

Trương Nhất Manh suýt nữa thì bật cười ra tiếng.

Tề Phi lạnh lùng bỏ đi, Trương Ninh Hi buồn bã chột chột tay của Trương Ninh Giản, Trương Ninh Giản không thèm để ý đến anh, ngoan ngoãn nhìn Trương Nhất Mạnh. Trương Nhất Mạnh hiểu anh đang muốn được khen, sờ sờ đầu anh bảo: “Ninh Giản làm đúng lắm ~”

Trương Ninh Hi vờ khóc lóc nói: “Tôi đúng là có cha mà cha không thương, có mẹ mà mẹ không yêu mà ...”

Thêm một chiếc xe chẳng biết từ đâu chạy ra, tài xế đúng là người đã chở bọn họ đến, Trương Ninh Giản và Trương Nhất Mạnh bỏ lên xe trước, Trương Ninh Hi sợ hai người sẽ bỏ mình lại, cũng nhanh chóng ngồi vào ghế phụ, xe bắt đầu chạy ra đường lớn, hai chiếc xe khác một trước một sau cùng xuất hiện, bảo vệ cho chiếc xe ở giữa.

Sau khi xuống xe, Trương Nhất Mạnh kêu Trương Ninh Giản về phòng trước, còn cô thì ở lại nói chuyện với Trương Ninh Hi – về chuyện Tề Phi.

“Ừm, tôi muốn hỏi anh ...” Trương Nhất Mạnh do dự một chút, “Anh và Tề Phi ...”

Trương Ninh Hi nghi ngờ nhìn cô.

“Thì là ... Tề Phi ... Chẳng phải anh cứ làm phiền cậu ấy sao ... Chẳng lẽ anh ... với cô ấy ...”

Trương Ninh Hi cười cười: “Ồ, mẹ ghen tị sao?”

Trương Nhất Mạnh đen mặt nói: “Tôi không giận với anh. Tính cách Tề Phi thẳng thắn, nếu anh không thích người ta thật thì đừng có trêu chọc người ta.”

Trương Ninh Hi nhìn Trương Nhất Mạnh, cười bí hiểm: “Thật giả cái gì, tình cảm có thể nói đến thật giả hay sao?”

Trương Nhất Mạnh kinh ngạc nói: “Vậy anh thích Tề Phi sao?” I

Trương Ninh Hi nói: “Cả hai đều là người trưởng thành, cần gì phải biết thích hay không, vui vẻ là được rồi.”

Trương Nhất Mạnh hiểu ý của Trương Ninh Hi.

“Đúng rồi, đùa giỡn với người ta rồi bị đánh thì vui lắm đúng không? Sở thích của anh đúng là hơi bị đặc biệt đấy. Nhưng tôi cảnh báo anh trước, đối với Tề Phi mà nói, chuyện này không thể đùa giỡn.” Trương Nhất Mạnh nghiêm túc nói: “Tôi đã nói rồi, Tề Phi ...”

Cô còn chưa nói xong, Trương Ninh Hi đã ngắt lời cô: “Được rồi được rồi, tôi hiểu ý của cô, sau này tôi không phá cô ta nữa, được chưa?”

Trương Nhất Mạnh trợn mắt nhìn anh ta, thấy anh cười cười nhìn mình, không biết nói thật hay nói giỡn, nhưng cô không tìm ra được dấu hiệu nào khác trên mặt Trương Ninh Hi cả, đành vào nhà trước.

Trương Nhất Mạnh đi vào phòng khách, nhìn thấy Trương Ninh Trí đang ngồi trên ghế sofa nói chuyện điện thoại, gương mặt nhìn nghiêng của anh ta quả thật rất đẹp, lông mi nhỏ mà dài, đường nét từ mũi đến môi có thể nói là hoàn mỹ, tay trái anh ta cầm điện thoại, tay phải tùy tiện đặt lên ghế sofa, không biết người trong điện thoại đang nói gì mà Trương Ninh Trí khẽ nhún mày, gương mặt lạnh lùng vì thế lại càng trở nên gợi cảm lạ thường.

Ôi, ba anh em nhà họ Trương này, chẳng có ai là không đẹp trai cả, nhưng mỗi người mỗi nét, nhưng Trương Nhất Mạnh vốn bị tiểu thuyết tình yêu tẩy não từ lúc nhỏ nên dĩ nhiên là nghiêng về kiểu “nam chính lạnh lùng trầm tĩnh” như Trương Ninh Trí ... Có điều, đó chỉ là một suy nghĩ nhỏ nhoi thôi, khi ở chung với ba người này, ai cũng có khuyết điểm cả ...

Nghe thấy tiếng động, Trương Ninh Trí khẽ nghiêng đầu nhìn thoáng qua Trương Nhất Mạnh, nhìn nghiêng đã đẹp, nhìn chính diện lại càng đẹp hơn, Trương Ninh Trí gật đầu với cô, sau đó tiếp tục nói chuyện điện thoại. Trương Nhất Mạnh hơi mừng rỡ một chút rồi lại thất vọng, đi lên lầu hai.

Trương Ninh Trí vừa tắt điện thoại xong, gọi cô lại: “Trương Nhất Mạnh.” Ai Là Mẹ Anh

Trương Nhất Mạnh ngăn người, đây là lần đầu tiên mà anh ta gọi đầy đủ họ tên của cô, lúc trước chỉ gọi cô là cô Trương thôi.

Trương Ninh Trí vỗ xuống chỗ ngồi bên cạnh sofa, Trương Nhất Mạnh hiểu ý, ngồi xuống cạnh anh, không hiểu hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Đừng nói là muốn hỏi cô xem có cảm nghĩ gì sau chuyến đi chơi lần này đây ...

Kết quả, lần này cô đã đoán trúng, Trương Ninh Trí nói: “Lần này đi chơi, cảm giác thế nào?”

Trương Nhất Mạnh suy nghĩ rồi thành thật trả lời: “Tốt lắm, đỡ hơn là đi vòng vòng trong nhà ... Có điều, công viên giải trí không phải là chỗ thích hợp để tôi đi chơi.”

Trương Ninh Trí gật đầu: “Thật ra sau này không phải là không được đi ra ngoài nữa.”

Trương Nhất Mạnh nghe vậy, nhanh chóng hỏi lại: “Hả? Được ra ngoài nữa sao?”

Trương Ninh Trí nhanh chóng đổi đề tài: “Một tháng nữa là đến sinh nhật của Ninh Giản rồi.”

“Ồ ...” Trương Nhất Mạnh suy nghĩ, bây giờ Trương Ninh Trí đang muốn bàn bạc với cô chuyện tổ chức tiệc sinh nhật cho Trương Ninh Giản sao

Trương Ninh Trí nói tiếp: “Đến lúc đó, sẽ mời không ít người.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Nhưng mà Trương Ninh Giản như thế này thì làm sao mà gặp mặt người khác chứ ...

Trương Ninh Trí nhìn gương mặt lúng túng của Trương Nhất Mạnh, nhẹ nhàng nói: “Hả là cô hiểu ý của tôi.”

“Ừm ... Nhưng nếu trong một tháng mà muốn Ninh Giản khỏi bệnh ngay thì ...” Nói đến đây, cô chợt khựng lại, chuyện này gần như là không thể

Trương Nhất Mạnh suy nghĩ một chút, nói: “Vậy ... Đừng mở tiệc, đừng mời người khác đến là được rồi.”

Trương Ninh Trí nói: “Vốn dĩ sinh nhật thì phải tổ chức tiệc chứ.”

Lời ít ý nhiều, tức là bữa tiệc này, không tổ chức không được ...

Trương Nhất Mạnh khó xử nói: “Vậy làm sao đây ...”

Trương Ninh Trí tỉnh táo phân tích: “Ninh Giản bây giờ rất lệ thuộc cô, chỉ cần cô nói thì nó sẽ nghe, vậy nên tôi nghĩ ra một cách.”

“Cách ... cách gì?” Trương Nhất Mạnh có một cảm giác xấu, chẳng lẽ anh ta định kêu cô giả làm phu nhân Trương gia đã qua đời rồi sao –

Trương Ninh Trí nói: “Giả làm người yêu với Ninh Giản.”

Trương Nhất Mạnh: “! ! !”

“Anh đang nói đùa gì vậy?!” Trương Nhất Mạnh hét lên.

Trương Ninh Trí yên lặng nhìn cô.

Trương Nhất Mạnh: “...”

Cô ngồi đằng hoàng lại, vẻ mặt cầu xin: “Cách nào không được đâu.”

“Không sao.” Trương Ninh Trí nói, “Nếu cô không thích thì không cần làm. Nhưng Ninh Giản rất lệ thuộc vào cô ... Ít nhất cũng phải đổi cách xưng hô, “Nhất Mạnh” chứ không phải “mẹ”!”

Trương Nhất Mạnh cụp mắt thất vọng: “Hình như hơi khó ...”

Trương Ninh Trí ngừng lại, rồi nói: “Còn nữa, đến lúc đó, cô nhất định là bạn nhảy của Ninh Giản, cô có biết khiêu vũ không?”

Trương Nhất Mạnh lắc đầu: “Không ...”

Cô làm gì mà biết khiêu vũ –

Trương Ninh Trí trầm ngâm suy nghĩ, nói: “Dạo này tôi cũng không bận lắm, mỗi ngày tôi sẽ dạy cô khiêu vũ một tiếng vậy.”

Trương ... Trương Ninh Trí muốn dạy cô khiêu vũ?!

Trương Nhất Manh trợn to hai mắt, tưởng là mình nghe lầm.

Trương Ninh Trí nhìn đôi con ngươi của Trương Nhất Manh sắp rớt ra ngoài, vô cùng nghiêm túc hỏi: “Sao vậy?”

Sao vậy ...

Còn hỏi cô sao vậy?!

Trương Nhất Manh có vô vàn điều bất mãn, rốt cuộc lại bật ra được một câu: “Anh ... anh biết khiêu vũ?”

Trương Ninh Trí không ngờ cô sẽ hỏi điều này, thản nhiên gật đầu nói: “Ừ.”

Cũng đúng, với thân phận của bọn họ, tham gia các buổi tiệc xã giao không phải ít ...

Trương Ninh Trí tiếp tục nói: “Hơn nữa, về mặt khác mà nói, nếu như biểu hiện của Ninh Giản bình thường lại, cô sẽ có thể thường xuyên ra ngoài chơi.”

Cũng đúng ...

Dù gì thì Trương Nhất Manh cũng không thể từ chối, đành gật đầu đồng ý, Trương Ninh Giản ở trong phòng đợi mãi không thấy Trương Nhất Manh lên, đành chạy xuống, Trương Ninh Trí thấy vậy, gọi anh đến nói: “Ninh Giản, một tháng nữa là tới sinh nhật của em rồi.”

Trương Ninh Giản biết điều gật đầu: “Ồ, vậy anh cả muốn tặng quà cho em sao?”

Trương Ninh Trí: “... Nhất định là có quà cho em.”

“Nhưng em phải học khiêu vũ.” Trương Ninh Trí dặn dò nói: “Anh sẽ kêu người ta đến dạy cho em.”

Trương Ninh Giản nhú mày, nhìn thoáng qua Trương Nhất Manh: “Em muốn học chung với mẹ cơ.”

“Được, nhưng không phải bây giờ, em phải học xong phần của mình trước đã. Đến sinh nhật thì cho hai người khiêu vũ với nhau.” Trương Ninh Trí nhanh chóng nắm được nhược điểm của Trương Ninh Giản: “Vậy nên em phải học nhanh lên.”

Trương Ninh Giản ngẩn người, nghiêm túc gật đầu: “Vâng!”

Trương Nhất Manh nghĩ, rõ ràng là Trương Ninh Trí khó đối phó hơn Trương Ninh Giản nhiều ...

Trương Ninh Trí liếc sang Trương Nhất Manh, ánh mắt ám hiệu, Trương Nhất Manh hiểu Trương Ninh Trí đang ra lệnh cho cô tiếp tục chuyển đổi cách xưng hô, hắng giọng nói: “Sau này, con không được gọi mẹ là mẹ nữa ...” Cô còn chưa nói hết, Trương Ninh Giản đã vội vàng ngắt lời cô: “Tại sao?”

Không chỉ vậy, anh dứt khoát đi ngang qua Trương Ninh Trí, ngồi xuống bên cạnh Trương Nhất Manh.

Trương Ninh Trí phối hợp tránh ra, tỏ vẻ không liên quan gì đến mình.

Con thì nóng tính ... Anh thì bỏ chạy ...

Trương Nhất Manh: >.<>

Trương Nhất Manh nhìn ánh mắt trong trẻo của Trương Ninh Giản: “Nghe mẹ nói hết đã ... Không được gọi mẹ là mẹ, sau này cứ gọi bằng tên của mẹ, Trương Nhất Manh ... tốt nhất ... gọi là ... Nhất Manh...”

Trương Nhất Manh rơi lệ đầy mặt.

Trương Ninh Trí gật đầu.

Trương Ninh Giản hoàn toàn không hiểu nhìn Trương Nhất Manh.

Trương Nhất Manh tiếp tục giải thích: “Con nhớ thử xem, chẳng phải ở nước ngoài người ta rất hay gọi tên của cha mẹ sao ...”

Trương Ninh Giản nói: “Nhưng chúng ta không phải là người nước ngoài ...”

“...” Trương Nhất Mạnh hạ quyết tâm, nói: “Gọi tên của mẹ thử coi!”

Trương Ninh Trí: “...”

Trương Ninh Giản khó xử nói: “Nhất ...”

Trương Nhất Mạnh mong đợi nhìn anh.

“Nhất ... mẹ.” Trương Ninh Giản quyết đoán gọi mẹ.

Trương Nhất Mạnh: “...”

Đứa con này ... Cái gì mà Nhất mẹ chứ ...

Trương Ninh Giản tỏ ra vô tội: “Nhưng tại sao không cho con gọi mẹ là mẹ nữa chứ?!”

Một đồng từ “mẹ” làm Trương Nhất Mạnh như xoay vòng vòng, Trương Nhất Mạnh nói: “Vì chuyện này liên quan đến chuyện chúng ta có được đi chơi hay không ...”

Trương Ninh Giản nói: “Đi chơi ?”

Trương Nhất Mạnh nghĩ là Trương Ninh Giản động lòng, vội vàng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, là được ra khỏi nhà, đến những chỗ khác chơi đó! Nếu con không gọi mẹ là ... Nhất Mạnh ... thì chúng ta không thể ra ngoài được!”

Trương Ninh Giản đáp một cách tự nhiên: “Vậy thì khỏi đi ra ngoài!”

Trương Nhất Mạnh che mặt, không ngừng rơi lệ: “... Mẹ muốn đi ra ngoài cơ ... Con có thương mẹ không hả? Có thương mẹ không hả? Chẳng phải con nói con thương mẹ nhất sao? Mẹ đã lớn tuổi rồi, ngay cả một cái yêu cầu con cũng không đồng ý đúng không? Hu hu hu, Ninh Giản à Ninh Giản, con làm mẹ thất vọng quá, đau lòng quá, ...”

Trương Ninh Giản: “...”

Trương Ninh Trí: “...”

Trương Ninh Giản lúng túng: “Mẹ đừng khóc nữa! Được ... được rồi ...”

Trương Nhất Mạnh thấy Trương Ninh Giản khó xử như vậy cũng không đành, đề nghị: “Vậy đi, khi không có người ngoài, con có thể gọi mẹ là mẹ!”

Trương Ninh Giản gật đầu: “Được.”

Trương Nhất Mạnh: “Ừm, vậy giờ gọi thử xem.”

Trương Ninh Giản nói: “Mẹ!”

Trương Nhất Mạnh: “?!?!”

“Con .. sao con vẫn gọi mẹ là mẹ?!” Trương Nhất Mạnh lại tiếp tục rơi lệ.

Trương Ninh Giản suy nghĩ một chút, nói: “Ở đây chỉ có con, mẹ, anh cả ... Không có ai là người ngoài cả.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Cô yên lặng nhìn sang Trương Ninh Trí.

Trương Ninh Trí gật đầu: “Ừm.”

Ừm cái đầu anh đấy ...

Vừa rồi là ai muốn Trương Ninh Giản gọi cô là Trương Nhất Mạnh? !

Cũng may, Trương Ninh Trí nhanh chóng thêm vào: “Gọi thử xem nào.”

Trương Ninh Giản đau khổ nói: “Nhất ... Nhất Mạnh...”

Sau đó anh nhỏ giọng thêm chữ “mẹ” vào về sau.

Trương Nhất Manh: “...”

Anh cho là tôi không nghe được đúng không?

Thôi... Muốn dạy dỗ đứa con này cũng không dễ ...

Trương Nhất Manh vờ như không nghe thấy, khen ngợi sồ sồ đầu Trương Ninh Giản.

Trương Ninh Giản thoải mái cười với cô, Trương Nhất Manh nhìn Trương Ninh Giản, thật ra nếu anh ta không trở thành thế này thì nhất định là người con gái nào cũng muốn làm bạn gái, vừa giàu có vừa đẹp trai, vóc người cực chuẩn, khi thì lạnh lùng trầm tính, khi thì ngây thơ hoạt bát, khi thì vô tội đáng yêu, khi thì đẹp trai ngất ngây

Trương Ninh Trí nhìn hai người một cái, nghiêm túc nhỏ giọng nói với Trương Nhất Manh: “Tăng lương.”

Trương Nhất Manh: “...”

Haha, hallelujah! ! !

Trương Nhất Manh đột nhiên cảm thấy gương mặt băng giá lạnh lùng của Trương Ninh Trí bỗng chốc trở nên thân thiện gần gũi biết bao ...

Mặc dù chỉ còn một tháng nhưng không phải quá ít, ngày hôm sau đã bắt đầu cuộc tập luyện, lúc trước Trương Nhất Manh cứ bị Trương Ninh Giản làm phiền không thôi, lại thêm ái ngại đây là nhà họ Trương nên khi Trương Ninh Trí đưa cô đi, cô mới biết trên lầu ba có một căn phòng dùng để tập múa.

Phòng tập múa rất to, sàn nhà làm bằng gỗ, một cái gương chiếm phần lớn diện tích bức tường có thể nhìn rõ cả phòng, Trương Nhất Manh thở dài: “Lại còn có cả phòng tập múa ...”

Trương Ninh Trí trả lời ngắn gọn: “Là của Ninh Hi.”

“...”

Tên Trương Ninh Hi này, đúng là ăn chơi không thiếu phần anh ta.

Vì tập múa nên Trương Nhất Manh cố tình mặc một chiếc T-shirt rộng thùng thình, một chiếc quần short jean và giày thể thao, cứ tưởng Trương Ninh Trí sẽ khen ngợi tính tự giác của cô, nào ngờ, anh ta nhún mày: “Quần áo cũng tạm được, còn giày phải đổi, phải là giày cao gót mới được.”

Trương Nhất Manh: “...”

Ừ nhỉ, đi dự tiệc cô phải mang giày cao gót mới đúng chứ.

Trương Nhất Manh đi đến căn phòng thay quần áo mà dì Thu đã dọn dẹp giúp cô, phòng thay đồ rất lớn, làm cho đồng quần áo ít đến nao lòng của cô trở nên trống trải vô cùng, chọn đi chọn lại, cô phát hiện mình chỉ có hai đôi giày cao gót, một cái là Tê Phi tặng cô nhân dịp sinh nhật hai mươi tư tuổi, bảo là “Chỉ có một đôi giày tốt mới có thể đưa cậu đến con đường hạnh phúc ...”

Đôi giày đó rất cao, không thấm nước, độ dày của đế cũng rất tiết kiệm, không dễ mang, nhưng nếu mang vào thì sẽ rất đẹp, màu sắc duyên dáng của chiếc giày phối hợp rất tốt với phần đế lấp lánh, đường nét uyển chuyển nhẹ nhàng làm cho người khác động lòng, sau đó Trương Nhất Manh vô tình đọc được trên tạp chí, mới biết đôi giày đó tốn một khoản tiền làm cho người ta phải chần chừ ngậm ngùi.

Đôi giày này khó mang, nhưng đôi giày kia lại không thể mang – – đó là đôi giày dành cho y tá mà thỉnh thoảng cô mới mang ... = =

Nếu cô mang đôi này về phòng tập múa, chắc chắn sẽ bị Trương Ninh Trí đánh chết ...

Trương Nhất Manh đau khổ mang đôi giày cao gót mà Tê Phi tặng cho, da cô trắng trẻo, mang đôi giày rất hợp, huống chi nó còn làm cô cao hơn nhiều, chỉ là một đôi giày xinh đẹp như vậy mà phối cùng áo T-shirt và quần short jean thì hơi kỳ quái, nhưng Trương Nhất Manh không có hứng xem quần áo nào hợp với đôi giày nữa, đành mang nó đến phòng tập múa.

Nhưng mà trước giờ cô chưa từng mang giày cao như thế này ... Cho nên cứ hai bước là phải để chân xuống, đi năm bước thì nghỉ ngơi một chút, lên lầu còn phải dựa vào tường ... Thoạt nhìn thật vất vả ...

Phải một lúc lâu sau cô mới đến phòng tập múa, Trương Ninh Trí đang dần mất hết kiên nhẫn, thấy cô vất vả đi đến, khựng lại một chút rồi nói: “Thật ra thì không cần cao vậy đâu.”

Trương Nhất Manh đau khổ nói: “Tôi chỉ có đôi này thôi, mà còn là của người ta tặng nữa ...”

Trương Ninh Trí: “...”

Trương Ninh Trí bình tĩnh nói: “Cứ để vậy trước đi.”

Trương Nhất Manh đau khổ gật đầu.

“Ngẩng đầu, ưỡn ngực lên, tự tin giống như đang mặc lễ phục vậy.” Câu đầu tiên mà Trương Ninh Trí nói là thế này, “Tưởng tượng như tất cả mọi người đang nhìn cô đi.”

11. Chương 11

Trương Nhất Manh nhanh chóng đứng thẳng người, Trương Ninh Trí từ từ đến gần, tay giữ chặt eo Trương Nhất Manh, làm cả người cứng đờ, Trương Ninh Trí nhíu mày: “Không cần cứng ngắc vậy đâu.”

Đúng là khó hầu hạ ...

Trương Nhất Manh để người thả lỏng hơn, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế ngẩng đầu ưỡn ngực thóp bụng lại, trông mất dáng tứ tung không dám nhìn vào Trương Ninh Trí, Trương Ninh Trí lạnh lùng nói: “Nhìn tôi.”

Trương Nhất Manh: “...”

Không thể không nói, học nhảy đúng là một chuyện làm cho người khác lúng túng, lại thêm đối tượng đó là Trương Ninh Trí ... Tuy là Trương Ninh Trí nhìn qua có vẻ bình tĩnh, nhưng cái vẻ bình tĩnh này của anh ta lại càng làm cho người ta không thể bình tĩnh hơn ... Trương Nhất Manh nghe lời gương mặt lên, vừa hay chạm vào ánh mắt sâu thẳm của Trương Ninh Trí, trông mắt của anh ta rất đen, tựa như một hồ nước trong không thấy đáy, mà bóng dáng cô hiện lên rất rõ ràng trên mặt hồ nước ấy.

So với vẻ bình tĩnh của Trương Ninh Trí thì sự vội vàng, hấp tấp đến nỗi tay chân luống cuống của Trương Nhất Manh đúng là một bi kịch, dù nhìn Trương Ninh Trí không có gì gọi là mất kiên nhẫn cả nhưng sau lần thứ ba đập trúng chân anh ta, Trương Nhất Manh vẫn không chịu nổi, xấu hổ che mặt lại: “Xin lỗi... Tôi không quen mang giày cao gót...”

Trương Ninh Trí yên lặng một chút rồi nói: “Sau này rồi sẽ quen thôi.”

Trương Nhất Manh khó xử gật đầu: “Ừ...”

Ai mà biết sau này là bao lâu chứ ...

Trương Ninh Trí thản nhiên nói: “Đừng vội.”

Khó lắm...

Trương Ninh Trí nói tiếp: “Lần này chậm thôi.”

Lần này thì tốc độ chậm lại thật, anh ta đỡ Trương Nhất Manh, giúp cô nhẹ nhàng di chuyển, Trương Nhất Manh cảm thấy lần này đỡ hơn, từng bước từng bước nhảy theo Trương Ninh Trí, Trương Ninh Trí nhẹ nhàng đếm nhịp giúp cô, giọng nói của anh ta rất êm tai, thời gian từng chút từng chút trôi qua, thoạt cái đã đến chiều tối, ánh nắng buổi chiều hắt vào phòng, Trương Nhất Manh càng thêm hứng thú, tốc độ từng chút tăng lên, Trương Ninh Trí nhìn đồng hồ, cho cô nghỉ ngơi chốc lát rồi nhảy lần cuối cùng. Ai Là Mẹ Anh

Cảnh vật lúc này đẹp một cách quyến rũ, một bên là ánh sáng ấm áp rạng rỡ, một bên là bóng hai người được ánh nắng phản xạ lại dưới sàn, tựa như một bức tranh tả thực mà bên trong đó chính là vẻ đẹp vô tận.

Trương Ninh Trí đưa Trương Nhất Manh từ nơi này đến nơi kia, từ nơi âm u đến gần ánh nắng ấm áp, dưới trời chiều, từng đường nét trên gương mặt Trương Ninh Trí bỗng trở nên rõ ràng, cứng cỏi nhưng vẫn không kém phần nhu hoà, cứ như là được máy tính Photoshop ra vậy, trở nên dịu dàng lạ thường.

Mà đôi con ngươi đen nhánh không thấy đáy của anh dưới ánh nắng chiều bỗng trở nên lạnh lùng, hờ hững, tựa như một đôi ngọc hổ phách, vừa xinh đẹp, vừa đáng quý, Trương Nhất Manh nhìn Trương Ninh Trí trong chốc lát, cảm thấy ngại ngùng đưa mắt đi chỗ khác, sau đó lập tức quay trở về để tránh để anh ta lên tiếng nhắc nhở cô.

Hoàn thành xong bài nhảy, Trương Nhất Manh cũng phần nào đoán được mặt cô đỏ đến cỡ nào, cũng may Trương Ninh Trí hình như không chú ý lắm, chỉ nói một câu “Có tiến bộ, ngày mai nghỉ ngơi, hôm sau tập luyện tiếp” rồi đi trước.

Trương Ninh Trí đi rồi, Trương Nhất Manh cũng chẳng còn sức nữa, chân cô đau chết đi được, cả buổi chiều cố gắng nhảy theo nhịp rồi không đạp lên chân Trương Ninh Trí nên bây giờ khó chịu thế này cũng dễ hiểu, bắp chân, da thịt đau nhức, gót chân hình như còn bị sưng lên nữa ...

Trương Nhất Manh kiểm đại một chỗ ngồi xuống, tháo giày ra kiểm tra, quả nhiên chân trái bị xước da, chân phải thì sưng một vết lớn, Trương Nhất Manh xụ mặt, giày đắt mấy cũng vậy mà thôi...

“À...” Trương Ninh Trí bỗng nhiên quay lại, nhìn thấy tư thế cực kì khó coi của Trương Nhất Manh – một chân để lên đầu gối chân kia, hai tay đặt phía sau, cổ ngẩng cao còn giày cao gót thì đã bị ném ra xa.

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Ninh Trí yên lặng, rồi sau đó làm như chưa nhìn thấy gì cả, tỉnh táo nói: “Ngày mai cô ó thể nhờ dì Thu hoặc tìm bạn bè đi mua quần áo giày dép cho thích hợp, cứ nói dì Thu đưa tiền.”

Nói xong, vẫn giữ vẻ mặt đó, bình tĩnh xoay người rời khỏi.

Trong cả quá trình đó, Trương Nhất Manh hoàn toàn giữ nguyên tư thế, không hề động đậy.

Chẳng khác gì pho tượng hoá đá ...

Vừa rồi cô đã làm cái gì vậy ... Trương Ninh Trí đã thấy cái gì vậy ..

Cô có nên đi kiểm người diệt khẩu không ... Hay là dứt khoát, tự sát luôn cho rồi T.T

“Mẹ!” Cửa bị mở ra lần nữa, nhưng lần này là Trương Ninh Giản đi vào, gần đây Trương Nhất Manh và Trương Ninh Giản cứ như hình với bóng, hôm nay cả buổi trưa không gặp làm Trương Nhất Manh cảm thấy nhớ anh, nhưng mà bây giờ gặp nhau hình như không phải lúc ...

Trương Nhất Manh nhìn đôi giày cao gót cách đó không xa, bình tĩnh nói: “Ừ, Ninh Giản.”

Trương Ninh Giản nhìn thấy tư thế của Trương Nhất Manh hoàn toàn không kinh ngạc, chạy đến khoe: “Mẹ, thầy giáo nói con học rất là nhanh, con đã ...”

Còn chưa nói hết anh đã sưng sốt, sau đó ngơ ngác nhìn chân của Trương Nhất: “Mẹ, chân của mẹ...”

Trương Nhất Manh trả lời qua loa: “Đâu có gì...”

“Sao lại bị như vậy...” Trương Ninh Giản tỏ ra vừa buồn vừa kinh ngạc, “Anh hai đã làm gì mẹ vậy?”

Trương Nhất Manh: “...”

Cũng may Trương Ninh Trí không có ở đây, cô cũng muốn biết Trương Ninh Trí làm sao mà biến chân cô thành như vậy...

“Không phải... Là do giày cao gót.” Trương Nhất Manh chỉ chỉ vào “đầu sỏ gây nên” ở đằng xa, “Mang cả buổi trưa mà, không chảy máu là may mắn lắm rồi.”

Trương Nhất Manh cậy già lên mặt: “Mấy anh trai trẻ như con chắc không hiểu được nỗi khổ của phụ nữ đâu.”

Trương Ninh Giản không hiểu, tự dưng ngồi xuống, sau đó...

Trương Nhất Manh mở to hai mắt nhìn: “Ninh Giản, con làm gì vậy?”

Trương Ninh Giản cẩn thận chạm vào mắt cá chân của Trương Nhất Manh, nghiêng đầu nhìn vết thương trên chân cô, nghe vậy, liền ngẩng đầu lên nhìn Trương Nhất Manh: “Mẹ bị như vậy cũng là vì con mà.”

Trương Nhất Manh: “...”

“Chuyện này thì liên quan gì tới con chứ?” Trương Nhất Manh cười ngất nói.

Trương Ninh Giản đau khổ nói: “Anh hai nói mẹ học nhảy là vì muốn nhảy với con... Nếu mẹ không học nhảy thì cũng không bị như vậy...”

Trương Nhất Manh ngẩn người, vô ý nói: “Cũng có lí...”

Trương Ninh Giản nước mắt lưng tròng.

Trương Nhất Manh: “... Không không không, con đừng có khóc! Tuy là mẹ vì con mà đi học nhảy nhưng mà cũng vì mẹ bày đặt mang giày cao gót, mà đôi giày này cũng không vừa chân mẹ nữa! Trương Ninh Trí có kêu mẹ ngày mai ra ngoài mua giày, mẹ sẽ mua đôi giày vừa chân, như vậy thì chân mẹ không bị thế này nữa!”

Trương Ninh Giản đưa tay nắn bóp giúp Trương Nhất Manh: “Uhm.”

Lực tay của Trương Ninh Giản vừa đủ, lại rất thoải mái, làm cho Trương Nhất Manh vừa hưởng thụ, nhưng vừa cảm thấy không phải lắm, nói: “Không cần phải mát xa đâu, con đỡ mẹ đứng lên trước đi.”

Trương Ninh Giản nghe lời đỡ Trương Nhất Manh lên, Trương Nhất Manh khập khễnh đứng dậy định đi lấy đôi giày, ai ngờ còn chưa kịp đứng thẳng thì cả người đã bay lên nằm giữa không trung – Trương Ninh Giản đang bế cô lên!

“Trương,Ninh,Giản!” Trương Nhất Manh suýt nữa đã bị anh hù chết, “Con đang làm gì đó?”

Trương Ninh Giản cau mày, bĩu môi nói: “Chân mẹ như vậy còn muốn đi đâu nữa? Con ôm mẹ về phòng.”

“Không, không cần đâu...” Trương Nhất Manh >.< ,=“” “cứ=“” để=“” mẹ=“” tự=“” đi,=“” tuyệt=“” đối=“” không=“” có=“” chuyện=“” gì=“” đâu,=“” chút=“” vết=“” thương=“” này=“” hoàn=“” toàn=“” là=“” chuyện=“”>

Mang một đôi giày không vừa chân, chảy máu đầm đìa cô vẫn có thể tiếp tục đi lại không có vấn đề mà.

Trương Ninh Giản tỏ ra kinh ngạc: “Lúc trước mẹ đã chịu khổ đến thế sao?”

Trương Nhất Manh: “...”

→_→ Ngay cả anh ta cũng dám nói như vậy ... Bất kì ai của Trương gia, nhất là cái con người bị tai nạn xe mới tỉnh lại đều không có tư cách nói như vậy...

Trương Ninh Giản nghiêm túc nói: “Mẹ, sau này con sẽ không để mẹ phải chịu khổ nữa! Mỗi ngày con sẽ mua ẹ một con vịt!”

Trương Nhất Manh: “?!?!”

Câu trước còn làm cho cô cảm động, câu sau lại nói bậy bạ ... Vịt vịt cái gì chứ?! Mua vịt với chuyện cô không bị khổ có liên quan đến nhau không chứ...

“Ha ha ha ...” Trương Ninh Hi bỗng nhiên từ ngoài cửa đi vào, làm cho Trương Nhất Manh và Trương Ninh Giản cùng hết hồn, không biết anh ta đã đứng bên ngoài nghe lén từ bao giờ, tên biến thái này ...

Trương Ninh Hi ôm bụng, vừa cười vừa nói với Trương Nhất Manh: “Mẹ, vừa rồi con với em ấy vừa mới xem Tân dòng sông ly biệt ...”

Trương Nhất Manh sững sốt một hồi mới nhớ ra, Tô Hữu Bằng trong vai Đỗ Phi hình như mỗi ngày đều mang đến cho Lâm Tâm Như trong vai Như Bình một con vịt...

12. Chương 12

Mặt mày Trương Nhất Mạnh đen sầm lại, nói với Trương Ninh Hi: “Anh đừng có làm hư Ninh Giản...”

Trương Ninh Hi càng cười to hơn: “Tình cờ thôi, chỉ là con có hứng bật TV lên xem, ai mà biết Ninh Giản coi xong thì học theo chứ ...”

Trương Nhất Mạnh bất đắc dĩ nói: “Ninh Giản à, con đừng học mấy thứ bậy bạ trên TV, mẹ không cần con mua vệt đâu.”

Trương Ninh Giản tỏ ra ủ rũ: “Vậy mẹ thích cái gì?”

Trương Nhất Mạnh nói: “Mẹ chẳng cần gì cả.”

Trương Ninh Giản: “...”

Trương Nhất Mạnh nhìn vẻ mặt ủ rũ của con, nhanh chóng thêm vào: “Chỉ cần con ngoan là được rồi.”

Trương Ninh Giản lập tức hớn hở trở lại: “Trước giờ có lúc nào mà con không ngoan đâu.”

“... Ủ.” Trương Nhất Mạnh miễn cưỡng gật đầu...

Trương Ninh Hi đứng bên cạnh nhìn, nửa cười nửa không nói: “Hai người đừng có bắt chước Quỳnh Dao giúp tôi...”

Trương Nhất Mạnh lạnh lùng liếc anh ta.

Trương Ninh Giản vốn không quan tâm đến Trương Ninh Hi, vẫn ôm chặt Trương Nhất Mạnh, nói xong lập tức đi ra khỏi cửa phòng.

Trương Ninh Hi có hơi chút bị đả kích, dù anh ta không có sở thích biến thái nhưng bị làm ngơ như vậy cũng cảm thấy hơi tổn thương...

Trương Ninh Giản bỗng dừng dừng lại, quay đầu nhìn Trương Ninh Hi: “Anh ba.”

Trương Ninh Hi vui vẻ đáp lại: “Gì?”

Trương Ninh Giản nói: “Nhặt giấy lên giúp mẹ đi.”

Trương Ninh Hi: “...”

“Trái tim em đã lạnh ... nguyện sẽ chờ anh đến khi trái tim này hết đau ... nơi thành thị này...” Tiếng gào khóc thảm thiết của Trương Ninh Hi vang lên trong căn phòng tập nhảy yên ắng.

Trương Nhất Mạnh: “...”

Bệnh thần kinh...

Trương Ninh Giản ôm Trương Nhất Mạnh về phòng, cẩn thận đặt cô lên giường, Trương Nhất Mạnh cau mày nhìn Trương Ninh Giản đang nghiến cứu chân mình, trong lòng cảm thấy an ủi được đôi phần.

Vất vả một hồi lâu để Trương Ninh Giản tin là cô không chuyện gì xong, Trương Nhất Mạnh gọi điện cho Tề Phi, hẹn cô ấy ngày mai đi dạo phố cùng cô.

“Đi dạo phố? Được a, bắt quá người có thể xuống tới?” Tề Phi bên ăn cái gì bên gõ bàn phím thanh âm từ đầu bên kia điện thoại truyền đến.

“Trương Ninh Trí nói không sao.”

“Haha, có khi lại có vệ sĩ đứng trong góc đi theo anh đó.” Tề Phi trêu ghẹo cô: “Khi gặp nguy hiểm chắc bọn họ sẽ xông ra bảo vệ anh quá.”

Trương Nhất Mạnh >.<: “anh=”” nghĩ=”” nhiều=””>

Tề Phi cười ha ha, tiếng cười khăng khái cũng ấm áp tựa như bản thân cô, nhưng sau đó bỗng dưng vang lên một tiếng chữ tục.

Trương Nhất Mạnh: “? ? ?”

Đầu bên kia yên lặng.

Trương Nhất Mạnh hết hồn hết vía, nhưng nghe thấy tiếng gõ bàn phím lập tức nghĩ ra Tề Phi đang chơi trò chơi, chắc có lẽ ban này Tề Phi chửi tục cũng liên quan đến chuyện trong game...

Quả nhiên, vài giây sau giọng của Tề Phi mới vang lên trong điện thoại: “Này Nhất Mạnh anh còn đó không? Chúng ta nói tiếp đi.”

Trương Nhất Mạnh: “... Vừa rồi anh bị sao vậy?”

“Không có gì, là do tên đó chơi tệ quá nên tớ dạy dỗ anh ta một trận, không sao.” Tề Phi trả lời qua loa, nhưng trong giọng nói vẫn còn chút tức giận. u

“Ừm..” Trương Nhất Mạnh nói: “Tớ cũng vừa đăng kí vào Phi Kiếm Giang Hồ.”

Trang hoàng game đẹp, cập nhật nhanh, có điều vì lúc trước đột nhiên xảy ra quá nhiều chuyện, làm cho cô quên mất.

“Vậy tới hội tụ với tớ đi, giờ giấc sinh hoạt bây giờ của chúng ta thật là khó gặp mặt mà.” Tề Phi vui vẻ nói: “Tớ ở khu Viễn Thông 3, hồ Nguyệt Ảnh Nhân.”

Tề Phi là “Long phi Phượng Vũ”, Trương Nhất Mạnh vừa lên mạng đã nhanh chóng add cô nàng vào

Long Phi Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: Nhất Mạnh?

Bạn trả lời Long Phi Phượng Vũ : ừ.

Long Phi Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: *

Bạn trả lời Long Phi Phượng Vũ : ?

Long Phi Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: K A O

Bạn trả lời Long Phi Phượng Vũ :...

Long Phi Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: cái tên của anh...

Tên của Trương Nhất Mạnh là, Mạnh Mạnh đúng không nhỉ...

Tân Thủ Thôn là nơi dành cho những game thủ dưới cấp độ 10, Trương Nhất Mạnh ngồi chơi bên trong đó một chút, trước kia cô cũng có chơi game, nhưng mà gần đây không chơi nữa, một lúc sâu, Tề Phi tiếp tục nhắn tin cho cô: Bái tớ làm sư phụ đi.

Bạn trả lời Long Phi Phượng Vũ : ?

Long Phi Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: Án Y, sau đó tìm trong mục sư phụ tên của tớ, bái tớ làm sư phụ.

Bạn trả lời Long Phi Phượng Vũ : ừ.

Cái hay của Phi Kiếm Giang Hồ đó là có thể nhận 3 người làm sư phụ, mà nếu đồ đệ được thăng cấp thì sư phụ cũng nhận được phần thưởng. Sư phụ với đồ đệ cũng có thể cho, nhận vũ khí lẫn nhau, tương đối dễ hơn sư phụ dạy đồ đệ.

Trương Nhất Mạnh nhanh chóng bái Tề Phi làm sư phụ, sau đó ra khỏi Tân Thủ Thôn, phu xe kêu cô chọn một nơi để đi, Trương Nhất Mạnh chọn Dương Châu.

Ở Dương Châu sẽ có pháo hoa tháng ba, vừa nghe đã thấy náo nức rồi.

Trong lúc phu xe chở Trương Nhất Mạnh đến Dương Châu, Trương Nhất Mạnh nhân cơ hội duỗi lưng một cái, tựa vào ghế nghỉ ngơi, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, Trương Nhất Mạnh nói: “Vào đi.”

Người đi vào là Trương Ninh Hi, anh ta nói: “Anh hai nói ngày mai cô cứ ra ngoài mua đồ, nếu như không tìm được ai đi cùng thì tôi đi cùng cô, Ninh Giản không được đi.”

Trương Nhất Manh nói: “Không sao, tôi nhờ Tề Phỉ đi cùng rồi.”

Trương Ninh Hi lập tức nói: “Ồ, vậy tôi đi cùng.”

Trương Nhất Manh: “... Không cần đâu ...”

Trương Ninh Hi chỉ cười nhìn cô.

Không khí căng thẳng giữa hai người chỉ giữ được chốc lát, Trương Ninh Hi bỗng nhiên nhú mày: “Cô cũng chơi Phỉ Kiếm Giang Hồ sao?”

Trương Nhất Manh cũng ngăn người: “Anh cũng chơi sao?”

Trương Ninh Hi gật đầu: “Lúc trước có chơi.”

Trương Nhất Manh không hỏi anh ta rằng “lúc trước” có nghĩa là gì, chỉ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu

Trương Ninh Hi hỏi: “Chơi một mình thôi sao?”

“Chơi cùng với Tề Phỉ.” Trương Nhất Manh liếc nhìn anh ta, “Anh để ý tôi chơi một mình hay không một mình làm gì...”

Trương Ninh Hi tỏ ra đau lòng: “Chúng ta vốn là mẹ con mà, mẹ con thì làm gì có bí mật chứ.”

Trương Nhất Manh mặc kệ anh ta.

Trương Ninh Hi lúng túng nói: “Cô đang ở đâu vậy.”

Trương Nhất Manh nói: “Khu Viễn Thông 3, hồ Nguyệt Ảnh Nhân.”

Trương Ninh Hi nhận được câu trả lời mới vui vẻ đi ra, trước khi đi vẫn không quên nói vọng vào: “Ninh Giản đang ở ngoài cãi nhau với anh hai để ngày mai được đi cùng cô, có điều tôi không dám hi vọng nhiều.”

Trương Nhất Manh: “...”

Cô nói lời tạm biệt với Tề Phỉ rồi tắt máy, mang dép đi ra ngoài, xuống lầu một nghe thấy tiếng Trương Ninh Giản và Trương Ninh Trí cãi nhau.

“Không, em muốn đi với mẹ.” Giọng nói Trương Ninh Giản có chút rầu rĩ, pha thêm chút ảm ức.

Giọng Trương Ninh Trí thì bình thản, không cho phép người khác cãi lại: “Không được.”

“Tại sao?” Trương Ninh Giản vô cùng bức bối.

“Hai người cùng đi với nhau không an toàn.” Trương Ninh Trí nói.

“Anh ba đi cùng mẹ mới không an toàn...” Trương Ninh Giản bĩu môi.

Lần này là giọng Trương Ninh Hi: “Này này Ninh Giản!”

Trương Ninh Giản và Trương Ninh Trí đều mặc kệ anh ta.

Cuối cùng Trương Ninh Giản cũng tha hiệp: “Được rồi ... Nhưng mà em muốn nhảy với mẹ, thầy giáo nói em học rất nhanh, một lần dạy là đã hiểu hết rồi, hoàn toàn có thể dạy được mẹ.”

Trương Ninh Trí không nói gì, dường như anh ta đang trầm tư suy nghĩ.

Một lát sau, anh ta đáp: “Không được.”

“Tại sao? !” Trương Ninh Giản lại càng thêm bất mãn.

“Em học nhanh, chứng minh dù em đã quên rất nhiều chuyện nhưng thân thể vẫn còn nhớ, chỉ cần đánh thức một chút là đã nhớ ra. Cho nên em vẫn phải tiếp tục học.” Trương Ninh Trí giải thích, hờ hững vô cùng kiên nhẫn nói: “Em sẽ phải gặp rất nhiều người, mà những người đó sẽ không tin Trương Nhất Manh là mẹ của em.”

Trương Ninh Giản thêm vào: “Là mẹ của chúng ta.”

Trương Ninh Trí và Trương Ninh Hi: “...”

Trương Nhất Manh đang nghe lén: “= = “

Trương Ninh Trí dĩ nhiên không cãi với Trương Ninh Giản về vấn đề này, tiếp tục nói: “Cho nên em phải học cách che giấu.”

Trương Ninh Giản hoàn toàn không hiểu hỏi lại: “Tại sao?”

Trương Ninh Trí nói: “Tại sao cái gì?”

Trương Ninh Giản: “Tại sao bọn họ không tin mẹ là mẹ? Cho dù bọn họ không tin thì tại sao em phải can thiệp vào suy nghĩ của bọn họ chứ?”

“Bởi vì... Hai người thoát nhìn không giống mẹ con tí nào.” Trương Ninh Hi đứng lúc nhảy vào giải vây, “Thêm nữa, chú tư chú rất là độc đoán.”

Trương Ninh Giản liếc Trương Ninh Hi: “Độc đoán là cái gì chứ? Mà anh và mẹ thoát nhìn giống hai mẹ con sao?”

Trương Ninh Hi: “... Cái gì chứ, anh có nói như vậy bao giờ?”

Trương Ninh Trí nói: “Chuyện này tạm thời không thể giải thích được. Dù sao thì nếu em dám nói với mọi người biết cô ấy là mẹ thì cô ấy sẽ không ở chung với chúng ta nữa.”

Trương Ninh Trí có nhượng bộ một chút, tuy không nói “Mẹ của chúng ta” nhưng cũng không cường điệu “Mẹ của em” nữa, tránh cho Trương Ninh Giản lại lần nữa cường điệu vấn đề này lên.

Trương Ninh Giản đúng thật là không nói đến điều ấy nữa, anh nói: “Không thể ở cùng nhau?”

Trương Ninh Trí gật đầu: “Ừ, nói đúng hơn là không chỉ ở bên ngoài mà ngay cả ở nhà cũng không gặp mặt nhau được.”

“Lúc có người ngoài thì giả vờ, không cho người khác biết Nhất Manh là mẹ, hoặc là không được gặp lại cô ấy, em tự mà lựa chọn đi.” Trương Ninh Trí lạnh lùng nói.

Ánh mắt Trương Ninh Giản trở nên ngây thơ, không biết phải làm sao .

Trương Nhất Manh thò đầu ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy được, trong lòng cũng cảm thấy ảm áp, đứa con này nhỏ vậy mà đã biết phân xử phải trái, còn tên anh hai Trương Ninh Trí xấu xa này...

Có điều cô nhanh chóng phản ứng được mình đang nghĩ cái gì...

Trương Ninh Giản cúi đầu, đáng thương nói: “Được rồi, em sẽ học.” Ai Là Mẹ Anh

Trương Ninh Trí cười, đây là lần đầu tiên Trương Nhất Manh được nhìn thấy nụ cười của anh ta.

“Ngày mai sẽ có thầy giáo đến, ăn nói lễ nghi em đều phải học hết, không được để cho người khác biết em đã bị mất trí nhớ.” Ánh mắt Trương Ninh Trí ẩn hiện sự phức tạp, “Ninh Giản, em phải trở về hoàn mỹ như trước đây.”

Hoàn mỹ?

Trương Ninh Trí còn dám nói Trương Ninh Giản trước kia là hoàn mỹ?

Trương Nhất Manh kinh ngạc, hay thậm chí là kinh sợ.

Trương Ninh Trí, tên biến thái này...

13. Chương 13

Ngày hôm sau, Trương Nhất Manh sau khi đã thoát khỏi gương mặt đáng yêu đầy nước mắt của Trương Ninh Giản chuẩn bị lên đường, Trương Ninh Giản vẫn đáng thương nắm chặt tay áo Trương Nhất Manh không chịu buông tay, Trương Nhất Manh do dự một hồi rồi ôm đầu Trương Ninh Giản xoa xoa: “Ngoan, mẹ sẽ về nhanh thôi.”

Trương Ninh Giản nhanh chóng ôm Trương Nhất Mạnh lại, gương mặt nồn nà ngo ngậy phần cổ của cô, sau đó anh len lén hôn một miếng lên gương mặt cô, thấy môi Trương Nhất Mạnh giật giật như sắp tức giận, anh nũng nịu nói: “Mẹ, nhớ về sớm một chút.”

Trương Nhất Mạnh đành nói: “Ừ, mẹ sẽ về sớm.”

Trương Ninh Hi: “...”

“Hai người có cần phải làm vậy không thế? Trương Nhất Mạnh mẫu thân đại nhân, đâu phải là mẹ thân chính ra trận đánh giặc đâu.

Trương Nhất Mạnh: “...”

Lặng lặng đẩy Trương Ninh Giản ra, Trương Nhất Mạnh trợn mắt nhìn Trương Ninh Giản rồi bỏ lên xe.

Xe đã đi khá xa, Trương Nhất Mạnh quay đầu lại nhìn, bóng dáng Trương Ninh Giản vẫn còn in trong kính xe, có điều càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng mờ.

Trương Nhất Mạnh than thở: “Cũng có phải là một đi không trở về đâu ...”

Trương Ninh Hi nói: “Mẹ và chú ba yêu thương nhau, đúng là mẹ con tiêu chuẩn.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Trương Nhất Mạnh: “Tại sao anh cũng đi chứ?”

Trương Ninh Hi nói: “Thì bảo vệ cô.”

“Anh có thời gian sao?” Trương Nhất Mạnh khinh bỉ nhìn anh ta.

“Có điều cô không phải là đối tượng chú ý của tôi.” Trương Ninh Hi cười nói.

Trương Nhất Mạnh kinh hãi: “Tôi ... Anh ...”

Trương Ninh Hi bổ sung thêm: “Cứ yên tâm đi, chúng tôi chẳng có chuyện gì cả.”

Trương Nhất Mạnh nghĩ đến “vệ sĩ” mà Tề Phi nói, đột nhiên cảm thấy buồn cười, có điều, nghĩ đến Tề Phi, Trương Nhất Mạnh có cảm giác hơi khác thường: “Không phải anh đi vì muốn gặp Tề Phi đó chứ?”

Trương Ninh Hi tỏ ra kinh ngạc: “Không thể nào?”

Trương Nhất Mạnh sững sốt: “Hả?”

Nhưng Trương Nhất Mạnh không biết, một anh chàng như Trương Ninh Hi, chỉ cần câu trả lời đó không rõ ràng thì đều xếp vào diện đáng nghi ngờ.

Trương Ninh Hi cau mày nói: “Chẳng phải lần trước cô đã dạy dỗ tôi rồi đó sao?”

Tuy là tôi chẳng nghe được gì hết.

“Ừ nhỉ...”

“Hơn nữa tính tình cô ta khó chịu, hay đánh người khác, bây giờ mắt tôi vẫn còn đau đây này.”

Có điều, tôi lại thích như vậy.

“Ặc, tôi thấy nó xin lỗi anh, nhưng mà cũng là do anh chọc nó trước mắt!” Trương Nhất Mạnh lúng túng nói.

“Ừm, tôi không chấp cô ta.”

Hừm, làm sao mà nữ trách cho được.

Trương Ninh Hi nói: “Hơn nữa, lần này tôi đi cùng chủ yếu cũng vì muốn mua đồ cho cô thôi, mất thẩm mỹ của tôi cũng không tệ. Chứ trông chờ vào mắt của cô và Tề Phi thì làm sao mà yên tâm.”

Nhưng mà, Tề Phi cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu để tôi đi.

Trương Nhất Manh hoàn toàn tin anh ta: “Nói cũng đúng ... Tôi làm sao mà biết chọn đồ của giới thượng lưu mấy người ... Tề Phi cũng biết một chút, tuy cô ấy không quá thích thời trang nhưng mắt thẩm mỹ không tệ đâu ... Đôi giày hôm qua anh thấy rồi phải không? Là nó mua cho tôi đó, đẹp lắm đúng không?”
Ai Là Mẹ Anh

“Đẹp thì đẹp, nhưng mà không dễ mang.” Trương Ninh Hi thẳng thừng, “Chắc hẳn cô ta cũng là xem giới thiệu trên tạp chí rồi đi mua, vốn không biết mang nó có thoải mái hay không, cũng có lẽ do cô ta không mang giày cao gót.”

Trương Nhất Manh kinh ngạc vô cùng: “Không ngờ anh lại hiểu rõ giày cao gót của phụ nữ đến vậy...”

Trương Ninh Hi: “... Cô đừng có dùng giọng điệu đó được không? Cứ như tôi là một tên biến thái vậy...”

Trương Nhất Manh nghĩ, bộ anh không phải à... ?

Đến trước cửa trung tâm thương mại, Tề Phi đã đứng ở cửa, thấy Trương Nhất Manh và ... Trương Ninh Hi đi đằng sau, mặt Tề Phi thoáng chốc sa sầm, cô bước đến, làm như không thấy Trương Ninh Hi, nắm tay Trương Nhất Manh, nhỏ giọng nói với cô: “Sao anh ta cũng tới vậy?”

Trương Nhất Manh lúng túng nói: “Anh ta nói không yên tâm với mắt thẩm mỹ của tụi mình.”

Trương Ninh Hi thân thiện cười với Tề Phi một tiếng.

Tề Phi “xì” một tiếng, không nói gì thêm nữa.

Ba người cứ giữ không khí kì lạ như vậy đi vào trung tâm thương mại, Trương Nhất Manh vốn là chưa từng đến nơi này, còn Tề Phi ngược lại, rất tự nhiên, định đưa Trương Nhất Manh lên tầng ba, Trương Ninh Hi híp mắt cười ngăn cản hai người, nói: “Mua ở tầng một là được rồi.”

Tề Phi ngẩn người, nói: “Cũng được.”

Trương Nhất Manh suy nghĩ, tầng một của trung tâm là cửa các cửa hàng đại lý chính hãng, tầng hai tầng ba cũng khá đắt, tầng bốn, năm thì dành cho người khá giả, tầng sáu bảy thì bình thường ...

Hình như cô chỉ mới đi tầng bốn năm, thỉnh thoảng mới cùng Tề Phi dạo tầng hai, tầng ba, tầng một cô chưa bao giờ đi, trong khái niệm của Trương Nhất Manh, tầng một vốn là một nơi chỉ để đi dạo => tốn thời gian...

Tề Phi lén nói với Trương Nhất Manh: “Thật ra thì nhìn ở một góc độ khác thì Trương Ninh Giản cũng là một phúc tinh mà...”

Trương Nhất Manh: “...”

Cô lẳng lặng đẩy Tề Phi ra.

Trương Ninh Hi ở bên cạnh chân thành tha thiết đề nghị: “Cô Tề, nếu cần thì tôi có thể gọi mẹ ới, tôi không để ý đâu.”

Tề Phi: “...”

Tề Phi và Trương Nhất Manh đồng loạt liếc mắt nhìn anh ta.

Trương Ninh Hi cười hì hì cùng hai người đi dạo trung tâm thương mại, bởi vì Trương Nhất Manh chỉ muốn mua vài món đồ thích hợp để tập nhảy chứ không định mua trang phục dự hội nên ba người giải quyết một cách nhanh chóng.

Cái gọi nhanh chính là, Trương Ninh Hi thấy cái gì cũng ném cho Trương Nhất Manh, kêu cô thay ra thay vào, khi nào Trương Ninh Hi và Tề Phi cùng gạt đầu thì mua.

Trương Nhất Manh thay quần áo từ lần này đến lần khác, ngay cả cơ hội soi gương cũng bị cướp mất, chỉ có thể chửi rủa thầm lặng hành động nhà giàu mới nổi của Trương Ninh Hi trong lòng.

Sau khi mua một đồng quần áo và năm đôi giày, Trương Nhất Manh mệt tới nỗi sắp ngất, nhưng mà Tề Phi với Trương Ninh Hi vẫn dồi dào sinh khí như thế, Tề Phi khinh bỉ nhìn Trương Nhất Manh: “Anh ... sao lại yếu tới vậy chứ? Thật là mất mặt...”

Trương Nhất Mạnh: “...”

“Hừm ... Tớ đã ít đi dạo rồi Có khi nào mà mua đồ khoa trương như vậy đâu ...” Trương Nhất Mạnh nói cũng lấp bắp.

Trương Ninh Hi ôm túi lớn túi nhỏ ra khỏi trung tâm, chiếc xe màu đen đứng bên cạnh bọn họ bỗng nhiên bật cửa ra, một đám người mặc áo đen chạy xuống, làm cho Trương Nhất Mạnh và Tề Phi sợ hết hồn, cứ tưởng là gặp được xã hội đen trong truyền thuyết, ai mà ngờ, bọn họ cung kính nhận lấy mấy cái túi mà Trương Ninh Hi đang cầm, sau đó ôm trở về xe.

Trương Ninh Hi quay đầu lại, cười gian nhìn hai người: “Có sợ không?”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Tốt nhất là đừng để ý đến anh ta thì hơn...

Điện thoại Trương Nhất Mạnh chợt vang lên, cô bật lên, nhìn thấy dòng chữ người gọi đến là “Anh” ...

Chắc hẳn anh đang tìm cô, dù gì cũng hơn hai tháng rồi cô chưa gọi điện hỏi thăm anh, Trương Nhất Mạnh bối rối đưa tay lên “suyt” với Trương Ninh Hi và Tề Phi, sau đó chậm chậm đi ra ngoài nói chuyện.

“Dạ con nghe ạ.” Trương Nhất Mạnh cố gắng để mình bình thường nhất có thể.

Giọng nói của anh cô – Triệu Phong vang lên bên kia điện thoại: “Nhất Mạnh à, gần đây con thế nào? Anh bận rộn nhiều việc, quên mất chuyện gọi điện hỏi thăm con, con cũng thiệt là, sao không gọi cho anh hay là mợ hả? Bữa nào rảnh rồi thì về ăn một bữa đi, em họ con sắp tựu trường rồi.”

Anh của Trương Nhất Mạnh là chủ cho thuê nhà, con gái Triệu Tiểu văn còn học đại học, từ nhỏ đến giờ cô rất ít gặp mặt họ, nhưng nói chuyện cũng tính là hoà hợp.

“Dạ, gần đây phải làm nhiều ca phẫu thuật, con ... Cũng sợ làm phiền mọi người.” Trương Nhất Mạnh lúng túng nói.

“Người một nhà cả, làm phiền cái gì chứ!” Triệu Phong bất mãn nói, “Sáng mai con đến dùng cơm được không?”

Trương Nhất Mạnh nói: “Nhưng, nhưng mà...”

“Dù gì ngày mai cũng là chủ nhật mà, anh được nghỉ, chẳng lẽ con không được nghỉ sao?” Triệu Phong nhanh chóng chặn đường lui của Trương Nhất Mạnh.

Trương Nhất Mạnh: “...”

“Được rồi, cứ vậy đi, ngày mai anh nói mợ con làm món gà xào cay mà con thích, trưa mai nhớ tới đó, hừm.” Triệu Phong phấn khởi nói một tràng, hoàn toàn không cho Trương Nhất Mạnh nói lời từ chối.

Trương Nhất Mạnh: “...”

“Không, con...”

Triệu Phong đã cúp điện thoại.

Trương Nhất Mạnh: = =

Tề Phi đứng bên cạnh nghe nãy giờ, thấy Trương Nhất Mạnh ngơ ngác tắt điện thoại, nói: “Ừm ... Giờ sao đây?”

Trương Nhất Mạnh nói: “Không biết nữa...” Cô nhìn sang Trương Ninh Hi đang tỏ vẻ như mọi chuyện không liên quan gì đến mình, nói: “ ” này, Trương Ninh Trí có thể cho tôi đi không?”

Trương Ninh Hi nói: “Làm sao mà tôi biết! Có điều khả năng đó không lớn lắm...”

Trương Nhất Mạnh nói: “Làm sao bây giờ...”

Tề Phi an ủi vỗ vỗ vai Trương Nhất Mạnh, nói: “Không phải chỉ ăn một bữa cơm thôi sao, cũng đâu có gì, đâu phải anh đang ngồi tù đâu...”

Nói xong chính cô cũng cảm thấy mâu thuẫn, bởi vì Trương Nhất Manh hiện giờ cũng chẳng khác ngồi tù là mấy...

Cô tức giận nhìn sang Trương Ninh Hi: “Tất cả là tại anh ta.”

Trương Nhất Manh nước mắt lưng tròng gật đầu: “Ừ!”

Trương Ninh Hi: “...”

Trương Ninh Hi bất đắc dĩ, Trương Nhất Manh bị thương, Tề Phi cảm thấy bị kích thay cho Trương Nhất Manh...

Nhưng thời gian không còn sớm, Tề Phi phải về sớm nên rời khỏi trước, Trương Nhất Manh lo lắng suốt trên đường về nhà họ Trương, sau đó lại lo lắng không thôi bước vào cửa.

Vừa mở cửa ra, Trương Nhất Manh còn tưởng mình nhìn nhầm – Trương Ninh Giản mặc bộ tây trang vừa ngửa, trước nay tư thế ngồi luôn cong cong vẹo vẹo nay lại thẳng đuột, cao ngất, chẳng khác gì một ngọn núi sừng sững. Phần tóc mái vốn loã xoã trước mặt kia được chải lại vô cùng chỉnh tề, để lộ phần trán bóng như sứ, sóng mũi dọc dừa, ánh mắt luôn tỏ ra nai tơ ngay thơ vô tội nay lại mang một chút sắc sảo pha lẫn sự lạnh lùng, thấy Trương Nhất Manh đang ngơ ngác nhìn mình, anh hoàn toàn không tỏ ra kinh ngạc, cũng không như bình thường chạy ào tới kêu “mẹ ơi mẹ à”.

“Nhất Manh.”

Được rồi... Ngay cả giọng nói nũng nịu không nhẹo cũng trở nên từ tính, thanh nhã hơn ...

14. Chương 14

Trương Nhất Manh cứ như đang chơi boxing, bị người ta đánh một cú đau thật đau, hồi lâu sau cũng không nói nên lời... Trương Ninh Giản đã khỏi rồi sao? Cô chỉ mới ra ngoài mua quần áo thôi mà, sao Trương Ninh Giản đã nhớ ra rồi? Còn... còn trở nên đẹp trai lạnh lùng nữa chứ >.

Trương Ninh Trí cũng ở đây, anh ta ngồi trên sofa, nhàn nhã thưởng thức trà.

Trương Ninh Hi đứng phía sau Trương Ninh Giản cũng ngơ ngẩn, hỏi: “Ninh Giản? Em nhớ lại rồi sao?”

Trương Ninh Giản không để ý đến anh ta.

Trương Ninh Hi: “? ? ?”

Trương Nhất Manh bỗng nghĩ đến điều gì đó, cô nói: “Ninh Giản, gọi mẹ thử xem.”

Hai mắt Trương Ninh Giản trở nên rạng rỡ: “Mẹ ơi!”

Trương Ninh Hi: “...”

Trương Ninh Trí: “Khụ, khụ, khụ...”

Trương Nhất Manh: “= =”

Trương Ninh Trí chắc là bị sặc rồi...

Trương Ninh Giản gọi mẹ xong, kích động chạy đến bên cạnh Trương Nhất Manh, vui vẻ khoác tay cô, phần khởi nói: “Mẹ, rốt cuộc mẹ cũng về rồi, cả buổi chiều nay con mệt mỏi quá chừng, anh ấy thật là xấu xa.”

Vừa “con mệt”, vừa “anh hai xấu xa”, làm cô khó mà không tưởng tượng xa xăm, cô hắng giọng, nói: “Vừa rồi là thành phẩm cả chiều luyện tập của con sao?”

Trương Ninh Giản biết điều gật đầu: “Vâng ạ, anh hai kêu con mặc bộ quần áo này, sau đó học cách ngồi, đi đứng, còn kêu con phải cười thế nào, xưng hô với mẹ thế nào nữa.”

Có lẽ là vì muốn khoe khoang thành tích của mình nên Trương Ninh Giản đứng thẳng người, lạnh lùng nhìn Trương Nhất Manh: “Nhất Manh”.

Trương Nhất Manh: “...”

“Con như vậy chẳng khác gì người bị tâm thần phân liệt cả...” Trương Nhất Mạnh dờ khóc dờ cười, “Có điều cũng không tệ đâu, tốt lắm.”

“Ừm, nhưng mà anh hai nói vẫn chưa đủ...” Trương Ninh Giản lên án nhìn Trương Ninh Trí.

Có lẽ cậu muốn “mách” mẹ, nhưng cậu nào biết được, Trương Nhất Mạnh cũng sợ Trương Ninh Trí kém gì cậu...

Con người nhất gan Trương Nhất Mạnh khó xử nói: “Ừm, vậy thì cứ nghe lời anh hai đi...”

Trương Ninh Giản thất vọng gật gật đầu: “Dạ...”

Trương Nhất Mạnh nhớ đến chuyện ăn cơm với cậu, nét mặt lo lắng đi đến chỗ Trương Ninh Trí: “Ừm... Trương Ninh Trí...”

Trương Ninh Trí nhìn cô.

“Ừm... Cậu tôi gọi điện thoại cho tôi... kêu tôi trưa mai đến nhà ông ấy ăn trưa, tôi còn chưa từ chối đã tắt máy rồi... Cho nên... Với lại tôi sợ ông ấy nghi ngờ nên...”

Cô lấp ba lấp bắp nói mãi về sau mà không nói nổi thành câu, Trương Ninh Trí hiểu được nên gật đầu: “Được rồi.”

Trương Ninh Trí đồng ý nhanh như vậy không khỏi làm Trương Nhất Mạnh bất ngờ: “Thật sao?”

Trương Ninh Trí nói: “Ừ, nhưng mà phải đưa Ninh Giản đi cùng.”

Trương Nhất Mạnh: “?! ”

Trương Ninh Giản: “Đi đâu vậy? Được ạ!”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Trương Ninh Trí giải thích: “Tuy là hôm nay Ninh Giản học rất nhanh nhưng mà vẫn chưa chắc chắn lắm, cô đưa Ninh Giản về nhà, nói nó là bạn trai cô xem cậu mợ cô có nghi ngờ không là được.”

Trương Nhất Mạnh: “!!!”

“Không được!” Cô nhanh chóng từ chối, “Ninh Giản chỉ mới học một buổi chiều thôi, ngày mai làm sao mà ra ngoài? Lỡ như mọi chuyện vỡ lở thì thế nào? Vậy chẳng phải là bọn họ sẽ biết hết sao? Tôi không muốn kéo thêm gia đình cậu tôi vào chuyện này!”

Nét mặt Trương Ninh Trí trở nên gian xảo, khó lường: “Cuốn vào cái gì... Cô coi chúng tôi là hổ báo sao? ... Thật ra chúng tôi cũng thân thiện lắm mà...”

Còn chưa nói xong, Trương Ninh Trí đã nhàn nhả nói: “Tôi phải đang thương lượng với cô.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Câu “thân thiện” cuối của Trương Ninh Trí cũng bị anh ta gượng gạo nuốt xuống

Được rồi, anh đây chẳng khác gì đang tự tát vào mặt mình cả, ai bảo Trương Ninh Trí không để chút mặt mũi cho anh vậy chứ = =

Trương Nhất Mạnh nhìn Trương Ninh Trí một hồi lâu, Trương Ninh Trí cũng chẳng có nói thêm hay thái độ gì khác, cô muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng bỏ cuộc: “Được rồi.”

Cô nhắm rồi.

Dù Trương Ninh Giản cứ gặp cô là “mẹ ơi mẹ à”, dù Trương Ninh Trí suốt ngày cứ cười hì hì có phần không đứng đắn, dù Trương Ninh Trí thật sự thân thiện hơn trước kia nhiều. Ai Là Mẹ Anh

Nhưng, người họ Trương vẫn là người họ Trương, Trương Ninh Trí cũng vẫn là Trương Ninh Trí.

Dù “thoạt nhìn” anh ta thân thiện hơn trước nhiều, trong suy nghĩ của Trương Nhất Mạnh, khoảng cách với anh ta cũng gần hơn ban đầu không ít, nhưng thực tế thì chỉ có cô đang mộng mơ ảo tưởng thôi, Trương

Ninh Trí vốn chưa từng thay đổi, một câu “Tôi không phải đang thương lượng với cô” dường như đang giáng cho Trương Nhất Mạnh một cái tát, rất mạnh.

Trương Nhất Mạnh bỗng nhiên muốn khóc, sao số cô lại bị kịch thể này, bởi mới nói, làm người quan trọng nhất là phải tự hiểu giá trị của bản thân...

Mặt Trương Nhất Mạnh như đưa đám, Trương Ninh Giản chột cau mày, mở miệng: “Con không đi.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Cô kinh ngạc quay lại nhìn Trương Ninh Giản, đây là lần đầu tiên cậu chủ động yêu cầu không ở cạnh cô đó!

Trương Ninh Hi và Trương Ninh Trí cũng kinh ngạc nhìn anh.

Trương Ninh Trí nói: “Em không đi? Vì sao?”

Giọng nói vẫn lạnh tanh như thế, nhưng pha lẫn chút nghi ngờ hiếm thấy.

Trương Ninh Giản thẳng thừng nói: “Mẹ không muốn em đi, dĩ nhiên em sẽ không đi.”

Cậu nhũn mày: “Tuy là không hiểu mọi người đang nói chuyện gì, nhưng hình như nếu có em đi theo sẽ làm phiền đến mẹ, vậy nên – – em, không, đi!”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Được rồi, cô thừa nhận, lúc này nhìn cậu đáng yêu chẳng khác gì thiên sứ cả, thật là dễ thương mà...

Trương Ninh Trí lạnh lùng nhìn Trương Ninh Giản một hồi, đáp: “Được!”

Này này này này này!

Trương Ninh Trí, em gái anh.... Không không không, phải là em trai anh mới đúng! ! !

Cái tên chết tiệt này, Trương Ninh Giản chỉ nói vậy thôi mà đã đồng ý rồi?!

Phân biệt đối xử cũng đừng trắng trợn quá được không? ! ? !

Một dòng chữ chột chạy qua trong đầu Trương Nhất Mạnh: F*ck you mom!

Trương Ninh Trí tiếp tục: “Vậy Ninh Hi, em đi cùng cô ấy đi!”

Trương Ninh Hi: “...”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Trương Ninh Giản cảnh giác nói: “Có ý gì?”

Trương Ninh Trí nhàn nhã giải thích: “Một mình Trương Nhất Mạnh ra ngoài không an toàn, cũng cần có người đi cùng như hôm nay vậy, nếu em không chịu đi thì Ninh Hi đi, dù sao thì Ninh Hi cũng chẳng có việc gì để làm.”

Trương Ninh Hi: “Cái gì chứ.”

Trương Ninh Trí liếc nhìn hấn một cái: “Em cũng không đi?”

Trương Ninh Hi kiên định nói: “Đi.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Trương Ninh Trí chẳng khác gì Nữ vương thụ cả... Còn tên tấn công nhu nhược Trương Ninh Hi này nữa...

Trương Ninh Giản nói: “Đến nhà cậu của mẹ sao?”

“Ừ.”

“Cũng dùng thân phận mẹ con sao?” Trương Ninh Giản vừa nghi ngờ nhìn Trương Ninh Trí, vừa tức giận liếc Trương Ninh Hi.

Trương Ninh Hi: “...”

“Dĩ nhiên không phải, anh đã nói, không ai có thể chấp nhận chuyện này, dĩ nhiên là phải dùng thân phận bạn trai của Trương Nhất Mạnh!”

Trương Ninh Giản đập bàn: “Không được!”

Trương Ninh Trí nói: “Sao lại không được!”

Trương Ninh Giản tiếp tục đập bàn: “Bởi vì anh ấy là con của mẹ!”

Cậu trợn mắt nhìn Trương Ninh Hi: “Anh ba, anh nói xem?”

Trương Ninh Giản ít khi gọi Trương Ninh Hi là anh ba, lúc này lại cất tiếng gọi cũng chỉ vì muốn Trương Ninh Hi đứng về phía mình, đúng là không chứa thủ đoạn nào...

Trương Ninh Hi nói: “Ừm...”

Trương Ninh Trí liếc anh ta.

Trương Ninh Hi: “Không phải vậy...”

Trương Ninh Giản hùng hổ nhìn anh ta.

Trương Ninh Hi: “Đâu có liên quan gì tới tôi đâu!!! Hai người cãi thì cãi đi, sao lại lôi tôi vào chứ!!!”

Trương Ninh Hi phát điên nhìn Trương Nhất Mạnh: “Tại sao? Tại sao lần nào cũng là tôi vậy hả?!!!”

Đầu Trương Nhất Mạnh nãy giờ như muốn nổ tung, tùy tiện đáp: “Chắc là vì vấn đề ngoại hình...”

Trương Ninh Hi: “...”

Trương Nhất Mạnh nói: “Thôi, hai người đừng cãi nhau nữa, Trương Ninh Hi nhìn chẳng khác gì sở khanh cả, đi cùng anh ta tôi cũng không yên tâm.”

Trương Ninh Hi: “...”

Ánh mắt Trương Ninh Trí sâu thẳm nhìn Trương Nhất Mạnh: “Ý cô là muốn tôi đi?”

“Hả? !” Trương Nhất Mạnh bị Trương Ninh Trí dọa sợ hết hồn, nói: “Dĩ nhiên là không rồi! Anh thì cứ như là xã hội đen í.”

Trương Ninh Trí: “...”

Hình như anh ta không vui lắm thì phải ==

Trương Nhất Mạnh lúng túng nói: “Thôi, cứ để Ninh Giản đi đi.”

Trương Nhất Mạnh không khỏi lo lắng nói: “Con cứ tỏ ra như bình thường là được, hôm nay thầy giáo dạy con cái gì vậy? Hay là con vào phòng nói tỉ mỉ ẹ nghe xem, rồi mẹ cũng nhắc nhở con nên nói gì ...”

Trương Ninh Giản có thể đi cùng Trương Nhất Mạnh dĩ nhiên vui vẻ vô cùng, đi theo đằng sau Trương Nhất Mạnh như chú cún nhỏ lên lầu.

Trương Ninh Hi tấm tắc: “Trước kia đều là người khác đi theo sau Ninh Giản, sau này nó khôi phục trí nhớ không biết có muốn giết người không nhỉ?”

Trương Ninh Trí không nói gì, hờ hững nhìn bóng hai người kia vừa vui vẻ nói chuyện, vừa đi lên lầu.

Khi Trương Ninh Hi định về phòng thì Trương Ninh Trí chợt mở miệng: “Chưa chắc.”

Trương Ninh Hi ngơ ngác một hồi, sau đó mới biết Trương Ninh Trí đang trả lời câu hỏi của anh, cười cười không nói gì thêm.

15. Chương 15

Trương Nhất Mạnh đưa Trương Ninh Giản về phòng mình, hỏi xem Trương Ninh Giản học cả buổi chiều rồi cuộc tiếp thu được gì, sau đó kêu anh nhìn theo cô mà bắt chước.

“Nhớ, khi bước vào nhà thì phải thưa bác trai bác gái, mẹ có một bạn em họ tên là Triệu Tiểu, con gọi bạn ta là... Ừm... Mẹ cũng không biết nên nói sao, thôi thì cứ gọi là em họ hay Triệu Tiểu đi.”

Trương Ninh Giản tỏ ra hồ hững như lúc được dạy: “Ừm.”

“Ví dụ bây giờ con đang bước vào nhà, trên tay còn mang theo vài món đồ.”

Trương Nhất Mạnh đặt giả thiết thay anh.

Trương Ninh Giản làm như đang xách đồ thật, bước vào cửa phòng, quay sang cười với Trương Nhất Mạnh: “Chào bác trai, bác gái ạ.”

Trương Nhất Mạnh suýt nữa đã ngất xỉu ngay tại chỗ, vừa nghĩ “tên này đúng là hại nước hại dân”, vừa gật đầu khích lệ anh, kêu anh tiếp tục.

Trương Ninh Giản nói tiếp: “Em họ hay Triệu Tiểu, chào.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

“Khoan đã... Con cứ gọi cô ấy là Triệu Tiểu đi, con nói “Em chính là em họ của Nhất Mạnh, Triệu Tiểu sao? Chào em.” Là được rồi.”

Trương Nhất Mạnh cảm thấy mình lúc này chẳng khác gì nhà biên kịch cả... Nói chính xác hơn là tự biên tự diễn mới phải =.=

Trương Ninh Giản dùng ánh mắt “thật là hết cách với mẹ” nhìn Trương Nhất Mạnh, sau đó gật đầu, làm theo lời cô nói, vốn là không có sơ hở gì, hoàn toàn không giống như đang diễn kịch.

Trương Nhất Mạnh tiếp tục dạy anh: “Lúc ăn cơm thì con phải yên lặng, nếu mà cậu mẹ hỏi con làm nghề gì, con cứ nói là... ừm... Con làm luật sư... Thôi không được không được, nói con là kế toán cấp cao đi. Nếu ông ấy hỏi con làm việc ở công ty nào thì con cứ nói là Trương thị đi, chắc không sao đâu...”

Tuy nói Trương thị có hơi nguy hiểm nhưng để cậu cô tin anh là kế toán thôi thì chắc không sao, dù gì cũng là con nhà có tiền mà... =.=

Trương Ninh Giản gật đầu.

Trương Nhất Mạnh tiếp tục dặn dò: “Tóm lại là không được nói lung tung, không được gọi mẹ là mẹ, Ừm... chừng nào bọn họ hỏi con mới được nói, nhớ phải tỏ ra ngoan ngoãn một chút, dù gì cũng là cậu mợ của mẹ... Nếu mẹ muốn con nói gì thì mẹ sẽ lên ra hiệu cho con.”

Trương Ninh Giản tiếp tục gật đầu.

Trương Nhất Mạnh nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy không còn gì để dặn dò nữa, cùng lắm thì cứ tùy cơ ứng biến...

Cô kêu Trương Ninh Giản đi đọc sách hay chơi Lego đi, còn cô thì mở máy tính, sau đó click vào biểu tượng của Phi Kiếm Giang Hồ.

Vừa vào game thì đã thấy con “Manh Manh đứng không nổi” của cô đang đứng ở bên cạnh phụ xe ở thành Dương Châu, thảm cỏ xanh trải dài, hoa liễu đua trong gió, cảnh tượng ở đây rất thật, không khác gì Dương Châu mà Trương Nhất Mạnh tưởng tượng, cô điều khiển nhân vật của mình thực hiện tiếp nhiệm vụ, sau đó đi vào trong thành, cô đi men theo con đường đá nhỏ quanh co, thỉnh thoảng lại xuất hiện một cây cầu nhỏ bắc ngang qua 1 dòng suối, hiệu ứng âm thanh rất sinh động, cảm giác cứ như thực sự trở về thành Dương Châu cổ của mấy ngàn năm trước vậy.

Cảnh vật đang nên thơ tươi đẹp như vậy mà lại bị tin nhắn của trang chủ phá rối, có người muốn nhận cô là đệ tử.

Trương Nhất Mạnh từng gửi tin nhắn lên trang chủ kêu các game thủ khác nhận cô làm đồ đệ, ai hợp ý thì pm nên khi có nhận được tin nhắn cũng không kinh ngạc lắm, có điều, tên của người đó...

Ước gì được làm học sinh tiểu học.

= = vậy là sao...

Dù gì cũng là đang chơi game, chắc hẳn đối phương nhìn thấy tin nhắn của cô nên mới nhận cô làm đệ tử...

Cô nhân nút đồng ý, dòng chữ “Quan hệ thầy trò” xuất hiện, Trương Nhất Mạnh đang định pm chào hỏi thì bên kia đã gửi tin nhắn trước.

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Chào đệ tử... Ai Là Mẹ Anh

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Chào sư phụ ^^

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: đệ tử ngoan, để sư phụ dẫn đi đánh yêu quái.

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Đánh yêu quái?

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Đệ tử mới ở level 10, phải có người đi cùng, ở gần Dương Châu có chỗ toàn là tiểu quái level 10, để tôi dẫn cô đi.

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Cũng được.

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Gửi tin nhắn mời tôi đi.

Trương Nhất Mạnh gửi tin nhắn mời người đó, không lâu sau đã thấy người đó đến, trang bị vũ khí rất tỉ mỉ, vũ khí của người đó có màu cam, mà vũ khí màu cam có thể nói là ngàn vàng cũng chưa chắc mua được, trừ tiền nhiều, tốn thời gian ra còn phải có kinh nghiệm nên chắc chắn người này phải là một đại cao thủ, Trương Nhất Mạnh nhất thời cảm thấy vinh dự biết bao.

Hơn thế nữa, môn phái của người đó rất thích hợp dẫn dắt người khác lên level, kĩ năng làm việc nhóm vô cùng tốt, Trương Nhất Mạnh hấp tập đi theo người đó đến một ổ sơn tặc kế Dương Châu, tất cả những tên trong đó đều là NPC, cô chỉ thấy “Ước gì được làm học sinh tiểu học” ra chiêu liên tiếp, thỉnh thoảng mới thấy vũ khí của anh ta chuyển sang màu xanh.

Vì “Ước gì làm học sinh tiểu học” đánh yêu quái rất nghiêm túc nên hai người không nói gì với nhau, chừng hơn mười phút sau, “Ước gì được làm học sinh tiểu học” ngừng lại.

Trương Nhất Mạnh: “?”

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Sao còn chưa lên level? Bây giờ lên level chậm vậy sao?

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Cũng đúng, kì lạ thật.

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Ừm...

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Xỉu!

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: ?

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học nói: Nãy giờ chúng ta chưa có ghép đội!!!

Chưa ghép đội, cũng có nghĩa là nãy giờ đều là “Ước gì được làm học sinh tiểu học” tự đánh tự lên level, còn Trương Nhất Mạnh cô thì một tí kinh nghiệm cũng không có...

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: ...

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Sư phụ, ghép nhóm với tôi đi = =

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Bạn thật là ngốc nghếch!!!

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học :Anh còn nói tôi?!?! Tôi là người mới mà!!!

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Tôi là AFK.

AFK là game thủ đã lâu không đăng nhập vào game.

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Anh là AFK vậy hồi trước chưa từng ghép nhóm để đi đánh yêu quái chung sao? Sư phụ, đừng có biện hộ cho sự ngốc nghếch của mình!

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: ...

Sau khi hai người ghép nhóm thì Trương Nhất Mạnh lên level một cách nhanh chóng, thanh “kinh nghiệm” cứ chốc chốc lại đầy, rồi lên level, rồi sau đó thanh “kinh nghiệm” lại đầy, rồi sau đó ...

Không lâu sau, Tề Phỉ đăng nhập.

Long Phỉ Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: Wow, chưa gì đã lên level 20 rồi à?

Bạn trả lời Long Phỉ Phượng Vũ : Ừ, nhờ Nhị sư phụ hết đó, anh ta đưa tớ đi khắp Dương Châu đánh yêu quái.

Long Phỉ Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: Tên gì? Cậu cũng tốt số quá cơ!

Bạn trả lời Long Phỉ Phượng Vũ : Ước gì được làm học sinh tiểu học

Long Phỉ Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: ... Chưa từng nghe thấy... Hai người thật sự là thầy trò sao?

Bạn trả lời Long Phỉ Phượng Vũ : .= ừm

Sau đó Tề Phỉ cũng vào Nhóm, Ước gì được làm học sinh tiểu học chột ngừng lại.

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Người này là??

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Là Đại sư phụ của tôi

Nhóm Long Phỉ Phượng Vũ: Chào bạn.

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Ồ, chào bạn... Tôi định đưa Mạnh Mạnh đi đánh tiểu phó bản, bạn có đi cùng không?

Nhóm Long Phỉ Phượng Vũ: Thôi đi, này giờ bạn giúp nó lên level nhiều rồi, giờ để tôi đưa nó đi cũng được.

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Không sao... Dù gì tôi cũng đang chán

~ Nhóm Long Phỉ Phượng Vũ: Bạn là con gái sao? Thích online vậy mà... Được rồi, đi thì đi vậy.

Đến trước cửa phó bản Trương Nhất Mạnh mới thấy được nhân vật của tề Phỉ trong trò chơi, đây là lần đầu cô được nhìn thấy, là một OL* vui vẻ, hơn nữa còn là bà vú, Trương Nhất Mạnh nghĩ, trong game và ngoài đời đúng là cách nhau xa...

*OL: Office Lady – quý cô văn phòng

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Cậu là bà vú sao ==

Nhóm Long Phỉ Phượng Vũ: Cứ yên tâm đi, tớ là động vật hiền lành, không có độc đâu!

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Không sợ ngực có độc, chỉ sợ ngực quá nhỏ.

Còn gửi một icon hình mặt bĩ ổi lên.

Những lời này lại còn đâm trúng chỗ đau của Tề Phỉ ...

Nhóm Long Phỉ Phượng Vũ: Ngực lớn hay không phải dùng mới biết được! Tôi được gọi là thần ngực, thần ngực đó!!!

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: #mừng rỡ, #mong đợi

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: ... Chúng ta có thể đi đánh quái được chưa...

Long Phỉ Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: Tên này nhất định là một tên đàn ông biến thái!

Bạn trả lời Long Phỉ Phượng Vũ : Vừa rồi chẳng phải cậu còn nghi ngờ người ta là con gái sao?

Long Phỉ Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: Một tên đàn ông mà lại thích online! Forever Alone rồi!!!

Bạn trả lời Long Phỉ Phượng Vũ : Người ta chỉ đùa chút thôi mà.

Long Phỉ Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: ... Tớ cũng có nói gì đâu!

Bạn trả lời Long Phỉ Phượng Vũ nói: ==

Long Phỉ Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: Không hiểu sao tớ cứ thấy anh ta có phần giống như cậu ba nhà họ Trương vậy, cậu xem tên anh ta xem, còn có chữ “Hi” nữa.

Bạn trả lời Long Phỉ Phượng Vũ : == Haiz, trí tưởng tượng của cậu thật là sâu xa... Trương Ninh Hi sẽ không chơi game đâu.

Long Phỉ Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: Ừm. Mà chuyện của cậu thế nào rồi? Trương Ninh Trí đồng ý không?

Bạn trả lời Long Phỉ Phượng Vũ : Đồng ý, có điều phải đưa Ninh Giản đi cùng, kêu anh ta giả làm bạn trai tớ.

Long Phỉ Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: Anh ta sao? Cậu không sợ anh ta gọi mợ cậu là bà bác à?”

Bạn trả lời Long Phỉ Phượng Vũ : == Cậu vẫn còn tức chuyện đó à! Không sao đâu, tớ đã thử rồi...

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Hai người... Xin lỗi đệ tử nhé.

Lúc này Trương Nhất Manh mới ngó sang chỗ đánh quái, ra là cô đã chết rồi ==...

Cô vừa vào phó bản là đã chạy theo sau Tề Phỉ và Ước gì được làm học sinh tiểu học, Tề Phỉ có chú ý đến cô, có điều chắc là Ước gì được làm học sinh tiểu học lo đánh quái không chú ý đến thanh máu của cô nên cô bị những con tiểu quái kia giết mất.

Mà nhân vật của Tề Phỉ cũng không nhúc nhích, có điều do cô nàng đã lên level cao nên bị mấy con tiểu quái này đánh không mất máu, hồi lâu sau cũng không có chuyện gì.

Nhóm Long Phỉ Phượng Vũ: Tên chết tiệt này! Tôi đang nói chuyện với đệ tử Manh Manh mà...

Trương Nhất Manh: ==

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Sao lại trách tôi chứ! Tôi đánh quái chứ không phải bà vú, người để ý đến thanh máu của cô ấy phải là cô chứ sao lại là tôi! !

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: *khinh bỉ* thôi không trách cô, ngực nhỏ quá mà.

Nhóm Long Phỉ Phượng Vũ: tôi *! ! ! *****! ! !

Nhóm Manh Manh đứng không nổi: *ấn*

Nhóm Long Phỉ Phượng Vũ: tôi *! ! !

16. Chương 16

Tề Phỉ và Ước gì được làm học sinh vừa cãi nhau, vừa tiếp tục đánh quái, thoát cái mà Trương Nhất Manh đã lên đến level 25, lúc đó trời cũng đã khuya, Trương Ninh Giản chắc cũng sắp về phòng ngủ nên Trương Nhất Manh nói rằng cô phải log out, thế là Tề Phỉ và Ước gì được làm học sinh tiểu học hẹn nhau đến trước cửa thành Lạc Dương PK.

Trương Nhất Manh nhìn Tề Phỉ và Ước gì được làm học sinh tiểu học rời khỏi phó bản, sau đó mở bản đồ ra, nhìn thấy trừ cô ra, hai người đó đều đang ở Lạc Dương.

Trương Nhất Manh: “...”

Tề Phỉ này cũng thật là.

Cô cười cười tắt máy, vừa đúng lúc Trương Ninh Giản đẩy cửa phòng đi vào, anh lười biếng nằm vật xuống giường, cô chạy vào toilet rửa mặt, lúc đi ra thì thấy Trương Ninh Giản ngủ rồi, thế mà khi Trương Nhất Mạnh nằm xuống giường, anh lại quay qua ôm Trương Nhất Mạnh.

Lâu dần thành quen, Trương Nhất Mạnh cảm thấy hành động coi mình như gối ôm của Trương Ninh Giản rất bình thường, -- dù gì thì ở trong lòng anh ngủ rất ấm áp, nói ra phải là cô chiếm tiện nghi mới đúng...

Trương Ninh Giản cọ cọ vào người Trương Nhất Mạnh hồi lâu, rồi cuộc cũng từ từ ngủ, Trương Nhất Mạnh nghĩ đến chuyện ngày mai, cảm thấy hơi lo, nhưng cũng chậm chậm vào giấc mộng đẹp. Trong mơ, có người gọi cô là “mẹ”, cô quay đầu lại, không phải Trương Ninh Giản, cũng không phải Trương Ninh Hi, mà người đó lại là Trương Ninh Trí, Trương Ninh Trí đang dùng một vẻ mặt đáng yêu nhìn cô, làm cho Trương Nhất Mạnh tuôn mồ hôi lạnh không thôi, khi tỉnh dậy thì đã sang ngày hôm sau.

Trương

Nhất Mạnh hít sâu một hơi, quyết định phải quên sạch những gì đã mơ thấy... Thật là đáng sợ.

Trương Nhất Mạnh đi ra cùng Trương Ninh Giản, Trương Ninh Trí không có ở đây, Trương Ninh Hi hình như cũng không có, có điều, trước khi đi Trương Ninh Trí đã sắp xếp xong xuôi cả rồi, ngay cả “quà ra mắt” của Trương Ninh Giản cũng chuẩn bị xong.. Trương Nhất Mạnh và Trương Ninh Giản cùng ngồi lên chiếc xe hơi thoát nhìn rất hiện đại, trước sau có hai chiếc xe nữa hộ tống xuống núi, sau đó mới tách ra.

Trương Ninh Giản nói với Trương Nhất Mạnh: “Anh hai kêu con học lái xe, anh ấy nói con có hộ chiếu rồi.”

Trương Nhất Mạnh nói: “Học lái xe? Hình như có hơi nguy hiểm ... Chắc không sao đâu, Trương Ninh Trí nhất định có dự tính riêng.”

Trương Ninh Giản bất mãn nói: “Lúc nào mẹ cũng tin tưởng anh hai.”

Trương Nhất Mạnh ngẩn người, nói: “Cũng đúng...”

Cô không tin Trương Ninh Trí thì biết tin ai đây? == Trương Ninh Giản và Trương Ninh Hi hoàn toàn không đáng tin tí nào.

Đến trước nhà cậu mợ của Trương Nhất Mạnh, bảo vệ hỏi thân phận hai người, sau đó đưa hai người vào, nhà của Triệu Phong ở tầng năm, Trương Nhất Mạnh hồi hộp nhấn chuông nhà Triệu Phong.

Người mở cửa là Triệu Phong, vừa thấy Trương Nhất Mạnh đã nhiệt tình nói: “Nhất Mạnh à, rốt cuộc cũng tới rồi.”

Sau đó thì ánh mắt nhìn sang Trương Ninh Giản: “Người này là...”

Trương Nhất Mạnh huých nhẹ Trương Ninh Giản, kêu anh nhắc lại những lời mà cô đã dạy.

Trương Ninh Giản ngoan ngoãn nói: “Chào bác trai, con là Trương Ninh Giản, là bạn trai của Nhất Mạnh ạ.”

Anh mỉm cười lễ phép, lại thêm tướng mạo bên ngoài dễ lấy lòng, dĩ nhiên là lập tức lấy được hảo cảm của Triệu Phong, Triệu Phong liên tục nói: “À, được rồi được rồi được rồi...” Vừa tức giận nhìn Trương Nhất Mạnh: “Nhất Mạnh à, con có bạn trai khi nào thế? Sao không nói một tiếng với cậu? Ba mẹ con biết chưa?”

Trương Nhất Mạnh lúng túng nói: “Dạ chưa, con định tết này mới đưa anh ấy về ra mắt ba mẹ, tạo sự bất ngờ cho họ, ít ra cũng đừng giục con mau tìm bạn trai nữa ... Tạm thời cậu đừng nói với họ, nếu nói trước thì còn gì bất ngờ nữa ạ.”

Cậu Trương Nhất Mạnh cười to, nói: “Được rồi được rồi! Miệng cậu kín lắm mà.”

Mợ của Trương Nhất Mạnh – Hà Nhu ngồi ở bên trong nghe thấy ba người nói chuyện, vừa đi đến vừa cười nói: “Ồi, Nhất Mạnh rốt cuộc cũng trưởng thành rồi.”

Ánh mắt dò xét của Hà Nhu lướt thoáng qua Trương Ninh Giản, vẫn giữ nụ cười trên môi nói: “Mắt của Nhất Mạnh cũng không tệ, anh chàng này đúng là rất tốt.”

Trương Nhất Manh lại ngắt tay Trương Ninh Giản tiếp.

Trương Ninh Giản cười cười, nói: “Em chính là em họ của Nhất Manh – Triệu Tiểu sao? Chào em.”

Trương Nhất Manh: “...”

Triệu Phong và Hà Nhu: “???”

“Hahaha, Ninh Giản, anh thật là, sao lại cứ thích đùa vậy chứ, muốn làm mợ em vui cũng không cần như vậy đâu!” Mặt Trương Nhất Manh méo mó, khó xử không chịu nổi, không biết làm gì hơn là cười lớn, tay thì lén dùng sức ngắt Trương Ninh Giản.

Trương Ninh Giản thấy đau nhưng khôn dám rút tay về, anh biết mình đã nói sai nên nhanh chóng hòa theo Trương Nhất Manh: “Dạ vâng... Chào bác gái ạ. Bác gái nhìn trẻ thật đấy.”

Phù, làm tốt lắm... Trương Nhất Manh thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, cười cười nhìn mợ.

“Ôi, thằng nhóc này, còn nói vậy nữa.” Bất kì người phụ nữ nào được khen trẻ trung đều vui vẻ, huống chi là được người đàn ông như Trương Ninh Giản khen.

Triệu Phong cười gõ cửa phòng Triệu Tiểu: “Tiêu Tiêu à? Chị họ con tới rồi, còn đưa bạn trai đến nữa, mau ra đây.”

Một lát sau Triệu Tiểu mới chậm rãi đi ra, cô mặc đồ ngủ trẻ con, tóc rối bù, có lẽ là vừa thức dậy là đã chơi game nên chưa sửa soạn quần áo, tóc tai.

Triệu Tiểu mang dép lao đi ra, lười nhác gọi Trương Nhất Manh một tiếng “chị họ”, sau đó chột sững sờ.

Thì ra là cô nàng nhìn thấy Trương Ninh Giản đang đứng cạnh Trương Nhất Manh, lúc này, anh nhìn chăm chăm cô nàng, nụ cười vẫn giữ trên môi, tròng mắt đen lấp lánh như đèn pha chiếu thẳng vào mắt Triệu Tiểu.

Gương mặt Triệu Tiểu thoáng chốc đỏ ửng lên.

Anh chàng này đẹp trai quá đi!!! Anh ta là ai vậy?!!!! Chẳng khác gì mấy anh nam chính từ trong truyện tranh đi ra...

Anh ta còn.. anh ta còn... nhìn cô chăm chăm nữa!!!

Triệu Tiểu cảm giác được mặt mình vừa đỏ, vừa nóng lên.

Mà thực tế thì, Trương Ninh Giản nhìn chăm chăm cô, tự hỏi không biết cô gái này có phải là Triệu Tiểu không... Nếu mà gọi sai thì mẹ lại ngắt tay mình nữa...

Trương Nhất Manh huých nhẹ Trương Ninh Giản thêm một cái, Trương Ninh Giản thấy lần này đúng rồi, mở miệng nói: “Em chính là em họ của Nhất Manh – Triệu Tiểu sao? Chào em.”

Triệu Tiểu nhìn anh một hồi lâu, chột khôn nói tiếng nào xoay người bỏ về phòng mình

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Ninh Giản vô tội nhìn Trương Nhất Manh, ý là “Con lại nói sai nữa sao?”

Trương Nhất Manh lén lắc đầu với anh, nhỏ giọng nói: “Cô ấy đúng là em họ của mẹ, chắc là ngại ngùng rồi...”

Trương Ninh Giản: “Ngại ngùng?”

Trương Nhất Manh: “Thôi thôi, con đừng có hỏi.”

Triệu Phong và Hà Nhu đứng bên cạnh cũng thấy khó xử: “Con bé Tiêu Tiêu này... Cũng do cậu mợ quá cứng chiu nó.”

Trương Nhất Manh khoát khoát tay: “Không sao đâu ạ, dù gì con bé cũng còn nhỏ ... Chắc là về phòng thay quần áo thôi.”

Triệu Phong gật đầu, nhìn Trương Ninh Giản cười nói: “Ninh Giản đúng là rất đẹp trai... Con làm việc ở đâu?”

Trương Nhất Manh nghĩ, cũng may mà cô dự liệu trước rồi.

Trương Ninh Giản theo lời Trương Nhất Manh dạy nói: “Dạ Trương thị ạ.”

“Sao?” Triệu Phong nhú mày, “Công ty lớn nha. Làm chức gì? Mà để ý thì hình như con cũng họ Trương...”

Trương Nhất Manh đổ mồ hôi lạnh liên tục, nhanh miệng trả lời thay Trương Ninh Giản: “Anh ấy là kế toán viên cao cấp ạ.”

Ý nghĩ của Triệu Phong bị cắt đứt, ông gật đầu không nói gì nữa, vừa đúng lúc Triệu Tiểu đi ra, m bọn Trương Nhất Manh nhìn sang, Triệu Tiểu đã thay một bộ áo liền váy màu lam, tóc cột đuôi ngựa nhìn vừa đáng yêu, vừa ngây thơ, hoàn toàn khác hẳn ban nãy.

Có điều mặt vẫn hơi đỏ.

Hà Nhu và Triệu Phong từ trong bếp mang thức ăn ra đặt lên bàn, Triệu Tiểu ngồi xuống cạnh Trương Ninh Giản một cách tự nhiên, Trương Nhất Manh: “...”

Trương Nhất Manh hỏi Triệu Tiểu: “Tiêu Tiêu, em sắp đi học lại rồi phải không? Cảm giác đi học đại học thế nào?”

Triệu Tiểu dụi dằm nói: “Tốt ạ.”

Trương Nhất Manh: “...”

Em gái, ngay cả giọng nói cũng thay đổi rồi đó,

Trương Nhất Manh nhìn sang Trương Ninh Giản, cảm thấy không thể để đứa con bên ngoài thì nạm vàng nạm bạc, bên trong thì thối rửa này làm ô uế em họ mình...

Nhưng Triệu Tiểu vừa mới trưởng thành, thấy vẻ đẹp hại nước hại dân của Trương Ninh Giản mà động lòng cũng là chuyện bình thường.

Trương Nhất Manh bắt đắ dĩ củi đầu ăn cơm, Trương Ninh Giản gấp đồ ăn vào chén giúp cô: “Đừng chỉ ăn cơm thôi, ăn đồ ăn đi.”

Trương Nhất Manh: “...”

Cô tuyệt đối có lí do nghi ngờ Trương Ninh Giản lại vừa xem bộ phim truyền hình nào...

Trương Ninh Giản không ngừng gấp đồ ăn cho Trương Nhất Manh, thế mà lại không gấp gì vào chén của mình cả, Triệu Phong và Hà Nhu thấy vậy, cười nói: “Ninh Giản con cũng ăn đi, đừng có gấp thức ăn giúp Nhất Manh mãi thế.”

Trương Ninh Giản nhìn bọn họ, dường như không có ý định để ý đến, Trương Nhất Manh vừa nhìn thấy đã biết anh đang nghĩ gì, trừng mắt nhìn anh, Trương Ninh Giản đành nói: “Vâng.”

Triệu Tiểu nói: “Chị họ.”

Trương Nhất Manh: “Sao? Có chuyện gì?”

Triệu Tiểu nói: “Anh ấy... Là bạn trai của chị ạ?”

Trương Nhất Manh nói: “Ừ đúng rồi.”

Triệu Tiểu nói: “Vậ à...”

Không khí không khỏi trầm xuống, thế mà Triệu Phong, Hà Nhu và Trương Ninh Giản đều không hay biết gì, Triệu Phong mở miệng hỏi: “Ninh Giản, con và Nhất Manh quen biết thế nào?”

Trương Ninh Giản nói một cách tự nhiên: “Vừa sinh ra là đã quen nhau rồi ạ.”

Mọi người: “... -_- “

Trương Nhất Manh bất đắc dĩ nói: “Anh ấy lại nói đùa đấy ạ, ý của anh ấy là chúng con có duyên phận từ trước rồi...”

Hu hu, tại sao cô phải nói ba cái câu dối lòng này chứ.

Nhưng mà Trương Ninh Giản chưa nói: “Tôi được mẹ tôi sinh ra, chẳng phải vậy sao?” là may lắm rồi...

Cũng may Trương Ninh Giản ngồi bên cạnh gật gật đầu phụ hoạ theo, mặc dù anh chẳng hiểu Trương Nhất Manh đang nói gì cả...

Triệu Phong kinh ngạc nói: “Người trẻ tuổi đúng là lãng mạn thật... khà khà...”

Trương Nhất Manh cười xấu hổ .

Triệu Tiểu nói: “Chị họ, nói thật, tại sao hai người quen nhau?”

Trương Nhất Manh ngẩn người, nói: “À, anh ấy bị bệnh vào bệnh viện, sau đó thì bọn chị quen biết.”

Triệu Tiểu nói: “Ồ.”

Dừng lại một chút, cô nói với Triệu Phong: “Ba, con muốn làm bác sĩ.”

Triệu Phong khó hiểu hỏi: “Con học Quốc Văn thì làm sao mà làm bác sĩ?”

Trương Nhất Manh: “...”

Triệu Tiểu nói: “Con muốn làm bác sĩ thôi... Chị họ, chị thấy thế nào?”

Trương Nhất Manh bất đắc dĩ khuyên cô: “Em muốn làm nghề gì thì làm nghề đó thôi... Đừng đột nhiên thay đổi ý kiến như vậy chứ...”

Triệu Tiểu nói: “Làm bác sĩ thì có thể gặp được người như anh rể.”

Cô nói mà mặt không đổi sắc, tay không run, còn Trương Nhất Manh nghe mà suýt nữa sặc cơm, sắc mặt Triệu Phong và Hà Nhu thì càng lúc càng xấu, Hà Nhu quát: “Tiêu Tiêu! Suốt ngày nói năng bậy bạ, con làm nghề khác cũng có thể gặp người tốt mà, hơn nữa con vẫn còn trong tuổi ăn tuổi học, nghĩ đến chuyện yêu đương gì chứ!”

Triệu Tiểu lạnh lùng nói: “Đúng rồi, rồi chờ tới khi con tốt nghiệp, đi làm một hai năm là mẹ lại giục con tìm bạn trai, ba bốn năm sau thì giục con kết hôn, mẹ nghĩ ai cũng may mắn như chị họ, tìm được người tốt vậy sao?”

Trương Nhất Manh lúng túng nói: “Đúng là chị may mắn... Nhưng đến một lúc nào đó em sẽ tìm được người thích hợp với mình thôi, em còn nhỏ, đừng nên suy nghĩ đến mấy chuyện này, cũng không nên thay đổi quyết định khi trước của mình. Nếu bây giờ mà chuyển sang khoa Y thì sẽ rất vất vả, hơn nữa trường mà em học là... Nếu chị nhớ không lầm thì là...”

Triệu Phong lạnh lùng nói: “Là trường S, trường duy nhất sử dụng ngoại ngữ trong thành phố.”

Trương Nhất Manh: “...”

“Hay là em cứ học tiếp đi...” Trương Nhất Manh có chút bất lực, “Chuyện khác tính sau.”

Triệu Tiểu nhún mày: “Em không phải tùy hứng... Thôi đi.”

Trương Nhất Manh thở dài, không muốn ăn cơm nữa. Triệu Tiểu vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện, nhưng mà cô nói thẳng thừng là vì Trương Ninh Giản mới muốn đi học y sẽ làm cho người khác rất khó xử, dù là cô hay là cậu mợ.

Trương Ninh Giản nhìn Trương Nhất Manh cau mày, nhẹ nhàng đưa tay vuốt lên, Trương Nhất Manh nhìn anh cười cười, không khí giữa hai người khá là hoà hợp, đối với Trương Nhất Manh và Trương Ninh Giản mà nói thì đây cũng là chuyện bình thường, nhưng ở trong mắt người khác lại là biểu hiện ân ái chường mắt, Triệu Tiểu hừ một tiếng, bực bội tiếp tục ăn cơm.

Trương Nhất Mạnh không nói gì, đành phải tiếp tục cúi đầu ăn cơm, bữa tiệc vốn vui vẻ giờ lại trở nên căng thẳng thế này, Trương Ninh Giản nhìn đôi chân mày nhíu lại của Trương Nhất Mạnh, lẳng lặng đá ghế của Triệu Tiểu. Ai Là Mẹ Anh

Anh đá rất nhẹ, chỉ có Triệu Tiểu mới biết được.

Triệu Tiểu ngẩn người, ngẩng đầu nhìn sang Trương Ninh Giản, thấy anh cũng đang nhìn mình chằm chằm, cảm thấy ngượng ngùng.

Bỗng nhiên, Trương Ninh Giản làm mặt quỷ biểu hiện sự bất mãn của mình cho cô ta xem.

- - Mặt tròn trắng, lưỡi thò ra, đúng là kẻ thù với mỹ nam.

Sau đó, Trương Ninh Giản tỏ ra như bình thường gấp thêm đồ ăn cho Trương Nhất Mạnh.

Triệu Tiểu vẫn sững sờ tại chỗ, một hồi lâu sau vẫn chưa định thần lại...

17. Chương 17

Bữa cơm này tuy có phần khó xử, một hồi lâu sau Triệu Tiểu mới từ trạng thái sững sờ trở về bình thường, hỏi Trương Nhất Mạnh: “Chị họ, chị thấy học ngoại ngữ nào thì tốt? Em không muốn học tiếng Anh ...”

Trương Nhất Mạnh ngẩn người, nói: “Ừm... Em thấy hứng thú với ngoại ngữ nước nào?”

Triệu Tiểu nói: “Em cũng không rõ, tiếng Arab hay Myanmar đều được cả.”

Trương Nhất Mạnh: “... Như vậy thì tìm việc làm không dễ đâu.”

Triệu Tiểu nở nụ cười: “Chị họ thật là dễ bị lừa.”

Trương Nhất Mạnh: -_-

Khoảng thời gian sau của bữa cơm trôi qua tương đối nhẹ nhàng, Triệu Phong hỏi gần đây Trương Nhất Mạnh thế nào, Trương Ninh Giản chỉ việc gắp đồ phụ họa theo, cố gắng tỏ ra ít nói chừng chặc... Ít nhất là ở trong mắt Hà Nhu và Triệu Phong...

Bữa cơm này vui vẻ thì ít mà khách sáo thì nhiều, lúc về Triệu Phong muốn đưa Trương Nhất Mạnh xuống nhưng cô sợ ông nhìn thấy chiếc xe hàng hiệu nên nhanh chóng từ chối, Triệu Phong do dự một chút rồi cũng đi lên lầu. Khi hai người đang trên đường về thì Tề Phi nhắn tin đến, cô hỏi mọi chuyện thế nào rồi, Trương Nhất Mạnh nhăn lại, nói là rất tốt, tiện thể hỏi cô chuyện tối qua.

“Cậu và Nhị sự phụ tố thế nào rồi?”

“Còn thế nào nữa, tớ và anh ta PK, anh ta đánh được một chút đã chết rồi, PK mười trận thì thua hết mười trận, đúng là lãng phí thời gian của tớ mà.”

Trương Nhất Mạnh: “... Haiz, dù gì cũng là Nhị sự phụ của tớ, cậu đừng có bắt nạt người ta đó...”

Tề Phi cười to nói: “Yên tâm đi, không có gì đâu.”

Ừ, cậu thì chẳng có gì rồi...

Tắt điện thoại, Trương Ninh Giản ngồi bên cạnh nháy nháy mắt ngây thơ nhìn cô: “Mẹ.”

“Hà?” Trương Nhất Mạnh nhìn về phía anh.

Trương Ninh Giản cọ cọ vào người cô: “Hôm nay con làm thế nào ạ?”

Trương Nhất Mạnh cười: “Làm tốt lắm, gần như không có sơ hở gì.”

Trương Ninh Giản nói: “Vậy lần sau con đến đó với mẹ nữa được không?”

Trương Nhất Mạnh nói: “Hà?”

“Mẹ rất là thích đi ra ngoài chơi, nhưng mà lần nào đi cũng không mang con đi, làm con buồn ...” Trương Ninh Giản làm nũng với cô.

Trương Nhất Mạnh nói: “... Ừm...con làm tốt lắm, nếu cứ như vậy thì sau này sẽ con đi theo... Nhưng mà chuyện này mẹ không quyết định được, phải hỏi ý của anh hai con.”

Trương Ninh Giản bĩu môi bất mãn: “Anh hai thì nói làm gì, con chỉ nghe lời mẹ thôi...”

Trương Nhất Mạnh nói: “Nhưng mà mẹ phải nghe lời anh hai...”

Trương Ninh Giản: “...”

“Hừ!” Trương Ninh Giản quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trương Nhất Mạnh khó lắm mới nhịn cười được, nói: “Được rồi, vậy thì con phải lớn nhanh một chút, chiến thắng anh hai rồi mẹ sẽ nghe lời con.”

Trương Ninh Giản quay đầu lại, lẳng lặng nhìn Trương Nhất Mạnh: “Con không muốn mẹ nghe lời con đâu.”

Trương Nhất Mạnh: “?”

“Mẹ nghe lời anh hai nhưng cũng sợ anh hai nữa, con không muốn như vậy...”

Trương Nhất Mạnh xoa đầu Trương Ninh Giản: “Được rồi được rồi, có bao nhiêu tuổi đâu mà suy nghĩ già dặn thế.”

... Ừm... bây giờ cô hoàn toàn xem Trương Ninh Giản như con mình rồi...

Cứ tưởng buổi trưa ra ngoài thì buổi chiều có thể làm biếng, ai mà ngờ Trương Ninh Trí vẫn bắt Trương Ninh Giản đi học, Trương Nhất Mạnh cũng không kém gì mấy, bị nắm đầu đi tập múa, lúc này cô mang một đôi giày vừa chân cũng không quá cao, có điều vẫn mặc áo T-shirt rộng và quần short viền đen, như vậy thì thoải mái hơn...

Trương Ninh Trí thấy vậy, chỉ nói là “Sau này tốt nhất vẫn là mặc lễ phục đi”, sau đó không yêu cầu thêm gì nữa.

Có kinh nghiệm từ bữa trước nên khi Trương Nhất Mạnh tập múa cùng Trương Ninh Trí tự nhiên hơn nhiều, ít nhất khi Trương Ninh Trí khoác tay lên eo cô thì cô không còn bối rối, ngại ngùng nữa.

“Có nhớ kĩ bước nhảy không?” Trương Ninh Trí nói.

“Nhớ.”

Trương Ninh Trí dịu dàng đếm nhịp giúp cô, tuy thỉnh thoảng Trương Nhất Mạnh có dừng một cái nhưng miễn cưỡng cũng đã xong điệu nhảy, anh gật đầu: “Không tệ, bây giờ chúng ta tăng tốc độ thêm chút đi.”

“Vâng...” Trương Nhất Mạnh lúng túng gật đầu.

Sau khi tăng tốc độ thì Trương Nhất Mạnh có chút không quen, không theo kịp nhạc, bước nhảy cũng rối loạn xạ, điều tiến bộ duy nhất chính là cô không có đạp phải chân Trương Ninh Trí nữa, mà là tự đạp vào chân của mình...

Cứ giẫm qua giẫm lại như vậy, lại thêm đôi giày cao gót, sàn trơn, chân trái đứng không vững làm cô bị ngã về phía sau, Trương Nhất Mạnh chỉ kịp hét lên một tiếng, giày cũng bị đá văng ra ngoài, cánh tay của Trương Ninh Trí đang đỡ trên lưng cô nâng lên, tay kia kéo lại cánh tay trái của cô, tiếc là anh đánh giá quá thấp sức nặng của Trương Nhất Mạnh, cả người anh cũng ngã xuống cùng Trương Nhất Mạnh, hoàn toàn đè lên cô.

Một tiếng vang phát ra từ sàn gỗ, tiếng càng lớn Trương Nhất Mạnh càng đau, cái ót của cô...

Trương Nhất Mạnh cảm giác được não mình cũng bị chấn động theo.

Hử? Sao cảm giác thật lại không đau như trong tưởng tượng thế này?

Trương Nhất Mạnh nghi ngờ mở mắt, phát hiện cổ của mình không thật sự chạm đất, mà là chạm vào một cái gì đó rất là mềm, hình như là... tay của Trương Ninh Trí!

Trương Ninh Trí nằm đè lên cô, một tay chống xuống đất, tay còn lại đặt sau cổ Trương Nhất Mạnh làm đệm, chân mày của anh hơi nhíu lại, hiển nhiên là vì liên quan đến cái đệm bằng tay kia...

Trương Nhất Mạnh sợ hết hồn, không dám đau nữa, nhanh chóng ngồi dậy, lúng túng nói: “Trương... Trương Ninh Trí... anh... anh có sao không...”

Trương Ninh Trí rút tay lại, cử động một chút rồi nói: “Không có gì đáng lo.”

Trương Nhất Mạnh cảm thấy khó xử vô cùng, hai người ngồi đối diện nhau, Trương Ninh Trí vẫn thử cử động tay, Trương Nhất Mạnh nhìn phần mặt nghiêng đẹp như tượng của anh, trong lòng không khỏi cảm thấy thất bại thay ình, chẳng khác gì hôm qua nghe Trương Ninh Trí nói “Tôi không phải đang thương lượng với cô” vậy, làm cho Trương Nhất Mạnh cảm thấy được khoảng cách khác nhau của mình và Trương Ninh Trí.

Mặc dù Trương Ninh Trí vô cùng chu đáo — giống như lúc dạy nhảy cho cô — nhưng mà cô vẫn không theo kịp bước chân của anh...

Lúc hiểu ra cũng là lúc cô cảm thấy thất bại vô cùng, nhưng cô vẫn cười cười nói: “Xin lỗi...”

Trương Ninh Trí nhìn cô, nói: “Thật sự không sao.”

Anh cố ý nhấn mạnh “thật sự”, cứ như đang cố ý nói với Trương Nhất Mạnh rằng anh thật sự không trách cô vậy, phảng phất là cố ý nói cho Trương Nhất Mạnh thật sự của mình không trách nàng giống nhau, hành động nhỏ nhặt mà dịu dàng như vậy lại xuất phát từ một con người lạnh lùng như Trương Ninh Trí càng làm cho người ta cảm động hơn, Trương Nhất Mạnh hoàn toàn vứt sự bất mãn của mình với Trương Ninh Trí đi mất, nói: “Vậy anh đi nghỉ ngơi trước đi.”

Trương Ninh Trí đáp: “Ừm.”

Hai người cùng ra khỏi phòng, Trương Nhất Mạnh vẫn nhìn chăm chăm vào cánh tay bị thương của Trương Ninh Trí, dù anh nói không sao nhưng cô nghĩ, dù thế nào thì bị cô đè lên, còn bị đập xuống sàn, nhất định là có chuyện...

Quả nhiên, tay Trương Ninh Trí có phần cứng lại, Trương Nhất Mạnh lại càng áy náy hơn, nhưng không dám tỏ ra mặt ngoài — Trương Ninh Trí đã nhiều lần nói anh ta không có gì, bây giờ cô lại chạy đến nói vậy, nhất định sẽ bị người ta hiểu lầm.

Vậy nên Trương Nhất Mạnh cứ ử rữ mà nhìn Trương Ninh Trí đi vào phòng của mình, cô cũng về phòng của cô và Trương Ninh Giản, Trương Ninh Giản vẫn còn bận học, cả căn phòng to bự chỉ còn lại mình cô.

Trương Nhất Mạnh nằm vật xuống giường, nhìn lên trần nhà thật lâu, rốt cuộc nhắm mắt lại lắc đầu điên cuồng, sau đó dúi đầu vào gối.

Cái cảm giác vừa áy náy vừa vui vẻ này là sao vậy trời!

Lúc ăn cơm tối, Trương Ninh Trí không xuống, Trương Nhất Mạnh nghi ngờ hỏi: “Trương Ninh Trí đâu rồi?”

Trương Ninh Hi và Trương Ninh Giản đều có ở đây, Trương Ninh Giản dĩ nhiên không biết, Trương Ninh Hi nhíu mày, nói: “Tôi cũng không biết, anh ấy nói là chuyện của công ty, hình như rất nghiêm trọng thì phải... Chắc là do nhà họ Tả rồi, haiz, cái tên điên Tả Hưởng đó.”

“Nhà họ Tả?” Trương Nhất Mạnh suy tới nghĩ lui, không cảm thấy ấn tượng với cái tên đó, trong những câu chuyện của các bà tám mà cô nghe được hình như không có liên quan đến nhà họ Tả này.

Trương Ninh Hi không chút để ý nói: “Chỉ là một tập đoàn nhỏ thôi, nhưng mà người đứng sau... Cô biết nhiều như vậy làm gì?”

Trương Nhất Mạnh bĩu môi: “Quan tâm con trai mình, chuyện bình thường thôi mà.”

Trương Ninh Hi nói: “Sao không thấy cô quan tâm tới tôi hay Ninh Giản vậy đi, dạo này cô với đại ca hình như bí mật lắm phải không?”

Hiếm khi Trương Nhất Manh đỏ mặt, lấp bắp nói: “Đâu...đâu có.”

Trương Ninh Hi hiểu kì nói: “Ôi trời, còn đỏ mặt, cà lăm nữa! Tôi chỉ tiện miệng nói thôi, bây giờ thấy cô như vậy có khi nào là thật không, hahaha...” :

Trương Nhất Manh tức quá nói: “Anh đừng có nói lung tung.”

Trương Ninh Giản này giờ nghe hai người nói chuyện, chậm chậm lên tiếng: “Anh ba đừng nên nói lung tung.”

Tuy là giọng nói rất nhẹ, rất đều, nhưng vẫn đủ làm cho không khí phải chùng xuống.

Trương Ninh Hi cười gian vô cùng: “Ôi, Ninh Giản ghen tị! Ba người thiệt là vui đó!!! Vòng tròn tình yêu sao hả?”

Trương Nhất Manh: “... Vòng tròn tình yêu, há há...”

Trương Ninh Hi: “Cô cười cái gì?”

Trương Nhất Manh nói: “Theo ý của cậu thì là, Ninh Giản thích tôi, tôi thích Ninh Trí, Ninh Trí thích Ninh Giản sao? Há há há, không biết Trương Ninh Trí nghe xong có đánh chết anh không.”

Trương Ninh Hi: “...”

Tại sao lúc nào khi bắt đầu cũng là anh chiếm thế thượng phong, nhưng rồi người thua cuối cùng lúc nào cũng là anh...

Trương Nhất Manh làm như không có gì ăn cơm, rồi sau đó ngồi xem TV cùng với Trương Ninh Hi và Trương Ninh Giản, đấu võ mồm thêm một chút, chỉ mới chốc lát thôi mà trời đã xẩm tối, bây giờ đã tháng chín, thời gian ban ngày càng lúc càng ngắn đi.

Một ánh sáng chói mắt chợt xuất hiện bên trong căn phòng, Trương Ninh Hi đứng lên, nhú mày: “Chắc là anh hai đã về rồi, có điều ánh sáng này...”

Trương Nhất Manh cũng đứng lên theo, giọng điệu trở nên gấp gáp từ khi nào không hay: “Sao vậy?”

Trương Ninh Hi mấp máy môi, vừa gọi điện thoại vừa đi ra ngoài, Trương Nhất Manh và Trương Ninh Giản đứng đằng sau, chỉ nghe thấy Trương Ninh Hi nói: “A Nhạc phải không? Ừm, bây giờ cậu đến đây đi, nhanh lên, xem ra anh tôi bị thương rồi... Đúng vậy, nhà họ Tả. Ừm, cậu nhớ nhanh chân chút!”

Trương Nhất Manh hoàn toàn không hiểu Trương Ninh Hi đang nói gì, nhưng cũng nghe được “Anh tôi bị thương rồi”, mà mấy chữ đó thôi cũng đủ làm cô sợ hãi.

Dì Thu vừa quét dọn trên tầng hai xong bước xuống, nghe Trương Ninh Hi nói vậy liền xây xẩm mặt, cũng chạy theo ra ngoài cửa.

Trương Ninh Hi đi đến chiếc xe kia, neho mắt nhìn vào trong, bên trong xe là một người đàn ông mà Trương Nhất Manh chưa từng gặp, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn ta trong bóng tối cô chỉ đoán được là lớn hơn Trương Ninh Trí một chút, có điều khi gặp hắn ta thì cảm thấy bức bối còn hơn Trương Ninh Trí nhiều, có lẽ là vì tuổi tác...

Nhìn thấy hắn, Trương Ninh Hi ngẩn người, nói một câu “Giám đốc Viên”, nhưng giám đốc Viên đó không để ý đến anh, mở cửa sau xe ra, sau đó mới quay sang nói với Trương Ninh Hi: “Lại đây, đỡ cậu ta ra đi

Trương Ninh Hi vừa khom lưng xuống đỡ, vừa hỏi: “Bị thương chỗ nào vậy?”

“Còn may, bị đánh một gậy vào đầu.”

“Vậy mà còn nói may! ?” Trương Ninh Hi nói lên suy nghĩ trong đầu Trương Nhất Manh, nhưng giám đốc Viên kia vẫn chỉ hờ hững nói: “Là vấn đề của cậu ta.”

Hai người cùng đỡ Trương Ninh Trí vào phòng khách, ở đây ánh sáng rõ nhiều, trên người Trương Ninh không có mất, nhưng hai mắt anh nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, từ trước đến nay, Trương Ninh Trí mà Trương Nhất Manh thấy lúc nào cũng xuất sắc, mọi chuyện đều suy trước tính sau, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt mà tiêu tụy như vậy của anh.

Dì Thu đứng bên cạnh lấy chăn đắp lên người Trương Ninh Trí, bình thường lúc nào bà cũng tỏ ra nghiêm khắc nhưng vào lúc này, cô có thể nhận ra được nét lo lắng trên gương mặt bà.

Trương Ninh Hi nói: “Anh ấy bị sao?”

Giám đốc Viên và Trương Ninh Hi đặt Trương Ninh Trí lên sofa, cẩn thận để anh nằm nghiêng, tránh bị thương ở phần ót, nhưng giám đốc Viên không trả lời câu hỏi của Trương Ninh Hi mà hỏi ngược lại anh: “Cậu có gọi cho bác sĩ chưa?” ,

Trương Ninh Hi gật đầu: “Vừa thấy hai người là tôi đã thấy bất an nên đã gọi rồi.”

Giám đốc Viên đáp: “Ừ.”

Lúc này Trương Nhất Manh mới rảnh rỗi để đánh giá Giám đốc Viên, đúng thật là tuổi của anh ta không nhỏ, khoảng chừng ba mươi, ba mươi sáu, khoẻ mắt đã có nét cong, nhưng mà... Lúc trẻ chắc hẳn giám đốc Viên này phải đẹp trai lắm! Trương Nhất Manh thầm vẽ một dấu chấm than trong lòng mình, bên ngoài vị giám đốc Viên này tản ra một sự bình tĩnh và thâm sâu khó lường, hiển nhiên, đó chính là kết quả của những tháng ngày trưởng thành tôi luyện, Trương Ninh Trí không kém, nhưng lại thua anh ta ở mặt này. Ngoại hình của anh ta hoàn toàn không thua gì anh em nhà họ Trương, không giống với vẻ lạnh lùng của Trương Ninh Trí, dịu dàng của Trương Ninh Hi hay sang trọng thanh cao của Trương Ninh Giản, anh ta mang đến một cảm giác vô cùng khác biệt, tựa như một viên đá được chạm trổ dần dần, trải qua bao phong ba bão táp vẫn cứ phát sáng.

Trương Nhất Manh nghĩ, may mà cô không phải Tề Phỉ, nếu không chắc hẳn nãy giờ đã quỳ rạp dưới chân anh ta rồi... __=

“Anh hai của tôi sao lại gặp chuyện thế này?” Ninh Hi không khỏi lo lắng hỏi.

Giám đốc Viên lạnh lùng mà bình tĩnh nói: “Cậu ta và Tả Hưởng một mình gặp mặt, hai bên đều có mang người đến nhưng không nói, lúc cậu ta phóng qua lan can không hiểu sao lại không phóng qua được, bị Tả Hưởng kéo về đánh một gậy, có điều Tả Hưởng hình như cũng không tốt lắm.”

Trương Ninh Hi nhíu mày: “Thân thể của anh hai không tệ, sao lại như vậy được, cũng may mà giám đốc Viên anh cũng đi... Haizz.”

Vị giám đốc Viên kia không trả lời anh nữa.

Trái tim Trương Nhất Manh như chìm xuống, cô biết vì sao Trương Ninh Trí lại không bay qua lan can được, bởi vì muốn qua bay qua lan can thì phải lấy tay mà đỡ, thường thì ai cũng sẽ dùng tay phải, nhưng mà tay phải của Trương Ninh Trí buổi trưa nay lại vì cô mà...

Đúng là chỉ biết gây hoạ là giỏi, do cô vụng về nên cuối cùng mới khiến Trương Ninh Trí bị đánh một gậy, nằm ở chỗ này.

Trương Nhất Manh nhìn Trương Ninh Trí trên ghế sofa, cắn cắn môi suy nghĩ, sau đó hỏi:

“Trong nhà có hộp cấp cứu không?” Trương Nhất Manh mở miệng hỏi, “Tôi có thể băng bó sơ qua cho anh ta.”

Cô không hỏi tại sao không đưa Trương Ninh Trí vào bệnh viện, bởi vì hỏi cũng không ai trả lời. Ai Là Mẹ Anh

Trương Ninh Hi ngăn người, nói: “Cũng đúng, tôi quên mất cô từng là y tá.”

Dì Thu vừa nghe Trương Nhất Manh mở miệng yêu cầu đã vội vàng mang hộp cấp cứu đến, Trương Nhất Manh nhờ dì Thu đỡ Trương Ninh Trí dậy, sau đó cẩn thận gạt tóc Trương Ninh Trí qua, thấy được vết thương mờ mờ, có thể thấy một gậy này không hề nhẹ tí nào, có dấu hiệu tụ máu bầm, có chỗ thậm chí còn chảy máu, Trương Nhất Manh hít một hơi thật sâu, khử độc giúp anh rồi quấn băng băng một cách cẩn thận.

Trương Nhất Manh khẽ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Bị thương không nhẹ, nhưng nhiều nhất cũng chỉ chấn động não thôi, đừng quá lo lắng.”

Cô vừa an ủi Trương Ninh Hi và Trương Ninh Giản, vừa tự an ủi mình.

18. Chương 18

Vào lúc này thì một tiếng chuông điện thoại vang lên, không phải là của bọn Trương Ninh Hi mà là một tiếng chuông rất lạ, không những lạ mà còn đặc biệt không kém, là nhạc thiếu nhi...

Trương Nhất Manh cứ tưởng là nhạc chuông của Trương Ninh Giản nhưng nhìn sang phía anh thì thấy anh chẳng có tí phản ứng nào với tiếng chuông này. Mà hình như từ lúc Trương Ninh Trí trở về đến giờ anh đều yên lặng, chân mày khẽ nhíu lại, có lẽ là vì chuyện bị thương của Trương Ninh Trí mà lo lắng

Kết quả lại là của vị giám đốc Viên kia...

Ông chú kia thanh tao lấy điện thoại từ trong túi áo ra, liếc nhìn sơ qua màn hình điện thoại, sau đó chợt đưa qua cho Trương Nhất Manh ngồi bên cạnh.

Trương Nhất Manh: “?”

“Phiền cô nghe điện thoại giùm tôi, chỉ cần nói “Cô là ai vậy?” là được rồi.” Trên mặt anh ta lấp ló nụ cười nhưng nghe giọng thì chẳng có gì giống như đang cười cả.

Trương Nhất Manh nhìn thoáng qua, tên biểu hiện là “Đường Đường”.

Đường Đường?

Sao nghe thấy quen quen vậy cà....

Trương Nhất Manh nhấn nút nghe, nói câu “Cô là ai”, sau đó trả lại điện thoại cho giám đốc Viên, nghe thấy rõ ràng từ phía đối diện truyền đến giọng nói hỏn hển của phụ nữ: “Cái gì chứ! Lại là đàn bà khác! Còn gạ tôi nói là có việc! Cô, mau kêu tên khốn Viên Phục kia nghe điện thoại cho tôi!”

Trương Nhất Manh: “...”

“Cám ơn.” Viên phục nhỏ giọng nói cảm ơn sau đó nhận điện thoại, vẻ mặt bình tĩnh như thường nói: “Alô? Đường Đường phải không?”

Trương Nhất Manh: “...”

Lúc này cô mới chợt nhớ tới, khi cô mới đến nhà họ Trương không lâu thì có gặp một cô gái, cô ấy còn nói cái gì mà Trương Ninh Giản và cô ta chỉ giả làm người yêu thôi, lúc đi còn vui vẻ gọi điện thoại ột người tên là Viên Phục nữa.

Thì ra là bọn họ...

An Đường Đường hẳn nhiên rất tức giận, giọng nói như xuyên qua di động: “Viên Phục! Anh có phải là người không hả?! Tôi bị bệnh nằm một chỗ, còn anh lại đi kiếm con tình nhân nào đó?!! Lần này lại là ai nữa hả? Tôi cho anh biết... Khụ...”

An Đường Đường đột nhiên ho khan, chân mày Viên Phục nhăn lại, vậy mà từ nãy đến giờ còn tỏ ra bình tĩnh lắm... Xem ra Viên Phục này cũng để ý đến An Đường Đường lắm.

Song, lời Viên Phục nói ra hoàn toàn khác với vẻ mặt của anh: “Tự mình chăm sóc mình cho tốt đi.”

“Chăm sóc cái đầu anh đấy! Khụ..”

Tiếng ho của An Đường Đường càng lúc càng lớn, chân mày Viên Phục cũng lúc càng nhíu chặt, rốt cuộc anh ta chịu không được, nói: “Sao lại ho nhiều vậy? Trước khi đi chẳng phải đã kêu cô uống thuốc rồi sao?”

“Tôi đang ở trong sân...” Giọng nói An Đường Đường dường như không còn sức lực gì nữa, hoàn toàn khác với khi nãy.

Giọng nói Viên Phục chợt cao vút: “Cô còn ở trong sân làm gì?”

“Anh nói buổi tối anh có tiệc, ăn cơm xong sẽ về... Khụ khụ... Cho nên tôi mới ở đây đợi anh... Kết quả anh lại... lại... khụ khụ... Anh lại gạt tôi... Anh ghét tôi đến vậy sao chứ... Khụ khụ... Còn uống cho chúng ta cùng chung hộ khẩu mà...” ,

Chân mày Viên Phục nhíu chặt, môi cũng mím lại, Trương Nhất Mạnh để ý thấy tay không cầm điện thoại của anh ta đã nắm chặt lại. ,

“Anh về đi... Tôi sẽ không cãi nhau với anh nữa, anh... Khụ khụ... Mau về đi, tôi rất là lạnh...” Giọng nói An Đường Đường càng lúc càng yếu, lắp ló thêm tiếng thút thút trong đó, “Chờ lâu như vậy, tôi rất là lạnh...”

“Bây giờ cô về phòng ngay lập tức, tôi sẽ về sớm.” Viên Phục nhắm chặt mắt, không chút do dự tắt điện thoại, sau đó quay sang nói với Trương Ninh Hi: “Tôi phải về trước, có gì thì liên lạc sau.”

Dứt lời, anh ta xoay người đi ra khỏi cửa, phóng xe đi.

Di Thu, Trương Ninh Hi, Trương Ninh Giản và Trương Nhất Mạnh ngồi đó dĩ nhiên nghe được toàn bộ câu chuyện, trừ về mặt Trương Ninh Giản bình tĩnh như thường, Di Thu yên lặng không nói gì thì Trương Ninh Hi và Trương Nhất Mạnh đều cảm thấy kinh ngạc, Trương Nhất Mạnh nói: “An Đường Đường và Viên Phục có quan hệ như thế nào vậy... Bọn họ chung hộ khẩu... Kết hôn rồi sao? Sao nghe An Đường Đường thê thảm như vậy chứ?”

“Haiz, làm sao mà được, nếu bọn họ có thể kết hôn đã không nhiều chuyện xảy ra như vậy.” Trương Ninh Hi lắc đầu: “Viên Phục là cậu của An Đường Đường.”

Trương Nhất Mạnh sợ hết hồn: “Nhưng mà nhìn Viên Phục đâu có lớn lắm.”

“Thật ra thì bọn họ không hẳn là ruột thịt, haiz, phức tạp lắm, đừng nói chuyện bọn họ nữa... Sao A Nhạc còn chưa đến chứ?” Trương Ninh Hi nhìn ra bên ngoài, vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đã đến, từ bên ngoài thấp thoáng nghe được tiếng xe hơi chạy đến, một chiếc RV màu trắng dừng ngay tại cửa, Trương Ninh Hi chạy ra mở cửa, lúc đi vào còn mang theo một cô gái mặc áo dài màu trắng theo sau, cô nàng thắt tóc bím, vừa đi vào liền chạy đến bên cạnh Trương Ninh Trí, nhìn bông băng trên đầu Trương Ninh Trí nói: “Tốt lắm, tôi không cần phải làm gì cả, ngày mai anh đưa giám đốc Trương vào bệnh viện kiểm tra là được rồi.”

“Vậy à.” Trương Ninh Hi gật đầu, “Làm phiền cô một chuyến tay không rồi.”

Cô gái kia khiêm tốn cười nói: “Không có gì, cũng nhờ anh tôi mới được ra ngoài một chuyến.”

Trương Ninh Hi vỗ vỗ vai cô gái, nói một câu “Khổ cho cô rồi”, sau đó nói: “Có cần tôi đưa cô về không?”

Cô gái tên Tiểu Nhạc lắc đầu: “Một mình tôi về được rồi, dù gì... Anh cũng biết.”

Trương Ninh Hi gật đầu: “Ừm, cũng được.”

Toàn bộ câu chuyện nghe được, Trương Nhất Mạnh đều không hiểu. Trước kia cô vốn chẳng được thấy bạn bè của nhà họ Trương, hôm nay vừa đến là đến một lúc ba người, nếu tính cả An Đường Đường, hơn nữa ai cũng như có nhiều tâm sự vậy, đúng như câu nói đó – dù không biết các người là ai nhưng nhìn các người ai cũng có tâm sự cả.

Trương Nhất Mạnh thở dài, đợi cô gái kia rời khỏi, Trương Ninh Hi và Trương Ninh Giản cùng đưa Trương Ninh Trí lên tầng hai, Trương Nhất Mạnh đứng bên cạnh đầu Trương Ninh Trí, cẩn thận giúp cho đầu anh không bị va vào đâu.

Đợi mọi chuyện xử lý xong thì Trương Nhất Mạnh cảm thấy sức lực đều bị rút mất cả, thở một hơi lớn rồi ngồi trên sofa gần người.

“Mẹ đúng là có ích thật.” Trương Ninh Hi trêu ghẹo nói, “Xem ra sau này không cần gọi Tiểu Nhạc nữa, mẹ cứ ở đây là được, nhất định phải kêu anh hai tăng lương ẹ.”

Trương Nhất Mạnh trợn mắt nhìn anh: “Á, hù chết mẹ! Suýt nữa thì bị con hù chết rồi

Trương Ninh Hi nhíu mày: “Sao? Sao lo lắng thế? Bởi vì người bị thương là anh hai sao?”

Trương Nhất Mạnh căn cứ theo đạo lý mà bảo vệ cho quyền lợi của mình: “Không phải mà! Bên cạnh tôi đều là người bình thường, làm gì có ai ra ngoài ăn bữa cơm xong thì nằm trên xe người ta chở về chứ!”

Trương Ninh Giản vẫn yên lặng chột mở miệng: “Tả Hưởng.”

Trương Ninh Hi và Trương Nhất Mạnh cùng quay đầu lại, khó hiểu nhìn anh.

Trương Ninh Giản cau mày, nói: “Hình như con có nhớ đến cái tên này.”

Trương Ninh Hi và Trương Nhất Mạnh nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc chất chứa trong mắt nhau, Trương Ninh Hi cẩn thận hỏi: “Em nhớ sao?”

Trương Ninh Giản nhíu chặt mày lại: “Ừm, trong ấn tượng đó không phải người tốt.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Trương Ninh Hi: “Đúng vậy, người đó tuyệt không phải người tốt, anh hai bị thương cũng tại vì hắn ta.”

Trương Ninh Giản nói: “Có phải con đã từng xảy ra chuyện không?”

Trương Nhất Mạnh và Trương Ninh Hi càng kinh ngạc hơn: “Đúng vậy! Con/em đã từng bị tai nạn xe...”

Trương Nhất Mạnh nín thở nhìn anh, dường như chỉ cần anh nghĩ thêm một chút, một chút nữa thôi, sẽ nhớ ra mình bị tai nạn vào bệnh viện, sau đó lần đầu tỉnh lại đã nhầm cô là mẹ của anh!

Song Trương Ninh Giản chỉ ngẩn người, buồn bã nói: “Con không nhớ được.”

Trương Nhất Mạnh & Trương Ninh Hi: “... Thôi.”

Đợi đến khi mọi chuyện xử lý xong hoàn toàn thì đã hơn 10 giờ, Trương Ninh Hi cứ nhìn đồng hồ mãi, Trương Nhất Mạnh chịu không nổi hỏi: “Anh làm quái gì mà nhìn đồng hồ mãi thế?”

Trương Ninh Hi nói: “Có hẹn.”

“Vậy anh đi đi.” Trương Nhất Mạnh nói, “Nhưng nhớ phải cẩn thận đó.”

Trương Ninh Hi nói: “Ừm, biết rồi.”

Sau đó anh chạy lên lầu.

Trương Nhất Mạnh: “...”

“Anh làm gì vậy...” Trương Nhất Mạnh lại càng không hiểu nổi.

Trương Ninh Hi nói: “Tôi có hẹn, ở trên mạng.”

Trương Nhất Mạnh nói: “Anh... Thôi anh đi đi, để tôi chăm sóc anh hai của anh được rồi.”

Dì Thu cũng ở bên cạnh chăm sóc cho Trương Ninh Trí, Trương Nhất Mạnh bảo dì Thu đi nghỉ ngơi đi, bà chỉ lạnh lùng nói không đi.

“Không sao đâu, con là y tá mà, dĩ nhiên biết cách chăm sóc bệnh nhân hơn.” Trương Nhất Mạnh lúng túng nói: “Tuổi của dì Thu cũng không còn nhỏ nữa, đi nghỉ sớm thì tốt hơn.”

Khoan khoan, hình như cô đã nói điều không nên nói thì phải...

Trương Ninh Hi nín cười nói: “Dì Thu, dì cứ đi nghỉ ngơi đi.”

Tuy lời Trương Nhất Mạnh nói chẳng có tác dụng gì nhưng dì Thu vẫn nghe lời của Trương Ninh Hi, nói một câu “Vâng, cậu hai” liền lạnh lùng bỏ đi, Trương Nhất Mạnh khó xử không biết làm gì, Trương Ninh Hi thấy vậy bảo: “Tôi lên trước đó nha?”

“Đi đi đi đi.”

Trương Nhất Mạnh toát mồ hôi lạnh cả người, Trương Ninh Giản dựa vào tường, nhìn mặt Trương Ninh Trí nói: “Mặt của anh hai đỏ lên rồi.”

Trương Nhất Mạnh nhìn sang, đúng thật là như vậy, gương mặt vốn trắng nõn của Trương Ninh Trí lúc này đang có dấu hiệu ửng đỏ, Trương Nhất Mạnh đưa tay sờ thử, mặt Trương Ninh Trí nóng hổi.

“Trong nhà có túi chườm lạnh không?” Trương Nhất Mạnh hỏi.

“Không có.” Trương Ninh Giản lắc đầu.

Trương Nhất Manh nói: “VẬY con trông chừng anh hai đi, để mẹ đi chuẩn bị xem.”

Cô chạy lên nhà kho trên tầng ba tìm ba cái khăn lông, làm ướt nó rồi ném vào trong tủ lạnh, sau đó lấy một cái ra đặt lên trán Trương Ninh Trí, Trương Ninh Trí có vẻ không thoải mái lắm, khẽ nhú mày, nhưng vẫn đầu hàng để khăn lông ở trên trán của mình.

Trương Ninh Giản bỗng nhiên quay đầu, sau đó cứ chốc chốc lại quay đầu ra sao.

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Nhất Manh nói: “Ninh Giản, mắt con cũng đỏ lên rồi, chắc là vừa rồi quay đầu để ngáp phải không?”

Trương Ninh Giản trước giờ làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật, trước mười một giờ nhất định phải đi ngủ, xem chừng anh cũng mệt rồi.

Trương Ninh Giản trợn mắt lên, muốn tỏ ra mình không mệt mỗi gì cả: “Không có, con không sao cả.” ,

Trương Nhất Manh nói: “Đi ngủ, ngoan đi.”

“Không muốn, nếu cả con cũng đi thì mẹ chỉ còn lại một mình thôi.”

Trương Nhất Manh nói: “Anh hai của con cũng là người mà.”

Trương Ninh Giản nhỏ giọng nói: “Con cũng đâu có nói ảnh không phải người...”

Trương Nhất Manh nói: “Ừm...con cứ đi ngủ trước đi.”

Trương Ninh Giản thấy Trương Nhất Manh vẫn kiên trì như thế, thỉnh thoảng lại chạy đi đổi khăn, một lát sau, Trương Nhất Manh chợt phát hiện Trương Ninh Giản rất yên ả, không biết từ lúc nào đã ngủ thiếp đi trên sofa.

Trương Nhất Manh bất đắc dĩ cười cười, vừa lúc Trương Ninh Hi đi xuống, Trương Nhất Manh nhỏ giọng nói: “Anh ôm Ninh Giản lên lầu đi.”

Trương Ninh Hi nói: “... Chiều cao của chúng tôi chẳng kém nhau là bao, Ninh Giản thậm chí còn cao hơn tôi một chút, cô cảm thấy tôi có thể...”

Trương Nhất Manh và Trương Ninh Hi cùng nhau đưa Trương Ninh Giản về phòng, sau đó lấy chăn đắp lên cho anh, Trương Ninh Giản biết điều nằm ngủ, tiếng hít thở tuy nhỏ mà nhịp đều, hàng lông mi của anh khẽ run, dường như đã mệt mỏi lắm rồi.

Trương Nhất Manh gạt vào sợi tóc loà xoà giúp anh, kéo chăn cho tốt rồi lại chạy xuống đổi khăn cho Trương Ninh Trí.

Trương Ninh Hi đứng bên cạnh nhìn cô chạy qua chạy lại, đợi khi Trương Nhất Manh ngồi xuống mới cười nói: “Cô đúng là có tiềm năng làm mẹ, chăm sóc hai đứa con trai mà chẳng hề gì.”

Trương Nhất Manh đen mặt nói: “Nếu tôi thật sự có hai người này... À không, thêm cả anh là tổng cộng ba người, tôi nhất định sẽ bị giảm thọ mất.”

Trương Ninh Hi nói: “Cô không thể chăm sóc tất cả được, sau này cũng phải chọn một thôi.”

Trương Nhất Manh không hiểu nổi: “Sao cơ?”

Trương Ninh Hi cười thần bí: “Không có gì, đợi sau này rồi cô sẽ biết.”

Trương Nhất Manh mệt gần chết, buổi trưa phải vất vả đối phó với cậu, đến chiều tập nhảy, giờ đồng hồ đã hơn mười hai giờ rồi, mí mắt của Trương Nhất Manh cứ như sẽ sụp xuống bất cứ lúc nào: “Cô đi nghỉ ngơi đi.”

“Ừm, ” Trương Nhất Manh đưa tay thử nhiệt độ của Trương Ninh Trí, nói, “Cũng sắp hạ sốt rồi, tôi đợi tí rồi ngủ luôn, anh đi nghỉ ngơi đi.”

Trương Ninh Hi nói: “Thường thì hai, ba giờ tôi mới ngủ, không có gì phải lo.”

Trương Nhất Manh nói: “Ừ, vậy đợi lát nữa anh tới giao ca, giờ tôi đợi anh ta hạ sốt đã.”

“Được rồi.” Trương Ninh Hi gạt đầu, lấy áo khoác khoác lên người Trương Nhất Manh, Trương Nhất Manh nói câu cảm ơn với anh rồi cầm áo khoác mà xem chừng Trương Ninh Trí.

Trương Ninh Trí hạ sốt thì tay lại nóng rần lên, Trương Nhất Manh thử đặt ngón trỏ lên bàn tay của Trương Ninh Trí, đợi khi nào lại có dấu hiệu sốt sẽ nhận ra, ai ngờ lại chậm chậm mà chìm vào trong mộng.

“Được rồi...” Trương Ninh Hi cười cười, lấy chăn đắp lên người Trương Nhất Manh, còn anh thì nằm xuống ghế sofa ngủ.

19. Chương 19

Khi Trương Nhất Manh tỉnh lại vào sáng hôm sau thì thấy thân thể đau nhứt vô cùng, nhất là phần vai của cô, giống như là bị cả chiếc xe tải lớn nghiền qua vậy, cổ và cánh tay cũng đau không kém.

Vấn đề là ở tư thế ngủ.

Trương Nhất Manh đau khổ xoay xoay cổ, sau đó từ từ ngẩng đầu lên... Vừa ngẩng đầu lên đã chạm ngay vào con người đen như mực của Trương Ninh Trí.

Cô sợ hết hồn, rụt cả người về sau, thế nhưng ngón tay lại không nhúc nhích được, Trương Nhất Manh khó xử quay đầu nhìn xem, phát hiện tay của mình đang nằm trong lòng bàn tay của Trương Ninh Trí, cảm thấy ngượng chín cả mặt, lắp ba lắp bắp nói: “Trương, Trương Ninh Trí...”

Trương Ninh Trí vẫn đang nhìn cô lạnh lùng.

“Hôm qua anh trở về, không những bị thương mà còn sốt ca nữa, hạ sốt rồi tôi lại sợ anh lại nóng lên nên đặt ngón tay lên tay anh để kiểm tra nhiệt độ, ha ha ha ha, anh đừng có nghĩ bậy...”

Trương Nhất Manh rụt rụt tay lại.

Trương Ninh Trí chợt nắm chặt ngón tay của Trương Nhất Manh lại, bàn tay ấm áp làm cho ngón tay lạnh băng của Trương Nhất Manh cảm nhận được hơi ấm, Trương Nhất Manh mở to mắt nhìn Trương Ninh Trí, chỉ nghe anh nói nhẹ: “Đỡ tôi dậy.”

Giọng nói của anh ta vẫn lạnh lùng như thế, nhưng trở nên yếu ớt hơn nhiều, Trương Nhất Manh gạt đầu, đỡ anh trong trạng thái bị nắm chặt tay, cô nhìn sang bên cạnh, đúng lúc nhìn thấy Trương Ninh Hi và Trương Ninh Giản đang ngủ say sưa, Trương Ninh Trí tinh ý nhận ra vết xanh nhạt dưới mắt Trương Nhất Manh, thấp giọng hỏi: “Tôi qua cô ngủ trễ lắm sao?”

Trương Nhất Manh còn tưởng Trương Ninh Trí đang định kêu mình làm gì đó, kết quả anh lại hỏi như vậy, Trương Nhất Manh sững sốt hồi lâu mới nói: “Ừm... cũng không hẳn.”

“Ừ.” Trương Ninh Trí không hỏi thêm, cau mày đứng lên, Trương Nhất Manh nhìn anh mà cũng thấy sợ thay, nói: “Hay là tối nay anh đến bệnh viện đi... Nếu có thể đi được.”

Trương Ninh Trí cúi đầu đáp một tiếng, chuẩn bị đi lên lầu rửa mặt, Trương Nhất Manh không dám để anh đi một mình, theo sát anh từng bước, Trương Ninh Trí nói: “Tôi không nặng đến mức đó đâu, cô không cần lo.”

Giọng nói anh còn phảng phất chút ý cười, Trương Nhất Manh lúng túng nói: “Dù gì cũng là tôi hại anh, phải chăm sóc kĩ càng chứ.”

Trương Ninh Trí quay đầu lại, liếc nhìn cô, khó hiểu hỏi: “Cô hại tôi?”

“Dĩ nhiên rồi, hôm qua Viên Phục có nói, anh bị cái tên Tả mây mây gì đó đánh một gậy, cũng là do anh không vượt qua cái lan can được, chẳng phải vì buổi chiều bị...” Ai Là Mẹ Anh

Mặt Trương Nhất Manh chợt nóng lên.

Trương Ninh Trí nhìn cô một lúc rồi nói: “Do tôi không điều khiển tốt, không liên quan gì đến cô cả.”

Dứt lời liền lên lầu, Trương Nhất Manh thấy thái độ anh kiên quyết như thế cũng không dám đi tiếp nữa, đợi đến khi bóng anh khuất đi, cô mới lên tầng hai rửa mặt, nhìn đồng hồ mới hơn bảy giờ, nhưng cô thật sự chẳng muốn ngủ tiếp tí nào.

Khi cô xuống lầu thì dì Thu đã bày đồ ăn sáng xong, có điều bà không có ở đây, Trương Ninh Giản và Trương Ninh Hi đều đã tỉnh dậy rồi, chắc hẳn là hai người này ngủ ghế sofa nên thấy không thoải mái, cũng cau mày lắc lắc xoay xoay tay, Trương Nhất Manh nhìn thấy cũng buồn cười, nói: “Hai người về phòng ngủ tiếp đi.”

Trương Ninh Hi cười hì hì nói: “Mẹ là thân gái yếu đuối cũng cố gắng chăm sóc anh hai, sao chúng con có thể không quan tâm, không lo chứ?”

Nói như vậy thì cũng không sao, có điều câu sau của Trương Ninh Hi lại làm cho Trương Nhất Manh đỏ ửng mặt, Trương Ninh Hi cười nói tiếp: “Trừ phi cô là chị dâu...”

Trương Nhất Manh đỏ mặt quát lên: “Nói bậy gì đó! Mau đi đánh răng rửa mặt đi, mồm anh thối quá!”

Trương Ninh Hi cười hì hì đi lên lầu, Trương Ninh Giản này giờ chỉ chau mày ngồi yên lặng, Trương Nhất Manh ngồi xuống bên cạnh anh: “Nghĩ gì thế?”

Trương Ninh Giản lắc đầu: “Hôm qua con mơ thấy một giấc mơ rất là quái dị.”

“Hả?” Trương Nhất Manh nghi ngờ nhìn anh.

“Mơ thấy một người... Hình như là ba.” Trương Ninh Giản nghiêm túc nói.

Trương Nhất Manh: “... = = “

Trương Ninh Giản tiếp tục kể: “Thoạt nhìn hẳn ta khá lớn, hơn nữa còn bị bệnh, nằm trên giường mà còn ráng hét lên “Tôi chỉ có ba đứa con”, sau đó ngã xuống rồi thế nào nữa con cũng không rõ.”

Trương Nhất Manh: “... Ba của con dĩ nhiên là chỉ có ba đứa con, nếu không thì... Thôi được rồi, suốt ngày con chỉ biết suy nghĩ mấy chuyện không đâu thôi, lên rửa mặt rồi xuống ăn sáng.”

Trương Ninh Giản lo lắng đi lên lầu, Trương Nhất Manh chỉ thấy giấc mơ của anh hơi kì dị, nhưng chưa nghĩ gì nhiều thì đã bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt, là điện thoại của nhà họ Trương, chiếc điện thoại này rất ít khi vang lên, mà bình thường thì Trương Nhất Manh cũng không dám nhận, nhưng sau đó cô phát hiện, những số gọi đến nhà họ Trương đa phần đều gọi nhầm số...

Cho nên lần này cô dừng cầm bắt máy.

Ai ngờ, lần này không phải nhầm số.

“Alô, dì Thu à? Tôi là Hà Lôi, điện thoại của Ninh Trí gọi không được, tối qua có chuyện gì vậy? Kêu anh ấy nghe được không?”

Đầu dây bên kia là giọng nói của một cô gái, mềm nhẹ, dễ nghe, hơn nữa còn trực tiếp gọi Trương Ninh Trí là Ninh Trí, có thể nhìn ra mối quan hệ của hai người không bình thường.

Trương Nhất Manh ngẩn người, nói: “A... Bây giờ anh ta không có ở đây, để tôi gọi anh ta xuống nghe.”

Người bên đầu dây kia chợt ngừng lại, sau đó cảnh giác nói: “Cô không phải dì Thu, cô là ai?”

“Hả?” Trương Nhất Manh không biết nên tự giới thiệu mình như thế nào, nghe giọng điệu của cô nàng hình như không biết cô là “mẹ” của Ninh Giản thì phải, cũng may vừa đúng lúc Trương Ninh Trí xuống lầu: “Trương Ninh Trí! Có Hà Lôi gì gì đó gọi cho anh này!”

Trương Ninh Trí nhú mày, đi đến nhận điện thoại, Trương Nhất Manh tự giác bỏ đi ra ngoài, chỉ nghe được Trương Ninh Trí thấp thoáng nói: “Anh không sao... Ừ, là y tá của Ninh Giản chăm sóc cho... Ừm, được rồi.”

Trương Ninh Trí đã gác máy nhưng suy nghĩ của Trương Ninh Trí vẫn còn đâu đó trên mây, cho đến khi Trương Ninh Hi và Trương Ninh Giản cùng đi xuống, bốn người ngồi vào bàn ăn sáng, Trương Ninh Hi còn hỏi sức khoẻ Trương Ninh Trí thế nào rồi, Trương Ninh Giản cũng tỏ ra quan tâm, chỉ có Trương Nhất

Manh là yên lặng đến kì lạ, làm cho Trương Ninh Hi cũng phải thắc mắc hỏi xem Trương Nhất Manh có phải mệt tới nỗi không nói nên lời không.

“Hôm qua hơn một giờ cô mới ngủ mà, sao hôm nay lại dậy sớm thế?” Trương Ninh Hi hỏi, “Trách sao hôm nay mệt tới thế.”

Trương Ninh Trí nhìn Trương Nhất Manh , hỏi: “Hơn một giờ?”

Trương Nhất Manh xấu hổ tới nỗi muốn chui xuống gầm bàn mà trốn, song Trương Ninh Hi vẫn gật đầu: “Đúng vậy, hôm qua anh sốt cao, cô nàng còn ngồi đó chăm sóc không chịu đi, đúng là có mẹ làm y tá thì có ích thật~ tiếc là mẹ chưa bao giờ mặc đồ y tá cả~ phụ nữ bình thường mặc bộ đồ đó vào ba phần có đủ ba phần nhá! Có khi mẹ mặc vào cũng đầy đủ ba phần đó!”

Trương Nhất Manh quát lên: “Ăn cơm!!!”

Trương Ninh Hi cười hì hì nói: “Mẹ đừng có giận mà, tuy là nhìn mẹ không được đầy đà cho lắm, nhưng mà cũng có mặt tốt của nó...”

Trương Nhất Manh: “Anh mà nói nữa tôi sẽ cho đầu anh vào nồi cháo này đó.”

Trương Ninh Hi: “...”

Bàn cơm lại càng yên lặng hơn. “...”

Trương Ninh Trí là người ăn xong sớm nhất, sau khi ăn xong, anh gọi điện thoại cho chú Đồng bảo cần phải ra ngoài, thấy Trương Ninh Trí ra khỏi cửa, Trương Nhất Manh hấp tấp hỏi: “Một mình anh ra ngoài sao?”

Trương Ninh Trí nói: “Ừ, đến bệnh viện một chuyến.”

“Đi một mình không sao chứ?” Trương Nhất Manh cẩn thận hỏi.

“Không sao.” Trương Nhất Manh chợt dừng lại, sau đó nói thêm, “Không cần lo lắng.”

“Woa~...” Đợi Trương Ninh Trí đi rồi, Trương Ninh Hi mới quay qua nhìn cô, nhíu mày nói: “Vừa rồi anh hai mới an ủi cô sao?! Đúng là hiếm thấy mà.”

Trương Nhất Manh đối trợn mắt nhìn anh ta, hỏi: “Tôi hỏi anh, anh có biết cô Hà Lôi gì không?”

Trương Ninh Hi suy nghĩ một chút, nói: “Biết, là đại tiểu thư nhà họ Hà, sau này chắc là chị dâu của tôi.”

20. Chương 20

“Chị dâu? !” Trương Nhất Manh sợ hết hồn, “Tức là sau này cô ấy và Trương Ninh Trí sẽ kết hôn?!”

Trương Ninh Hi cũng bị Trương Nhất Manh làm cho sợ mất vía: “Đúng vậy! Sao cô lại quát lớn vậy chứ, làm tôi giật cả mình..”

Anh khoa trương vỗ vỗ ngực, Trương Nhất Manh không còn tâm trạng để đá đểu chọc tức anh nữa, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại lời Trương Ninh Hi vừa nói.

“Kết hôn...” Trương Nhất Manh không thể nào tin nổi: “Sao tôi chưa bao giờ thấy bạn gái của Trương Ninh Trí...”

Về mặt Trương Ninh Hi tỏ ra khó hiểu: “Ai nói với cô cô ta là bạn gái của anh hai tôi?”

Trương Nhất Manh lại càng không hiểu: “Cô ấy không phải bạn gái của Trương Ninh Trí? Vậy sao lúc này anh bảo hai người họ sẽ kết hôn.”

Trương Ninh Hi nói: “Tôi chỉ nói là “sau này” bọn họ có thể sẽ kết hôn thôi! Hà Lôi có cảm tình với anh hai tôi, lại thêm tính cách của Hà Lôi, chắc... Quá mạnh mẽ, anh hai tôi lại là một tên cuồng công việc không biết chăm sóc con gái... So với cô ta, anh hai tôi thậm chí còn quan tâm chăm sóc lo lắng cho tôi và Ninh Giản hơn, cho nên chỉ có hai người họ hiểu rằng sau này họ sẽ kết hôn, không có nghĩa là bây giờ họ đang yêu nhau, hiểu chưa?! Bây giờ hai người họ không can thiệp vào chuyện của nhau, thỉnh thoảng đi ăn bữa cơm, thỉnh thoảng quan tâm lẫn nhau, nhưng không có nghĩa là sẽ nói lên điều gì khác, hiểu chưa?! Nhà

họ Hà và nhà họ Trương căn bản chỉ là liên hôn, sau khi kết hôn xong thì chẳng ai can thiệp vào cuộc sống của ai... Cô hiểu chưa?!”

Trương Ninh Hi nói cả một tràng dài, Trương Nhất Manh nghe mà thấy choáng váng, hồi lâu sau cô mới nói: “Ra là vậy... Sao tôi lại thấy Trương Ninh Trí đáng thương thế này.”

Trương Ninh Hi: “...”

“Cô có hiểu không vậy -_-” Trương Ninh Hi nhìn Trương Nhất Manh, “Bọn họ kết hôn cũng chẳng khác gì không kết hôn vậy.”

Trương Nhất Manh nói: “Haiz, thôi, quan niệm về hôn nhân của tôi vốn khác mấy người mà, tôi cảm thấy kết hôn dĩ nhiên phải với người mình thích mới đúng chứ.”

Trương Ninh Hi nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng anh hai thì khác... Nói một cách chính xác thì, anh ấy vốn là muốn kết hôn với Hà Lôi.”

Trương Nhất Manh bắt mồm nói: “Anh có ý gì chứ? Trương Ninh Trí tự trói buộc mình như vậy, chắc hẳn cũng vì muốn để cho anh và Trương Ninh Giản được tự do yêu đương thôi.”

Trương Ninh Hi cười to: “Cô thật ngốc nghếch... Có rất nhiều chuyện cô không hiểu, cô nghĩ vậy cũng không có gì đáng trách.”

Trương Nhất Manh lại càng không hiểu: “Anh đang nói gì vậy?”

Trương Ninh Hi vỗ vỗ đầu Trương Nhất Manh: “Mẹ, biết quá nhiều chuyện cũng chẳng có lợi gì, tốt nhất là đừng hỏi.”

Trương Nhất Manh đáp “ừm”, sau đó bỗng nhiên vỗ tay nói: “Đúng rồi, Ninh Giản nói với tôi anh ta mơ một giấc mơ, hình như mơ thấy ba của các người, nói cái gì mà ông ấy chỉ có ba đứa con trai... Tôi thì cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng nói không chừng nó có liên quan đến chuyện mất trí nhớ của anh ta nên thông báo với anh một câu.”

Trương Ninh Hi ngẩn người, bỗng nhiên cười nói: “Cô đoán đúng, giấc mộng đó đúng là liên quan đến trí nhớ của nó.”

“Hà?” Trương Nhất Manh ngẩn người.

“Ba của chúng tôi trước khi chết đúng là có nói như vậy.” Trương Ninh Hi cười cười, “Nhưng cô đừng nói chuyện này với anh hai, tôi nghĩ anh ấy không muốn nghe đâu.”

Trương Nhất Manh không hiểu ra sao: “Rốt cuộc anh đang nói cái gì vậy?”

Trương Ninh Hi lắc đầu: “Không có gì, dù gì cũng không liên quan đến cô... Tôi thấy trí nhớ của Ninh Giản đang từ từ khôi phục lại rồi, cô sắp đạt được ước mơ tự do rồi đấy. Đừng vì sự tò mò mà đi tìm hiểu những chuyện khác, biết những chuyện đó không tốt gì cho cô đâu.”

Trương Nhất Manh ngẩn người, nói: “Không biết thì không biết thôi, tôi chỉ tiện miệng hỏi thôi mà...”

Nhưng mà cô thật sự rất muốn biết vì sao không được nói chuyện này cho Trương Ninh Trí nghe... Có điều, haizz... thôi đi...

“Ừm..” Ánh mắt Trương Ninh Hi chuyển dời, dừng lại trên người Trương Nhất Manh: “Có phải cô thích anh hai tôi không?”

Trương Nhất Manh lắp ba lắp bắp nói: “Anh nói cái gì vậy hả? Đừng nói bậy!”

Trương Ninh Hi cười to: “Trước khi nói tôi nghĩ bậy thì nên cố gắng che cái mặt đang đỏ lên với giọng nói lắp bắp đi.”

Trương Nhất Manh đuối lí, chỉ bỏ lại một câu “Tôi không nói với anh nữa” rồi chạy đi mất. ,

“Haiz, con gái.” Trương Ninh Hi lắc đầu.

×××

Thích một người sẽ có tâm trạng như thế nào nhỉ?

Lần đầu tiên khi cô thích một người là lúc còn học trung học, những cô nữ sinh trung học ai mà chẳng thích những anh chàng đẹp trai, hay là học giỏi, hoặc giỏi thể thao cũng được (nhất là bóng rổ, nữ sinh trung học đặc biệt thích những người chơi bóng rổ, đá banh cũng có không ít người mê, đặc biệt giỏi về chạy cự li dài càng tốt...)”)

Còn những người hội tụ tất cả những tố chất đó dĩ nhiên sẽ nổi bật hơn người, khi Trương Nhất Manh học trung học từng gặp một người con trai như thế, là lớp trưởng lớp bên cạnh, vừa học giỏi, dáng người cao ráo, đứng giữa đám con trai lúc đó phải nói là hạc trong bầy gà, khi cười còn lộ ra một lúm đồng tiền nhỏ nhỏ nữa.

Lớp của Trương Nhất Manh và lớp cậu bạn đó thường thi đấu khi học thể dục với nhau, lần nào Trương Nhất Manh cũng đi xem, ngoài mặt thì nói là cổ vũ cho con trai lớp mình nhưng thực tế là để ngắm cậu bạn đó, đó là lần đầu tiên Trương Nhất Manh biết cái gì gọi là “tim đập nhanh”, có điều khi đó cô chẳng dám nghĩ nhiều đến chuyện này, vẫn xem học tập mới là chuyện quan trọng nhất, sau khi lên đại học rồi cô có từng tìm ảnh cậu bạn đó xem lại, phát hiện cậu ấy vẫn chỉ như thế -- dường như con trai trở mã sớm thì chỉ cao được bấy nhiêu đó thôi...

Sau đó Trương Nhất Manh cũng có nghe được tin tức của cậu ta, cậu ta sắp kết hôn, nhớ đến lúc đó mà cô vẫn còn thấy bùi ngùi xúc động.

Trung học và đại học đều như nhau, từng thích người khác, cũng từng được người thích, nhưng không có một tình cảm nào đi đến được phút cuối cả, tính cách của Trương Nhất Manh có phần bị động, trước mặt người lạ thường bị gọi là “nhút nhát”, cho dù có thích cũng không dám nói ra, được tỏ tình lại càng không biết làm sao, không thích người ta cũng không dám từ chối, sợ làm tổn thương đến lòng tự ái của người ta...

Khi ấy cô đúng là một cô gái ngốc nghếch, nhưng nghĩ lại thì phần lớn những cô gái vào tuổi đó đều ngốc nghếch như vậy...

Nhưng có một điều được xác định là, một khi tình cảm đó bị phát hiện hoặc tự mình nói ra, thì tâm trạng thích người khác ấy, cũng càng lúc càng trở nên mạnh mẽ...

Trương Nhất Manh che gương mặt đỏ ửng vì ngượng của mình lại.

-++-

Trương Ninh Trí nghỉ ngơi vài ngày, Trương Nhất Manh nhờ vậy cũng tránh được mấy buổi tập nhảy, nhưng Trương Ninh Trí không phải hạng vừa, vết thương vừa tốt lên đã nghiêm khắc kéo Trương Nhất Manh đi tập nhảy.

Trong phòng tập nhảy.

Trương Nhất Manh lúng túng nói: “Anh... Anh nhất định phải ép tôi tập nhảy sao? Lỡ tôi lại giẫm phải chân anh hay lại động vào vết thương của anh thì sao...”

Trương Ninh Trí bình tĩnh nói: “Vậy nên cô càng phải cẩn thận.”

Được rồi, anh lạnh lắm, giỏi lắm, bây giờ đang lấy thân thể ra ép Trương Nhất Manh tôi phải nhảy cho tốt hay sao?

Trương Nhất Manh âm thầm rơi lệ trong lòng, cô thì hồi hộp sắp chết rồi, nhưng mà Trương Ninh Trí thì ... chẳng khác gì... đổ dầu vào lửa...

Sợ thì sợ, nếu cô mà dám nói không muốn tập chắc chắn Trương Ninh Trí sẽ nói thêm mấy câu kiểu như “Tôi không phải đang thương lượng với cô” hay những lời đại loại như vậy làm cho người ta chỉ muốn điên tiết, vậy nên Trương Nhất Manh chỉ có thể ngoan ngoãn để Trương Ninh Trí lại ôm eo cô, bắt đầu nhảy theo bước Trương Ninh Trí. Ai Là Mẹ Anh

Có lẽ là ông trời thấy Trương Nhất Manh quá đáng thương, lần này bước nhảy của cô nhịp nhàng hơn nhiều, nếu như lúc trước là một nàng tiên cá vừa được biến thành người, đang tập tễnh bước đi như đứng trên

ngàn mũi dao thì nay đã trở thành một nàng tiên cá ngọc ngà, dù bên dưới có là nền đất trơn phẳng hay ngàn mũi dao cũng có thể không sợ hãi mà bước đi...

Cái ví dụ nhằm nhí gì thế này =.=

Trương Nhất Manh vừa cẩn thận nhảy, vừa lên nhìn sắc mặt Trương Ninh Trí, gương mặt anh rất trầm tĩnh, trầm tĩnh như mấy ngày trước chưa từng bị thương vậy, nét mặt lạnh lùng, làm cho cô không thể nào biết được anh đang suy nghĩ gì, Trương Nhất Manh càng nhìn càng lơ đãng, cho đến khi Trương Ninh Trí khẽ cau mày, cô mới nhận ra mình lại không cẩn thận giẫm lên chân Trương Ninh Trí

“Xin lỗi...” Trương Nhất Manh nhanh chóng dừng lại, buồn bã nói.

Trương Ninh Trí nói: “Không sao, cô làm tốt lắm.”

Trương Nhất Manh nghe Trương Ninh Trí nói vậy nhưng không biết anh có nói thật không, đỏ mặt cúi đầu, Trương Ninh Trí và Trương Nhất Manh tập luyện thêm chốc lát, cuối cùng dùng tốc độ nhảy bình thường cũng không có vấn đề gì, Trương Ninh Trí hiếm khi mỉm cười nói: “Tiến bộ thần tốc.”

Trương Nhất Manh được Trương Ninh Trí khen có phần vui vẻ, gật đầu không nói gì, lúc này trời đã tối, Trương Ninh Giản cũng đã kết thúc buổi học, thầy giáo dạy lễ nghi và Trương Ninh Giản cùng đi đến, thầy giáo báo cáo với Trương Ninh Trí một vài tình huống cơ bản, cốt yếu cũng là khen Trương Ninh Giản học nhanh, không còn gì cần thiết để học nữa, chỉ cần chú ý thêm vài điểm nữa là được.

Trương Nhất Manh vừa nghe vừa vui vẻ bước đến bên cạnh Trương Ninh Giản, nhỏ giọng nói: “Thầy giáo đang khen con đó, vui không?”

Cô vừa được khen, vui tới nỗi mặt mũi đều ửng hồng hết cả, làm cho cô cũng muốn chia sẻ với Trương Ninh Giản, nào ngờ anh chẳng cười đáp, thậm chí nét mặt còn có phần lạnh lùng, “ừ” một tiếng cho qua chuyện.

Trương Nhất Manh cảm thấy khó hiểu, hỏi: “Con sao vậy? Không vui à?”

Trương Ninh Giản nói: “Ừ.”

Trương Nhất Manh: “Sao vậy?”

Trương Ninh Giản lại bắt đầu giả vờ tính trẻ con ra rồi.,

Trương Ninh Giản nói: “Tại mẹ.”

“Mẹ?” Trương Nhất Manh lại càng thấy khó hiểu, từ trưa đến giờ cô không có gặp Trương Ninh Giản, làm gì có cơ hội chọc tức anh chứ...

Trương Ninh Giản nghiêng đầu nhìn Trương Nhất Manh, đôi mắt mang theo chút ầm ức: “Mẹ càng lúc càng thích anh hai.”

Trương Nhất Manh ngơ ngác nhìn anh.

Biểu hiện của cô... rõ ràng vậy sao... ? !

Trương Ninh Giản nói tiếp: “Bởi vậy nên con không vui.”

Trương Nhất Manh bất đắc dĩ nói: “Không có gì đâu, con đừng nghĩ nhiều quá...”

Nói đến phần sau cô có chút bất lực...

Trương Ninh Giản dùng ánh mắt trong trẻo nhìn cô, làm cô không thể nào mà quát nạt như đã làm với Trương Ninh Hi, Trương Nhất Manh khó xử nói: “Con đừng suy nghĩ nhiều, mẹ không có thích Trương Ninh Trí...”

“Thôi.” Trương Ninh Giản cười cười, dịu dàng tựa đầu vào vai Trương Nhất Manh, nhỏ giọng nói: “Mẹ không biết nói dối, bởi vậy đừng cố miễn cưỡng.”

Trương Nhất Manh: “...”

“Sau này con không hỏi mẹ nữa, ít ra cũng không làm mẹ khó xử nữa.” Giọng nói Trương Ninh Giản như bay theo gió.

Trương Nhất Manh: "... Mẹ..."

"Có điều..." Trương Ninh Giản chọt thêm vào, "Mẹ phải nhớ, anh hai cũng là con của mẹ, mẹ không được có tình cảm khác đâu đó."

Trương Nhất Manh: "= =..."

Cô vốn là có rất nhiều điều muốn nói, nhưng bây giờ chẳng còn gì để nói nữa...

Bởi vì trong khoảnh khắc mà anh nói ra câu đó, cô lại cảm thấy lời nói của Trương Ninh Giản rất có lý... Đúng là bị tẩy não rồi...

Đợi đến khi thầy giáo rời khỏi, Trương Ninh Giản và Trương Nhất Manh đều tỏ ra như không có chuyện, điều này làm cho Trương Nhất Manh cảm thấy rằng, Trương Ninh Giản đã trưởng thành hơn nhiều rồi...

-++-

Thời gian như trôi đưa, mới đó mà tiệc sinh nhật của Trương Ninh Giản càng lúc càng gần, Trương Ninh Trí đã sớm dặn người làm đi may một bộ quần áo cho Trương Nhất Manh, bởi vì thân phận của cô là "Bạn gái của Trương Ninh Giản", vậy nên quần áo phải hợp với quần áo của Trương Ninh Giản, đồ dự tiệc của Trương Ninh Giản đã được đưa đến từ sớm, là một bộ tây trang màu trắng nho nhã nhưng đường may vô cùng tinh xảo, gọn ghẽ, Trương Ninh Giản mặc vào hoàn toàn để lộ ra ưu điểm của mình, tựa như một pho tượng trắng thanh cao quý phái.

Phần tóc mái loà xoà của anh bị cắt đi hết, khoe cái trán trơn bóng và đôi lông mày mạnh mẽ, tuy gương mặt Trương Ninh Giản có phần nhu hoà nhưng lại phối hợp rất tốt, đôi lông mày đó càng giúp anh toát lên khí khái nam nhi, nếu như anh yên lặng không cười trông lại càng nghiêm túc, chừng chặc hơn.

Sau khi đã được dạy dỗ, khoe môi anh lúc nào cũng nở nụ cười nhạt, vừa không tỏ ra nhiệt tình quá, vừa không làm cho người khác cảm thấy khó chịu, vừa đủ, gần như không có sơ hở nào.

Trên thực tế thì trừ được dạy về cách phải cười như thế, đi đứng thế nào còn phải nhớ tên những người trên ảnh, phòng khi có người quen đến chào hỏi còn nhận ra, mà Trương Nhất Manh cũng bị thẩm bị bắt học theo, bởi vì nếu Trương Ninh Giản có quên thì còn có cô ở bên cạnh nhắc nhở...

Trương Ninh Giản dùng dáng vẻ lịch sự mà không hề mất phong độ đàn ông nhìn Trương Nhất Manh, nói: "Nhất Manh, như vậy được chưa?"

Trương Nhất Manh nhin cười nói: "Rất tốt."

Trương Ninh Giản: "Nhất Manh, sao mặt em đỏ quá vậy?"

Trương Nhất Manh: "Con gọi mẹ như vậy dĩ nhiên cảm thấy kì cục rồi, chẳng khác gì đang diễn phim Quỳnh Dao vậy." cảm giác thật giống như đang diễn Quỳnh Dao kịch!"

Trương Ninh Giản bình tĩnh nói: "Vậy con nên gọi mẹ là gì? Anh hai nói khi có người lạ không được gọi mẹ là mẹ... Hay là gọi Manh Manh?"

Trương Nhất Manh suýt nữa thì phun hết nước miếng lên mặt anh: "Không cần không cần, Nhất Manh là được rồi, Nhất Manh là được rồi."

Trương Ninh Giản gật đầu: "Nhất Manh."

Trương Nhất Manh nói: "Mấy cái ảnh đó con có nhớ tên hết chưa?"

Trương Ninh Giản không chút do dự nói: "Học xong từ lâu rồi."

"Ừm..." Trương Nhất Manh gật đầu, cô hỏi như vậy cũng vì cô chẳng nhớ được gì nhiều, nhiều người cần nhớ như vậy mà, chỉ sợ lúc Trương Ninh Giản cần nhắc thì cô lại không giúp được thôi.

Trương Ninh Giản nói: "Mẹ đừng sợ, con sẽ bảo vệ mẹ."

Trương Nhất Manh quỳnh lên: "Mẹ không có sợ mà, tại lo lắng cho con thôi... Nhưng mà nhìn con tự tin lắm phải không? Vậy thì tốt rồi."

Trương Ninh Giản nhìn cô cười cười.

Vài ngày sau, đồ dự tiệc của Trương Nhất Manh cũng được đưa đến, là một bộ váy màu trắng, nửa phần trên thì có vài viên đá đính lên lấp lánh, đẹp mà không thừa, xuống đến chỗ đầu gối thì có vài tua rua mỏng, mỗi lần cử động là chúng lại nhip nhàng chuyển động, phối cùng chiếc giày cao gót đáng yêu, người trang điểm tạo một kiểu tóc ngắn gọn nhất cho Trương Nhất Manh, bên tai là một chiếc kẹp tóc có đính kim cương, tạo hình tuy đơn giản nhưng không kém phần xinh đẹp, đứng cạnh Trương Ninh Giản chẳng khác gì một đôi uyên ương thật sự.

Trương Ninh Hi ở bên cạnh khoa trương vỗ tay: “Đúng là Kim đồng ngọc nữ mà!”

Trương Nhất Manh trợn mắt nhìn anh, Trương Ninh Giản lại vui vẻ nghiêng đầu nhìn Trương Nhất Manh, cô thấy vậy cũng cười cười nhìn anh.

Quần áo của Trương Ninh Hi và Trương Nhất Manh đều đã được chuẩn bị xong, đều lấy phong cách đơn giản nhưng chưng chặc làm chủ, chỉ khác nhau ở chỗ, Trương Ninh Hi mặc chiếc áo sơ mi màu hồng ở bên trong, nhìn cực kì lãng tử, Trương Nhất Manh nhìn không được, cười một hồi lâu, Trương Ninh Hi không thêm để ý đến cô, để nhà tạo mẫu làm một kiểu tóc lãng tử cho hợp với bộ quần áo, còn Trương Ninh Trí thì chẳng khác ngày thường là bao.

Những chuyện cần phải làm cuối cùng là mở tiệc chiêu đãi khách và trang trí hội trường, mà hội trường không phải ở ngôi biệt thự dưới chân núi – Trương Nhất Manh phát hiện, nơi này khá là bí mật, thường không mời khách đến đây, hội trường nằm trong một căn biệt thự khác ven biển thành phố A, sau khi Trương Nhất Manh biết suýt nữa thì ngất xỉu, lần đầu tiên cô cảm nhận được sâu sắc cái gọi là mối hận giữa nông dân với giai cấp quý tộc...

Những chuyện này không đến phiên Trương Nhất Manh cô phải lo, nhảy nhót cũng đã tập xong cả rồi, căn bản chẳng còn vấn đề gì nữa, Trương Ninh Hi chợt bước tới bên cạnh Trương Nhất Manh như hồn ma, nói: “Cô có muốn mời Tề Phi đến không?”

Trương Nhất Manh nói: “Mời đến cũng được, nhưng tôi sợ nó không đến thôi, nó không thích mấy bữa tiệc kiểu này lắm, huống chi cũng chẳng có mấy người quen biết.”

Cô nàng chắc hẳn sẽ khó xử lắm, huống chi Tề Phi còn rất thẳng tính nữa, đối với những người không quen thì ngay cả một nụ cười cô cũng keo kiệt.

“Tôi sợ cô lúc đó đứng một mình bơ vơ thì sẽ khó xử lắm.” Trương Ninh Hi nghiêm túc nói: “Cô xem xem, đến lúc đó cô nhất định sẽ là tiêu điểm, khi Ninh Giản bị kéo đi mất thì chỉ còn lại mình cô, lúc đó sẽ có một đồng người nhìn chăm chăm vào cô, khó chịu bao nhiêu... Kêu Tề Phi đến, cô ta sẽ giúp cô quét hết đám người dư thừa đó đi.”

Trương Nhất Manh bất đắc dĩ nói: “Anh làm như nó là pháp sư đuổi tà vậy...”

Có điều lời Trương Ninh Hi nói không phải không có lý, Trương Nhất Manh nghĩ vậy liền gọi điện cho Tề Phi, Tề Phi mới đầu cũng không có ý định đến, nhưng nghe Trương Nhất Manh than vãn thở dài, bần khoản một hồi rồi cũng gật đầu, làm cho Trương Nhất Manh cảm động không thôi.

Thời gian đến bữa tiệc càng lúc càng gần, 1 ngày trước khi sinh nhật Trương Ninh Giản, Trương Nhất Manh cố tình không đi ngủ, đợi đồng hồ điểm đúng mười hai giờ ghé đầu vào tai Trương Ninh Giản nói nhỏ: “Chúc mừng sinh nhật”, ai mà ngờ Trương Ninh Giản chưa có ngủ, nghe Trương Nhất Manh nói vậy lập tức mở mắt.

Trương Nhất Manh: “... Sao con còn chưa ngủ...”

Trương Ninh Giản nói: “Nãy giờ mẹ xoay qua xoay lại con đã tỉnh rồi.”

Trương Nhất Manh lúng túng nói: “Vậy à, xin lỗi...”

Trương Ninh Giản cười rất vui vẻ: “Có phải vì muốn chúc con sinh nhật vui vẻ nên mẹ cố ý không ngủ phải không?”

Trương Nhất Manh gật đầu: “Ừm, con nghe thấy không?”

Trương Ninh Giản đáp “có” một tiếng, cọ cọ đầu vào ngực Trương Nhất Mạnh: “Cảm ơn mẹ, con rất là vui.”

Trương Nhất Mạnh buồn cười sờ sờ đầu Trương Ninh Giản: “Ninh Giản lại lớn thêm 1 tuổi rồi nha.”

“Dạ.” Trương Ninh Giản lấy tay vòng qua eo Trương Nhất Mạnh, dính sát vào người cô như con gấu Koala, giọng nói có phần miễn cưỡng: “Năm nay mẹ cũng phải ở cạnh con đó.”

Trương Nhất Mạnh cười cười, nói: “Ừ.”

Trương Ninh Giản đợi Trương Nhất Mạnh chìm vào giấc mộng rồi, cẩn thận ngồi dậy, mở đèn bàn lên, chỉnh ánh sáng xuống mức thấp nhất, dưới ánh đèn yếu ớt mà viết nhật kí.

 Nhật kí của Trương Ninh Giản

Hôm nay mẹ vì mình mà cố ý đợi đến mười hai giờ mới ngủ, chỉ vì muốn inh một sinh nhật vui vẻ!

Yêu mẹ quá đi, mẹ thật là đáng yêu mà!

Dù ẹ có thích anh hai cũng không sao, mẹ sẽ không đợi đến mười hai giờ để chúc anh hai sinh nhật vui vẻ đâu.

Bởi vì người ngủ với mẹ chính là mình!

21. Chương 21

Ngày hôm sau, Trương Nhất Mạnh và Trương Ninh Giản đều dậy trễ, còn bị Trương Ninh Hi trêu ghẹo mãi, Trương Nhất Mạnh và Trương Ninh Giản đều không để ý đến anh.

Ba anh em cùng Trương Nhất Mạnh, thêm dì Thu và chú Đồng ăn cơm xong liền đến căn biệt thự ven biển, lúc ấy thời gian vẫn còn sớm, trong khi buổi tiệc thì đến tối mới bắt đầu, bởi vậy nên họ có thời gian để chỉnh sửa, chuẩn bị thêm, Trương Nhất Mạnh là người nhàn nhã rảnh rỗi nhất, những lần mà cô đi ra biển ít đến đau lòng, tuy thành phố có biển nhưng muốn đến cũng phải đi một đường dài, bởi vậy mà cô rất ít khi tới nơi này, bây giờ đến không khỏi cảm thấy vui vẻ, chạy đến bờ biển chơi, sau đó lấy chân đá cát, đá tới đá lui, cho đến khi dì Thu lạnh lùng bước ra kêu cô trở về phòng thay quần áo, Trương Nhất Mạnh mới trở về.

Thay quần áo, làm tóc xong xuôi, Trương Nhất Mạnh lại lén chuồn đi, chạy đến bờ biển hóng gió, làn gió mang đến một mùi hương làm cho người khác khó mà chịu được, Trương Nhất Mạnh nhắm mắt lại, chợt có một đôi tay từ phía sau vòng qua eo cô, Trương Nhất Mạnh chỉ dùng một giây để nhận ra người đó là Trương Ninh Giản – hai người đã ôm nhau quá nhiều lần rồi, mùi hương đó cũng chẳng còn xa lạ nữa...

Tuy hai người thường ôm ôm ấp ấp với nhau (chủ yếu là Trương Ninh Giản chủ động) nhưng đây là lần đầu tiên làm như vậy ở bên ngoài, cầm Trương Ninh Giản đặt lên vai Trương Nhất Mạnh, hơi thở cùng làn gió bao phủ cả người cô, làm cho người cô hơi căng thẳng, nhưng cô nhanh chóng quên đi mất, dù gì cũng là Trương Ninh Giản mà, là con của cô mà, ôm một cái cũng chẳng có vấn đề gì...

“Sao vậy?” Trương Nhất Mạnh tự nhiên hỏi.

Trương Ninh Giản nói: “Thật xinh đẹp.”

Trương Nhất Mạnh gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, biển đúng là rất đẹp, Ninh Giản, đây là lần đầu tiên con nhìn thấy biển sau khi mất trí nhớ sao? Haiz, hồi đó chắc con đã đến rất nhiều bãi biển đẹp khác rồi, nhưng không sao đâu...”

Cô vẫn còn nói liên thoảng không ngừng, Trương Ninh Giản đã mở miệng: “Con không nói biển, con nói mẹ.”

“... Hả?” Trương Nhất Mạnh ấp úng.

Giọng nói Trương Ninh Giản dịu dàng: “Con đang nói mẹ thật là xinh đẹp.”

Người phụ nữ nào được khen là xinh đẹp đều vui cả, huống chi còn là được một đứa con như Trương Ninh Giản khen – con nít chắc hẳn không biết nói dối đâu!

Trương Nhất Manh cười nói: “Ngoan lắm~ “

Cô đưa tay xoa xoa đầu Trương Ninh Giản, Trương Ninh Giản tựa như một chú cún ngoan ngoãn rúc đầu vào vai cô, ngoan ngoãn để cô xoa.

Không khí ấm áp khó được giữa hai người lại bị tiếng “tách tách” của máy ảnh phá hỏng, Trương Nhất Manh và Trương Ninh Giản cùng lúc xoay người lại, nhìn thấy một người đàn ông trên dưới ba mươi tuổi dùng di động chụp lại cảnh tượng ban nãy của hai người, đằng sau hắn là căn biệt thự đã sáng đèn, thời gian trôi qua nhanh chóng, chưa gì trời đã tối, khách khứa cũng đã đến không ít, những chiếc xe đắt tiền dừng lại ở bãi đỗ xe, người đến người đi, cũng có không ít người nhìn sang hướng Trương Nhất Manh và Trương Ninh Giản.

Nhưng người chụp ảnh thì chỉ có một.

Trương Nhất Manh có chút sững sờ, còn Trương Ninh Giản thì cười khách sáo, nói: “Giám đốc Triệu.”

Người được gọi là giám đốc Triệu kia cũng cười cười đáp lại, nói: “Xin lỗi, vừa rồi nhìn đôi Kim đồng ngọc nữ hai người ân ái, tôi không kiềm chế được nên mới chụp lại.”

Trương Ninh Giản mỉm cười nói: “Chuyện này thì có gì phải xin lỗi chứ, chỉ là đừng để bức hình đó tuồn ra ngoài thì tốt hơn.”

Thái độ của anh bình thản, nhưng khí chất toát ra từ giọng điệu làm cho người ta không thể nào phản bác lại, giám đốc Triệu kia cười tỏ ra đồng ý, nói: “Cô gái này chính là Trương Nhất Manh tiểu thư sao?”

Trương Ninh Giản gật đầu cười: “Vâng.”

Anh quay đầu lại, nói với Trương Nhất Manh: “Đây là ngài Triệu Ngân.”

Trương Nhất Manh gật đầu cười với hắn: “Ngài Triệu.”

Người tên Triệu Ngân kia cũng cười cười, chào hỏi vài câu với cô rồi nhanh chân bước vào biệt thự, Trương Ninh Giản cũng nắm tay Trương Nhất Manh trở về, trên đường đi, hai người gặp ai cũng chào hỏi đầy đủ, nhiều người còn có hứng thú với Trương Nhất Manh, đây là lần đầu tiên Trương Nhất Manh nhận được nhiều sự chú ý đến vậy, tuy là những sự chú ý đó đa phần đều kín đáo nhưng vẫn đủ làm cô cảm thấy không tự nhiên.

Đến khi hai người vào hội trường, Trương Nhất Manh nhỏ giọng nói với Trương Ninh Giản: “Con đã nhớ hết tất cả chưa?”

Đôi môi Trương Ninh Giản mang một nụ cười tiêu chuẩn, cúi đầu chỉnh lại mái tóc rối bù của Trương Nhất Manh, cũng nhỏ giọng nói: “Con sẽ không để mẹ lo đâu.”

Trương Nhất Manh gật đầu cười, không nói gì nữa.

Hai người dĩ nhiên là tâm điểm, Trương Nhất Manh cũng cố gắng giữ trạng thái tốt nhất, đôi môi lúc nào cũng mỉm cười, trò chuyện với những người bước đến bắt chuyện, mọi người đều nói cô đẹp, có khí chất... hoặc là hai người rất xứng đôi,... sau đó cô gật đầu cảm ơn, nói anh/chị/cô/ngài cũng không tệ...

Hai bên đều vừa nói vừa cười, nhưng những lời nói ra đều không phải thực tâm mà chỉ là những lời lịch sự cơ bản, Trương Nhất Manh thực sự không hiểu tại sao cứ phải làm như vậy ở bữa tiệc.

Cũng may, được một lát sau thì Tề Phỉ đến, cô mặc chiếc đầm màu vàng, tựa như nữ thần Bohemian, chân mang giày cao gót, Trương Nhất Manh thấy cô cứ như thấy cứu tinh vậy, vẫy vẫy tay với cô, Tề Phỉ cười đi vào, nhỏ giọng nói: “Wow~ hôm nay nhìn cậu đẹp thật đấy.”

Trương Nhất Manh nói: “Cậu đừng có khen mình như thế, Tề mỹ nhân ạ.”

Tề Phỉ nói: “Phụ nữ đang yêu đúng là đẹp ra có khác, chẳng ai bằng cả.”

Trương Nhất Manh nói: “Yêu cái đầu cậu đấy.”

Tề Phi cười gian: “Vừa rồi tớ đi đến, nghe rất nhiều người nói cậu và Trương Ninh Giản rất xứng đôi.”

Trương Nhất Manh nói: “Đương nhiên rồi, bọn tớ đang mặc đồ người yêu mà...”

Tề Phi: “... ..”

“Haiz, thôi thôi, có nói cậu cũng chẳng hiểu.” Tề Phi bắt lạt lắc đầu.

Trương Nhất Manh nhìn cô cười cười, một lát sau Trương Ninh Giản đã bị người ta kéo đi nói chuyện làm ăn, Trương Ninh Trí thấy thế cũng cùng đi theo, cuối cùng Trương Nhất Manh cũng hiểu vì sao Trương Ninh Trí bắt anh học riêng, thì ra là con phải học những chuyện này, tuy chưa biết là có hiểu gì không nhưng ít ra cũng đối đáp được đôi ba câu, Trương Ninh Giản trước kia hình như rất xuất sắc, nếu không cũng không nhất thiết phải làm như vậy.

Tề Phi và Trương Nhất Manh thấy thế lui về một góc khác, Trương Nhất Manh cầm cái đĩa của mình đi kiếm đồ ăn nước uống, Tề Phi cũng tiện thể lấy luôn một cái bánh, Trương Nhất Manh nói: “Haiz, mấy bữa tiệc kiểu này đúng là phiền phức.”

Tề Phi nói: “Tớ cũng thấy vậy, bởi vậy nên ba tớ có ép tớ thế nào tớ cũng không đi, ông ấy cũng sắp tức chết rồi, cứ bảo là tớ cứ như vậy thì sẽ chẳng tìm được người bạn trai môn đăng hộ đối nào – haiz, tớ càng nghĩ càng không hiểu, nhà tớ chỉ mở bệnh viện thôi mà, môn đăng hộ đối cái gì chứ... Haiz, không chịu nổi.”

Trương Nhất Manh cười phá lên: “Bệnh viện cũng phải kiếm tiền chứ, với lại ba cậu cũng chỉ mong sau này cậu có được cuộc sống tốt thôi, bậc cha mẹ nào mà chẳng muốn con cái mình như vậy, cậu đừng trách bọn họ nữa.”

Tề Phi bĩu môi: “Cậu đúng là Thánh mẫu tiêu chuẩn mà!”

Trương Nhất Manh: “... ..”

Trương Nhất Manh định lảng sang chủ đề khác, Trương Ninh Hi lại bước đến, tay cầm một ly Champagne: “Ồ, Tề Phi, cô cũng đến sao?”

Trương Nhất Manh không chút khách sáo đáp lại: “Chẳng phải là anh kêu tôi kêu Tề Phi đến sao? Lúc tôi gọi cho cậu ấy anh còn ngồi kế bên nghe trộm mà?!”

Trương Ninh Hi: “... ..”

Tề Phi: “... À, ra là anh ta đề nghị...”

Trương Nhất Manh nói: “Tớ chỉ bị anh ta ép buộc thôi, cậu nhìn xem, chẳng phải bây giờ tớ đang rất cần cậu sao, nếu không tớ cũng chẳng làm phiền cậu.”

Tề Phi bĩu môi nhìn Trương Ninh Hi, không thêm nói gì, Trương Ninh Hi cười hì hì kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Tề Phi, vuốt cằm nói: “Cô mà cũng mặc váy sao?”

Sau đó tiếp tục: “Lúc cô đá người ta thì làm sao mà giữ váy lại chứ?”

Trương Nhất Manh: “... ..”

Tề Phi: “... Anh có muốn tôi đá anh một cái, xem như thí nghiệm không?”

Trương Ninh Hi cười nói: “Thế thì không cần...”

Tề Phi quơ quơ tay trước mặt anh: “Được rồi được rồi, nhìn mặt anh bỉ ổi quá đi.”

Trương Nhất Manh suýt nữa thì chết cười, vừa cắn quả đào vừa nhìn hai người nói chuyện như diễn kịch hài, Trương Ninh Hi nói: “Tề Phi, cô không có bạn trai sao?”

Tề Phi nói: “Hả?”

Trương Ninh Hi nói: “Lát nữa phải ra khiêu vũ rồi.”

Tề Phi nói: “Lát nói sau, tôi đâu phải là chủ tiệc, tôi không nhảy cũng chẳng ai để ý đến, cũng đâu có luật nào bắt buộc đến dự tiệc phải ra khiêu vũ đâu.”

Trương Ninh Hi nói: “Tôi cũng không có bạn gái.”

Tề Phi nói: “Ồ”

Trương Ninh Hi: “...”

Trương Ninh Hi nói: “Chi bằng lát nữa chúng ta cùng ra ngoài đó khiêu vũ đi?”

Tề Phi suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu. “Cũng được.”

Trương Nhất Manh có phần kinh ngạc, có điều quyết định là ở Tề Phi, cô không can thiệp vào, một lát sau, Trương Ninh Giản bước đến, bắt Trương Nhất Manh ra khỏi hai người này, cúi người nói nhỏ với cô: “Mẹ, lát nữa con phải lên bục phát biểu, sẽ kêu mẹ lên đó, nhớ chuẩn bị nha.”

“Phát biểu?” Trương Nhất Manh sửng sốt.

Trương Ninh Giản đỡ dành cô: “Mẹ yên tâm đi, mẹ không cần phải nói gì đâu. Cốt yếu là để giới thiệu mẹ với mọi người thôi.”

“Được rồi...” Trương Nhất Manh gật đầu, định đi vào nhà vệ sinh, mà nhà vệ sinh ở tầng hai, cô nói vài câu với Trương Ninh Hi và Tề Phi rồi đi lên trên, nhưng càng đi lên thì càng nghe thấy tiếng tranh cãi.

Kì lạ, chẳng lẽ có ai ở trên tầng hai đang cãi nhau?

Trương Nhất Manh men theo hành lang, đi vào bên trong vài bước, nghe thấy tiếng một cô gái: “Tại sao anh gạt tôi, tôi lại không thể gạt anh? Tôi nói cho anh biết, tôi đã nghĩ kĩ rồi, anh không cần tôi thì tại sao tôi phải cần anh chứ! Anh đang tức giận cái gì? Ban đầu là anh chủ động đẩy tôi đến với Trương Ninh Giản, anh không nhớ sao?!”

Trương Nhất Manh: “...”

An Đường Đường...

Vậy người kia chắc hẳn là Viên Phục rồi ...

Giọng nói của An Đường Đường vẫn tiếp tục vang lên, hơn nữa càng lúc càng kích động: “Anh dựa vào cái gì mà quản lí tôi?! Anh cũng đâu phải chú ruột của tôi!!! Tôi thích thể nào thì như thế đó, tôi đã trưởng thành rồi!!! Anh quản lí tôi lâu như vậy, còn muốn quản lí đến khi nào nữa?! Chẳng phải anh muốn kết hôn sinh con sao? Còn giữ tôi lại làm gì?! Tôi cho anh biết, cho dù tôi có...”

Giọng nói của cô càng lúc càng chói, dừng ở một nơi không thể nào kết thúc được, sau đó truyền đến tiếng quần áo ma sát vào nhau....

Gương mặt Trương Nhất Manh thoáng chốc đỏ bừng, cô vừa nghe là đã hiểu rồi, quên mất mình cần phải đi nhà vệ sinh, xoay người chạy xuống tầng một, vừa đúng lúc Trương Ninh Giản đang đứng ở đó vừa đợi cô, vừa nói chuyện với khách khứa, thấy cô chạy xuống, tự nhiên vịn vào eo cô, hỏi: “Sao vậy? Sao mặt đỏ thế? Ở trên đó nóng quá à?!”

Người đang nói chuyện với Trương Ninh Giản cũng đang hứng thú nhìn cô, Trương Nhất Manh lúng túng nói: “Ừm... hơi nóng... không có gì cả...”

Trương Ninh Giản dịu dàng dựa sát vào mặt Trương Nhất Manh, thổi thổi giúp cô: “Như vậy có đỡ hơn tí nào chưa?”

Trương Nhất Manh: “...”

Mặt cô lại càng đỏ hơn...

Người đang nói chuyện với Trương Ninh Giản cười cười, bảo: “Như vậy không được đâu, có chẳng là đổ dầu vào lửa thôi.”

Trương Ninh Giản khó hiểu nhìn Trương Nhất Manh, dĩ nhiên là anh không hiểu nguyên nhân thật sự mà Trương Nhất Manh đỏ mặt, lại càng không hiểu vì sao mặt của Trương Nhất Manh lại đỏ hơn, nhưng Trương Nhất Manh biết rằng không thể để anh tỏ ra như vậy, đành ra vẻ thoải mái nói: “Ninh Giản, anh đừng có như vậy...” Ai Là Mẹ Anh

Cô vốn muốn nói: “Con thích phá mẹ vậy sao”... Nhưng mà chữ “phá” kia ác quá đi, cô không thể nào nói ra được...

Người kia cười cười, nói: “Cậu ba nhà họ Trương trước kia không tỏ ra trẻ con như vậy, xem ra thật sự là rất thích cô Trương đây, xin chúc phúc cho hai người.”

Trương Ninh Giản hiển nhiên vẫn không hiểu ra sao, nhưng thấy nét mặt đối phương như muốn nói “Tôi hiểu, cô ấy hiểu, anh cũng hiểu”, cũng chỉ dám cười cười tỏ vẻ vô tội, dù sao thì nụ cười cũng có thể giải quyết tất cả mọi chuyện mà...

22. Chương 22

Một lát sau, Trương Ninh Giản bước lên bục phát biểu, lúc này Trương Nhất Mạnh mới hiểu vì sao Trương Ninh Trí lại muốn mở bữa tiệc này cho Trương Ninh Giản, lúc trước Trương Ninh Giản làm gì thì cô không rõ, có điều chắc chắn là rất giỏi, rất xuất sắc, nhưng Trương Ninh Giản bị tai nạn xe, Trương Ninh Trí lại không cho tin tức truyền ra ngoài, mục đích cũng chỉ có một: muốn giấu việc Trương Ninh Giản trở thành một đứa trẻ, cũng có nghĩa là Trương Ninh Giản lại càng ít xuất hiện trước mặt mọi người.

Bây giờ, anh ta mượn bữa tiệc này để giới thiệu Trương Ninh Giản với mọi người, giống như một minh tinh nghỉ ngơi tạm thời rồi sẽ quay trở lại, một mặt là để mọi người tự hiểu rằng anh ta không hề có chuyện gì, một mặt là để giới thiệu Trương Nhất Mạnh cô, vậy thì sau này mỗi lần Trương Ninh Giản xuất hiện, có thêm cô cũng không cần phải giải thích...

Khi Trương Nhất Mạnh đang suy nghĩ thì Trương Ninh Giản đã sớm bước lên bục phát biểu, những điều anh nói thực ra đều được chuẩn bị sẵn cả, nhưng chỉ cần đáng về lịch sự, cộng thêm vẻ ngoài hấp dẫn của anh cũng đủ hấp dẫn người khác rồi, mục đích căn bản đã đạt được, khi Trương Nhất Mạnh trở về với thực tại cũng là lúc Trương Ninh Giản nhắc đến cô: “... Cô gái mà mọi người thấy ban nãy cũng chính là bạn gái của tôi, Nhất Mạnh.”

Anh đứng ở trên bục, chìa tay về phía Trương Nhất Mạnh, ánh đèn rơi xuống người anh, mang đến một sắc thái rực rỡ nhưng cũng đầy bí ẩn, Trương Nhất Mạnh hít sâu một hơi, chậm chậm bước lên bục, Trương Ninh Giản vòng tay qua eo Trương Nhất Mạnh.

Trương Nhất Mạnh cười xấu hổ, cố gắng ra vẻ tự nhiên nói: “Xin chào mọi người, cảm ơn mọi người hôm nay đến dự buổi tiệc sinh nhật của Ninh Giản, tôi không giới giao tiếp lắm nên nếu có chỗ nào sai sót, cảm phiền mọi người thứ lỗi cho, xin cảm ơn.”

Cô lén nhìn thoáng qua Trương Ninh Giản, thấy Trương Ninh Giản đang mở to hai mắt nhìn cô, chắc là cô không nói sai gì cả Trương Nhất Mạnh cũng nhìn anh cười cười, bước xuống bục cùng với Trương Ninh Giản, màn tiếp theo là khiêu vũ, Trương Ninh Giản bước ra trước, Trương Nhất Mạnh chỉ bước lên bục nói vài câu thôi mà đã thấy hồi hộp rồi, Tề Phi chạy đến cạnh cô, vỗ vai cô bảo: “Chắc không nói gì sai đâu.”

Trương Nhất Mạnh bắt đầu dĩ nói: “Chắc vậy...”

Còn chưa nói hết đã có người dùng giọng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ nói: “Có gì sai sót cảm phiền mọi người thứ lỗi... Chắc, đã tự xem mình là con dâu nhà họ Trương rồi đấy.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Trương Nhất Mạnh và Tề Phi cùng lúc nhìn sang chỗ phát ra tiếng nói, đó là một cô gái rất đáng yêu, bên cạnh cô nàng là một người phụ nữ có vài nét giống nhau, nhưng gương mặt lại chẳng chặc, trưởng thành, trang điểm cũng có phần sắc sảo hơn.

Người phụ nữ đó cười cười xin lỗi nhìn Trương Nhất Mạnh và Tề Phi, sau đó cau mày nhìn cô bé kia bảo: “Tiểu Du, sao lại bất lịch sự như thế?”

Cô bé kia bắt mắt nói: “Em nói sai chỗ nào chứ?”

Còn khiêu khích liếc nhìn Trương Nhất Mạnh và Tề Phi.

Trương Nhất Manh cũng chẳng muốn so đo với cô bé này, nhưng Tề Phi lại lạnh lùng mở miệng cướp lời cô: “Đúng rồi, lên bục đứng cũng chẳng có tư cách, chỉ có thể ngồi ở dưới khán đài làm khách thôi.”

Gương mặt cô bé kia bất chợt trở nên méo mó: “Chị nói cái gì đó?!”

Tề Phi vắn vắn người, nhìn trần nhà nói: “Nói gì thì ai đó tự biết.”

Cô bé kia tức đến nỗi muốn té xỉu, kéo tay người phụ nữ bên cạnh bảo: “Chị, sao chị không giúp em! Chị và anh Ninh Trí đang quen nhau mà, sau này còn là chị dâu của chị ta đó, chị còn chưa nói, chị ta đã dám lên mặt kiêu ngạo rồi kìa!”

Trương Nhất Manh: “...”

Cô chưa nói gì cả mà...

Khoan đã... Chị dâu?!

Trương Nhất Manh ngẩn người, nói: “Chị là... Hà Lô?”

Người phụ nữ trang điểm sắc sảo kia cười cười, nói: “Ừ, là tôi, lần trước là cô nghe điện thoại sao?”

Trương Nhất Manh ngơ ngác gật đầu: “Vâng ạ...”

Tề Phi còn định cãi nhau tiếp với cô bé kia, nhưng thấy sắc mặt Trương Nhất Manh có phần kì lạ, không nói thêm gì nữa, chỉ liếc xéo cô bé kia rồi đi kiểm bánh ngọt ăn.

“Đây là em của tôi – Hà Du, nó không biết lớn không biết nhỏ, bị cha mẹ tôi chiều từ nhỏ riết rồi hư, xin lỗi cô.” Hà Lô đưa tay ngắt mặt Hà Du, Hà Du thấy Trương Nhất Manh thân thiện noi chuyện, “hừ” một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Tâm trạng Trương Nhất Manh lại phức tạp hơn, bề ngoài tuy vẫn nói chuyện vui vẻ với Hà Lô nhưng thực chất cũng chỉ là những lời sáo rỗng, Trương Nhất Manh chỉ muốn hỏi những chuyện liên quan đến Trương Ninh Trí và Hà Lô, ví dụ như có phải bọn họ sẽ thật sự đính hôn không, có phải đã quen nhau rồi không, có phải sau này cô sẽ gọi cô ta là chị dâu hay không...

Nhưng một câu cô cũng chẳng dám hỏi.

Đến khi màn khiêu vũ bắt đầu, ba anh em Trương Ninh Trí, Trương Ninh Hi và Trương Ninh Giản đều bước về phía này. Ba anh em đều có ưu điểm riêng của mình, tuy cả ba cùng có gương mặt đẹp trai, sống mũi cao, da trắng, làm cho tất cả cô gái đều há mộ, nhưng Trương Ninh Trí lạnh lẽo hơn, Trương Ninh Hi lưu manh hơn, Trương Ninh Giản thanh tao hơn, ba người đi cùng nhau tựa như một bức vẽ, khi đứng chung lại làm cho con người ta cảm thấy vui vẻ.

Trương Nhất Manh hiểu rất rõ rằng, cô đang nhìn Trương Ninh Trí, nhưng người Trương Ninh Trí cần lại không phải là cô.

Trương Ninh Trí đi đến bên cạnh ba người, nhưng lại không mời Hà Lô ra nhảy mà là hỏi Trương Nhất Manh: “Có quen chưa?”

Trương Nhất Manh bất ngờ đáp: “Ừm.”

Anh gật đầu, lúc này mới mở lời mời Hà Lô, Hà Lô khoác tay vào tay Trương Ninh Trí, ánh mắt phức tạp nhìn sang Trương Nhất Manh, sau đó ra nhảy cùng Trương Ninh Trí.

Trương Ninh Hi thì đưa Tề Phi đi, Trương Ninh Giản muốn mời Trương Nhất Manh, nhưng lại bị Hà Du bên cạnh cản lại, Hà Du nói: “Anh Ninh Giản, anh có nhớ em không?”

Trương Ninh Giản đang định hỏi “Em có muốn ra nhảy với anh không” chợt bị cản lại, có chút bất mãn nhìn Hà Du, tiện miệng nói: “Không nhớ.”

Thật ra anh đang nói thật, Trương Nhất Manh cũng nhớ, trong danh sách những người cần phải học thuộc không có Hà Du ... Chắc do Hà Du chỉ mới là một cô bé, không cần phải xã giao nên không được cho vào danh sách đó...

Mặt Hà Du tràn trề thất vọng, mắt mở to một hồi lâu, một chữ cũng không nên lời, cuối cùng “hừ” một tiếng rồi bỏ chạy mất.

Trương Nhất Manh: “...”

Cô lại có thêm kẻ thù sao... Hu hu...

Trương Ninh Giản đưa Trương Nhất Manh vào trong dòng người, bởi vì được Trương Ninh Trí dạy dỗ nên Trương Nhất Manh tỏ ra rất sành sỏi, hai người khiêu vũ cùng một nhịp, làn lụa mỏng phía sau Trương Nhất Manh khẽ bay theo gió, làm bật lên vẻ xinh đẹp, ma mị của cô, Trương Ninh Giản nở nụ cười, tay vịn eo Trương Nhất Manh, ánh mắt chăm chú nhìn cô. ,

Có lẽ là do ánh sáng, lúc này ánh mắt Trương Ninh Giản rất kì lạ, ánh mắt này vốn không giống với vẻ trẻ con và ngây thơ với anh, nó mang theo một chút khách sáo mà xa xăm, làm cho người ra nhìn thấy, không tránh khỏi sự mất mát.

“Anh Ninh Giản.” Không biết tự khi nào, Hà Du đã chạy đến bên cạnh Trương Ninh Giản và Trương Nhất Manh.

Trương Nhất Manh: “...”

Bạn nhảy của Hà Du. “...”

Trương Ninh Giản vốn đang nhảy vui vẻ với Trương Nhất Manh, tự nhiên bị người khác dùng cái cách không ai hiểu nổi thế này phá mất không khí, dĩ nhiên là anh rất tức giận, lạnh lùng nhìn thoáng qua Hà Du: “Cái gì?”

Nói là “Lạnh lùng” nhưng thật ra cũng chỉ dùng ánh mắt như nhìn người xa lạ mà thôi, Trương Nhất Manh hiểu rõ, Trương Ninh Giản đang rất tức giận... Chỉ là đang nhịn thôi...

Hà Du bị thái độ của anh làm cho khựng lại, sau đó nói: “Anh Ninh Giản, anh và chị Nhất Manh thật sự là người yêu sao? Sao em cứ thấy hai người kì lạ sao ấy.”

Trương Nhất Manh hốt hoảng, hỏi: “Kì lạ chỗ nào?”

Hà Du nói: “Chị chột dạ sao?”

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Ninh Giản nhíu mày, nhìn cô nàng.

Hà Du thấy vậy đáp: “Em cảm nhận được hai người không phải người yêu.”

Trương Nhất Manh: “...”

Trực giác của Hà Du thật là nhạy cảm...

Trương Ninh Giản nhìn cô nàng, không phản ứng thêm gì, Trương Nhất Manh thầm thở phào nhẹ nhõm, bởi vì tình huống bây giờ bỏ qua là cách tốt nhất.

Song, một giây sau đó, Trương Nhất Manh mới biết là mình hoàn toàn sai lầm ...

Bởi vì sau đó, Trương Ninh Giản mặc kệ đang ở trên sàn nhảy, từ từ cúi đầu, hôn lên môi cô trong đôi mắt mở to của Trương Nhất Manh.

Đó chỉ là một cái hôn rất nhẹ, rất nhỏ, chỉ đơn giản là môi chạm môi – nhưng vì người thực hiện là Trương Ninh Giản nên trong mắt người khác, đó là một cảnh sắc xinh đẹp.

Nãy giờ nhìn cô xinh đẹp như thế, lại thêm lời của Hà Du, làm anh không kiềm chế được mà cúi xuống hôn cô, nhưng lại không dám hôn sâu, tựa như đang cầm món bảo bối quý giá nhất, sợ rằng chỉ cần mạnh tay một chút thôi thì nó sẽ vỡ mất, cho nên anh chỉ dám dịu dàng, nhẹ nhàng chạm vào nó, mà cô cũng không phản kháng, thản nhiên chấp nhận.

Hà Du: “... ...”

Trương Nhất Manh: “...”

Thời gian hai người hôn nhau kéo dài chẳng khác gì cả thế kỉ với Trương Nhất Manh, không phải cô chưa từng được Trương Ninh Giản hôn, nhưng mà đây là lần đầu tiên ở nơi đông người thế này, lại còn dùng thân phận người yêu...

Mặc dù mọi người đều đang khiêu vũ nhưng Trương Nhất Manh hiểu rõ, cô và Trương Ninh Giản là tâm điểm ngày hôm nay, mọi cử động đều có người chú ý, vừa rồi khi Trương Ninh Giản cúi đầu hôn cô, cô cảm giác được chung quanh dường như yên lặng cả....

Hơn nữa, nụ hôn đầu của cô là của Trương Ninh Giản, nụ hôn thứ hai vẫn là của Trương Ninh Giản!

Cô chợt nhớ ra, trong những cuốn tiểu thuyết, khi nữ chính bị nam chính hôn sẽ có một câu thoại kinh điển: “Anh vừa cướp đi nụ hôn đầu của tôi

Trương Nhất Manh suýt nữa thì ngồi sụp xuống mà khóc mất rồi.

Cô đau thương cúi đầu xuống, muốn giấu đi gương mặt muốn khóc mà khóc không nổi của mình, nhưng Trương Ninh Giản vẫn không chịu tha cho cô, dùng một giọng nói vừa đủ để mọi người nghe thấy bảo: “Nhất Manh à, đừng xấu hổ, dù gì cũng đâu phải lần đầu tiên.”

Trương Nhất Manh: “...”

Mọi người: “...”

Có ai quảng cho cô một cây dao để cô tự sát luôn cho rồi đi!!!!

Vất vả lắm mới kết thúc được, sau đó đến đoạn đối bạn nhảy, Trương Ninh Hi cười hì hì đi qua mời Trương Nhất Manh, Tề Phi không vui đi cùng Trương Ninh Giản.

Trương Nhất Manh vừa đi đến, Trương Ninh Hi liền tỏ vẻ bi thảm nói: “Đau chết tôi rồi...”

Trương Nhất Manh không hiểu nổi: “Sao cơ?”

Trương Ninh Hi vừa khiêu vũ, vừa nói: “Tề Phi... Suốt cả bản nhạc cô ấy đều đạp lên chân tôi...”

Trương Nhất Manh: “...”

“Cũng đúng, hình như Tề Phi không biết khiêu vũ...” Cô lo lắng nhìn sang phía Trương Ninh Giản và Tề Phi, nhưng thấy Tề Phi nhảy rất tốt, không hề đạp lên chân Trương Ninh Giản lần nào.

Trương Nhất Manh nói với Trương Ninh Hi: “Nhìn kia...”

Trương Ninh Hi: “... ..” -

Trương Nhất Manh đã hiểu sao ban nãy Tề Phi lại đồng ý ra khiêu vũ với Trương Ninh Hi rồi...

Thì ra là để trả thù...

Cô đỡ khóc đỡ cười lắc đầu, Trương Ninh Hi đáng thương thút thít một hồi lâu, lát sau lại cười gian nói: “Ha ha ha, vừa rồi Ninh Giản hôn cô, cảm giác thế nào?”

Trương Nhất Manh: “...”

“Anh có muốn thử đôi giày của tôi không... Dám cá anh mà không ngồi xe lăn tôi sẽ quảng đôi giày này đi ngay...” Trương Nhất Manh nghiêng răng nghiêng lợi.

Trương Ninh Hi cười ha hả bắt chước Trương Ninh Giản: “Nhất Manh ~ đừng có xấu hổ mà ~ dù gì cũng không phải lần đầu tiên ~ “

Trương Nhất Manh: “...”

Hôm nay, cô thật sự, rất rất muốn bóp cổ chết hai tên ma vương này...

Vừa khiêu vũ xong với Trương Ninh Hi, lại đối bạn nhảy khác, lần này người nhảy cùng cô là Trương Ninh Trí, tìm Trương Nhất Manh bắt chợt đập lệch hai nhịp, nhưng khi tay Trương Ninh Trí vòng qua hông cô, Trương Nhất Manh lại không còn hồi hộp nữa – – ngày nào cũng luyện tập với Trương Ninh Trí, đã quen thuộc quá rồi.

Hơn nữa không thể không nói, khi cô và Trương Ninh Trí khiêu vũ với nhau đều cảm thấy như hợp lại thành một, có lẽ đây là kết quả sau khi được dạy, cũng có thể là do suy nghĩ trong lòng cô.

Ánh mắt cô nhìn lung tung xung quanh, chỉ vì không dám nhìn thẳng vào Trương Ninh Trí, dù gì cũng có nhiều người ở đây, sẽ không có ai chú ý đến cô đâu, kết quả Trương Ninh Trí lại nhỏ giọng nói: “Mắt không được nhìn đi chỗ khác, tôi đã dạy cô thế nào hả.”

Giọng nói có phần nghiêm nghị, nhưng lại mang theo chút thân mật, làm ặt Trương Nhất Mạnh không khỏi ửng hồng, cô đau khổ chuyển mắt đến gương mặt Trương Ninh Trí, nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Trương Ninh Trí cũng không ép cô nữa, nói sang chủ đề khác: “Biểu hiện của cô và Ninh Giản khá lắm.”

Trương Nhất Mạnh ngẩn người, nói: “Ừm... Biểu hiện của Ninh Giản không tệ, nhưng cái hôn vừa rồi đúng là... Ngoài dự tính...”

Trương Ninh Trí nói: “Tôi có thấy, là Hà Du không hiểu chuyện thôi.”

Trương Nhất Mạnh nói: “Hà Lôi xinh đẹp thật đấy.”

Trương Ninh Trí thản nhiên nói: “Ninh Hi nói với cô rồi?”

Thật ra chỉ là đang nói chuyện mà thôi, nhưng nghe sao mà cứ như cô đang ghen chuyện anh với Hà Lôi vậy, Trương Nhất Mạnh cảm thấy hơi khó xử, nói: “Ừm, có nghe anh ta nói một chút.”

Trương Ninh Trí gật đầu, không nói gì thêm, Trương Nhất Mạnh cũng không mở miệng nữa, hai người chỉ yên lặng khiêu vũ, bản nhạc này chính là bản nhạc mà Trương Nhất Mạnh cảm thấy dài nhất, nhưng khi kết thúc lại trở nên ngắn ngủi đến kì lạ, dường như chỉ một cái chớp mắt là nó đã qua rồi.

Nhảy liền tù tì ba điệu nhảy làm Trương Nhất Mạnh hơi mệt, cô trở về chỗ ngồi của mình, nhấp một hớp Champagne để bổ sung năng lượng.

“Trương Ninh Giản đúng là rất thích cô, cô và Trương Ninh Giản cũng là người yêu, nhưng cô và Trương Ninh Trí...” Bỗng nhiên có tiếng nói vang lên, Trương Nhất Mạnh sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn sang, là Hà Lôi.

Trên mặt Hà Lôi chẳng có biểu cảm gì, thậm chí còn đang cười, nhưng Trương Nhất Mạnh vẫn cảm thấy cô nàng rất kinh khủng, ít nhất cũng nhận ra được, tâm trạng cô nàng không tốt lắm.

“Cái gì?” Trương Nhất Mạnh ngơ ngác nhìn cô.

Hà Lôi nói: “Quan hệ giữa cô và Trương Ninh Trí không đơn giản.”

Trương Nhất Mạnh quýnh lên, nghĩ đến thân phận của Hà Lôi, vội giải thích: “Không có không có, tôi và Trương Ninh Trí chẳng có gì cả.”

Hà Lôi cười cười nói: “Ừm, cô dĩ nhiên sẽ không thừa nhận ...”

“Sao?”

“Dù gì thì tôi cũng thấy cô thích Trương Ninh Trí, và Trương Ninh Trí cũng thích cô.” Hà Lôi nhìn cô, ánh mắt phức tạp: “Tôi không can thiệp vào, cô tự mình giải quyết cho ốt, có thể làm cho Trương Ninh Giản thích cô, hẳn cô cũng không đơn giản gì, dù sao thì Trương Ninh Giản cũng... Trương Ninh Giản nhìn thì hào hoa phong nhã, nhưng chẳng dễ ở cùng như Trương Ninh Trí đâu, vừa rồi ở trên sàn nhảy, tên đó xem ra rất thích cô, tóm lại một mình cô nghĩ cách giải quyết đi, đừng để đến lúc gặp rắc rối cả hai bên rồi thì vô ích.”

Trương Nhất Mạnh hiểu ý của Hà Lôi, Hà Lôi đang nghĩ rằng Trương Nhất Mạnh cô quyến rũ Trương Ninh Giản, sau đó quay sang câu kéo Trương Ninh Trí, cho nên tự xem mình là “tốt bụng”, nhắc nhở cô đừng nên quá tham lam.

Trương Nhất Mạnh vừa tức giận lại vừa thấy buồn cười, cuối cùng chẳng nói gì thêm ngoài câu: “Cô thích nghĩ thế nào thì cứ nghĩ thế đó đi.”

Cô cũng không có các nào, cô có tình cảm với Trương Ninh Trí, đúng vậy, nhưng hiện giờ cô là “bạn gái” của Trương Ninh Giản cũng không sai, cô chẳng thể nào mà chứng minh mình trong sạch được, chẳng lẽ lại nói sự thật ra sao?

Trương Nhất Manh chợt nhớ đến lần đầu tiên gặp được Trương Ninh Hi, Trương Ninh Hi cũng nghĩ cô là một cô gái ham tiền như vậy, xem ra những người có tiền như thế thường suy bụng ta ra bụng người, haiz

Hà Lôi cười cười, chẳng nói thêm gì, những gì cô muốn nói đều đã nói, không nên nói cũng nói luôn rồi, về phần cô bé này có hiểu hay không, và có nghe lọt lỗ tai hay không thì không phải là vấn đề của cô.

Một lát sau bọn Trương Ninh Giản cũng đi đến, Trương Ninh Giản ngồi xuống bên cạnh, nhỏ giọng hỏi cô: “Hôm nay mẹ thấy thế nào?”

“Hà?” Trương Nhất Manh suy nghĩ một chút, nói, “Ừm, biểu hiện của con rất tốt, không có sơ hở gì. Chỉ là... ừm... cái hôn đó...”

Trương Ninh Giản dừng lại một chút, sau đó nói thêm vào: “Con không có hỏi mẹ về biểu hiện của con, con hỏi mẹ hôm nay chơi có vui không – mẹ thấy khó chịu lắm sao? Còn cái hôn đó cũng là do Hà Du thôi, cô ta nghi ngờ thì phải chứng minh cho cô ta thấy chứ!”

Trương Nhất Manh nói: “Hà? Cũng được, không khó chịu lắm. Hà Du thì... Haiz, tóm lại sau này không gặp lại cô ta là được.”

Cô đang nói thật, trừ chuyện bị tức giận vì Hà Lôi ra thì căn bản chẳng có vấn đề gì cả.

Hà Du cũng như em họ của cô, đều còn bé, buồn chút rồi thôi, sẽ không giữ trong lòng, họ chỉ là những cô bé mới lớn chưa hiểu chuyện, nghĩ gì thì nói nấy, tuy có phần kiêu căng nhưng chẳng có gì đáng trách cả. Nhưng thái độ bình thản khi Hà Lôi nói chuyện với cô, rồi cả cái suy nghĩ của cô ta, lại làm cho cô không thể nào chịu nổi.

Còn về cái hôn của Trương Ninh Giản thì... cứ coi như được chó Samoyed liếm đi... -_-

Trương Ninh Giản gật đầu, nói: “Vậy được rồi.” Ai Là Mẹ Anh

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Trương Ninh Giản và Trương Nhất Manh về nhà, Trương Ninh Trí đưa Hà Lôi và Hà Du về, còn Trương Ninh Hi phụ trách Tề Phỉ, lúc bước vào xe về nhà, Trương Nhất Manh nhìn sang chỗ Trương Ninh Trí, thấy anh đang nhìn Hà Lôi, Hà Lôi cũng cười cười nhìn anh, sau đó hai người hôn nhau.

Trương Nhất Manh: “...”

Nhật kí của Trương Ninh Giản

Ban này thật là ghét Hà Du quá đi, đúng là phiền phức, còn làm phiền đến mẹ nữa!

Nhưng sau đó thì không tệ lắm, há há há há ^^

23. Chương 23

Sau khi bữa tiệc hôm ấy kết thúc, Trương Ninh Giản càng ngày càng ra khỏi nhà nhiều, hơn nữa còn là đến công ty với Trương Ninh Trí, Trương Ninh Hi tuy vẫn cà lơ phất phơ như thế nhưng thỉnh thoảng cũng đi theo, Trương Nhất Manh nhận thấy được, trong ba anh nhà họ Trương, chỉ có Trương Ninh Hi là nhàn nhã rảnh rỗi nhất, chuyện của công ty dường như chẳng ảnh hưởng hay liên quan gì đến anh cả.

Hôm nay Trương Ninh Trí lại dẫn Trương Ninh Giản và Trương Ninh Hi ra ngoài, không nói gì với Trương Nhất Manh cả, từ sau bữa tiệc hôm đó, ba người càng lúc càng thần bí, Trương Nhất Manh cũng không muốn hỏi, chỉ kêu họ đi đường cẩn thận rồi ngoan ngoãn ngồi ở nhà đợi.

Dì Thu ở trong nhà, chú Đồng cũng ở bên ngoài, dường như trước khi Trương Ninh Giản gặp chuyện không may, vẫn là chú Đồng ở nhà trông nhà vậy.

Điện thoại trong nhà bỗng vang lên, dì Thu chạy đến bật lên nghe, Trương Nhất Manh vờ như không nghe thấy, nhưng trong đầu không ngừng suy nghĩ: lỡ như lại là Hà Lôi thì sao...

Nhưng dì Thu chỉ nhíu mày một cái rồi đi ra ngoài, trước khi đi còn quay đầu lại cảnh cáo nhìn Trương Nhất Manh: “Cô Trương, xin hãy cẩn thận, đừng tùy tiện đi ra ngoài, nếu cần thiết thì hãy gọi điện cho cậu cả. Cậu ấy sẽ nhờ người ta đưa cô đi.”

Trương Nhất Manh >.< gật=“” đầu:=“” “vâng...=“” con=“” sẽ=“” không=“” đi=“” lung=“” tung=“” đầu=“”>

Dì Thu thấy Trương Nhất Manh trả lời như vậy cũng phần nào yên tâm hơn, sau đó vội vàng vàng đi ra ngoài, trong đầu Trương Nhất Manh đầy dấu chấm hỏi, nhưng sau đó tiếp tục chơi game.

Cô đã lên tới level 50 rồi, cũng nhờ Tề Phỉ đưa cô đi làm nhiệm vụ, còn Nhị sư phụ Ước gì được làm học sinh tiểu học rất là bí ẩn, lúc có cô thôi thì sẽ đưa cô đi, nhưng mà Tề Phỉ vừa xuất hiện là chạy theo Tề Phỉ liền, đúng là không thể nào hiểu nổi...

Tề Phỉ cũng đang online, mang cô đi đánh quái, điện thoại bỗng nhiên vang lên, lúc này chỉ còn lại một mình cô, Trương Nhất Manh đành đi bắt điện thoại.

“Alô?”

Người bên kia điện thoại không nói gì.

Trương Nhất Manh: “? ? ?”

“Alô” Trương Nhất Manh tiếp tục, định nếu đối phương không trả lời thì sẽ cúp máy, nhưng bên kia chợt truyền đến một giọng nói, là phụ nữ: “Cô là bạn gái của Ninh Giản đúng không?”

Trương Nhất Manh ngẩn người, chắc lại là người quen của nhà họ Trương, nhưng cô không biết người này, nghe giọng nói hẳn không phải Hà Lôi rồi.

“Vâng ạ, xin hỏi cô là ai?”

Trương Nhất Manh nghi ngờ hỏi.

“Tôi là bạn gái trước của Ninh Giản.” Giọng nói của đối phương có phần khó xử, “Không biết sao điện thoại của Ninh Giản không gọi được, chắc hẳn anh ấy không muốn nghe điện thoại của tôi, dù gì cũng là tôi có lỗi với anh ấy...”

Trương Nhất Manh chẳng hiểu gì, là bạn gái trước của Trương Ninh Giản? Có lỗi với Trương Ninh Giản? Nhưng mà nghe giọng nói cô nàng sao có vẻ ảm ức hơn là có lỗi vậy nhỉ...

“Ồ... vậy... cô gọi đến có chuyện gì không?” Trương Nhất Manh cũng có chút khó xử.

Người bên đầu dây kia dừng lại một lúc rồi bảo: “Tôi có đồ muốn trả lại cho anh ấy, Ninh Giản từng cầu hôn tôi, tôi cũng đã nhận nhẫn của anh ấy, nhưng khi chia tay lại quên trả mất...”

Trương Nhất Manh quỳnh lên: “Chiếc nhẫn ? !”

Trương Ninh Giản từng cầu hôn một người khác, nhưng mà nhìn Trương Ninh Trí và Trương Ninh Hi thì hình như họ không biết, hơn nữa Trương Ninh Giản chẳng phải đang quen An Đường Đường sao... À không phải, An Đường Đường và Viên Phục là một đôi...

Mấy người có tiền sao lại phiền thế này? !

Hơn nữa sao trong bữa tiệc hôm ấy, người này không có xuất hiện? Xem ra Trương Ninh Trí sợ mọi người khó xử nên mới cố ý không mời bạn gái trước của Trương Ninh Giản...

“Được rồi, cô cứ mang chiếc nhẫn đến đây đưa tôi là được, Ninh Giản ra ngoài rồi.” Trương Nhất Manh lúng túng nói, “Cô có biết căn biệt thự ở chân núi không?”

Đối phương nói: “Vâng.”

Trương Nhất Manh thấp thỏm trở về phòng, mở cửa sổ game trên máy tính.

Bạn gửi tin nhắn cho Long Phỉ Phượng Vũ : Vừa rồi tớ có đi nghe điện thoại, hình như là bạn gái trước của Trương Ninh Giản! Trương Ninh Giản còn từng cầu hôn cô nàng nữa?! Nhưng mà cô ta nói hai người họ không kết hôn là lỗi tại cô nàng.

Long Phỉ Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: Thật không? Ghê vậy sao?! Mà cô ta gọi điện thoại đến làm gì? Muốn quen lại sao?!

Bạn gửi tin nhắn cho Long Phỉ Phượng Vũ : Không phải! Cô ta nói cô ta thấy có lỗi với Ninh Giản nên mới đem nhắn đến trả.

Long Phỉ Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: Ồ... nhưng sao cô ta không gọi cho Trương Ninh Giản luôn?!
Bạn gửi tin nhắn cho Long Phỉ Phượng Vũ : Cậu nghĩ xem?!

Long Phỉ Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: Aiz, tớ quên mất, Trương Ninh Giản bây giờ... Haiz, cậu đúng là đa năng thật, bảo mẫu, ôsin, bạn gái... Cái gì cũng làm được cả, nhất định phải nói Trương Ninh Trí tăng lương cho cậu đó.

Bạn gửi tin nhắn cho Long Phỉ Phượng Vũ : Tăng nhiều rồi... Khoan, có tiếng chuông... Tớ nhanh vậy sao ta?

Long Phỉ Phượng Vũ gửi tin nhắn cho bạn: Ừm. Tí nữa nhớ kể cho tớ nghe với nhé!!!

Tiếng chuông cửa vang lên dồn dập, Trương Nhất Manh vừa nói “Tôi đến đây” vừa đi ra mở cửa...

Cô dừng lại, có chút bất an nhìn người trên màn hình điện thoại, người đứng trước cửa không phải là một “hoa hậu” như trong tưởng tượng của cô, mà đó là một người đàn ông, sắc mặt lạnh lùng, thâm hiểu, tuy vậy gương mặt lại có nhiều nét giống anh em họ Trương – chắc hẳn những người đẹp trai nhìn đều giống giống nhau như vậy, tay phải hắn ta nhấn chuông, tay trái nắm chặt chiếc khăn màu trắng.

Trương Nhất Manh: “...”

Cô đỏ khóc đỏ cười, cầm điện thoại lên nói: “Anh là ai vậy? Đừng nói với tôi anh là “bạn gái trước” của Ninh Giản nha. Tôi không phải kì thị đồng tính luyến ái, nhưng mà nước ta vẫn chưa cho phép người đồng tính kết hôn, còn đang thông qua mà. Trương Ninh Giản làm sao mà cầu hôn anh chứ?”

Người kia sững sốt, mép miệng giật giật, nét mặt khá là kì lạ, lắp bắp nói: “Tôi...”

Chắc hẳn là quá hồi hộp nên hắn lấy cái khăn màu trắng bên tay trái ra lau mồ hôi, vừa lau vừa nói: “Cô Trương Nhất Manh, tôi...”

“Rốt cuộc anh là ai?” Trương Nhất Manh cảnh giác hỏi: “Tả Hưởng à?”

Chỉ có thể là hắn, mới nhìn đã biết không phải người tốt rồi.

“Không không không, tôi không phải là Tả Hưởng...” Đối phương nói, “Tôi là người tốt... Hắt xì!”

Hắn hắt hơi một cái, tiện tay lấy cái khăn xoa xoa nước mũi, nói: “Tôi...”

Song, còn chưa dứt lời hắn đã ngã xuống đất.

Trương Nhất Manh: “...”

Cái khăn lông... -_-

Chẳng lẽ trên cái khăn đó có thuốc mê, sau đó hắn đợi Trương Nhất Manh mở cửa liền chụp cái khăn đó lên đầu cô, nhưng mà sao... Sao hắn lại lấy cái khăn vừa lau mồ hôi xong lau nước mũi chớ... Đầu óc có bình thường không thể...

Trương Nhất Manh đỏ khóc đỏ cười mở cửa, quả nhiên thấy đối phương đang nằm dưới sàn đất, Trương Nhất Manh cẩn thận lấy chân đá đá vào người hắn thử, thấy vẫn không có chút phản ứng nào. Ai Là Mẹ Anh

Đúng là phiền phức mà.

Trương Nhất Mạnh lắc đầu, chuẩn bị đóng cửa lại gọi điện cho Trương Ninh Trí, song, cô vừa mới quay người lại đã bị người kia kéo chân lại, Trương Nhất Mạnh còn chưa kịp phản ứng đã ngã về sau, đối phương cũng rất chi là tốt bụng, không nỡ để cho cái ót cô tiếp đất, nhanh chóng đỡ lấy cô, nhưng cũng không tốt như Trương Ninh Trí – vừa tiếp xúc với cổ cô liền giữ chặt lại, sau đó lấy cái khăn đặt lên miệng và mũi Trương Nhất Mạnh.

Trước khi Trương Nhất Mạnh mất đi ý thức chỉ suy nghĩ được hai điều.

Một. Cô mới là phiền phức.

Hai. Cái khăn đó... Có sạch không vậy ... Tên tiện nhân Tả Hưởng này...

24. Chương 24

Tề Phi vừa Photo Shop, thỉnh thoảng lại nhìn sang cửa sổ game, nhân vật của Trương Nhất Mạnh vẫn đứng yên không nhúc nhích, không có chút phản ứng nào.

“Sao lại đi lâu thế này...”

Cô cảm thấy kì lạ, gọi điện thoại cho Trương Nhất Mạnh, Trương Nhất Mạnh cũng không đánh.

“... Chẳng lẽ đánh nhau với bạn gái trước của Trương Ninh Giản?” Mép môi Tề Phi giật giật, vừa lắc lắc đầu bỏ đi suy đoán của mình: “Không thể nào, với tính cách của Trương Nhất Mạnh thì...”

Bỗng nhiên, nhân vật trong trò chơi của Trương Nhất Mạnh giật giật.

Tề Phi: “!”

Nhóm Long Phỉ Phượng Vũ: Cuối cùng cậu cũng về rồi, nói tiếp nào, mau mau kể cho tớ nghe chuyện bạn gái trước của Trương Ninh Giản đi kaka.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Tề Phi, Trương Nhất Mạnh đâu rồi?

Nhóm Long Phỉ Phượng Vũ: ? ! Bạn là ai vậy?!

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Tôi là Trương Ninh Hi, thôi, đợi tôi gọi điện thoại cho cô rồi tính.

Giọng điệu của đối phương có phần lo lắng, Tề Phi cũng cảm thấy kì lạ, đúng lúc điện thoại vang lên, từ đầu dây bên kia truyền đến tiếng Trương Ninh Hi: “Alô? Tề Phi phải không? Hồi này Trương Nhất Mạnh có nói cô ấy đi đâu không? Bây giờ chẳng thấy cô ấy đâu, điện thoại thì để trên bàn rồi.”

Tề Phi ngắt người, vội vàng nói: “Hồi này cậu ấy đi bắt điện thoại, sau đó nói là bạn gái trước của Trương Ninh Giản gọi, muốn đến nhà mấy anh trả lại chiếc nhẫn!”

Trương Ninh Hi nhíu mày: “Được, tôi rõ rồi.”

Tề Phi nói: “Sao Nhất Mạnh lại biến mất?! Cậu ấy không sao chứ?!”

“... Cô yên tâm đi, không có gì đâu. Đừng lo lắng quá, có gì tôi sẽ gọi điện thoại báo với cô.” Trương Ninh Hi chợt dừng lại, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Tề Phi mấp máy môi: “Cảm ơn.”

Hiếm khi hai người nói chuyện lâu như vậy mà không cãi nhau tí nào, thế mà nguyên nhân lại không vui vẻ gì, ba anh em họ Trương về nhà thì phát hiện Trương Nhất Mạnh biến mất, bảo vệ ở cửa cũng bị đánh bất tỉnh, cửa mở toang.

Ba người sau khi trở về không bao lâu Thu di cũng trở về, Thu di nói mình dạ nhận điện thoại nghe nói con mình tông xe liểu mới vội vàng vàng đi bệnh viện, kết quả phát hiện căn bản không này hồi sự, cho nên tự nhanh lên trở về, nhưng là hay là chậm một bước... Không, rất nhiều bước...

Trương Ninh Trí cùng Trương Ninh Hi vừa nhìn thấy tình huống này sắc mặt tự đen, Trương Ninh Trí lập tức gọi điện thoại bắt đầu người liên lạc, mà Trương Ninh Hi tiến gian phòng bên trong chung quanh sự

tầm đầu mỗi, sau đã nhìn thấy Trương Nhất Mạnh còn không có Cerrada Computer, cùng ở một bên đang đợi Tề Phi.

Trương Ninh Hi chạy xuống lầu, thấy Trương Ninh Giản cau mày, hiển nhiên cũng đã biết chuyện Trương Nhất Mạnh biến mất, Trương Ninh Hi nói: “Vừa rồi Nhất Mạnh và Tề Phi đang chơi game, Tề Phi nói cô ấy đi bắt điện thoại, nói là bạn gái trước của Ninh Giản đem trả lại nhần... Sử dụng chiêu này chỉ có thể là Tả Hưởng.”

Trương Ninh Trí yên lặng gật đầu: “Nghe bảo vệ miêu tả thì đúng là đám người của Tả Hưởng.”

Trương Ninh Giản nói: “Mẹ bị Tả Hưởng bắt cóc?”

Trương Ninh Hi nói: “... Ừm.”

Trương Ninh Giản lại rất tỉnh táo, nói: “Vậy sao.”

Sau đó, anh xoay người đi ra ngoài, Trương Ninh Hi ngăn cản anh: “Ninh Giản, em muốn đi đâu?”

Giọng nói Trương Ninh Giản vẫn bình tĩnh như thế: “Tìm mẹ?”

Trương Ninh Trí cũng đứng lên, đứng trước mặt Trương Ninh Giản, nói: “Anh đã phái người đi tìm bọn Tả Hưởng rồi, em đừng đi lung tung, anh biết em rất quan tâm Trương Nhất Mạnh, nhưng điều kiện trước tiên để tìm cô ấy là phải đảm bảo cho sự an toàn của chúng ta đã.”

Trương Ninh Hi cũng nói: “Đúng vậy, sao khi không Tả Hưởng lại bắt Trương Nhất Mạnh làm gì? Chẳng phải liên quan đến chúng ta sao? Em không nhớ quan hệ giữa chúng ta và Tả Hưởng rất phức tạp sao... Haiz, tốt nhất là em đừng xúc động mà làm việc theo cảm tính.”

Trương Ninh Giản nhìn hai người bọn họ, nói: “Đây không phải là làm theo cảm tính, Nhất Mạnh là mẹ của chúng ta mà.”

Trương Ninh Hi đầy dấu chấm hỏi: “Như vậy thì liên quan gì?”

Trương Ninh Giản nói: “Nhất Mạnh là mẹ, em là con, con đi tìm mẹ, khó khăn cũng là chuyện bình thường, chẳng phải sao?”

Trương Ninh Hi: “...”

“Không được! Em đang nói nhảm gì vậy, chẳng hiểu em đang nói gì cả?”

Trương Ninh Giản nghiêm túc nói: “Em là trẻ con, bởi vậy nói chuyện không cần logic!!!”

Nói xong anh liền đi ngang qua Trương Ninh Hi và Trương Ninh Trí, chạy nhanh ra ngoài, Trương Ninh Hi đứng đằng sau kêu to: “Em mà cũng biết “Logic” sao!!! Trương Nhất Mạnh nói không sai tí nào, em đúng là nghịch tử mà!!!”

Trương Ninh Giản đi thẳng ra xe, nhanh chóng cầm chìa khoá vào, nhấn ga cho xe chạy, Trương Ninh Hi đứng phía sau tức tối đấm đấm ngực: “Anh hai!!! Đáng lẽ anh không nên cho nó học lái xe...!!!”

Trương Ninh Trí: “... Thôi kệ nó đi.”

Anh suy nghĩ một chút, lấy điện thoại ra rồi nói: “Ninh Hi, đi, chúng ta đi cùng Ninh Giản thôi.”

Trương Nhất Mạnh bối rối, chỉ biết có người che mắt mình lại, rồi sau đó đưa cô lên xe, kĩ thuật lái xe của người đó chẳng tốt tí nào, đã vậy lại còn cố tình chọn đường, cứ đi một tí là lại vấp, khó chịu muốn chết, Trương Nhất Mạnh nhịn không nổi nữa, mở miệng ới ra.

Cô không phải người hay say xe, nhưng mà lần này...

Người ngồi bên cạnh cô sợ hết hồn: “Cái gì vậy?! Đại ca! Con nhỏ này đang ới!!”

Sau đó vang lên một giọng nói từ xa xa, chắc hẳn là ngồi ghế đầu: “Đại Bỉnh, mày lái xe cho đằng hoàn đi!!! Người ta ới rồi kìa

Người tài xế tên Đại Bỉnh ầm ức nói: “Sao mà em biết được... Lỡ cô ta mang thai rồi sao? !”

“A!!! Cũng có thể đó!” Người được gọi là Đại ca kia, cũng chính là Tả Hưởng vui mừng nói: “Vốn định lừa Trương Ninh Trí và Trương Ninh Giản ra thôi, tao còn lo không biết con nhỏ này có đủ hấp dẫn để lừa bọn nó không, lỡ bọn nó mà không thèm để ý đến thì uổng công. Nhưng mà có thai thì...”

Trương Nhất Manh cảm thấy có người đang vỗ vào mặt mình, tuy lực vỗ không mạnh lắm, nhưng cũng đủ làm cô khó chịu, Trương Nhất Manh nghiêng đầu, định nôn vào tay Tả Hưởng, đáng tiếc hần nhanh chóng hiểu được ý đồ của cô, rút tay về, sau đó kêu tài xế A Bính dừng xe lại.

Tả Hưởng kêu người bên cạnh Trương Nhất Manh mở cửa sổ ra, Trương Nhất Manh ngửi thấy mùi không khí mát mẻ bên ngoài, cũng dễ chịu đôi chút, Tả Hưởng lấy một tờ giấy nhét vào tay Trương Nhất Manh, cô miễn cưỡng nhận, lau miệng, Tả Hưởng lại nhét một chai nước vào tay cô, tiện thể mở tấm vải đen che mắt, Trương Nhất Manh được nhìn thấy ánh sáng, hai mắt khó chịu híp lại, cô cảnh giác nhìn xung quanh, đúng như suy nghĩ của cô, xung quanh có ba người, một người là tài xế A Bính, người còn lại là Tả Hưởng và một người khác ngồi bên cạnh cô.

Xem ra cũng không nhiều người lắm... Trương Nhất Manh thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ xem nên trốn thoát bằng cách gì.

Tả Hưởng cười hì hì nói: “Mau súc miệng đi, còn một đoạn đường dài phải đi tiếp đó.”

Trương Nhất Manh cố giả bộ tỉnh táo: “Tôi súc miệng xong rồi nhả ngay trên xe luôn hả?!”

Tả Hưởng: “...”

Hần kêu tên to con ngồi bên cạnh cô đưa Trương Nhất Manh xuống xe, Trương Nhất Manh mừng thầm, cảm thấy có cơ hội để chạy trốn rồi, song, vừa xuống xe thì suy nghĩ đó hoàn toàn bị dập tắt – xung quanh còn hai chiếc xe nữa.

Sao mấy người này ra ngoài lúc nào cũng thích mang theo hai ba chiếc xe chứ, chết tiệt thật...

Trương Nhất Manh đau khổ súc miệng, sau đó mè nheo đòi đi vệ sinh, tên to con kia nói: “Haiz, cô làm gì thế? Muốn bỏ trốn sao? Cô tưởng cô đang đóng phim à? Người thì gầy nhom ốm yếu, cô vừa chạy hai bước là tôi đã tóm về rồi.”

Sao mà trắng trợn thế ...

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Nhất Manh hoàn toàn từ bỏ, súc miệng tiếp, hung hăng nhổ một bãi nước miếng, sau đó bị tên to con xốc lên xe, Tả Hưởng và A Bính đang rửa xe, thấy Trương Nhất Manh trở về, nói: “Con tin mà còn muốn hầu hạ, đúng là được nuông chiều từ bé thành thói rồi. Nhưng nói thật, tôi không có đối đầu cùng người họ Trương.”

Trương Nhất Manh nói: “Tôi đâu phải họ Trương, tôi và Trương Ninh Giản chỉ gần chút thôi mà.”

Tả Hưởng không nhịn được nói: “Tôi hỏi cái này, đừng nói cô cũng họ Trương đấy nhá?”

Trương Nhất Manh: “...”

Cái này

Đợi xe rửa xong, A Bính và Tả Hưởng vội vã lên xe, ban nãy Trương Nhất Manh xuống xe có nhìn cảnh vật chung quanh, đây là một vùng đất hoang vu, nhưng khác hẳn con đường mà bình thường cô hay đi, có lẽ là đường tắt, ban nãy cô cố ý quăng cái cài tóc của mình ở ven đường, hy vọng anh em nhà họ Trương sẽ phát hiện được.

Tả Hưởng quay đầu lại nhìn Trương Nhất Manh: “Chúng ta nói chuyện chút đi.”

Trương Nhất Manh mặc kệ hần.

Tả Hưởng cũng không tức giận, tỏ vẻ vô lại hỏi: “Cô tức cái gì? Tôi hỏi cô, có phải cô đang mang thai của Trương Ninh Giản không?”

Trương Nhất Mạnh trợn mắt: “Đã nói tôi chỉ chơi đùa với Trương Ninh Giản thôi! Có thai cái gì chứ! Nhà họ Trương sẽ không cho tôi sinh con của anh ta.”

Trương Nhất Mạnh nghĩ thầm, cũng may cô hay xem mấy phim cung đấu của TVB...

Tả Hưởng nhíu mày: “Chơi đùa với Trương Ninh Giản? Vậy là của Trương Ninh Trí hả?”

Trương Nhất Mạnh sợ hết hồn, nhưng vẫn có phần không hiểu: “Liên quan gì đến Trương Ninh Trí nữa? Không phải là sau đó anh hỏi luôn đến Trương Ninh Hi chứ?”

Tả Hưởng nói: “Cô đừng có giả ngu, tôi nghe hết rồi, Trương Ninh Trí có cái lan can cũng không bay qua nổi, chẳng phải vì cô đè lên tay của anh ta sao? Chắc chắn, trong tình huống nào mà đè lên tay của Trương Ninh Trí vậy hả?”

Trương Nhất Mạnh phát điên: “Không có! Anh ta chỉ dạy tôi khiêu vũ thôi! Hơn nữa anh ta và Hà Lôi mới là một cặp.”

Tả Hưởng nhíu mày, “à” một tiếng: “Vậy thì còn nguy hiểm hơn, Trương Ninh Trí xem thời gian như vàng bạc mà vẫn có thể dạy cô khiêu vũ, không phải thích cô thì là gì. Còn về Hà Lôi thì mọi người đều hiểu rõ, Hà Lôi và anh ta không có tình cảm gì cả.”

Hừm, là vì anh chưa thấy bọn họ hôn thôi...Ai Là Mẹ Anh

Trương Nhất Mạnh thầm oán trong lòng.

Về chuyện khiêu vũ, Trương Nhất Mạnh cũng từng thấy kì lạ, nhưng cô không hề muốn trao đổi về vấn đề này với một người đang bắt cóc mình cả, trợn mắt nhìn hắn: “Mắc mớ gì tới anh?”

Tả Hưởng cười nhạt, nói: “Dĩ nhiên là liên quan tới tôi. Bởi vì điều này sẽ quyết định xem sau này tôi gọi cô là chị dâu, hay là em dâu đây.”

25. Chương 25

Trương Nhất Mạnh nghe vậy, chẳng hiểu gì: “Cái gì cơ?!”

Tả Hưởng sẽ gọi cô là chị dâu hay em dâu?!

Cái gì chứ? Tả Hưởng cũng là người nhà họ Trương? ! Nhưng mà Tả Hưởng họ Tả cơ mà? Với lại, chẳng phải nhà họ Trương chỉ có ba anh em thôi sao!

Tả Hưởng nheo mắt nhìn Trương Nhất Mạnh, một lúc sau mới thần bí nói: “Cô không biết à?”

Trương Nhất Mạnh càng thêm kinh ngạc: “Rốt cuộc anh đang nói gì vậy?”

“Ô? Thật sự không biết à? Xem ra cô không được lòng bọn họ lắm, ngay cả chuyện này cũng không nói với cô...” Tả Hưởng sờ sờ cằm, “Nhưng tại sao lại giấu cô ở biệt thự dưới chân núi, còn ăn chung ngủ chung với bọn họ, đặt nhiều bảo vệ... Tại sao vậy nhỉ?...”

Hừm, anh mới là người không biết gì hết đấy!

Sắc mặt Trương Nhất Mạnh cực kì khó coi: “Tôi là y tá của bọn họ, anh không biết sao? Tôi phải ở chung với bọn họ để lỡ có xảy ra chuyện không may – – giống như hồi Trương Ninh Trí bị anh ột gậy vào đầu đấy, tôi chỉ dùng một chút thời gian là có thể cứu anh ta từ tay thần chết rồi.”

“Ồ? Xem ra cô có nhiều chức năng nhỉ?” Khả năng dùng từ của Tả Hưởng đúng là bi kịch trong bi kịch.

Trương Nhất Mạnh miễn cưỡng “Ừ” một tiếng: “Bởi vậy mới nói, anh muốn bắt tôi để lừa Trương Ninh Giản và Trương Ninh Trí ra ngoài, đúng là tìm nhầm rồi.”

Dừng lại một chút, cô hỏi: “Sao anh không trực tiếp bắt Trương Ninh Giản hay Trương Ninh Trí luôn đi?! Anh mang theo đầu có ít người!”

Tả Hưởng nói: “Cô tưởng bên cạnh bọn họ không có ai bảo vệ à? Hơn nữa hai người bọn họ đều cảnh giác cao độ, đâu có dễ bị lừa như cô!”

Trương Nhất Manh: “...”

Cô thật sự muốn bóp chết tên này.

Dĩ nhiên, cũng muốn tự bóp chết mình...

Sau đó bọn họ tiếp tục đi, khi vào thành phố thì Trương Nhất Manh lại bị bịt mắt lần nữa, cô không phản kháng, dù gì thì phản kháng cũng chẳng có ý nghĩa, bên cạnh có tận ba người đàn ông, dù thoát nhìn Tả Hưởng rất là “thân thiện”, nhưng cũng chỉ là mặt ngoài thôi, dĩ nhiên cô không có ngu đến nỗi khiêu chiến với bọn họ.

Đi được một đoạn, Trương Nhất Manh nói: “Tôi thấy nhức đầu quá.”

Tả Hưởng cười nói: “Cô mà còn ói nữa thì tôi nhét thuốc ngủ vào miệng cô.”

Trương Nhất Manh nói: “...”

Đi thêm một đoạn nữa, Trương Nhất Manh lên tiếp: “Tôi muốn đi vệ sinh.”

Tả Hưởng nói: “Đợi lát nữa tôi sẽ thoả mãn nguyện vọng của cô.”

Trương Nhất Manh không còn cách nào, đành ngoan ngoãn yên lặng.

Đến khi Trương Nhất Manh được thoát khỏi tấm vải bịt mắt quái quỷ kia thì một căn nhà tầm thường đã xuất hiện trước mắt cô, bên trên còn viết dòng chữ “Bỏ hoang”, Tả Hưởng kêu người ngồi bên cạnh Trương Nhất Manh cột chặt tay cô lại, đưa cô đi vào trong. Sau đó Đại Bính lái xe bỏ đi, hai chiếc xe kia cũng vậy, chỉ còn lại mình cô và Tả Hưởng ngồi ở đó.

Đây đúng là một cơ hội tốt, tuy không biết nên núp ở đâu nhưng nếu có thể bỏ trốn, tốt nhất là nên bỏ trốn ở một nơi hoang vu, ít người như thế này.

Nhưng mà hai tay cô bị cột lại chắc vô cùng, Trương Nhất Manh quấy quấy người, làm thế nào cũng không dứt ra được, lại bị Tả Hưởng phát hiện, Tả Hưởng cười phá lên, nói: “Đừng có làm những chuyện vô dụng đó nữa, đi theo tôi.”

Tả Hưởng đưa Trương Nhất Manh rẽ ngang rẽ dọc, rốt cuộc cũng đến trước một căn nhà khác, có hai tầng, bên trong còn có phụ nữ, trên người toàn là vàng ròng chói loá, bề ngoài cũng không xấu, thấy Tả Hưởng đưa Trương Nhất Manh vào, không chút kinh ngạc cười cười nhìn hắn, còn hôn lên má hắn một cái, Tả Hưởng mỉm cười hưởng thụ nụ hôn của người đẹp, sau đó ném Trương Nhất Manh cho người phụ nữ đó. “Mau mang cô ta đi vệ sinh đi.”

“Dạ.” Người phụ nữ kia cười cười nhìn Tả Hưởng, sau đó nhìn sang Trương Nhất Manh, nhưng sắc mặt thì thay đổi hoàn toàn, ác độc lạnh lùng chẳng mang theo chút tình cảm nào, cô ta đưa Trương Nhất Manh vào nhà vệ sinh, khoanh tay đứng một bên: “Tự cô đi đi.”

Trương Nhất Manh: “...”

“Tay tôi bị trói rồi.” Trương Nhất Manh nói. “Cởi trói giúp tôi.”

Người đàn bà kia miễn cưỡng nói: “Cởi trói cho cô? Chuyện này tôi không quyết định được! Kêu Tả Hưởng đến mở dây cho cô đi.”

Trương Nhất Manh bĩu môi, hô to: “Tả Hưởng! Anh mau vào đây! Cởi trói cho tôi.”

Người đàn bà kia: “...”

Tả Hưởng đi đến, liếc nhìn người đàn bà kia và Trương Nhất Manh, sau đó nói: “Thôi, cô ra đi.”

Trương Nhất Manh: “?! Tôi còn chưa đi mà?!”

Tả Hưởng cười như không cười: “Tôi không nói với cô!”

Người đàn bà kia đáp một tiếng, lườm Trương Nhất Mạnh rồi đi ra ngoài, Trương Nhất Mạnh cố gắng tìm cách thoát khỏi nơi này, nhưng khi nhìn kỹ xung quanh thì cô hoàn toàn sụp đổ – ở đây gió thổi còn không được, nói chi đến chuyện bỏ trốn.

Trương Nhất Mạnh mè nheo đi vệ sinh xong, vừa ra ngoài đã bị người đàn bà kia hung hăng bắt lấy tay, Trương Nhất Mạnh sợ hết hồn, người đàn bà kia lấy còng khoá tay cô lại, sau đó quăng cô lên sofa

“Alô? Khả khả! Còn đợi tao điện thoại sao?” Tả Hưởng càng cười càng gian, “Mày cứ yên tâm, người đang ở chỗ của tao, còn đang được hầu hạ tận tình kia kìa, con dâu tương lai của nhà họ Trương, sao tao dám làm nó phật ý chứ?!”

Hắn đang gọi điện cho nhà họ Trương!

Trương Nhất Mạnh quay đầu lại nhìn Tả Hưởng, suy nghĩ xem ai đang nghe điện thoại, Trương Ninh Giản thì chắc chắn không rồi, chỉ còn lại Trương Ninh Trí và Trương Ninh Hi thôi, mà khả năng Trương Ninh Trí khá là lớn.

Trương Nhất Mạnh lo lắng nhìn Tả Hưởng, hắn nhàn nhã nói: “Còn hỏi tao muốn làm gì? Tao muốn gì chẳng phải mày rõ nhất sao? ... Mày đang giả ngu đấy à?” Ai Là Mẹ Anh

Tuy giọng điệu của Tả Hưởng nghe như đang đùa cợt, nhưng dường như hắn ta bắt đầu tức giận rồi, hắn cười lạnh, nói: “Tao muốn gì mày cũng rõ mà?! Tao chỉ muốn lấy lại những thứ thuộc về tao! Ông già đó trước khi chết nói rõ ràng như vậy, có ý gì chẳng lẽ mày không hiểu à?! Lão ta chia tài sản thế nào, chẳng lẽ mày không biết à? Tao không nói ra, người khác nghi ngờ tao, nhưng cả hai chúng ta đều hiểu rõ sự thật như thế nào, tao thấy mày đúng là đáng thương thật... Ha ha ha...”

Trương Nhất Mạnh nghe không hiểu gì, cũng không biết Tả Hưởng đang nói gì, thậm chí cô còn nghi ngờ không biết Tả Hưởng có thật đang gọi điện cho nhà họ Trương hay không, bởi vì... Từ “đáng thương” này, căn bản chẳng liên quan gì đến họ cả...

“Mày nói gì cơ? Tiền ư? Đúng, tao muốn tiền, nhưng không phải chỉ có tiền! Tao muốn thân phận! Những thứ của mày đáng lẽ phải là của tao!”

Tả Hưởng bỗng nhiên kích động hét lên, Trương Nhất Mạnh nhú chặt mày, muốn hét lên gì đó với đối phương, nhưng bị người đàn bà phía sau kéo tóc không chút lưu tình, nói: “Cô đang hoang cho tôi.” ,

Trương Nhất Mạnh bị đau ngắc đầu về sau, Tả Hưởng thấy vậy, cười nói: “Tướng Quân, nhẹ một chút, người ta dù gì cũng là con dâu tương lai của nhà họ Trương, làm đau người ta thì chịu trách nhiệm nổi sao?”

Lời nói của hắn có phần mờ ám, người khác nghe dĩ nhiên không nghĩ Tướng Quân là nữ, giống như đang làm chuyện gì đó không đúng đắn với Trương Nhất Mạnh vậy, quả nhiên, Tả Hưởng nở nụ cười, nói: “Đừng có hấp tấp vậy chứ, ha ha ha ha, mày cứ tự mình suy nghĩ đi, tao không có hứng thú gì với thể loại này cả, mắt của bọn bây đúng là đặc biệt thật, nhưng tao không thích. Chỉ cần mày trả lại những thứ vốn là của tao về cho tao thì chuyện gì cũng có thể thương lượng, nó sẽ an toàn trở về, tao cũng không làm phiền bọn bây nữa, chẳng phải như vậy rất tốt sao?”

Nói xong Tả Hưởng liền cúp điện thoại.

Trương Nhất Mạnh: “...”

Người đàn bà tên Tướng Quân kia ngồi xuống cạnh Trương Nhất Mạnh, lấy một điều thuốc ra châm lửa, Trương Nhất Mạnh liếc cô ta, cô ta liền nhả một vòng khói vào mặt Trương Nhất Mạnh.

Trương Nhất Mạnh: “Khụ, khụ, khụ...”

Mẹ kiếp .

Sao cô lại xui xẻo vậy chứ... Chuyện liên quan đến nhà họ Trương và Tả Hưởng, cô lại là người bị bắt, đúng là bị kịch...

Tả Hưởng nhặt cái di động lên, lấy một cái PSP ra chơi, tiếng nhạc của game vừa vang lên, Trương Nhất Mạnh vô thức nói: “Roch Roch...”

Đây là trò chơi mà cô lẩn Trương Ninh Giản đều thích, nhân vật trong game này được xây dựng cũng khá đáng yêu, có điều lần nào cô cũng thua Trương Ninh Giản cả...

Tả Hưởng nói: “Cô cũng biết sao?”

Trương Nhất Manh nói: “Trò này cũ rồi, Trương Ninh Giản cũng thích.”

Tả Hưởng lộ ra giật mình nét mặt: “Trương Ninh Giản cũng chơi PSP? Chắc chắn, không nhìn ra đấy.”

Dĩ nhiên là anh không thấy, anh có thấy Trương Ninh Giản lúc sau này chưa ...

Trương Nhất Manh nói: “Tai nạn xe của Trương Ninh Giản là do anh sao?”

Tả Hưởng không thèm ngẩng đầu trả lời: “Không phải.”

Trương Nhất Manh “xì” một tiếng, nói: “Vậy là ai chứ!”

Tả Hưởng nở một nụ cười bí hiểm, không nói gì thêm.

Trương Nhất Manh lại càng không hiểu, nhưng không nghĩ ra được có chỗ nào kì lạ, dù gì thì Tả Hưởng này không thể

tin được, Trương Nhất Manh bĩu môi, không nghĩ thêm nữa.

Ba người ngồi cạnh nhau, không nói gì, một lúc lâu sau, Tả Hưởng chợt cười phá lên: “Hắn ta muốn bao lâu đây? Đã lâu vậy rồi cũng không thèm gọi điện lại, xem ra không quan tâm đến cô nữa. Cô nói không sai nhỉ.”

Trương Nhất Manh liếc hắn một cái, nói: “Bởi vậy nên tôi mới nói... Giờ anh cũng biết rồi, thả tôi đi đi.”

Tả Hưởng càng cười lớn hơn: “Cô đúng là ngây thơ, tính cách cô như vậy, không hiểu sao tên Trương Ninh Giản kia có thể thích cô được nhỉ? Còn cố ý công bố cô là bạn gái nó, làm tôi tưởng cô đặc biệt lắm...”

Trương Nhất Manh: “...”

Tưởng Quân ngồi bên cạnh lại nhả ra một làn khói: “Cô ta đặc biệt thật mà.”

Trương Nhất Manh bỗng nhiên có thiện cảm hơn với cô ta, cảm kích nhìn sang.

Tưởng Quân nói tiếp: “Đặc biệt ngu.”

Trương Nhất Manh: “...”

Vật họp theo loài, người phân theo nhóm, chí ít cô cũng phải biết Tưởng Quân này không khá hơn Tả Hưởng là bao...

Tả Hưởng bỗng nhiên nhú mày, nói: “Tưởng Quân, mau lục soát người nó.”

Trương Nhất Manh: “? !”

“Anh muốn làm gì?” Trương Nhất Manh thét lên.

Tả Hưởng nói: “Kêu la cái gì, tôi muốn làm gì thì đã tự mình lục soát người cô rồi.”

Trương Nhất Manh: “...”

“Tên Trương Ninh Trí đó yên lặng thật là kì lạ, nhất định là đã đặt máy định vị lên người c6.”

Trương Nhất Manh im lặng: “Anh tưởng đang quay phim à?”

Tả Hưởng khinh bỉ nhìn cô: “Chuyện này với Trương Ninh Trí là một chuyện quá dễ dàng, cũng đâu mất kĩ thuật phức tạp gì, cô đúng là ngu ngốc.”

Trương Nhất Manh: “... ...”

Tưởng Quân vứt mẫu thuốc lá vào cái gạt tàn, kéo Trương Nhất Manh vào một căn phòng, căn phòng này rất nhỏ, chỉ có một lỗ thông gió, hơn nữa nhìn cách bài trí xung quanh thì có thể thấy bình thường không có ai ở đây, Trương Nhất Manh căng thẳng nhìn Tưởng Quân.

Tướng Quân miễn cưỡng nói: “Thả lỏng, căng thẳng thế làm gì, tôi có phải đàn ông đâu

Trương Nhất Manh nghĩ, ai mà tin được lời cô chứ...

Trương Nhất Manh đang mặc áo T-shirt và quần Jeans, là một bộ quần áo đơn giản đến không thể đơn giản hơn nữa, Tướng Quân kiểm tra đầu tóc, lỗ tai cô đầu tiên, xác định không có gì khả nghi thì bắt đầu sờ xuống cổ tay, cánh tay cô, Trương Nhất Manh: “...”

“Không có gì cả...” Tướng Quân nhú mày, sau đó vén áo Trương Nhất Manh lên, cô hét lên một tiếng, nhưng bị cô ta bịt miệng lại, Tướng Quân nói: “Kêu cái gì mà kêu, chúng ta đều là phụ nữ, lại chẳng có quan hệ gì, cô chưa bao giờ đến nhà tắm công cộng à? Chưa bao giờ đến suối nước nóng à?”

Trương Nhất Manh rơi lệ, làm sao mà giống nhau chứ, tự nhiên có người vén áo cô lên xem cô có sợ không...

Tướng Quân lấy tay sờ sờ bụng cô, không phát hiện cái gì khả nghi, đang chuẩn bị cởi quần Trương Nhất Manh thì cô ta nhú mày, rút thắt lưng của cô ra.

Trương Nhất Manh: “... ..”

Tướng Quân không tiếp tục nữa, cầm cái thắt lưng lên, sửa sang lại quần áo cho Trương Nhất Manh rồi đưa cô ra ngoài, ném cái thắt lưng cho Tả Hưởng: “Đây.”

Tả Hưởng kiểm tra cái thắt lưng, được một hồi thì rút ra một miếng kim loại nhỏ nhỏ, Trương Nhất Manh ngẩn người, cô cũng có biết từ khi nào nó xuất hiện đâu...

Tả Hưởng nói: “Đây là cái gì?”

Trương Nhất Manh: “Không biết nữa, chắc là cái thiết bị định vị gì đó mà anh nói đấy!”

Tả Hưởng: “...”

“Mẹ kiếp, đúng là sơ sót.” Tả Hưởng phiền não lắc lắc đầu, vừa nắm đầu Trương Nhất Manh xuống dưới, vừa gọi điện thoại.

Tướng Quân chẳng có phản ứng gì, lấy một điều thuốc ra tiếp tục hút, đi theo đằng sau hai người.

“Hừm, lại không nghe.” Tả Hưởng nheo mắt. “Xem ra cái này đúng là máy định vị rồi.”

Hắn tiếp tục gọi một cú điện thoại khác, chắc hẳn là kêu bọn Đại Bính chạy đến, Trương Nhất Manh nhìn thoáng qua Tướng Quân đang hút thuốc đằng sau, Tả Hưởng thì vì nghe điện thoại nên thả lỏng tay cô, suy nghĩ trong tích tắc, cô giật tay hắn ra, sau đó nhanh chân bỏ chạy!

Còn chưa chạy được hai bước, Trương Nhất Manh cảm giác được ót của mình bị đánh một cách tàn bạo, cô ngừng chạy, đầu óc choáng váng từ từ nằm xuống, nhìn thấy một cái PSP màu trắng...

Tả Hưởng chết tiệt...

Vào lúc cô ngã xuống đất, không biết có phải do ảo giác hay không mà cô thấy một người đang chạy qua khúc quanh, người đó mang một đôi giày da thủ công cao cấp...

Là người đến cứu cô sao?

26. Chương 26

Trương Nhất Manh khó khăn mở mắt ra, nhìn thấy xung quanh toàn là màu trắng, một lúc lâu sau mới phản ứng được mình đang ở trong bệnh viện, mà thứ cô đang nhìn là trần nhà...

Ót của Trương Nhất Manh vẫn còn hơi đau, cô quay đầu sang bên cạnh, nhìn thấy Trương Ninh Trí, thấy cô tỉnh rồi, Trương Ninh Trí đứng dậy nhấn chuông, sau đó hỏi: “Cô thấy thế nào rồi?”

“Ừm... Ót còn đau một chút, những chỗ khác thì không sao.” Trương Nhất Manh trả lời xong cảm thấy hơi mệt, thấy mình thoát khỏi nguy hiểm rồi, cũng thả lỏng hơn.

Cô nhắm mắt lại, một lúc sau có bác sĩ đến kiểm tra cho cô, nói là không có vấn đề gì, đợi bác sĩ và y tá rời khỏi, trong căn phòng to chỉ còn lại Trương Ninh Trí và cô, Trương Nhất Manh bỗng nhớ ra gì đó, cô mở mắt nói: “À, lúc tôi té xuống thấy có người chạy đến, là cô sao?”

Trương Ninh Trí lạnh lùng nhìn cô.

Trương Nhất Manh gấp gấp hỏi: “Anh không sao chứ?”

Trương Ninh Trí lắc đầu: “Không có gì.”

“Còn Tả Hưởng?” Trương Nhất Manh vừa nghĩ đến hắn, đầu lại thấy đau, “Hắn đâu rồi?”

Trương Ninh Trí nói: “Chuyện này cô đừng quan tâm!”

Trương Nhất Manh nói: “Tôi làm sao mà mặc kệ được hả! Hắn đang phạm pháp đó anh có biết không!!!”

Cô hét lên xong, đau đầu tới nỗi muốn khóc.

Trương Ninh Trí: “...”

Trương Nhất Manh chợt nhớ ra, hình như thân phận của cô không thích hợp để mắng Trương Ninh Trí...

Trương Nhất Manh vờ như lơ đãng nói: “Dù sao thì hắn ta cũng không đúng, cuối cùng còn lấy cái PSP ném vào tôi, đường đường là đàn ông mà sao lại làm vậy chứ! Hừm! Tướng Quân đâu?” ,

“Tướng Quân và Tả Hưởng đang ở cùng nhau, chuyện này tôi sẽ xử lý, sau này nhất định không xảy ra chuyện này nữa.” Trương Ninh Trí cau mày nói, nhìn anh rất kì lạ nhưng dù cho Trương Nhất Manh có hỏi thế nào đi nữa, Trương Ninh Trí cũng không trả lời, làm Trương Nhất Manh cảm thấy vô cùng kì lạ.

Nếu nói Trương Ninh Trí muốn len giải quyết Tả Hưởng thì tuyệt đối không phải rồi, huống chi khi đó Tả Hưởng cho anh một gậy, anh vẫn yên lặng không nói gì, dường như cái từ “xử lý” không chỉ việc trừng phạt Tả Hưởng, mà là để nói về một điều khác.

Anh cũng chẳng muốn Tả Hưởng phải trả giá gì cả, thậm chí còn bao dung cho hắn ta, điều này thật không hiểu nổi.

Trương Nhất Manh suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi cũng không ra nguyên nhân, Trương Ninh Trí bỗng nhiên đứng dậy đi ra ngoài, khi về hai tay mang đầy thức ăn.

Trương Nhất Manh: “... Cảm ơn.”

Trương Ninh Trí khựng lại, sau đó đưa cho Trương Nhất Manh.

Trương Nhất Manh chú ý đến vẻ mặt của anh, hiểu ra: “Anh không phải mua cho tôi sao?”

“Ừ, từ hôm qua tới giờ tôi chưa ăn gì cả.” Trương Ninh Trí hồ hững nói, “Cô đói thì ăn đi, tôi đi mua thứ khác.”

Trương Nhất Manh quỳnh lên, nhanh chóng nói: “Không không không, tôi không ăn đâu, dù gì tôi cũng không đói, anh ăn trước đi. Dù gì thì tôi cũng không tiện ăn.”

Trương Ninh Trí gật đầu, nhận lấy túi đồ ăn cô đưa, tuy ngồi trên ghế ăn nhưng tư thế tao nhã chẳng khác gì lúc ở nhà, Trương Nhất Manh lén nhìn anh, nghĩ đến việc mình trước khi té ngã nhìn thấy Trương Ninh Trí, không khỏi cảm động.

Đợi anh ăn xong, cô mới hỏi: “Anh đặt thiết vị định vị vào thắt lưng của tôi?!”

Trương Ninh Trí nhìn cô, nói: “Chuyện đó lâu rồi, khi cô vừa mới tới nhà họ Trương.”

Trương Nhất Manh nói: “Vậy à...”

Tuy cảm thấy có hơi kì lạ nhưng Trương Nhất Manh không nghĩ gì thêm, dù sao cũng coi như số cô may mắn đi, cô nói tiếp: “Đúng rồi, Ninh Giản và Ninh Hi đâu?”

“Ninh Giản bị thương, Ninh Hi đang ở cùng nó.” Trương Ninh Trí nói.

Trương Nhất Manh ngẩn người, ngay cả vết thương của mình cũng quên mất, ngồi bật dậy: “Ninh Giản bị sao vậy?”

Trương Ninh Trí nhìn cô, yên lặng một chút rồi nói tiếp: “Đầu cô hết đau rồi sao?”

Trương Nhất Manh lúc này mới phản ứng được “oa” một tiếng, sau đó từ từ nằm xuống đất.

Trương Ninh Trí nói: “Nó... Bị thương lúc lái xe.”

“Có nặng không vậy? !” Trương Nhất Manh hỏi tiếp.

“Không có gì, chỉ bị thương trên mặt, trán, lỗ mũi cũng bị.”

Trương Nhất Manh nói: “Vậy còn nói không có gì... Bị trên mặt cả rồi! Ninh Giản không bị huỷ dung chứ...”

Thấy cô lo lắng như vậy, Trương Ninh Trí bất đắc dĩ nói: “Không có, chỉ bị thương ngoài da thôi, không để lại sẹo đâu.”

Trương Nhất Manh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Trương Ninh Giản mà bị huỷ dung thì cô sẽ ức chế suốt đời mất...

“Anh ta chạy xe kiểu gì mà lại thế này...” Trương Nhất Manh nhíu mày.

Trương Ninh Trí không đáp lại cô, chỉ nói “tôi đi mua thức ăn cho cô” rồi đi mất, lúc trở về có mang theo Trương Ninh Giản và Trương Ninh Hi, Trương Nhất Manh vừa thấy Trương Ninh Giản liền ngồi dậy kiểm tra anh, gương mặt Trương Ninh Giản vốn thanh tú nay lại có thêm vài vết thương, vết bầm, ở gò má còn có một vết thương khá sâu, Trương Nhất Manh cảm thấy xót tim vô cùng, Trương Ninh Giản chỉ cười cười, ngồi trên giường Trương Nhất Manh, cẩn thận sờ sờ trán của cô: “Mẹ không sao chứ?” Ai Là Mẹ Anh

Thằng nghịch tử này còn dán một miếng băng keo OK nữa chứ...

Trương Nhất Manh vừa tức vừa đau lòng, nhìn nụ cười vô tâm của anh, cố nén giận nói: “Mẹ không sao, nhưng mà con không có chuyện gì tự nhiên đi học lái xe làm gì hả?”

Trương Ninh Giản ngẩn người, nói: “Thì muốn học thôi...”

Trương Nhất Manh cắn cắn môi, nói: “Được rồi, con muốn học thì học, nhưng sao không chịu cẩn thận vậy hả? Cũng may là chỉ bị thương nhẹ, lỗ như... Lỡ mà xảy ra chuyện lớn thì làm sao đây hả?! Phải cho người ta yên tâm mới được chứ! Mẹ...!”

Giọng nói của cô hơi lớn, nói vài ba câu đã cảm thấy đau đầu, môi mấp máy không nói nên lời, Trương Ninh Giản thấy cô nói “mẹ...” mãi không chịu dừng, tưởng Trương Nhất Manh tức tới nỗi không nói nên lời, lắp ba lắp bắp nói: “Mẹ... Con không phải... Con... Mẹ đừng giận...”

Thấy Trương Ninh Giản như vậy, Trương Nhất Manh lại mềm lòng, ánh mắt của anh quá long lanh, giống như một chú cừu con đứng trước một con con sói, muốn trốn mà không dám trốn vậy, Trương Nhất Manh rất muốn nói “Haiz, lần sau đừng tái phạm là được rồi”, nhưng chuyện lần này không đơn giản như vậy, nếu tha thứ dễ dàng quá, lần sau anh lại không cẩn thận, như vậy thì cô tức chết mất...

Bởi vậy nên cô chỉ biết nghiêm mặt, không mắng cũng không nói gì nữa.

Trương Ninh Giản không biết làm sao, ngồi bên cạnh Trương Nhất Manh, lấy tay chọc chọc vào mặt cô.

Trương Nhất Manh: “...”

Đứa con này...

Trương Nhất Manh bất đắc dĩ thở dài, đang định mắng anh thêm vài câu rồi thôi, kết quả Trương Ninh Hi lại lên tiếng: “Mẹ, mẹ đừng giận, không phải là lỗi của Ninh Giản đâu.”

Trương Nhất Manh nói: “Không phải lỗi của anh ta? Vậy là lỗi của anh?”

Trương Ninh Hi: “...”

“Cũng không phải, dù gì thì kĩ thuật lái xe của Ninh Giản không tệ, lần này chỉ là ngoài ý muốn, cũng không phải lỗi của nó.” Trương Ninh Hi giải thích, tuy nghe thì hợp lí nhưng trực giác của Trương Nhất Manh

mách bảo rằng có điều gì đó không đúng, nhưng cụ thể chỗ nào thì cô không biết, thế nên cô không nói gì nữa.

Trương Ninh Trí kịp thời mở miệng hoà giải: “Ninh Hi, em mang Ninh Giản ra ngoài đi, Ninh Giản cần nghỉ ngơi, Nhất Manh cũng cần nghỉ ngơi.”

Trương Ninh Giản nghe Trương Nhất Manh cần nghỉ ngơi, tự động đứng dậy, ngoan ngoãn đi ra ngoài, Trương Ninh Hi nhìn ba người, thở dài nói: “Anh hai, anh ra ngoài một chút đi, em có chuyện muốn nói với anh.”

Trương Ninh Trí nhìn anh, gật đầu rồi hai người cùng đi ra ngoài, Trương Nhất Manh tò mò vô cùng, nét mặt vừa rồi của Trương Ninh Hi rất nghiêm túc, Trương Ninh Trí lại nghe lời anh, chẳng lẽ liên quan tới Tả Hưởng sao?

Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng không tìm được sự tò mò, khó khăn bước xuống giường đi đến cạnh cửa, cẩn thận đẩy cửa ra nghe, hai người họ đứng bên ngoài nói chuyện với nhau, vì Trương Nhất Manh ở phòng VIP, không có ai khác nên dễ dàng nghe được nội dung cuộc đối thoại.

Giọng nói Trương Ninh Hi có phần lạnh lùng, dường như đang bắt mồi điều gì đó, Trương Ninh Trí cũng lạnh nhạt không kém, Trương Ninh Hi đứng đối diện với cô, Trương Ninh Trí quay lưng lại, bởi vậy nên cô có thể thấy nét mặt Trương Ninh Hi không được vui lắm.

“Anh không nói với cô ấy sao? ... Anh biết rõ là... Chuyện Tả Hưởng cũng đã như vậy... Chúng ta sẽ không... Anh...” Giọng nói Trương Ninh Hi đứt quãng, khi Trương Nhất Manh nghe thấy cái tên Tả Hưởng, đầu cô lại đau nhức, nhưng điểm quan trọng nhất vẫn chưa nghe được.

Sau đó Trương Ninh Trí lạnh lùng nói: “Anh sẽ giữ đúng chừng mực... Em và Ninh Giản... Chuyện của Ninh Giản... Nhất Manh... Không... Lo lắng... Em... Anh sẽ không... Em về đi.”

Hai người nói chuyện rất nhanh, Trương Ninh Trí vừa nói “Em về đi”, Trương Ninh Hi liền quay đầu đi, không nói lời tạm biệt.

Trương Nhất Manh: “...”

Cũng chẳng khác gì không nghe cả.

Trương Nhất Manh nghĩ, ít ra cô cũng giải toả được sự hiếu kỳ của mình.

Cô nhảy nhót về phía giường, có điều vẫn chậm một bước, Trương Ninh Trí bước vào, nhìn thấy dáng vẻ này của cô, khẽ nhún mày, nhưng vẫn không nói gì cả.

Trương Nhất Manh lại cảm thấy chột dạ, nằm trên giường, nhìn ra bên ngoài, giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, bầu trời xanh biếc, trong trẻo không hề có mây, Trương Nhất Manh không nói gì, Trương Ninh Trí cũng không, không khí nhất thời lắng xuống.

Cuối cùng vẫn là Trương Ninh Trí mở miệng trước, anh nói: “Xin lỗi.”

“Ồ... Hả? !” Trương Nhất Manh ngơ ngác nhìn Trương Ninh Trí, anh vừa nói gì vậy? Xin lỗi ư?

Trương Ninh Trí thấy dáng vẻ kinh ngạc của cô, giải thích: “Nếu không phải ba chúng tôi đều ra ngoài, để cô một mình ở nhà, cô cũng sẽ không bị Tả Hưởng bắt cóc. Thực tế thì cô và Tả Hưởng không hề liên quan đến nhau, bị hãm bắt cóc lỗi cũng ở chúng tôi.”

Trương Ninh Trí nói không sai.

Trương Nhất Manh cùng lắm cũng chỉ là một cô y tá quen, một chút quan hệ với Tả Hưởng cũng không có, cũng không hề liên quan gì đến ba anh em nhà họ Trương, cô vốn chỉ là một người dân bình thường, quen sống một cuộc sống bình thường, làm gì có ai rảnh hơi bắt cóc cô... Dù được dặn dò nhưng cô cũng chẳng có ý thức tự bảo vệ mình gì cả.

Trương Nhất Manh lúc trước còn tự trách mình ngu ngốc, dễ dàng bị Tả Hưởng bắt đi như vậy, có phải bây giờ Trương Ninh Trí đang an ủi cô hay không?”

Trương Nhất Manh ngăn người, nói: “À... Đừng nói vậy, dù gì cũng tại tôi... Sau này tôi sẽ cẩn thận.”

Trương Ninh Trí nói: “Sẽ không có lần sau đâu.”

Trương Nhất Manh: “... À... ờ...”

Trương Ninh Trí nói: “Thật ra lúc cô bị Tả Hưởng bắt cóc, tôi rất lo lắng cho cô.”

Trương Nhất Manh nói: “Cảm ơn! Nhưng có thể ngừng lo được rồi! Cảm ơn anh!”

Trương Ninh Trí: “...”

Trương Nhất Manh nhìn dáng vẻ Trương Ninh Trí ngẫm nghĩ như vậy, dừng một hồi lâu rồi đem suy nghĩ trong lòng nói ra: “Thật ra thì... Anh là người đầu tiên chạy đến cứu tôi làm tôi vừa kinh ngạc, vừa cảm động nữa, hơn nữa nói thật, tôi chỉ mới trải nghiệm sự đời thôi, những người như anh, thành công trong sự nghiệp, vừa có sắc vừa có tài, đáng nhẽ sẽ không xuất hiện trong cuộc đời tôi.”

Trương Ninh Trí: “... Nói tiếp đi.”

Trương Nhất Manh nuốt nước miếng một cái, có chút gập khó khăn nói: “Anh còn dạy tôi khiêu vũ, v.v... Đối với tôi mà nói, lại càng là kinh nghiệm mà trước giờ chưa bao giờ có. Bởi vậy nên nói thật, mong anh không cười, tôi với anh... Có một chút suy nghĩ khác...”

Tuy đã xác định là sẽ nói ra, nhưng Trương Nhất Manh không tránh khỏi đỏ mặt, cô lắp ba lắp bắp nói dưới ánh mắt sáng quắc của anh: “Hơn nữa, nói thật ra thì, trước khi gặp Hà Lôi, tính cách của anh rõ ràng rất lạnh lùng, nhưng có đôi khi lại làm tôi cảm thấy như “mình là đặc biệt” vậy, làm cho tôi nhất thời quên mất thân phận của mình – đây là điều ngu xuẩn nhất, nhưng cũng may, tôi kịp thời quen biết với Hà Lôi, cũng kịp thời hiểu rõ sự chênh lệch giữa anh và tôi...”

Trương Nhất Manh hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn thẳng Trương Ninh Trí, kiên định nói: “Vậy nên, anh Trương, tuy rất cảm ơn anh đã chiếu cố, chăm sóc cho tôi, nhưng, nếu anh xác định sau này sẽ kết hôn với Hà Lôi, thì anh đừng nên nói những điều tương tự như “lo lắng” như vừa rồi... – Tuy tôi biết là anh sẽ không nói đâu, nhưng anh chỉ mới nói lần đầu tiên thôi, tôi đã thấy nó rất đáng sợ rồi, nhưng tôi vẫn phải nói rõ suy nghĩ của mình, anh có thể cười tôi tự mình đa tình, nhưng tôi sẽ thoải mái hơn nhiều, nói tóm lại là – “

Cô đưa ra kết luận cuối cùng: “Tóm lại, xin anh Trương sau này... vẫn giữ thái độ như lúc ban đầu đi, tôi sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

27. Chương 27

Trương Ninh Trí luôn yên lặng, đợi đến khi Trương Nhất Manh nói xong chữ cuối cùng, Trương Nhất Manh cố vờ như bình tĩnh, nhìn Trương Ninh Trí, nhưng cuối cùng vẫn bị ánh mắt của Trương Ninh Trí đánh bại.

Anh không trả lời, cũng không dịch chuyển ánh mắt đi, ánh mắt lạnh lùng không cho người khác biết anh đang suy nghĩ điều gì, làm cho người khác phải sốt ruột...

Rốt cục, Trương Ninh Trí nói: “Ninh Hi nói với cô chuyện Hà Lôi sao?”

Anh hoàn toàn không để ý đến những lời Trương Nhất Manh nói mà hỏi đến một vấn đề hoàn toàn không liên quan, Trương Nhất Manh sửng sốt, một lúc sau mới trả lời: “Hả? Ừm... Vấn đề không ở chỗ người nào nói với tôi mà là tôi tự nhận ra được, anh khiêu vũ với cô ấy, anh hôn cô ấy, sau này hai người sẽ kết hôn... Rõ ràng những chuyện này không phải bí mật.”

Trương Ninh Trí không trả lời, đôi mắt anh đảo vài vòng, nhưng rõ ràng tâm trạng anh không giống như bên ngoài: “Tôi và Hà Lôi chưa chắc là kết hôn.”

“Hả?” Trương Nhất Manh sửng sốt, “Cái gì?”

Trương Ninh Trí không chút ngần ngại lặp lại lần nữa: “Tôi và Hà Lôi chưa chắc sẽ kết hôn, giữa chúng tôi chẳng có tình cảm gì cả, đó chỉ là mối quan hệ dựa trên lợi ích thôi. Nhưng không có nghĩa là không có nó thì không được.”

Trương Nhất Manh ngơ ngác, cô thật sự không hiểu nổi Trương Ninh Trí, thật sự là vậy.

Anh đang giải thích với cô sao?

Cứ cho là vậy đi, nhưng vì sao...

Trương Nhất Manh thốt lên: “Ồ... Vậy thì sao...”

Trương Ninh Trí ngừng lại một chút rồi nói: “Cho nên nếu như là bởi vì Hà Lôi nguyên nhân, người cũng không cần quá để ý.”

Trương Nhất Manh: “...”

Rốt cuộc anh đang nói gì vậy???

Nếu vậy... Chẳng lẽ ý anh là – – Tôi và Hà Lôi chẳng có gì cả, vậy nên cô có thể tiếp tục thích tôi, cô có vui không?!

... Được rồi, câu cuối cùng là cô tự thêm vào.

Nhưng mà nó rất là, rất là không hợp lý!!!

Trương Nhất Manh có một chút tức giận, mà hơn thế nữa là vụn phần khó xử, cô suy nghĩ rồi nói: “Tôi không hiểu ý của anh là gì, nhưng vừa rồi tôi đã nói rõ ra mọi chuyện, điều đó chứng minh tôi sẽ không còn bất kỳ ý nghĩ nào khác với anh nữa! Hà Lôi chỉ là một nhân tố thôi, còn vô vàn những nhân tố khác nữa, tôi chỉ muốn chăm sóc cho Ninh Giản, đợi anh ta nhớ lại mọi chuyện, thế là xong, tôi và các anh vốn không cùng một thế – – qua chuyện lần này có thể thấy được. Tôi lại càng không muốn hại các anh nữa

Huống chi, cô cũng đâu có thích Trương Ninh Trí lắm...

Cái chuyện “thích” một người này, vừa phức tạp lại vừa đơn giản, cô thích Trương Ninh Trí, nhưng từ sau khi quen biết Hà Lôi, cô mới phát hiện Trương Ninh Trí thật sự có một khoảng cách quá lớn với cô, bởi vậy mà từ từ từ bỏ anh, nhưng vào lúc cô có can đảm để nói ra, để từ bỏ, thì Trương Ninh Trí lại nói những lời này... Thật là tức chết cô!!!

Có thể nói, Hà Lôi là một nhân tố lớn, giúp cho trái tim đang đập loạn xạ của một thiếu nữ trở nên tỉnh táo lại, cô vẫn thường nghĩ đến khoảng cách, chênh lệch giữa mình và Trương Ninh Trí, bọn họ không có cơ hội hàn huyên với nhau, thậm chí không thể nói chuyện tự nhiên như với Trương Ninh Giản, lại càng đừng kể tới Trương Ninh Giản...

Nếu vậy thì cô thích Trương Ninh Trí ở điểm nào chứ?

Nghĩ đến nghĩ lui, cuối cùng cũng phát hiện, thực tế cô chỉ “say nắng” mà thôi, giống như căn bệnh thâm mẩn mà những thiếu nữ mới lớn hay gặp mà thôi, bởi vì người đó khác với mình mà thích người đó, cũng vì một cử chỉ vô tâm của người đó mà vui vẻ, đôi khi sẽ hiểu lầm người đó...

Nhưng cảm ơn trời đất, nhờ có Hà Lôi và Trương Ninh Giản (đứa con này hay nhắc nhở Trương Nhất Manh là “Anh hai cũng là con của mẹ” hay là “Mẹ phải đối xử ngang hàng với ba đứa con nha, nhưng yêu con nhiều hơn một chút cũng không sao”...) giúp cho cô tỉnh táo, hoàn toàn tỉnh táo...

Nhưng những lời mà Trương Ninh Trí nói, chẳng khác gì đang rót cho cô một ly rượu vậy...

Trương Nhất Manh cắn môi, nói: “Anh nói vậy là có ý gì?...”

Không đợi Trương Ninh Trí mở miệng, cô nói tiếp: “Tôi... Có lẽ là hồi nãy tôi nói không rõ ràng, dù gì tôi cũng nghĩ kĩ rồi, chuyện này tôi không cần nói với anh cũng được, nhưng bởi vì tôi muốn anh biết, rồi lạnh lùng với tôi một chút, cứ như ban đầu là được rồi, tôi không phải đang bắt măn với anh đâu, càng không phải ghen với Hà Lôi!”

Nhưng nói thật thì cô không phải không tức!

Trương Ninh Trí nhìn cô, gật đầu: “Được rồi.”

Anh đứng lên, nhìn lướt ra ngoài rồi nói: “Tôi đi ra ngoài một lúc, cô cứ tiếp tục nghỉ ngơi đi.”

Trương Nhất Manh gật đầu, lúc này anh đi ra ngoài ít ra là lí trí hơn, nếu không sẽ làm cho hai người chìm trong ngưỡng ngập, hơn nữa cô cũng bị đánh một cái thôi, chẳng có gì đáng ngại cả, không cần phải coi chừng kĩ càng như thế.

Song, trước khi ra khỏi cửa phòng bệnh, Trương Ninh Trí quay đầu lại nhìn cô, nói: “Có điều cô nói sai rồi... Ninh Giản nhớ lại, chưa chắc cô sẽ được tự do.”

Không đợi Trương Nhất Manh kịp phản ứng, anh liền sải bước.

Trương Nhất Manh: “... ..”

Cái gì chứ, bây giờ cô mới thấy, Trương Ninh Trí cố ý, tuyệt đối là vậy!!!

Trương Ninh Trí đi được một lát thì Tề Phi đến thăm cô, sau khi xác định Trương Nhất Manh không có gì, Tề Phi mới tức giận nói: “Sao cậu lại xui thế kia, dính vào người họ Trương làm gì... Bị bọn họ bắt nạt, chọc ghẹo thì thôi đi, giờ còn bị kẻ thù của bọn họ bắt cóc nữa.”

Trương Nhất Manh nói: “Thôi thôi không nói chuyện này nữa, tớ nói với cậu cái này...”

Mọi vấn đề phiền não hiện giờ của cô đều xoay quanh Trương Ninh Trí, mà chuyện này thì cô chỉ có thể tâm sự với Tề Phi thôi.

Tề Phi nghe Trương Nhất Manh kể lể lắm nhảm vòng vòng xong, quyết đoán gật đầu: “Rõ ràng là anh ta cố ý!”

Trương Nhất Manh: “... Ừm, tớ cũng thấy vậy, nhưng tại sao anh ta lại làm vậy chứ...”

Tề Phi suy nghĩ một lát rồi nói: “Chẳng lẽ khối băng họ Trương đó thật sự thích cậu sao

Đầu Trương Nhất Manh bắt đầu xoay vòng vòng: “Sao có chuyện đó được!”

Tề Phi nói: “Sao lại không có, mọi chuyện đều có thể xảy ra, cậu nhớ lại chuyện vợ chồng Dương Chấn Trữ đi, chứng minh tình cảm nam nữ không thể nào mà phân tích theo lẽ thường được.”

Trương Nhất Manh im lặng nói: “Tớ có gì để thích chứ? Với lại cậu nghĩ là đang quay phim à? Một cô gái bình thường lại có quan hệ với một công tử lạnh lùng giàu có...”

Tề Phi chợt mở to hai mắt nhìn cô.

Trương Nhất Manh bị cô nhìn, cảm thấy sợ hãi nói: “Sao nhìn tớ ghê thế?”

Ánh mắt Tề Phi nhìn cô trở nên phức tạp: “Tớ nghĩ như vậy nè...”

“Hả?!” Trương Nhất Manh không tài nào hiểu được.

“Thì cậu cũng họ Trương mà...” Tề Phi nhìn Trương Nhất Manh, từng chút từng chút phân tích, “Cậu nghĩ đi, nếu cậu là con gái ruột của Trương lão gia, còn Trương Ninh Trí, Trương Ninh Giản đều là con nuôi, rồi vào một ngày nào đó, Trương lão gia tìm được cậu, nhưng khi đó ông ta lại đang nằm liệt giường vì bệnh nặng! Ông ta không thể nào nhận cậu được! Bởi vậy nên ông ta mới lập một di chúc – chỉ có người kết hôn với cậu mới có thể thừa kế tài sản của nhà họ Trương...”

Tề Phi càng nói càng kích động, sau đó đứng dậy: “- Bởi vậy nên Trương Ninh Giản mất trí nhớ cũng là giả!!!”

Trương Nhất Manh: “... ..”

“Anh ta làm bộ như mất trí nhớ để đến gần cậu, rồi sau đó từ từ làm cậu yêu anh ta!” Tề Phi nheo mắt, “Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, cậu lại thích Trương Ninh Trí!”

Trương Nhất Manh: “...”

Tề Phi hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn Trương Nhất Manh: “Nhưng vẫn còn một vật cản, đó chính là Hà Lô!!! Trương Ninh Trí sợ bản thân không chiếm được trái tim của cậu, không được thừa kế, vậy nên chuẩn bị kết hôn với Hà Lô, như vậy dù không có được tài sản của nhà họ Trương thì còn có nhà họ Hà! Nhưng anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định, bắt nạt Trương Ninh Giản, cố ý phá hoại tình cảm giữa cậu và Trương Ninh

Giản, không những dạy cậu khiêu vũ mà còn nói những lời khó hiểu, đúng là cố ý, cố ý mà, nói trắng ra là anh ta đang muốn thử một lần, thử xem có thể quyến rũ cậu được hay không!”

Sau đó Tề Phi quay phắt lại nhìn cô, nói: “Ngạc nhiên nhất là anh ta đã thành công!!! Còn cậu thì quá là ngu ngốc!!!”

Trương Nhất Manh: “... .. -_- “

Tề Phi nói tiếp: “Vừa rồi cậu đã phân tích tâm trạng của cậu cho anh ta nghe, anh ta mới phát hiện ra, anh ta vốn không cần Hà Lô!!! Bởi vậy nên anh ta uyển chuyển nói với cậu rằng anh ta và Hà Lô chẳng có gì, để cậu yên tâm mà tiếp tục thích anh ta!”

Tề Phi vỗ tay: “Đúng vậy, chính là như vậy!!!”

Trương Nhất Manh không nhịn nổi nữa, quăng gối vào mặt Tề Phi: “Cậu là Conan à?! Thôi thì đi viết tiểu thuyết luôn cho rồi đi.”

Tề Phi lấy cái gối trả về cho Trương Nhất Manh nói: “Đùa chút thôi mà, cũng đâu phải không thể... Có điều nếu thật sự như vậy thì sao Trương Ninh Hi lại ngồi yên nhỉ? Anh ta có theo đuổi cậu không?”

Trương Nhất Manh nói: “Dĩ nhiên không có!”

Tề Phi nói: “Ồ.”

Trương Nhất Manh liếc cô một cái: “Cậu có gì với anh ta à?”

Tề Phi trợn mắt, ngồi xuống bên cạnh Trương Nhất Manh, kiên định nói: “Sao có chuyện đó được chứ.”

Trương Nhất Manh đỡ khóc đỡ cười nói: “Vừa rồi cậu còn bảo không gì là không thể xảy ra mà.” Ai Là Mẹ Anh

Tề Phi nói: “Cái này thì ngoại lệ, ngoại lệ... Thôi thôi, đừng nói chuyện này nữa, cậu vẫn quyết tâm giữ khoảng cách với Trương Ninh Trí sao?”

Trương Nhất Manh nói: “Đúng vậy, tớ nói được thì sẽ làm được. Tuy vừa rồi cậu toàn nói nhảm nhưng cũng nói đúng một chỗ, vừa rồi anh ta nói như vậy, giải thích anh ta và Hà Lô không có gì không những không làm tớ thấy vui vẻ mà còn có chút... không thoải mái nữa. Haiz, tớ cũng không biết nói sao.”

Tề Phi nhìn dáng vẻ u sầu của Trương Nhất Manh, cuối cùng chỉ vỗ vai cô: “Dù thế nào đi nữa thì cũng làm việc cậu muốn làm mà thôi, hiểu chưa?”

28. Chương 28

Sang ngày hôm sau, Trương Nhất Manh vì không chịu nổi mùi bệnh viện nên đòi về nhà, Trương Ninh Trí cũng hiểu nên không từ chối cô, nhưng thực tế thì Trương Nhất Manh nghĩ, Trương Ninh Trí cũng không thể không đồng ý được – – chính anh ta từng bị nặng hơn mà còn không nằm viện cơ mà, cũng trúng vào đầu... Tên Tả Hưởng này đúng là thích tấn công đầu của người khác!

Hôm trước cũng vì phải nói chuyện với Trương Ninh Trí nên Trương Nhất Manh tạm thời quên mất chuyện Tả Hưởng, lúc này ngồi trên xe cô mới nhớ ra, tò mò nói: “Đúng rồi, Trương Ninh Trí, tôi muốn hỏi anh chuyện này.”

Trương Ninh Trí đáp một tiếng, ý bảo cô tiếp tục.

Trương Nhất Manh suy nghĩ một chút rồi nói: “Quan hệ giữa các anh và Tả Hưởng rốt cuộc là như thế nào vậy?”

Trương Ninh Trí quay đầu lại nhìn cô, không trả lời ngay mà nói: “Sao cô lại hỏi vậy?”

Trương Nhất Manh nói: “Lúc tôi bị Tả Hưởng bắt cóc thì hẳn có nói một câu...”

Cô rất muốn thuật lại câu đó của hấn “Dĩ nhiên là liên quan tới tôi, chuyện này quyết định tôi nên gọi cô là chị dâu hay là em dâu mà.”, nhưng tất nhiên là không được, cô ấp úng nói: “Ý nói là, hình như anh ta cũng là anh em của ba người.”

Phản ứng của Trương Ninh Trí có phần kịch liệt, anh quay phắt lại, hỏi: “Hấn ta nói thế nào?”

Trương Nhất Manh sợ hết hồn, đáp: “Không có gì, không có gì cả. Tôi cũng không hiểu lắm, chỉ là... Haiz! Là chuyện anh dạy tôi khiêu vũ đó, không hiểu sao Tả Hưởng đó biết được, còn hỏi tôi rốt cuộc có đang quen Ninh Giản không, tôi hỏi chuyện này liên quan gì đến hấn, hấn mới bảo chuyện này quyết định xem hấn nên gọi tôi là chị dâu hay em dâu... Rốt cuộc là ý gì chứ?!”

Trương Ninh Trí nhìn cô, nói: “Đang nghĩ nhiều quá...”

“Nhưng mà tôi không hiểu...” Giọng nói Trương Nhất Manh nhỏ đi vài phần, nhưng vẫn kiên quyết bảo vệ quyền lợi của mình, “Vội lại anh cũng không nói rõ anh định làm gì hấn ta mà...”

Trương Ninh Trí không trả lời, cũng không nhìn cô nữa, Trương Nhất Manh lại càng thấy kì lạ, nhưng nét mặt và thái độ của Trương Ninh Trí làm cô chẳng biết nói gì cho phải, đành xấu hổ ngồi lại cho đành hoàng.

Thôi quên đi, chuyện nhà họ Trương vốn chẳng liên quan gì đến cô, chẳng phải sao?

Đến khi trở về nhà họ Trương, Trương Nhất Manh đứng là khóc không thành tiếng, so với lúc bị Tả Hưởng bắt cóc đến ngôi nhà kia hay là ở bệnh viện, cô mới không tài nào mà thích ứng được với không khí thân thiết ở nhà họ Trương thế này!

Trương Ninh Giản biết Trương Nhất Manh về, đứng ở cửa đợi như con cún chờ chủ, thấy Trương Nhất Manh về tới, vui vẻ chạy đến, nhưng bỗng nhớ ra gì đó, anh dừng lại, cẩn thận hỏi: “Mẹ không sao chứ?”

“Hả? Không có gì.” Trương Nhất Manh thấy thái độ cẩn thận của Trương Ninh Giản, biết anh vừa lo lắng vết thương của cô, vừa liên quan đến chuyện hôm qua cô mắng anh ở bệnh viện, lòng cô chợt cảm thấy ảm áp vô cùng, chủ động ôm lấy Trương Ninh Giản. “Ngoan ngoan.”

Trương Ninh Giản cười lên, vòng tay ôm cô lại.

Trương Ninh Trí đi vòng qua hai người.

Trương Nhất Manh và Trương Ninh Giản cũng không thấy gì kì lạ, vui vẻ đi vào, Trương Ninh Hi đang ngồi nghênh ngang trên ghế sofa, thấy ba người đi vào, cười hì hì nhìn Trương Nhất Manh và Trương Ninh Giản, nói: “Thái độ của mẹ với Ninh Giản đúng là tốt hơn nhiều.”

“Hả?” Trương Nhất Manh không hiểu Trương Ninh Hi đang nói gì, nghĩ một hồi mới biết anh đang ám chỉ chuyện cô dạy dỗ Trương Ninh Giản bữa trước, gật đầu: “Ừ ừ.”

Thái độ Trương Ninh Trí đứng bên cạnh có phần kì lạ, nói: “Đi lên tắm rửa trước đi.”

Trương Nhất Manh đáp một tiếng, sau đó đi lên lầu tắm rửa sạch sẽ, đợi đến khi cô xuống lầu lần nữa thì cảm thấy không khí rất kì lạ, Trương Ninh Hi không cười nữa mà đánh mặt lại, Trương Ninh Trí lạnh lùng hơn hẳn bình thường, Trương Ninh Giản cũng cau mày, xem ra đang rất tức giận.

Có chuyện gì xảy ra vậy?

Trương Nhất Manh không hiểu ra sao, nhưng cứ đà này thì cô không dám hỏi nhiều rồi, đành vờ như không biết gì cả ngồi xuống.

“Mẹ.” Trương Ninh Giản chạy qua, làm nũng cọ cọ vào người cô, giọng điệu mang theo chút ảm ức.

“Haiz!” Trương Nhất Manh sờ sờ đầu của anh, “Sao vậy?”

Rõ ràng ban nãy còn đang vui vẻ mà...

Trương Ninh Giản lại không nói gì, lắc lắc đầu: “Không có gì cả

Tuy anh nói không có gì nhưng nhìn dáng vẻ ảm ức kia, Trương Nhất Manh biết chắc là có chuyện... Nhưng thật hiếm thấy... Trương Ninh Giản bị chọc ghẹo lại không mách cô, còn nói không có gì?!

Xem ra xảy ra chuyện lớn rồi....

Không khí căng thẳng cứ như vậy kéo cho đến bữa cơm, bốn người vẫn không nói gì với nhau, lúc ăn cơm, Trương Ninh Giản vẫn gấp thức ăn cho Trương Nhất Mạnh, thấy vậy cô nói: “Ninh Giản a~, càng ngày càng giỏi gấp thức ăn rồi đó.”

Trương Ninh Giản nghe vậy kinh ngạc, nhưng sau đó cười với cô: “Đúng vậy, con cố tình luyện tập mới được như vậy đó.”

Trương Nhất Mạnh gật đầu, không nói thêm gì nữa, sờ sờ đầu khích lệ anh.

Cơm nước xong, cô gọi điện thoại cho Tề Phi, nói là Tả Hưởng đã bị bọn Trương Ninh Trí bắt được, hẳn là có thể tự do hoạt động, có thể cùng cô đi xem phim.

“Thám tử Holmes phần 2 ra rồi đó! Lúc mới xem xong phần 1, bọn mình còn hứa là sẽ đi xem tiếp phần 2 mà!” Tề Phi hưng phấn mà nói.

Bởi vì hai người đều là những cô gái độc thân nên việc xem phim hay gì đó, v.v... chưa từng có thêm nam giới tham gia cùng, nhưng ít ra chỉ có hai người con gái cũng vui, ít nhất lúc mà Holmes hay Watson tình tứ nhìn nhau còn có thể thoải mái mà la hét... Nam giới làm sao mà hiểu được mấy chuyện này chứ...

Trương Nhất Mạnh rất muốn đi cùng cô, nhưng Trương Ninh Trí vẫn chưa nói cho cô biết sẽ xử lý Tả Hưởng như thế nào, đành nói với Tề Phi một câu: “Cậu đợi tớ chút” rồi ngẩng đầu nhìn Trương Ninh Trí hỏi: “Ừm... Trương Ninh Trí...”

Trương Ninh Trí nhìn cô.

“Bây giờ tôi có thể ra ngoài không? Tề Phi hẹn tôi đi xem phim với cô ấy.” Trương Nhất Mạnh suy nghĩ một chút rồi nói: “Lúc trước cũng vì Tả Hưởng mới nguy hiểm, giờ chắc không còn gì đáng lo nữa chứ?”

Trương Ninh Hi bỗng nhiên cười lạnh một tiếng.

Trương Nhất Mạnh khó hiểu nhìn anh.

Trương Ninh Hi khoát tay, nói: “Tôi không có cười cô.”

Trương Ninh Trí cứ như không thấy thái độ và hành động của Trương Ninh Hi vậy, nói với Trương Nhất Mạnh: “Được rồi.”

Trương Ninh Hi nhú mày, chen miệng vào nói: “Làm sao mà được chứ? Lỡ như Tả Hưởng gây chuyện nữa thì sao?”

Trương Nhất Mạnh: “Hả? Tả Hưởng không bị gì sao? Cho dù các anh không ra mặt thì hẳn bắt cóc tôi ít ra cũng phải bị cảnh sát bắt chứ!?”

Trừ phi Tả Hưởng có thể lấy thúng úp miệng voi!

Trương Ninh Hi nhếch miệng, lạnh lùng nói: “Đúng vậy, cô nói đúng, tôi phải đi báo cảnh sát!”

Nói xong, anh xoay người đi như muốn gọi điện thoại, Trương Ninh Trí lạnh lùng nói: “Ninh Hi!”

Trương Ninh Hi nói: “Sao vậy? Anh bỏ qua cho hắn không có nghĩa là em cũng đồng ý bỏ qua!”

Trương Ninh Trí nhúc nhích nói: “Em cũng biết khó xử của anh...”

“Đúng vậy, em biết, nhưng đó là khó xử của anh! Tả Hưởng lần này quá quắt lắm rồi, không chỉ với Nhất Mạnh và Ninh Giản, với anh cũng vậy! Nhưng anh lại bỏ qua cho hắn?! Anh vốn không cần phải làm như vậy! Câu nói đó của cha, anh vẫn không hiểu sao?”

Trương Ninh Hi khó khi nghiêm chỉnh như vậy, đôi lông mày nhăn lại tỏ ra hung dữ, hơn nữa còn với Trương Ninh Trí, thật sự làm người ta không sợ không được.

Trong đầu Trương Nhất Mạnh hiện lên vô vàn những tình tiết máu chó, anh em trong nhà cãi cọ với nhau, tranh đoạt quyền thừa kế, gió thổi mưa to, ...

Cô chợt nghĩ đến câu nói kia của Tả Hưởng, nếu như cô có chuyện gì đó với Trương Ninh Trí thì hẳn sẽ phải gọi cô là chị dâu, còn nếu cô và Trương Ninh Giản là một đôi thì hẳn sẽ gọi cô là em dâu... Vậy Tả Hưởng ở giữa...

Chẳng lẽ Tả Hưởng cùng Trương Ninh Hi...

Trương Nhất Manh không thể tin nổi: “Ninh Hi, anh và Tả Hưởng là song sinh sao? !”

Trương Ninh Hi vốn đang nghiêm túc nói chuyện với Trương Ninh Trí, nghe vậy suýt nữa té xuống đất, anh thê thảm nhìn Trương Nhất Manh: “Mẹ! Mẹ đang nghĩ gì vậy?!”

Xì, gọi mẹ cũng hung dữ vậy...

Trương Nhất Manh lúng túng nói: “Thì Tả Hưởng từng nói là có thể sẽ gọi tôi là chị dâu hay em dâu mà, cũng giống anh còn gì. Cũng có thể là hai người yêu nhau, sau đó bị Trương Ninh Trí bắt quả tang...”

Bọn họ quên mất một điều, điện thoại của Trương Nhất Manh vẫn chưa có tắt.

Vậy nên cả ba đều nghe được tiếng la vang trời của Tề Phỉ từ đầu dây bên kia – “Mấy người đang nói gì thế hả? ! Quan hệ thật là phức tạp!!! Đúng là bọn nhà giàu quen thói mà!!!”

Sau đó thì cúp điện thoại mất.

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Ninh Hi: “...”

Trương Ninh Trí: “...”

Trương Ninh Giản: “Sao vậy?”

Trương Ninh Hi vô lực ngồi xuống: “Cô và Tề Phỉ đang suy nghĩ cái gì vậy? Đầu hai người được làm từ cái gì vậy hả? Vậy mà Tề Phỉ cũng tin sao?!”

Trương Nhất Manh lúng túng sờ sờ lỗ mũi, nghĩ: Tề Phỉ tưởng tượng còn nhiều hơn cả cô cơ...

Trương Ninh Hi phiền não lắc đầu, nói: “Nhất Manh, tôi không có thích đàn ông! Cô nhìn tôi xem, có chỗ nào thích đàn ông chứ?”

Trương Nhất Manh nói: “Tôi chỉ đùa thôi mà... Sao hai người lại làm quá lên vậy chứ...”

Trương Ninh Hi muốn nói thêm điều gì đó, nhưng Trương Ninh Trí nhanh hơn anh một bước: “Cô gọi điện nói với Tề Phỉ là có thể đi xem phim cùng cô ấy đi. Tôi đi kêu tài xế giúp cô.”

Anh nói rất bình tĩnh, làm như vừa rồi chẳng xảy ra cái vớ gì cả, Trương Ninh Hi nhìn Trương Nhất Manh rồi nhìn Trương Ninh Trí, cuối cùng lắc đầu, nói “Tôi mặc kệ” rồi bực bội đi lên lầu hai.

Trương Ninh Giản đưa Trương Ninh Giản ra ngoài cửa, nhỏ giọng an ủi Trương Nhất Manh: “Mẹ đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Trương Nhất Manh nói: “Ừ, biết rồi.”

Trương Ninh Giản nói: “Tả Hưởng sẽ không động đến mẹ nữa, hẳn không làm được đâu. Còn chuyện vừa rồi mẹ đừng để, chuyện đó không ảnh hưởng gì tới mẹ đâu.”

Trương Nhất Manh: “...”

Được rồi, tuy nghe rất là cảm động đó, nhưng mà sao đứa con này nói ra làm cô có chút sợ sệt...

Trương Nhất Manh không hiểu ra sao gật gật đầu, sau đó khom lưng tìm đôi giày thích hợp, nhưng mà cô chỉ tìm thấy mấy đôi giày cao gót, đôi dép duy nhất của cô thì bị mất lúc bị Tả Hưởng bắt cóc rồi, mấy đôi giày bệt bình thường cũng chẳng có...

Trương Nhất Manh nhớ ra mình có để một đôi giày bệt trong phòng quần áo, cô chạy lên, Trương Ninh Giản cũng theo đằng sau như một cái đuôi nhỏ.

Trương Nhất Manh mở cửa phòng quần áo ra, diện tích phòng không nhỏ nhưng nhìn quanh chỉ toàn là giày da, tất cả đều là của Trương Ninh Giản, chỉ có góc tường bên trái là của Trương Nhất Manh, trước đây cô không để ý những chuyện này lắm, nhưng bây giờ lại cảm thấy hơi chạnh lòng – – Mấy đôi giày này chẳng khác nhau là mấy, đường đường một người đàn ông mua nhiều giày vậy làm gì chứ?! Ai Là Mẹ Anh

Trương Nhất Manh nhìn loanh quanh, ánh mắt cô chợt ngưng lại, cô nhìn thấy một đôi giày rất quen mắt...

Cô bước đến hai bước, lấy đôi giày lên ngắm nghía, rồi lại quay ra nhìn Trương Ninh Giản: “Đôi giày này... Con và Trương Ninh Trí đều có sao?” ,

Trương Ninh Giản ngẩn người, lắc đầu nói: “Đây là loại thủ công đặc biệt, anh hai có một đôi khác.”

Trương Nhất Manh đặt giày về chỗ cũ, hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn Trương Ninh Giản, “Người cứu mẹ là con.”

29. Chương 29: Chương 29

Đôi giày đó khá là đặc biệt, trước khi Trương Nhất Manh ngất đi nhìn thấy nó nên lại càng ấn tượng hơn, khi nghe Trương Ninh Trí nói vậy cô cũng nhiều lần lên nhìn chân anh ta, nhưng không giống với đôi giày trong ký ức của cô.

Khi đó cô cứ nghĩ là Trương Ninh Trí đã đổi đôi giày khác...

Nhưng bây giờ thì cô đã hiểu, người chạy đến khi đó không phải là Trương Ninh Trí, mà là Trương Ninh Giản!!!

Vậy nên có thể đoán ra được...

Trương Nhất Manh nhìn sang vết thương vẫn chưa khỏi trên mặt Trương Ninh Giản – – thì ra vết thương đó không phải là do tai nạn xe hay gì hết, rõ ràng là bị người ta đánh nên mới bị thương!!!

Khi đó cô đã cảm thấy kì lạ, tại sao Trương Ninh Giản lại bị tai nạn xe trùng hợp như vậy, nhưng cô cứ nghĩ là do bản thân suy nghĩ nhiều mà thôi, ai mà ngờ sự thật lại ra như vậy chứ!

Cũng may cô là y tá... Không phải là bác sĩ phụ sản, nếu không đã làm hại đến bao nhiêu là mạng người rồi..

Trương Ninh Giản bỗng nhiên bị cô vạch trần, yên lặng một lát rồi thấy Trương Nhất Manh không la mắng gì cả mới cẩn thận gạt đầu: “Vâng... Là con chạy đến...”

Trương Nhất Manh cố gắng bình tĩnh, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Cô vừa hỏi vừa nhắn tin cho Tề Phỉ, tiện thể kéo Trương Ninh Giản về phòng luôn, dù gì thì tâm sự ở phòng quần áo không phù hợp lắm, phải tìm một nơi tốt hơn thì mới dễ nói chuyện.

Hai người ngồi xuống cạnh giường, Trương Ninh Giản mở to đôi mắt nhìn cô, sắc mặt Trương Nhất Manh trở nên nghiêm khắc, nói: “Nghiêm túc mà trả lời, không được khai gian! Thành thật khai báo, nếu không mẹ đánh con đó.”

Trương Ninh Giản ầm ầm ứ ứ “ừ” một tiếng, xoay xoay ngón tay đan vào nhau nói: “Khi con chạy đến đó thì đúng lúc thấy tên khốn Tả Hưởng đó lấy cái PSP đánh vào đầu mẹ, mẹ ngất xỉu nên con chạy tới đỡ mẹ...”

“Khoan khoan, dừng lại.” Trương Nhất Manh nói, “Sao con lại chạy lên đỡ mẹ trước? Con phải cho tên Tả Hưởng đó một cái đấm móc, rồi thêm vài cú đá nữa mới đúng chứ?”

Trương Ninh Giản nghiêm túc nói: “Nhưng mà mẹ té xuống đất làm sao mà không đỡ được? Sàn đất bẩn như vậy...”

Trương Nhất Manh: “...”

Ừm... Được rồi, lý do này coi như chấp nhận được.... Trên một phương diện nào đó...

Trương Nhất Manh nói: “Rồi, nói tiếp đi... Nhưng mà sau này phải chú ý, gặp chuyện này thì trước hết phải đảm bảo kẻ thù đã đo đất rồi, nếu không con xỉu mà mẹ cũng xỉu thì chỉ tổ xui xẻo cho cả hai thôi.”

Trương Ninh Giản suy nghĩ rồi nói: “Vây cũng được.”

“... Được cái gì mà được... Thôi thôi, con nói tiếp đi, sau đó thế nào nữa?”

Trương Ninh Giản suy tư một lúc rồi nói: “Sau đó thì Tả Hưởng xông đến, thừa dịp con không chú ý đánh một cái vào mũi của con, sau đó...”

“Sao sao?”

“Sau đó con mặc kệ hắn, đặt mẹ lên băng ghế bên cạnh trước...” Trương Ninh Giản rụt người lại.

Trương Nhất Manh: “... Sau này con mà còn như vậy thì mẹ đánh chết con đó!! Mẹ nói thật đó!!!”

Cô vừa tức giận, lại vừa bực bội Trương Ninh Giản, tên Tả Hưởng đó cũng có mạnh bao nhiêu đâu...

Trương Nhất Manh bỗng nhiên nhớ tới Tưởng Quâ, nói: “Vây còn người đàn bà kia thế nào?”

Trương Ninh Giản nói: “Sau khi đặt mẹ nằm lên ghế đằng hoàng, con liền quay lại đánh Tả Hưởng, Tả Hưởng thấp hơn con, sức cũng không bằng con, đánh hắn ta hai cái thì đã xụi lơ rồi, sau đó hắn tự đứng bỏ nhào vào người con, bị con chặn cái trán lại, hắn liền ục ịch.”

Uych uych...

*Uych uych: mọi người cứ liên tưởng đến một người bị chặn đầu lại mà hai tay thì muốn đánh mà đánh không được là biết à, tại Tia không biết nên đặt từ nào cho thích hợp, có cao nhân nào chỉ Tia với ^^.

Tả Hưởng thấp hơn Trương Ninh Giản không ít, hắn ta cao chừng 1m73 còn Trương Ninh Giản tận 1m85, Trương Nhất Manh hoàn toàn có thể tưởng tượng được cảnh Tả Hưởng bị Trương Ninh Giản chặn cái trán lại, mà tay thì không đủ dài, muốn đánh mà đánh không được buồn cười đến mất nào...

Trương Nhất Manh đột nhiên nghĩ, nếu đó là một cửa qua trò chơi thì Tả Hưởng nhất định là BOSS nhỏ ở cửa thứ nhất, chỉ có 5 vạch máu...

Thật không thể nào tin nổi trước kia hắn ta lại có thể làm khó dễ nhà họ Trương...

Trương Ninh Giản cẩn thận nhìn sắc mặt của Trương Nhất Manh, nói: “Con không có đánh phụ nữ.”

“Ồ... Vây người đàn bà đó con xử lý thế nào?” Trương Nhất Manh hỏi, “Chẳng lẽ đuổi cô ta đi?”

Con người Trương Ninh Giản đảo vài vòng, rõ ràng là đang chột dạ: “Thấy con đánh Tả Hưởng, bà ta liền chạy qua, con chỉ lấy chân đẩy bà ta một cái thôi, bà ta đã vấp chân té...”

Trương Nhất Manh: “... ..”

Trương Ninh Giản lo lắng nói: “Mẹ! Con thật sự không có đánh phụ nữ, cũng không có xu hướng bạo lực gia đình đâu...”

“Bạo lực gia đình? !” Trương Nhất Manh không hiểu: “Chuyện này liên quan gì tới bạo lực gia đình?”

Trương Ninh Giản lí nhí nói: “Tức là con không có đánh mẹ...”

“... Chuyện này không phải là bạo lực gia đình.” Trương Nhất Manh nói: “Sau này rảnh rồi sẽ giải thích cho con nghe, rồi nói tiếp đi...”

“Con đánh Tả Hưởng thêm một cái cho hắn bất tỉnh, sau đó thì mẹ biết rồi.” Trương Ninh Giản thoải mái nói.

Trương Nhất Manh bắt lực nói: “Con... Con xem con đi, Tả Hưởng và Tưởng Quân chỉ cần một cái nắm tay của con thôi cũng đủ bóp chết rồi, tự đứng lại để mình bị thương...”

Trương Ninh Giản ngoắt ngoắt đuôi nhìn gương mặt đau lòng của Trương Nhất Manh, đang vui vẻ thì thấy mặt cô trầm xuống, so với lật sách còn nhanh hơn, làm cho Trương Ninh Giản hết hồn.

“Vậy tại sao lại gạt mẹ, nói là Trương Ninh Trí cứu mẹ?” Trương Nhất Manh lạnh lùng nhìn anh, “Còn nói vết thương trên mặt con là do tai nạn nữa!”

Trương Ninh Giản âm âm ứ ứ nói: “Con cũng đâu có muốn gạt mẹ đâu, tại con nghĩ nếu mẹ biết con vì mẹ mà làm mình bị thương thì nhất định sẽ rất buồn, rồi tự trách mình nên mới nhờ anh hai giấu giùm. Ai mà ngờ sau đó anh hai lại nói là anh ấy cứu mẹ... Lúc đầu con và anh ba cũng không biết, đến lúc mẹ mắng con, anh ba mới phát hiện.”

Trương Nhất Manh nhớ đến lúc mình mắng đứa con này đủ thứ, cảm thấy đau lòng không thôi, cô véo véo vành tai non mềm của anh nói: “Xin lỗi...”

Trương Nhất Manh cũng chỉ vô tình thôi, thấy Trương Ninh Giản cúi đầu, vành tai cũng rũ xuống, không nhìn được lại véo véo cho nó dựng lên, nhưng phản ứng của Trương Ninh Giản rất kì lạ, anh rút mạnh người về sau, che tai lại ngại ngác nhìn Trương Nhất Manh, mặt và tai đỏ lừ.

Trương Nhất Manh: “... Con... Con có khoẻ không?”

Trương Ninh Giản xấu hổ nói: “Sao mẹ lại nắm lỗ tai con?”

Trương Nhất Manh: “Mẹ xin lỗi mẹ xin lỗi, được chưa?... Mặt con đỏ rồi kìa...”

Ngày nào bọn họ cũng ôm nhau ngủ, động chút là cọ cọ vào người cô, hai lần hôn môi, vô số lần hôn lên mặt, anh còn ngại ngần gì chứ?!!

Làm cho cô cảm thấy không tự nhiên tí nào -_-

Trương Ninh Giản tiếp tục thẹn thùng: “Lần này khác, lần này là mẹ chủ động!!!”

Không phải chỉ véo lỗ tai thôi sao?!

Không hiểu sao nghe anh nói lại làm cô liên tưởng bấy bạ...

Trương Nhất Manh hít sâu, tự nhắc bản thân bình tĩnh lại, không nói đến đề tài này nữa: “Vậy sao con không nói với mẹ?”

Cô bắt đầu hiểu ra rồi, Trương Ninh Trí và Trương Ninh Hi cãi nhau ở ngoài phòng bệnh chắc cũng liên quan đến chuyện này, có lẽ Trương Ninh Hi bực bội vì Trương Ninh Trí không nói cho cô biết người cứu cô là Trương Ninh Giản.

“Anh hai và anh ba nói, nếu không nói như vậy thì mẹ sẽ nghi ngờ, biết con vì cứu mẹ mà bị thương.”

Gương mặt anh đã bớt đỏ, nhưng hai tay vẫn che lỗ tai lại, làm cho Trương Nhất Manh bất giác liên tưởng đến một thiếu nữ yếu ớt đang giữ gìn trinh tiết, còn cô lại là một tên biến thái...

Máu dồn lên não!!!

Trương Nhất Manh ho một tiếng, nói: “Ra là vậy... Haiz, lần này bỏ qua cho con, dù gì mẹ cũng đã ngã bài với Trương Ninh Trí, không phải anh ta cứu mẹ càng tốt.”

Trương Ninh Giản chớp mắt nhìn Trương Nhất Manh: “Ngã bài gì cơ?” Ai Là Mẹ Anh

Trương Nhất Manh nói ngắn gọn: “Thì là mẹ sẽ mãi mãi là mẹ của con chứ không có thành chị dâu của con. Ừm... hình như vốn là vậy...”

Cô cứ nghĩ là Trương Ninh Giản sẽ không hiểu, ai mà ngờ mắt anh sáng lên, nói: “Thật không?”

Trương Nhất Manh: “... Thật.”

Trương Ninh Giản vẫn che lỗ tai lại, nở nụ cười dễ thương với cô: “Con yêu mẹ nhất.”

Trương Nhất Manh: “...”

Oa~ sao mà con cô đáng yêu thế cơ chứ!!!

30. Chương 30

Trương Nhất Manh và Trương Ninh Giản nói chuyện xong, Trương Nhất Manh vừa mang giày, vừa kéo Trương Ninh Giản xuống lầu, Trương Ninh Hi thì không biết đã xuống từ lúc nào, nhìn thấy hai người cười gian nói: “Chắc chắc chắc, mẹ vừa làm gì với Ninh Giản đáng yêu trong sáng vậy?”

Trương Nhất Manh: “... Trên tay tôi còn có đôi giày đó, anh có tin tôi đánh chết anh không?”

Trương Ninh Hi: “...”

Trương Ninh Hi đã trở về trạng thái bình thường, không còn hung dữ quát nạt như ban nãy nữa, nói: “Cô nhìn hai người các cô xem, lên lầu lấy giày thôi mà mất tận nửa tiếng, hai tai của Ninh Giản còn đỏ ửng nữa! Lỗ tai của Ninh Giản nhạy cảm vô cùng, có phải cô đã làm gì nó không hả?!”

Trương Nhất Manh lạnh lùng cười một tiếng: “Anh còn dám nói em? Là anh mà lại biết chỗ nhạy cảm của em mình ở đâu... Anh có tin em đi kiện anh tội xúc phạm thân thể con nít không...”

Trương Ninh Hi: “... Em nói cứ như anh là biến thái vậy?! Hồi bé hay giỡn với nhau nên anh mới phát hiện mà!!!”

Trương Nhất Manh “xì” một tiếng, không để ý đến anh ta nữa, Trương Ninh Trí ngồi cạnh Trương Ninh Hi, chắc hẳn là vừa rồi hai người họ có nói chuyện với nhau, Trương Nhất Manh không nhìn anh, Trương Ninh Trí cũng không có ý định tham gia vào trận đấu khẩu của Trương Ninh Giản và Trương Ninh Hi.

Trương Ninh Giản đi ra cửa, Trương Nhất Manh mang giày xong, đi theo sau anh, tài xế đã đợi bên ngoài từ lâu, nhìn dáng vẻ của Trương Ninh Giản, Trương Nhất Manh suýt nữa đã bật thốt “Hay là con đi với mẹ đi”...

Nhưng dù gì cũng là thú vui riêng của cô và Tề Phi, tuy nói là nếu cô mang Trương Ninh Giản đi cùng thì Tề Phi cũng không để ý, nhưng như vậy hình như không tốt lắm...

Trương Nhất Manh lấy tay xoa xoa đầu Trương Ninh Giản, nói: “Vô nhà đi, mẹ sẽ về nhanh thôi.”

Trương Ninh Giản nói: “Dạ.”

Anh trả lời rất nhanh, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ không động đậy, Trương Nhất Manh thấy anh như vậy, vậy vậy tay với anh nói: “Lại đây.”

Trương Ninh Giản vui vẻ bước đến gần cô hơn một chút.

Trương Nhất Manh nói: “Haiz, thật sự là không thể dẫn con đi được mà, mẹ sẽ về nhanh thôi, hứa đấy.”

Trương Ninh Giản thấp giọng nói: “Dạ.”

Trương Nhất Manh suy nghĩ một hồi, sau đó kiễng chân, hôn lên gương mặt mịn màng của Trương Ninh Giản: “Thôi, ngoan ngoãn vào nhà đi, mẹ sẽ về nhanh thôi.”

Suốt cả quá trình đưa cô ra ngoài, Trương Ninh Giản đều trong trạng thái lấy tay bịt lỗ tai lại, bởi vậy nên Trương Nhất Manh dễ dàng hôn lên mặt anh, ai mà ngờ đứa nghịch tử này lại ranh ma như thế, vào lúc Trương Nhất Manh định kết thúc thì anh chợt thả tay xuống, vòng qua eo Trương Nhất Manh, sau đó nhanh chóng lướt xuống môi cô.

Hôn xong, anh mới vui vẻ bỏ Trương Nhất Manh ra: “Bye bye mẹ! Đi đường nhớ cẩn thận! Đi sớm về sớm!”

Trương Nhất Manh: “...”

“Ừm... biết rồi...” Cô cũng quen rồi... Dù gì thì không quen cũng không được, ai mà biết sau này lại bị anh hôn trộm bao nhiêu lần nữa, nếu như lần nào cũng phản ứng kịch liệt thì chắc cô mệt chết mất.

Trương Nhất Manh nhìn nét mặt Trương Ninh Giản như mèo vớ được cá ngon, cười cười bước vào xe.

“Có chuyện gì vui mà thấy cậu cười như hoa mới nở vậy?”

Tề Phi đi mua vé với Trương Nhất Manh, sau đó ngồi đợi tới giờ chiếu phim, hai người vừa đợi vừa mua một tờ báo đọc, Tề Phi bỗng dưng mở miệng, lời nói mang không ít ý trêu ghẹo.

“Hả?!” Trương Nhất Mạnh ngẩn người, sờ sờ mặt mình, đúng là môi cô đang cong lên thật, cô phất phất tay nói: “Đâu có gì đâu, tại hồi nãy có nói chuyện với Ninh Giản, tớ mới biết thật ra người cứu tớ là nó! Có điều nó sợ tớ đau lòng nên mới không nói cho tớ biết thôi.”

Tề Phi cười, chọt chọt vào mặt cô: “Cậu nhìn lại cậu xem, có chút nào đau lòng không, đúng là không có lương tâm, tớ thấy cậu đang vui thì đúng hơn.”

Trương Nhất Mạnh đẩy tay Tề Phi ra, nói: “Không có lương tâm gì chứ, tại tớ thấy Trương Ninh Giản thú vị quá thôi. Sau đó tớ có an ủi nắm nắm lỗ tai của nó, chỉ có chút xíu thôi mà lỗ tai nó ửng đỏ đến tận khi tiến tớ đi, Trương Ninh Hi nói lỗ tai là chỗ nhạy cảm của Trương Ninh Giản, kaka.”

“Hừm, biết chỗ nhạy cảm của người ta mà vui vậy sao...” Tề Phi cười hì hì nói, “Cậu cũng ghê quá nha...”

Giọng nói của Tề Phi không nhỏ, vậy nên kéo không ít ánh mắt của mọi người xung quanh.

Trương Nhất Mạnh: “...”

“Cậu im miệng cho tớ!” Trương Nhất Mạnh nói, “Tớ và Trương Ninh Giản rất là trong sáng! Tớ xem anh ta như “con” của tớ vậy! Tuyệt đối không có ý gì khác!”

Tề Phi nói: “Thôi đi, tớ chỉ mới thấy hai cậu đi chung có hai lần, lần đầu tiên là lúc đi công viên giải trí, lần thứ là ở buổi tiệc sinh nhật của anh ta, lần nào cũng thấy hai người hôn nhau, ai mà biết các cậu có làm được chuyện gì khác không chứ!”

Trương Nhất Mạnh: “... ..”

Mọi người xung quanh rõ ràng đang đồng tai lên nghe...

Chết tiệt! Cô và Trương Ninh Giản chỉ mới hôn nhau có ba lần thôi!!! Nhưng mà lần nào cũng bị Tề Phi bắt gặp...

Không đúng, dùng từ “bắt gặp” thế này hình như hơi mờ ám thì phải...

Tề Phi không hề chú ý, tiếp tục nói: “Với lại tớ cảm thấy rất kì lạ, theo lí mà nói, ngày nào cậu cũng ôm tới ôm lui với Trương Ninh Giản, cậu phải thích anh ta mới đúng, sao lại thích Trương Ninh Trí được cơ chứ?”

Trương Nhất Mạnh giải thích: “Làm sao mà tớ thích Trương Ninh Giản được chứ?! Cũng vì ngày nào cũng ôm tới ôm lui nên tớ vốn không coi anh ta là người đàn ông bình thường mà! Tớ làm sao mà thích anh ta được... Trương Ninh Trí thì khác, anh ta có thể coi là bình thường nhất trong ba anh em nhà họ Trương, cậu cũng biết mà, lạnh lùng nhưng thi thoảng lại tỏ ra dịu dàng, cô gái nào mà chịu nổi cơ chứ!!!”

Tề Phi nói: “Xì, nhưng mà trong số đó không có cậu chứ gì.”

Trương Nhất Mạnh suy nghĩ một chút, nói: “Dĩ nhiên, điều đó chứng minh tớ rất là mạnh mẽ.”

“Sai – -” Tề Phi ngắt mặt của Trương Nhất Mạnh, “Chứng minh là cậu rất lí trí, mà những cô gái đang yêu thì không thể liên quan đến hai chữ này.”

Trương Nhất Mạnh ngẩn người, sau đó nói: “Giờ nói chuyện này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, dù gì tớ cũng quyết từ bỏ Trương Ninh Trí rồi.”

Tề Phi gật đầu.

Một lát sau, khi hai người sắp vào rạp chiếu phim, Tề Phi bỗng nhiên hỏi: “Trương Ninh Hi là GAY thật sao?”

Trương Nhất Mạnh: “? ? ! !”

Tề Phi tỏ ra không quan tâm, hút vài ngụm coca, nói: “Chẳng phải anh ta có quan hệ với Tả Hưởng sao? Còn biết chỗ nhạy cảm của em trai mình nữa, biến thái!!!”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Cũng may bây giờ Trương Ninh Hi không có ở đây, nếu không nhất định sẽ nhảy xuống biển tự sát mất! Trương Nhất Mạnh cô cũng không hiểu vì sao hồi trước lại có thể kết bạn với Tề Phi nữa...

Đây hết thấy đều là vận mạng an bài, tính cách quyết định a...

Khi vào xem phim, Trương Nhất Manh và Tề Phỉ tìm chỗ của mình rồi đặt mông ngồi xuống, màn hình vẫn còn đang chiếu quảng cáo, Trương Nhất Manh nhỏ giọng nói với Tề Phỉ: “Trương Ninh Hi không phải là gay đâu, lúc đó tớ chỉ đùa thôi, Tả Hưởng với họ có quan hệ gì, cụ thể ra sao thì tớ không biết, tớ chỉ thấy rất kì lạ, Trương Ninh Trí mạnh mẽ là thế, lạnh lùng là thế mà lần nào xảy ra chuyện cũng nhường nhịn Tả Hưởng, chẳng phải rất kì lạ sao?”

Tề Phỉ nhỏ giọng nói: “Cũng đúng, vậy đi, đợi lúc về nhà tớ sẽ hỏi ba tớ thử xem, biết đâu nghe được tin tức gì thì sao.”

Trương Nhất Manh nói: “Vậy không tốt đâu.”

Tề Phỉ nói: “Thì cứ gạt ông ấy, nói là Tả Hưởng đang theo đuổi tớ, để ông ấy điều tra thay tớ, ông ấy thích nhất là được làm thông gia với đám công tử giàu có mà.”

Trương Nhất Manh nói: “... Đúng là hy sinh cao cả thật...”

Sau khi phim bắt đầu chiếu thì hai người yên lặng, không nói gì nữa, phần 2 của bộ phim thậm chí còn hay hơn cả phần 1, khi Holmes ném vợ của Watson ra khỏi xe lửa, Watson nắm áo của Holmes lại, hai người vật lộn với nhau...

Gần như tất cả mọi người trong rạp đều cười khúc khích, Nhất Manh và Tề Phỉ cũng không ngoại lệ...

Bộ phim kết thúc sau hai tiếng đồng hồ, hai người vui vẻ đi ra ngoài rạp, trước khi Trương Nhất Manh vào rạp có đặt chế độ im lặng cho điện thoại, sau khi ra ngoài cô mới lấy ra xe, phát hiện Trương Ninh Hi và Trương Ninh Trí có gọi rất nhiều lần cho cô, có thêm cả tin nhắn của Trương Ninh Hi: Sao cô không nghe máy vậy?! Ninh Giản ngắt xủ rồi!

Sau đó có thêm một tin nữa: Đọc được tin nhắn rồi thì tới bệnh viện mau.

Trương Nhất Manh sững sốt, chạy ra ngoài, tiện thể đưa điện thoại cho Tề Phỉ đang ngơ ngác nhìn cô, Tề Phỉ đọc xong cũng hít sâu một hơi, sau đó nắm tay cô an ủi: “Không sao đâu, đừng sợ, đừng sợ...”

Tề Phỉ nắm tay giúp cô như được tiếp thêm sức mạnh, cô gật đầu nhìn Tề Phỉ, sau đó hai người ra ngoài bắt xe, xe chạy đến bệnh viện, còn Tề Phỉ thì nắm tay Trương Nhất Manh suốt cả đoạn đường như muốn chắc chắn rằng cô không có việc gì cả.

Trương Nhất Manh cảm thấy thời gian trôi qua chậm chạp vô cùng, khi đèn đỏ, khi thì kẹt xe, còn phải xuống xe chạy vào bệnh viện... Tất cả thời gian đó như kéo dài, làm cho cô cảm thấy lo lắng hơn bao giờ hết.

Tề Phỉ chạy vào trong bệnh viện, hỏi một cô y tá: “Chị Vương, cậu ba nhà họ Trương hôm bữa nằm ở bệnh viện chúng ta bây giờ đâu rồi?”

Người trong quầy nhìn Tề Phỉ, sau đó nhanh chóng nói số phòng, Tề Phỉ nhìn sang Trương Nhất Manh, hỏi thêm một câu: “Không có gì nghiêm trọng chứ?”

Chị Vương nói: “Không có gì, chỉ ngắt xủ thôi, chắc là tuột huyết áp hay là bị sốt gì đó.”

Tề Phỉ thở phào nhẹ nhõm, quay lại mới thấy sắc mặt Trương Nhất Manh đỏ hơn một chút, nói: “Thấy chưa, tớ đã bảo cậu đừng lo lắng quá mà... Trương Ninh Hi đó vốn là vậy, lúc nào cũng làm quá lên.”

Nói thì nói vậy nhưng mà Trương Ninh Trí cũng gọi cho cô, chắc chắn có chuyện xảy ra.

Hai người bước vào thang máy, tìm số phòng mà chị Vương nói, là phòng VIP, Trương Nhất Manh gõ cửa phòng, nói: “Tôi là Nhất Manh đây.”

Giọng nói của Trương Ninh Hi vang lên: “Cô vào đi.” Ai Là Mẹ Anh

Giọng nói của Trương Ninh Hi có phần gấp gáp, nhưng dường như không có gì xảy ra cả, Trương Nhất Manh khẽ thở phào nhẹ nhõm, mở chốt cửa ra, đi vào.

Trương Ninh Giản đúng là không có gì, anh đã tỉnh, dựa người vào cạnh giường, Trương Ninh Trí và Trương Ninh Hi thì ngồi trên ghế sofa bên cạnh.

Trương Nhất Mạnh chạy nhanh đến chỗ Trương Ninh Giản, lấy tay sờ sờ trán của anh: “Ninh Giản, con không sao chứ?”

Trương Ninh Giản khẽ mỉm cười, lịch sự nhưng xa cách, anh nhẹ nhàng né khỏi tay Trương Nhất Mạnh, nói: “Cô là Trương Nhất Mạnh sao?”

31. Chương 31

“Cô chính là Trương Nhất Mạnh?”

Trương Nhất Mạnh nghe vậy ngơ ngẩn, cô rút tay lại, nói: “Ninh Giản... ?”

Trương Ninh Giản vẫn cười, nhưng từ trong mắt anh toát ra một sự xa cách lạ lùng, khác hẳn với người con trai mà vài tiếng trước vẫn còn cười cười ngốc nghếch nhìn cô, nhìn anh rất tự nhiên nhưng cô hiểu rõ Ninh Giản – nghịch tử của cô tuyệt đối sẽ không cười như vậy.

Anh sẽ không cười như thế này, tựa như một làn gió dưới cái nóng của mùa hè, tuy là nhẹ nhàng, hào phóng nhưng lại không làm cho người ta thoải mái được.

Nghịch tử của cô thỉnh thoảng sẽ cười như một con mèo vừa ăn vụng thành công, có khi là cười ngơ ngác ngốc nghếch, nhưng cũng có lúc cười nhếch môi lên, tóm lại là không cười như thế này.

Cười như vậy, hẳn là anh nguy trang rất giỏi, làm cho người khác cảm thấy rất tự nhiên, nhưng cô hiểu rõ, nụ cười này khác với nụ cười khi trước như thế nào.

Nghịch tử của cô hết cười rồi, Trương Ninh Giản mới là người đang cười.

Trương Nhất Mạnh ngơ ngác nhìn anh.

Trương Ninh Giản cũng không nói gì.

Không khí trở nên căng thẳng, khó xử vô cùng.

Trương Ninh Hi ho một tiếng, phá tan không khí yên lặng đáng sợ: “Nhất Mạnh, chuyện là như vậy...”

Trương Nhất Mạnh như tỉnh mộng, nhìn về phía anh.

Trương Ninh Hi gãi gãi đầu, nói: “Cô đi được chừng một giờ thì Ninh Giản chợt than nhức đầu, sau đó mồ hôi lạnh túa ra, không lâu sau thì ngất xỉu, vừa rồi bác sĩ có kiểm tra, nói là không có gì đáng lo cả, chắc là trí nhớ của nó đã trở lại, nhưng mà... Nó không nhớ cô.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Trương Ninh Hi nhìn Trương Nhất Mạnh, lúng túng nói: “Chúng tôi có nói về cô với nó, nhưng nó không có ấn tượng gì.”

Đội Trương Ninh Hi giải thích xong, Trương Ninh Giản mới mở miệng: “Trong thời gian tôi mất trí, cảm ơn cô Trương đã chăm sóc.”

Trương Nhất Mạnh ngơ ngác nhìn anh, Trương Ninh Giản vẫn đang cười, cô lắc đầu: “Không có gì, tôi đã nhận tiền lương thì phải làm tròn trách nhiệm chứ?”

Trương Ninh Giản cười, dường như rất chân thành: “Tiền lương là một chuyện, cảm ơn lại là một chuyện khác, vì tôi mà làm cho cô Trương mất đi công việc, thành thật xin lỗi cô.” C

Quá khách sáo.

Cũng quá đáng sợ .

Trương Nhất Mạnh chợt muốn chạy trốn khỏi anh.

Nhưng lời Trương Ninh Giản vẫn tiếp tục vang lên: “Vậy nên khi cô Trương rời khỏi nhà họ Trương rồi, tôi sẽ đưa một số tiền cho cô Trương, cô Trương có thể trở về bệnh viện tiếp tục công việc - - dĩ nhiên là ở một

chức vị tốt hơn – – hoặc tôi có thể tìm giúp cô một công việc, anh hai và anh ba đều có thể liên lạc với cô, tùy cô lựa chọn.”

Anh ngừng lại rồi thêm vào một câu: “Thật sự rất cảm ơn cô.”

Chuyện đầu tiên sau khi anh tỉnh lại là cảm ơn cô, sau đó là đá cô đi.

Chuyện này đầu Trương Nhất Mạnh có tưởng tượng cỡ nào, cũng không thể nào nghĩ ra được.

Cô biết, ngay từ khi bắt đầu cô đã biết, khi Trương Ninh Giản nhớ lại tất cả thì cô sẽ phải rời khỏi nhà họ Trương, lúc trước cô rất mong đợi, hơn nữa qua chuyện Tả Hưởng, cô thậm chí còn muốn chuyện này diễn ra càng nhanh càng tốt.

Nhưng Trương Nhất Mạnh cô không thể nào ngờ được, chuyện này lại là do Trương Ninh Giản nói ra, hơn nữa rất bình thường, rất tự nhiên, không chút sơ hở nào, dường như khi anh nói lời cảm ơn cô thì đã vô tình tạo nên một vết nứt khổng lồ giữa cô và anh, làm cho quả cầu thủy tinh là trái tim cô tan vỡ, chia làm hai mảnh.

Anh đưa ra điều kiện rất tốt, nhưng lời nói của anh còn có một ý khác nữa: Tôi và cô đã thanh toán xong, không ai nợ ai cả. Đưa điều kiện tốt, đơn giản là vì anh lười nghe Trương Nhất Mạnh ra điều kiện thôi.

Dùng cách đó để bịt miệng Trương Nhất Mạnh là tốt nhất, một mũi tên trúng hai con nhạn, lỗi tại anh cũng bớt ồn.

Anh thậm chí còn không cần hỏi ý Trương Ninh Trí – – từ đầu tới đuôi, anh thậm chí cũng không nhìn đến Trương Ninh Trí, tự anh quyết định, chỉ dùng “tôi” chứ không dùng “chúng tôi”. Ai Là Mẹ Anh

Rõ ràng anh đang ngồi trên giường mà, nhưng mà trông anh chẳng khác gì một vị vua, cao ngạo hơn bất cứ ai khác, nhưng vẫn dùng nụ cười khiêm nhường để che giấu sự cao ngạo đó.

Trương Nhất Mạnh dường như hiểu được, Trương Ninh Giản trước khi mất trí nhớ là người như thế nào, hoàn toàn khác với nghịch tử của cô, nếu là nghịch tử của cô thì chuyện gì cũng biểu hiện rõ trên mặt, có ý kiến gì cũng dùng lời nói thẳng thắn để biểu đạt.

Nhưng Trương Ninh Giản thì khác, anh sẽ dùng lời nói quanh co nhất để phân rõ giới hạn với Trương Nhất Mạnh, thậm chí cô còn tưởng tượng, chắc hẳn cô phải quỳ xuống, nói “Tạ chủ long ân” mới đúng.

Trương Nhất Mạnh yên lặng nhìn Trương Ninh Giản đang mỉm cười, căn phòng to như vậy mà không khí như ngưng kết lại, mà người phá tan không khí chính là Trương Nhất Mạnh.

Cô nói: “Không cần đâu.”

Trương Ninh Giản nhú lông mày lại.

Đó là một cảm xúc mới, trước kia nghịch tử của cô chưa bao giờ làm vậy cả.

Trương Nhất Mạnh nói: “Tiền và công việc tôi đều không cần. Chăm sóc anh, tiền lương xứng đáng có tôi đều đã có rồi, không cần đưa thêm đâu.”

Cô gật đầu nhìn Trương Ninh Giản rồi xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, Tề Phỉ vốn ồn ào tự nãy giờ đều yên lặng không nói gì, thấy Trương Nhất Mạnh bỏ đi, cô nhìn ba người trong phòng bệnh, dùng âm lượng đủ để Trương Nhất Mạnh không nghe được, nói: “Hừm, bọn có tiền các người đúng là đáng sợ thật” sau đó liền đuổi theo Trương Nhất Mạnh.

Trương Ninh Hi và Trương Ninh Trí vô cớ bị chửi chằng nói gì, chỉ có Trương Ninh Giản khó hiểu nhướng nhướng mày.

Trương Ninh Hi nhúc nhích đầu nói: “Em ba à, vừa rồi em cũng có phần độc miệng đó.”

Trương Ninh Giản khó hiểu nói: “Em nghĩ là điều kiện em đưa ra không có gì không tốt cả.”

“Không phải là tốt, mà là vô cùng tốt, tốt đến nỗi làm ẹ anh và em trở thành hai người hoàn toàn không quen nhau.” Trương Ninh Hi học cách trợn mắt lên của Tề Phỉ.

Trương Ninh Giản vén chăn đứng dậy, tuy cười mà giọng điệu chẳng có gì gọi là buồn cười: “Mẹ? Anh ba, anh cũng trưởng thành rồi mà, còn thích chơi trò trẻ con này sao? – Em không sao rồi, em về công ty trước, vắng mặt lâu như vậy, chắc hẳn còn rất nhiều công việc chờ em xử lí.”

Trương Nhất Manh đứng trên tầng cao nhất của bệnh viện, cô đơn đứng đón gió, không lâu sau thì Tề Phi chạy đến, thấy Trương Nhất Manh như vậy thì sợ hết hồn, nói: “Nhất Manh, cậu đừng nghĩ quẩn như vậy chứ, đừng... đừng có nhảy xuống nha...”

Trương Nhất Manh: “...”

“Sao tớ phải nhảy lầu chứ...” Trương Nhất Manh thấy vẻ mặt hoang mang của Tề Phi, không nhịn cười được, “Sao tớ phải nhảy lầu hả...”

Tề Phi nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Cậu đừng cười mà, cậu đã không đẹp rồi, bây giờ còn cười đau khổ như vậy, chẳng khác gì mới nuốt khổ qua ấy.”

Trương Nhất Manh: “...”

“Tớ đánh chết cậu!” Trương Nhất Manh nhin không được cười phá lên, xông lại đánh Tề Phi, Tề Phi cười hì hì ôm lấy cô, sau đó ỷ mình cao lấy tay xoa xoa đầu cô: “Được rồi, muốn khóc thì mau khóc đi.”

Trương Nhất Manh rầu rĩ nói: “Khóc cái gì chứ, cậu không nhớ sao? Tớ đã nói rồi, điều ước lớn nhất của tớ chính là Trương Ninh Giản mau mau bình phục, trả lại tự do cho tớ.”

Tề Phi thở dài: “Nhưng nét mặt của cậu khi này không nói như vậy.”

Trương Nhất Manh buồn cười ngẩng đầu, nét mặt cũng trở nên rạng rỡ hơn: “Vậy nó nói gì?”

“Nét mặt của cậu cứ như đang nói – Con tôi đâu rồi? Sao tôi không thấy nó nữa rồi?! Hu hu, con tôi đâu...”

Trương Nhất Manh: “...”

Nét mặt đó... Giọng điệu đó... Cô thật sự rất muốn đánh chết Tề Phi...

Trương Nhất Manh cúi thấp đầu, cười cười: “Ừm... Tuy là cũng hơi buồn... Dù gì thì nuôi nó cũng lâu rồi, giờ nó quên mẹ nó mất rồi, haiz.”

Tề Phi sờ sờ đầu Trương Nhất Manh: “Thôi, không phải chỉ là một đứa con thôi sao, mất thì mất, sau này sinh thêm một cái, đẹp hơn, ngoan hơn, sợ gì chứ.”

Trương Nhất Manh đỡ khóc đỡ cười: “Cái gì mà ngoan hơn, đẹp hơn chứ, tớ cũng không trách anh ta được, anh ta không nhớ tớ, cũng không nhớ những chuyện đã xảy ra, sao có thể hy vọng anh ta sẽ tiếp tục gọi tớ là mẹ, đối xử tốt với tớ chứ – vừa rồi anh ta đưa ra điều kiện tốt như vậy đã là may mắn cho tớ lắm rồi. Tớ nghĩ, nếu tớ mà đòi xe, đòi nhà anh ta cũng cho tớ mất.”

“Chuyện đó dĩ nhiên là không thành vấn đề. ” Tề Phi gạt đầu, “Nhưng cậu vốn không cần những thứ đó.”

Trương Nhất Manh mạnh miệng nói: “Ai nói không cần chứ? Tớ không cần mấy cái đó thì cần cái gì? Cần một đứa con sao?”

Tề Phi cười mà không nói.

Trương Nhất Manh: “...”

“Haiz, đừng có nhìn tớ như quỷ nhìn thấy người vậy mà, tớ thấy sợ đó.” Trương Nhất Manh khoa trương sờ da gà trên người.

Tề Phi nói: “Cậu nói xui thật đấy.”

“Ừ, từ khi bắt đầu cho đến lúc kết thúc, không có chuyện gì là hoàn toàn chắc chắn cả mà.” Trương Nhất Manh phụ họa nói: “Ai bảo sẽ không gặp xui chứ?”

“Nhưng mà...” Tề Phi nói, “Sợ là cậu không chỉ cần con mà thôi...”

Trương Nhất Manh lườm cô một cái: “... Cậu đang nói gì đó hả? Không đầu không đuôi ai mà hiểu! Anh ta không phải là con tớ thì là gì?!”

Tề Phỉ nói: “Chuyện giữa các cậu dĩ nhiên tớ không biết. Nhưng tớ cảm thấy, nếu chỉ đơn giản là thiếu “đứa con” thì không sao, nhưng nếu hơn cả thế thì tuyệt đối không tốt.”

Trương Nhất Manh suy nghĩ rồi phiền não lắc lắc đầu: “Thôi đừng nói mấy chuyện này nữa, cũng chẳng còn nghĩa lý gì cả. Haiz, cậu nói với cha cậu giúp tớ, tớ muốn tiếp tục làm... công việc y tá của tớ.”

Tề Phỉ gật đầu: “Được rồi, không thành vấn đề! Tớ sẽ luôn luôn là hậu thuẫn kiên cố nhất của cậu.”

Trương Nhất Manh chép miệng, nói: “Cám ơn chị Phỉ!”

Tề Phỉ cười, gõ vào trán cô: “Được rồi, đi xuống đi, không có gì thì đừng đứng ở đây hóng gió, lạnh lắm.”

Trương Nhất Manh lẩm bẩm đi theo xuống, thừa dịp Tề Phỉ không chú ý, cô nhanh chóng lau đi giọt nước nho nhỏ ở hàng lông mi.

32. Chương 32

Trương Nhất Manh theo Tề Phỉ đi xuống, thấy Tề Phỉ gọi điện thoại cho cha mới chợt nhớ ra một chuyện, cô lấy điện thoại di động ra, mở danh bạ nhưng dừng lại ở một dãy số, mãi mà không dám nhấn xuống.

Tề Phỉ nói chuyện điện thoại xong, đi tới nói: “Ba tớ đồng ý rồi, lúc nào cậu đi làm cũng được... Đang coi cái gì đó?”

Tề Phỉ nhìn thoáng qua cái tên bên trên dãy số, là Trương Ninh Hi.

“Sao cậu lại nhìn tên anh ta mà ngẩn ra vậy...” Tề Phỉ không hiểu.

“Ba anh em nhà họ Trương, giờ tớ chỉ có thể liên lạc với Trương Ninh Hi thôi.” Trương Nhất Manh rầu rĩ không vui nói: “Tớ để quên đôi giày ở nhà họ Trương, phòng thuê cũng bị bọn họ trả lại rồi, giờ tớ không biết nên ngủ ở đâu hết.”

Tề Phỉ suy nghĩ một chút, nói: “Cũng đúng, đám người xấu xa đó chỉ biết bắt cậu bỏ nhà lúc cần thiết, giờ không cần rồi thì không cho cậu cách về.”

Tề Phỉ suy nghĩ rồi nói: “Thôi vậy đi, dù gì cậu cũng không có chỗ về, chi bằng sang nhà tớ ở tạm? Giờ tớ cũng chuyển ra rồi, kể bên bệnh viện thôi, ở lâu năm, có hai bảo vệ đằng hoàng, dưới lầu có tiệm giặt ủi, mỗi tháng trả chút tiền là có thể đảm bảo quần áo được xử lý kĩ càng... Hơn nữa môi trường không tệ tí nào, an ninh cũng khá tốt.”

“... Ở đây rất gần với trung tâm, cậu mua căn nhà đó khi nào vậy?” Trương Nhất Manh nhìn nét mặt bình tĩnh của Tề Phỉ.

“Căn nhà đó tớ mua lâu rồi, mới đầu cho người ta mượn, gần đây gia đình đó đã ra nước ngoài định cư, tớ thấy tiện nên quyết định dọn về đó luôn.” Tề Phỉ nói, “Nhưng tớ đang do dự, định tìm bạn ở chung đây.”

Trương Nhất Manh suy nghĩ một chút, nói: “Được rồi, tớ đến chỗ của cậu ở tạm vậy. Tiền thuê nhà hàng tháng và tiền điện nước, tớ và cậu chia đôi.”

Về mặt này thì hai người rất hợp ý nhau, Tề Phỉ tùy tiện gật đầu: “Cũng được, vậy giờ trở về nhà họ Trương lấy quần áo đi thôi.”

“Nhưng tớ không biết nên lấy bằng cách nào nữa.”

Trương Nhất Manh đang buồn rầu không biết làm sao, điện thoại chợt vang lên, người gọi đến là Trương Ninh Hi, Trương Nhất Manh nhanh chóng bắt máy, giọng nói của anh lập tức vang lên: “Nhất Manh.”

Trương Nhất Manh nói: “Ninh Hi, vừa đúng lúc tôi định gọi cho anh, tôi muốn chuyển ra ngoài, bây giờ qua bên đó dọn đồ được không?”

Trương Ninh Hi có phần sững sốt, sau đó nói: “Thật ra không cần vội vậy đâu.”

Trương Nhất Manh biết Trương Ninh Hi cảm thấy rất lúng túng, bởi vì quan hệ của anh với Trương Nhất Manh không tệ, cũng là người đa cảm nhất trong ba anh em, Trương Nhất Manh bất chợt nghĩ lại những lời mà anh nói khi mới gặp cô, cảm thấy cuộc đời thay đổi quá nhanh: “Không sao đâu, chuyển ra ngoài sớm một chút thì tốt hơn, ít ra cũng không làm cho Trương Ninh Giản khó xử.”

Trương Ninh Hi đáp ứng nói: “Cô đừng để ý đến lời nó nói, thật ra tính cách của Ninh Giản là vậy, cái gì cũng cười cho được, làm cho người ta ghét biết bao nhiêu. Cũng chỉ có tôi và anh hai mới chịu được nói.”

Trương Nhất Manh chợt nhớ đến những lời của An Đường Đường khi nói về Trương Ninh Giản, khi đó cô không tài nào hiểu được ý của An Đường Đường, nhưng giờ thì hoàn toàn rõ rồi.

Thật là đáng buồn.

Trương Nhất Manh nói: “Không sao đâu, dù gì thì đó cũng chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, giờ thì kết thúc rồi, cũng bình thường thôi.”

Trương Ninh Hi không khỏi lo lắng nói: “Cô chắc chắn cô không có sao chứ? Hồi này ở phòng bệnh, tôi cảm thấy Ninh Giản nó xúc phạm cô rất nặng.”

Trương Nhất Manh cười: “Cái đó thì đúng, nhưng mà không liên quan đến chuyện này đâu.”

“Ừm được rồi, cứ tùy cô quyết định vậy... Cô vẫn còn ở bệnh viện à? Tiểu Lý đang ở ngoài chờ cô đó, cô ngồi lên xe đến nhà họ Trương dọn đồ đạc, sau đó nhờ họ mang đồ đến nơi ở mới giúp cô đi. Mà cô có tìm được chỗ ở mới chưa? Hay là để tôi...”

Trương Nhất Manh cắt ngang lời Trương Ninh Hi: “Tôi tìm được rồi, tôi ở chung với Tề Phi.”

Haiz, Trương Ninh Hi đúng là người tốt mà.

“Ở chung với Tề Phi?” Trương Ninh Hi nói, “Ừm... Cô phải chú ý, đừng để bị cô ấy đầu độc đấy...”

Tề Phi cười lạnh: “Tôi đang ở ngay bên cạnh đây.”

Trương Ninh Hi: “... Tôi đùa thôi..”

Trương Nhất Manh: “...”

Hai kẻ dở hơi này đúng là có năng khiếu xua đi nỗi buồn giúp người khác, Trương Nhất Manh bất đắc dĩ nói: “Được rồi, tôi sẽ đi với Tề Phi.”

Trương Nhất Manh đi ra cửa với Tề Phi, đúng là chiếc xe ban đầu đưa bọn họ đến vẫn ở đó, hai người lên xe, chiếc xe hướng về phía nhà họ Trương mà đi, dọc đường cả hai không ai mở miệng cả, đến khi về tới nhà họ Trương thì chẳng có lấy một người, mở cửa vẫn là dì Thu

Dĩ nhiên bà đã biết hết tất cả, nhưng nét mặt vẫn lạnh lùng như vậy. Trương Nhất Manh rất hâm mộ dì Thu, không chừng núi Thái Sơn sụp đổ, bà cũng sẽ bình tĩnh như thế thôi...

Bà gật đầu nhìn Trương Nhất Manh: “Cô Trương, cậu ba đã dặn dò tôi, kêu tôi dọn dẹp hành lý giúp cô.”

Nói xong, bà cũng quay sang gật đầu với Tề Phi.

Dưới sự giúp đỡ của dì Thu, hai túi đồ lớn nhanh chóng được dọn dẹp xong, nói vậy thôi chứ cũng không nhiều đồ lắm, mấy cái khăn lông, bàn chải đánh răng gì gì đó... Cô không có lấy đi, dù gì thì bọn họ cũng có thể bỏ ngay mà.

Dì Thu nhờ một người nam mang hành lý xuống nhà giúp cô, Trương Nhất Manh nhìn thoáng qua nhà họ Trương lần cuối, thở dài một hơi rồi đi xuống.

Kết quả, lúc cô đi ra thì đụng phải một chiếc xe hơi màu đen, người bên trong bước ra làm Trương Nhất Manh có phần kinh ngạc – là Trương Ninh Giản.

Trương Ninh Giản đã thay bộ đồ vest, nhìn chừng chặc vô cùng, anh cũng nhìn thấy Trương Nhất Manh qua cửa xe, cúi người xuống khiêm tốn cười với cô: “Cô Trương về thu dọn hành lý sao?”

Trương Nhất Mạnh không ngờ Trương Ninh Giản sẽ chủ động bắt chuyện với mình, có hơi ngạc nhiên rồi gật đầu: “Ừm, chuyển đi sớm một chút thì tốt hơn.”

Cứ tưởng là Trương Ninh Giản sẽ khách sáo nói “Thật ra không cần vội vậy đâu” – Dù gì Trương Ninh Hi cũng đã nói rồi cơ mà!

Song Trương Ninh Giản chỉ gật đầu, dặn cô đi đường cẩn thận rồi bước vào nhà.

Chỉ dặn đi đường cẩn thận thôi, nhưng cô có cảm giác rằng, sau khi bước qua khỏi cánh cửa này, hai người bọn họ sẽ chẳng còn liên quan đến nhau nữa.

Thực tế thì cô cũng chẳng muốn gặp lại anh chút nào.

Trương Nhất Mạnh thậm chí còn chưa kịp nói lời “Cám ơn” thì Trương Ninh Giản đã đi vào bên trong nhà.

Không biết sao chỉ có mình anh về, chắc hẳn là lấy thứ gì đó, Trương Nhất Mạnh nhìn bóng lưng xa lạ của Trương Ninh Giản, thở dài rồi dặn dò tài xế địa chỉ nhà của Tề Phi, Tề Phi đứng bên cạnh cảm thán nói: “Haiz, Trương Ninh Giản này... Ai mà tưởng tượng được, lần đầu tiên gặp anh ta còn gọi tớ là ‘dì’ chứ...”

Tài xế: “...”

Trương Nhất Mạnh dở khóc dở cười: “Cậu vẫn còn nhớ chuyện đó à.”

Tề Phi nói: “Lần đầu tiên được một người cao hơn mình gần cả tấc gọi là dì, dĩ nhiên là phải nhớ rồi... Tớ nhớ có lần tớ đến nhà trẻ đón cháu của tớ, đám tiểu quỷ ở đó cứ gọi dì ơi, dì à, suýt nữa là tớ đã đánh chết bọn nó rồi.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Tề Phi nói chuyện này còn tỏ ra vinh dự lắm nữa chứ...

Trương Nhất Mạnh nói: “Ừm... Nhưng mà cũng đã lâu lắm rồi... Thời gian trôi qua nhanh thật đấy...”

Tề Phi nhìn gương mặt thất thần của Trương Nhất Mạnh, phát hiện mình đã nói những lời không nên nói, cô lúng túng: “Thôi, đừng nghĩ tới nữa.”

“Ừ, không nghĩ đến.” Trương Nhất Mạnh phát phát tay áo.

Tề Phi tức giận nói: “Tất cả đều tại Trương Ninh Giản cả.”

“Sao nói vậy được,” Trương Nhất Mạnh nhìn Tề Phi, nói, “Tớ đã nói rồi, anh ta chẳng nợ tớ cái gì cả. Mọi việc vốn rất là đơn giản, nhưng sao càng lúc càng thấy anh ta giống như phụ lòng tớ vậy? Trương Ninh Giản cũng vô tội mà!”

Tề Phi: “... Tùy cậu, chẳng liên quan gì tới tớ cả.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Hai người cùng trở về nhà của Tề Phi, tài xế cố ý xuống xe, muốn mang hành lý lên giúp Trương Nhất Mạnh, nhưng Tề Phi rất ga lăng, cầm lên nói: “Không cần đâu! Trở về nhà họ Trương đi!”

Tài xế: “...”

Trương Nhất Mạnh đành mặt bước vào nhà cùng với Tề Phi, vừa mới đi vào, Tề Phi liền thở phào nhẹ nhõm đặt hành lý của cô xuống, Trương Nhất Mạnh dở khóc dở cười: “Cậu tức với tài xế cái gì chứ! Thôi, để tớ xách cho!”

Tề Phi “Hừ” một tiếng, nói: “Không nên để cho đám người đó xem nhẹ bọn mình chứ.”

Dọn dẹp, sắp xếp đồ đạc xong xuôi, Trương Nhất Mạnh mới bắt đầu đi mua sắm những vật dụng cần thiết ỉnh, quét dọn phòng, đợi đến khi mọi việc hoàn tất thì trời đã sẩm tối, Trương Nhất Mạnh mệt chết được, vì ngày hôm sau vẫn phải đi làm nên cô chúc Tề Phi ngủ ngon rồi đi ngủ trước.

Tề Phi không yên lòng, vỗ vỗ vai cô: “Đừng suy nghĩ nhiều quá, ngày mai là một ngày mới!” Ai Là Mẹ Anh “Ừ.”

Trước khi ngủ, Trương Nhất Mạnh nghĩ: Đúng vậy, ngày mai là một ngày mới mà.

Ngày mai tỉnh lại, sẽ không có nghịch tử thích cọ vào người cô, không có Trương Ninh Hi cười hi hi chào buổi sáng, không còn thấy Trương Ninh Trí làm mặt lạnh xem báo nữa.

Thật ra cũng đâu tệ lắm đâu – Hồi trước không có những việc đó, cô vẫn sống tốt, vẫn vui vẻ mà, sẽ không tệ lắm đâu...

-++-

Hiuhiu đọc tới đây hận anh Ninh Giản quá >.< tia="" đã="" không="" chọn="" làm="" người="" yêu,="" tia="" thích="" anh="" ninh="" hi="">

33. Chương 34

Trương Ninh Hi kinh ngạc nhìn khung chat trên màn hình, Tề Phi vẫn tiếp tục gửi tin nhắn.

Rồng bay phượng múa gửi tin nhắn cho bạn: Anh đúng là ngốc thật đấy, cách nói chuyện còn chẳng khác mấy tên nhà giàu mới nổi là bao, tôi vốn đã nghi ngờ rồi, điều tra tài khoản của anh thì phát hiện tài khoản này đã được mua, mới được sửa lại tên nữa – Hối một người đang chơi bình thường sao lại đổi tên cơ chứ? Tên còn có chữ “Hi” nữa, chỉ có thể là anh. Hơn nữa từ sau khi em của anh nhớ lại mọi chuyện thì đã một thời gian dài anh không online, chứng cứ quá rõ ràng rồi, chỉ có Trương Nhất Mạnh ngu ngốc mới không nghĩ ra thôi.

Bạn trả lời Rồng bay phượng múa : Woa~ thì ra em hiểu rõ anh vậy đấy *ngại ngừng*

Gân xanh của Tề Phi bắt đầu nổi lên.

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Cút ngay.

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Ngại đấy à?

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Sao anh vẫn còn online thế hả?

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Chơi với em chứ làm gì.

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Anh có tin tôi đăng ảnh anh lên trang chủ trả thù anh hay không? Nhưng mà nghiêm túc nói lại thì sau khi Trương Ninh Giản nhớ lại thì bận rộn lắm mà, anh không cần giúp sao? Bây giờ anh ta thế nào, có nhớ Nhất Mạnh không?

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Haiz, con không có mẹ, nói ra dài dòng lắm. Bây giờ chúng tôi đang bận chuyện Tả Hưởng, nhưng tôi cảm thấy sẽ nhanh chóng giải quyết cho xong thôi, em tự tôi vốn hành động nhanh gọn mà.

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Anh cần gì phải nói tốt Trương Ninh Giản với tôi? Vô dụng thôi, tôi không nói cho Nhất Mạnh nghe đâu, anh tự đi mà nói với cô ấy.

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Haiz, Mạnh Mạnh đáng thương, lúc nào cũng bị người ta giấu giếm.

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Tôi có giấu giếm cô ấy đâu, tôi lười nói thôi, bây giờ việc cô ấy nên làm nhất chính là phân rõ khoảng cách với đám nhà giàu mấy người, quay đầu là bờ, không cần thiết phải quan tâm tới mấy người nữa. Hơn nữa, cho dù biết anh là Trương Ninh Hi thì đối với cô ấy cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Phi Phi, em thật là nham hiểm.

Tề Phi: ...

Cô đang định gõ “Anh có tin tôi đăng ảnh anh lên trang chủ trả thù anh hay không”, bên kia lại gửi cho cô một icon “mặt xấu hổ” trước, nói: “Có điều, anh rất thích cá tính của em.”

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Trần Lạc Dương này tôi đầu hàng.

Ước gì được làm học sinh tiểu học lén lút đối với người nói: ...

Trương Nhất Manh nằm nghỉ một lát rồi thấy tâm trạng đã ổn định lại, bò dậy mở máy vi tính online tiếp, phát hiện nhóm ba người giờ chỉ còn lại mình cô, Tề Phi và Ước gì được làm học sinh tiểu học rút khỏi nhóm nên nhóm chat cũng bị bỏ mất.

Trương Nhất Manh: “? ? ?”

Cô mở thanh thông báo trạng thái bạn bè, phát hiện Tề Phi và Ước gì được làm học sinh tiểu học đều đang ở Lạc Dương.

OMG, hai người họ đang đi PK sao...

Chẳng lẽ lúc cô đi nghỉ ngơi đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Trương Nhất Manh gãi gãi đầu, sau đó mặc kệ, đi làm nhiệm vụ thăng cấp tiếp.

Ngày hôm sau, Trương Nhất Manh ngủ nướng đến tận mười một giờ, cô mơ mơ màng màng nhìn đồng hồ, đột nhiên tỉnh táo lại, nhanh chóng rửa mặt rồi gõ cửa phòng Tề Phi nói: “Tề Phi, tớ quên nói với cậu, hôm nay tớ phải về nhà cậu ăn cơm, bữa nay cậu đi mua đồ ăn ở ngoài ăn tạm nhé!”

Giọng nói ngái ngủ của Tề Phi vang lên: “Ừm... Đi đường nhớ cẩn thận...”

Trương Nhất Manh ngồi xe bus đến nhà Triệu Phong, cô nhấn chuông cửa, người mở cửa vẫn là Triệu Phong, ban đầu ông rất vui khi nhìn thấy Trương Nhất Manh, nhưng sau đó tỏ ra sững sốt nói: “Hừm? Ninh Giản đâu rồi?”

Triệu Tiểu vốn đang ở trong nhà bếp làm việc vặt, thấy Trương Nhất Manh đến cũng chạy tới, đúng lúc nghe Triệu Phong hỏi như thế, cô nhìn thoáng qua Trương Nhất Manh nói: “Chị họ.”

“Tiêu Tiêu.” Trương Nhất Manh gật đầu, có chút chột dạ nhìn Triệu Phong, nói: “Ừm... Anh ấy...”

Triệu Phong rất hiểu lòng người, cười một tiếng: “Làm việc ở công ty vốn là bận rộn như vậy, cậu không để ý đâu?”

Trương Nhất Manh khó xử nói: “Không phải vậy đâu ạ.”

“Hả?” Triệu Phong thấy Trương Nhất Manh do dự, nói vòng vèo như vậy, nhú mày nói, “Có chuyện gì vậy?”

Trương Nhất Manh cắn môi, nói: “Con chia tay với anh ấy rồi.”

Triệu Phong kinh ngạc, “Hả?”

Đúng lúc mẹ cũng vừa đi ra, thấy nét mặt của Trương Nhất Manh, hiểu ý chột Triệu Phong một cái, nói: “Hả cái gì mà hả? Cháu nó còn trẻ, ông làm cái gì thế hả?”

Triệu Phong xấu hổ cười: “Ha ha, cũng đúng, thôi vào nhà đi.”

Trương Nhất Manh cũng thấy khó xử, gật đầu nói: “Dạ vâng.”

Không khí bỗng nhiên chùng xuống, lúc ăn cơm, Triệu Phong vẫn không kiềm nổi, nói: “Nhất Manh à, cậu thấy Ninh Giản rất tốt, sao các con lại... chia tay vậy?”

Trương Nhất Manh: “...”

Cô phải nói thế nào đây? Biết nói thế nào đây?

Cũng đâu thể nói là cô và anh vốn đâu phải một đôi...

Trương Nhất Manh cắn đũa, đang suy nghĩ vô vàn cái cớ khác nhau thì Triệu Phong đã bật thốt: “Ừm... Điều kiện của nó rất tốt, không phải là... Có tình nhân đấy chứ?”

Trương Nhất Manh: “...”

Cậu cô coi nhiều phim Hồng Kông với mẹ cô quá, giờ trí tưởng tượng cũng phong phú, bay cao bay xa hơn trước rồi.

Trương Nhất Mạnh lúng túng nói: “Không phải đâu ạ... Do không hợp tính thôi. Tụi con rất là bận rộn, gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, con thấy không như vậy rất buồn chán nên mới đề nghị chia tay.”

Triệu Phong tiếc nuối gật đầu: “Ừm... Vậy cũng đúng...”

Cậu à, con còn chưa buồn, cậu tiếc làm gì chứ?

Trương Nhất Mạnh đành mặt lại, Triệu Phong thì vẫn đang chìm trong sự tiếc nuối, không chú ý gì đến cô...

Triệu Tiểu vốn đang yên lặng nghe hai người nói chuyện, lúc này chợt xen mồm vào: “Thật ra em cảm thấy hai người chia tay cũng tốt mà.”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Triệu Phong tức giận nói: “Tiêu Tiêu! Sao lại nói vậy?!”

Triệu Tiểu nghiêm túc nhìn Trương Nhất Mạnh, nói: “Chị họ, em nói thật, tên Trương Ninh Giản đó rất là kì lạ!!! Hai người chia tay là tốt nhất!!!”

Trương Nhất Mạnh: “... ..”

Rốt cuộc lúc đó Trương Ninh Giản đã làm gì với Triệu Tiểu mà không những thái độ của cô quay ngoắc 180 độ, đã vậy còn bị ám ảnh đến tận hôm nay nữa... Chắc là lại những hành động trẻ con chứ gì.

Trương Nhất Mạnh nhớ đến những cử chỉ trước kia của Trương Ninh Giản, chợt mỉm cười, nhưng sau đó lại trở về nét mặt như bình thường.

Cười cái gì chứ?... Thật là...

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng thoát mà Trương Nhất Mạnh đã rời khỏi nhà họ Trương một tháng, buổi sáng thì cô đi làm, tối thì online chơi game với Tề Phi, thỉnh thoảng Ước gì làm học sinh tiểu học cũng sẽ online, nếu rảnh thì sẽ cùng Tề Phi đưa cô đi làm nhiệm vụ.

Nhưng Trương Nhất Mạnh phát hiện, thời gian rảnh rỗi của Ước gì được làm học sinh tiểu học hoàn toàn dựa vào Tề Phi.

Chỉ cần Tề Phi up status trên dòng bạn bè là muốn đi đánh boss, anh ta sẽ online ngay sau đó.

Ước gì được làm học sinh tiểu học sẽ nói: Tôi đi, tôi đi nữa.

Ý Tề Phi đang nói đến Boss lớn của ngày, mỗi nhóm đi đánh boss này chỉ hạn chế trong 5 người, ngày nào cũng đánh được, nhưng chỉ có level 80 mới đánh nổi, Trương Nhất Mạnh dĩ nhiên hoàn toàn không cần.

Nhưng ngay sau đó, trên thanh vị trí của hai người sẽ ở cùng một chỗ ngay.

Nếu như Tề Phi nói: Giúp đỡ lên level, có ai rảnh đi cùng đi

~Ước gì được làm học sinh tiểu học sẽ nói: Cũng là đệ tử của tôi mà, đi chung đi chung!

Trương Nhất Mạnh “...”

Ước gì được làm học sinh tiểu học luôn làm cô nhớ đến một người... Cảm giác này thật kì lạ... Nhưng chắc là ảo giác thôi, Tề Phi vốn luôn thu hút người khác giới vậy mà...

Nhưng Tề Phi không ghét anh ta như trước nữa, tuy cứ mở miệng là la hét muốn giết anh nhưng không thật sự ghét.

Dưới sự hướng dẫn của Tề Phi và Ước gì được làm học sinh tiểu học, Trương Nhất Mạnh rốt cuộc cũng lên được level 80, hôm được thăng level còn vui vẻ theo hai người bạn họ đi đánh boss.

Ước gì được làm học sinh tiểu học cố ý để Trương Nhất Mạnh đi một bên, anh và Tề Phi đi cạnh nhau, sau đó anh bung dù ra.

Trên khung chat, Ước gì được làm học sinh tiểu học lưu manh nói: Nhìn giống một nhà ba người thật đó.

Trương Nhất Mạnh: ...

Tề Phi: ...

Cuộc sống của Trương Nhất Mạnh dường như không còn liên quan gì đến nhà họ Trương nữa, ngay cả cậu cô, từ sau khi biết chuyện cô và Trương Ninh Giản “chia tay” cũng không đề cập đến anh nữa. Những ngày trước kia cứ như một giấc mộng, mà cô, đã tỉnh mộng rồi.

Vào lúc Trương Nhất Mạnh gần như đã quên mất việc này thì Tề Phi lại nghe được một tin tức từ ba của cô – Tả Hưởng

Nguyên nhân cũng từ điện thoại của Tề Phi mà ra, người ở đầu dây bên kia không ngừng lải nhải, Tề Phi chỉ có thể chen vào được “Con...” nhưng cũng bất thành, nhức đầu nói “Được được được” hoặc “Con biết rồi”, nhưng nét mặt lúc nào cũng chực thay đổi.

Tề Phi thở phào một hơi, tắt điện thoại, Trương Nhất Mạnh cười nói: “Ba cậu gọi à?”

Tề Phi xoa xoa trán, nói: “Sao cậu biết?”

Trương Nhất Mạnh cười rộ lên: “Chỉ ba cậu mới có thể làm cậu tỏ ra bất lực, muốn chết không được, muốn sống không xong thế này thôi.”

Tề Phi thả tay xuống, nói: “Ừm, cậu có nhớ lúc trước tớ vì muốn hỏi tin tức của Tả Hưởng và nhà họ Trương mà cố ý gạt ba tớ, nói Tả Hưởng đang theo đuổi tớ không? Ba tớ đã đi nghe ngóng tin tức của hần ta rồi – Từ lúc nghe tớ nói là ba tớ đã tỏ ra không thích rồi, nhưng vì tớ, ông ấy vẫn rất cẩn thận đi nghe ngóng.”

“Ồ ~” Trương Nhất Mạnh có chút kinh ngạc, “Ông ấy không đồng ý sao?”

Tề Phi gạt đầu: “Ừm, phản ứng của ông ấy thế nào cậu cũng thấy rồi đó ...”

Trương Nhất Mạnh cười lên: “Tiếng tăm của Tả Hưởng vang xa thật.”

Tề Phi suy nghĩ rồi nói: “Ban nãy ba tớ vừa cảnh cáo tớ rất nhiều chuyện, Tả Hưởng chính là con riêng của nhà họ Trương...”

Trương Nhất Mạnh hết hồn: “Hả? Thật vậy à?”

Tề Phi nhún vai: “Chuyện này ai tớ không biết chắc, nhưng tin đồn như vậy, không đúng mười phần cũng đúng tám phần.”

Trương Nhất Mạnh như hiểu ra: “Khó trách khi đó hần nói cái gì mà chị dâu, mà em dâu tùm lum cả...”

Tề Phi gạt đầu: “Nghe nói là do tên Tả Hưởng đó tự mình gây rối.”

Trương Nhất Mạnh gạt đầu kêu Tề Phi tiếp tục nói.

“Hần và đám Trương Ninh Giản là anh em cùng cha khác mẹ, là do Trương lão gia và một người đàn bà khác sinh ra. Người đàn bà đó họ Tả, nghe nói là xinh đẹp lắm, nhưng chẳng có thân phận gì cả, người ta thậm chí còn không biết tên cụ thể của bà ta cơ.” Tề Phi nói: “Không như mẹ của bọn Trương Ninh Giản, môn đăng hộ đối với Trương lão gia, là bà vợ được cưới hỏi đàng hoàng về.”

Trương Nhất Mạnh gạt đầu: “Ừ...”

Con người Tề Phi lảo liên vài vòng, dường như đang suy nghĩ xem có nên nói tiếp hay không, Trương Nhất Mạnh vừa liếc đã nhận ra, nói: “Ba cậu còn nói gì nữa?”

“Trừ lời đồn Tả Hưởng là con riêng ra, còn có lời đồn Trương Ninh Trí không phải là con ruột của Trương lão gia.” Tề Phi nhún mày, nói.

“Hả? !” Trương Nhất Mạnh mở to hai mắt nhìn.

Tề Phi nói: “Nét mặt cậu sao vậy hả? Đừng có nhìn tớ vậy được không? Tớ cũng kinh ngạc lắm chứ... Nghe nói khi mẹ của bọn Trương Ninh Giản gả cho Trương lão gia đã có thai, thật ra thì Trương lão gia rất yêu mẹ của bọn Trương Ninh Giản, nhưng bà ấy không thích Trương lão gia, luôn giữ hình bóng của người khác trong lòng, còn định cùng người đó sống đến suốt đời nữa. Nhưng mà hình như sau đó bọn họ không dám bỏ trốn, bà ấy đành phải gả cho Trương lão gia, khi đó bà ấy đã có thai, là Trương Ninh Trí. Vì bà ấy mang thai nên Trương lão gia không thể dụng vào, buồn phiền nên mới tìm đến người đàn bà khác, người đó chính

là mẹ của Tả Hưởng. Nhưng Trương lão gia luôn yêu mẹ của bọn Trương Ninh Giản, sau khi Trương Ninh Trí được sinh ra, ông xem anh ta như con ruột của mình, quan hệ của hai người dần dần tốt lên, cuối cùng sinh ra Trương Ninh Hi và Trương Ninh Giản, đáng tiếc, lúc bà ấy sinh Trương Ninh Giản thì chết vì khó sinh.”

Trương Nhất Manh ngơ ngác nói: “Nghe chẳng khác gì phim dài tập Đài Loan vậy.”

Tề Phi gật đầu: “Tớ cũng thấy vậy... Haiz, chuyện của mấy người có tiền vốn là vậy, phiền phức, rắc rối... Nhưng lời đồn thì đừng tin quá... Cậu đã ở nhà họ Trương một thời gian, thấy thế nào?”

Trương Nhất Manh suy nghĩ rồi nói: “Tớ cũng không dám nói chắc, dù gì cũng là chuyện riêng tư của người ta... Nhưng tớ cảm thấy quan hệ giữa ba anh em họ không tệ. Tuy là ban đầu thấy thái độ của Trương Ninh Trí với Trương Ninh Giản chẳng lấy làm tốt đẹp lắm, nhưng sau đó cũng tốt dần...”

“A!” Trương Nhất Manh nói, “Cậu có nhớ tớ từng bị Tả Hưởng bắt cóc không? Sau đó Trương Ninh Trí không chịu nói cho tớ biết anh ấy sẽ xử lý Tả Hưởng thế nào, Trương Ninh Hi còn cãi nhau với anh ấy nữa... Bởi vậy tớ mới nghĩ, sao Trương Ninh Trí lại nhún nhường Tả Hưởng đến thế, ra là đang chột dạ.”

Tề Phi kinh ngạc nói: “Chột dạ?”

“Ừm, trước khi Trương Ninh Giản nhớ lại mọi chuyện có nói với tớ một câu, câu nói đó là do Trương lão gia nói khi sắp mất – tôi chỉ có ba đứa con trai. Trong ba đứa con này thì dĩ nhiên có Trương Ninh Giản và Trương Ninh Hi rồi, nhưng người thứ ba không biết là Tả Hưởng hay là Trương Ninh Trí nhỉ? Aizzz... Mà Tả Hưởng bắt đầu gây chuyện từ khi nào?”

Tề Phi gọi điện thoại, đau khổ nghe ba cô mắng thêm một trận nữa, sau đó gác máy nói: “Là lúc Trương lão gia đang nằm liệt giường, sau đó không bao lâu thì Trương Ninh Giản bị tai nạn.”

Trương Nhất Manh càng thêm chắc chắn, gật gù: “Vậy được rồi! Trương lão gia lúc nằm trên giường không chịu nói rõ trắng đen, trước khi chết lại thốt lên một câu như vậy, không biết ông ấy có ý gì nữa... Nhưng nói đi nói lại, rốt cuộc tớ cũng biết vì sao Trương Ninh Trí lại muốn đính hôn với Hà Lôi, chắc hẳn anh ta đang lo lắng, ít ra nếu Tả Hưởng thế chỗ của anh ta thì cũng có thể nhờ vào Hà Lôi.”

Tề Phi đập tay mấy phát, nói: “Ra là vậy, tớ cũng bắt đầu nghi ngờ lúc cậu kể mọi chuyện ra cho tớ biết rồi. Cảm giác của cậu không sai, anh ta đang cố ý, cố ý làm cho cậu thích anh ta! Dạy cậu khiêu vũ, nói những lời mờ ám, cũng vì muốn làm cho cậu thích anh ta!!! Cậu xem đi – Trương Ninh Giản lệ thuộc vào cậu, cậu thích anh ta, haha, vậy thì còn sợ gì nữa.”

Trương Nhất Manh giật giật môi: “Bởi vậy nên lúc đó tớ điên khùng thích Trương Ninh Trí cũng còn tha thứ được, chỉ ít không phải tớ tự mình đa tình!”

“Chột dạ gì chứ, sao lại sợ người ta nói cậu tự mình đa tình.” Tề Phi cười như không cười nói

“Cũng may tớ vẫn còn đủ lý trí, không để rơi vào tay giặc.” Trương Nhất Manh đắc ý nghiêng đầu: “Không bị sắc đẹp mê hoặc.”

Tề Phi véo má cô: “Đúng rồi, không bị sắc đẹp mê hoặc, hay là vì có một sắc đẹp khác hả?” Ai Là Mẹ Anh

Trương Nhất Manh: “Cậu đi chết đi!”

Tề Phi cười cười, nhưng lúc sâu lại thở dài, nói: “Thật là phức tạp, làm như hai chúng ta Sherlock vậy.”

Trương Nhất Manh lắc đầu: “Ừm, dù gì thì giờ hiểu ra cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Tề Phi cười cười, nói: “Đúng vậy, cậu cũng có liên quan gì đến nhà họ Trương nữa đâu.”

Trương Nhất Manh gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Tên Trương Ninh Trí chết tiệt, dám lừa gạt thiếu nữ ngây thơ trong sáng thánh thiện như cô, đúng là tàn nhẫn quá!!!

34. Chương 35

Trương Nhất Manh quên mất, mình đã từng nghe một câu nói ở đâu đó:

“Người Trung Quốc thường xem mọi ngày lễ như là ngày lễ Tình nhân.”

Câu nói này đúng là chí lí, mỗi khi tới lễ, tới hội là Trương Nhất Manh chẳng dám ra ngoài, bên ngoài toàn là có cặp có đôi thôi, ân ái thì ôi thôi đủ kiểu cả, vinh dự được nằm trong biệt đội “Những người độc thân vui vẻ” nên Trương Nhất Manh vô cùng ganh tị với những người này.

Mà đáng sợ nhất vẫn là lễ Tình nhân.

Mấy đôi tình nhân này lại càng có thêm cơ hội, được quang minh chính đại cơ mà!!!

Mà đáng sợ hơn nữa là, lễ Tình nhân không ít tí nào.

14/2 là ngày Lễ Tình Nhân, sau đó là Valentine Trắng, rồi thêm Valentine Đen nữa... Dĩ nhiên, phải tính thêm cả ngày lễ đậm chất Trung Quốc – Ngưu lang chúc nữ nữa...

Vì Phi Kiếm Giang Hồ là một trò chơi lấy bối cảnh cổ đại, những ngày lễ phương Tây không thể tổ chức được, vậy nên mỗi khi có ngày lễ đặc biệt gì đến, Phi Kiếm Giang Hồ sẽ tổ chức hoạt động lớn nhất có thể, trước ngày lễ Thất Tịch ba ngày, Trương Nhất Manh vẫn ngây ngô mở máy tính lên đăng nhập vào trò chơi, vừa mở ra là hiện một đồng cập nhật, mà tất cả đều cùng một chủ đề – đêm Thất Tịch.

Mà đáng kinh thường nhất chính là hoạt động đón Thất Tịch, những boss nhỏ bên đường khi ấy sẽ phát tán một loại lông, chỉ cần thu đủ 9999 cái lông là có thể đổi một món đồ gọi là “Thẻ non hẹn biển”, món đồ đó có thể sử dụng chung với người yêu của mình, khi đó xung quanh hai người yêu nhau sẽ xuất hiện vô số loại nến, pháo hoa sẽ được bắn lên trời liên tục, tóm lại là cực kỳ lãng mạn.

Quan trọng nhất là, trang chủ sẽ update theo mẫu “Game thủ nữ... đã sử dụng “Thẻ non hẹn biển” với game thủ nam..., đúng là kinh động đất trời, ước cho đôi bạn có thể thiên trường địa cửu, trăm năm không rời...”

Tóm lại là một món đồ vừa phí tiền, vừa phí sức.

Trương Nhất Manh nhìn con số 9999 kia, cứ tưởng là mất nhìn nhầm một số lẻ...

Một lúc sau thì bạn đệ tử lại online, nhưng level vẫn dừng ở số 40, lần cuối cô dẫn bạn ấy đi đánh quái đã là level 35 rồi, đã một thời gian trôi qua, ít ra cũng phải thăng cấp nhiều nhiều chứ...

Bạn đệ tử thấy cô có online, lễ phép inbox chào hỏi cô.

 Tìm Tê Tê gửi tin nhắn cho bạn: Sư phụ cuối cùng cũng đã online rồi

~Bạn trả lời Tìm Tê Tê : Ủm! Đệ tử ngoan!

 Tìm Tê Tê gửi tin nhắn cho bạn: Sư phụ có đi cùng con không?

Trương Nhất Manh mở thanh bạn bè ra, hôm nay Tê Phỉ có việc, không online được, Nhị sư phụ cũng không có ở đây, không chừng cũng có việc bận, bởi vậy nên cô ghép nhóm với bạn đệ tử, dẫn bạn ấy đi đánh quái tiếp.

Nhưng mà cô cảm thấy mang đệ tử đi đánh quái như cô rất là bất bình thường, Trương Nhất Manh biết có người chỉ dẫn đệ tử đi đánh quái, được kinh nghiệm chia sẻ với nhau rồi thôi, nhưng mà bạn đệ tử của cô thì khác, bạn ấy thường hay tìm đề tài nói chuyện với Trương Nhất Manh, đôi khi cô bạn trả lời, làm cho hiệu suất đánh quái chậm lại, như vậy đối với game thủ mới mà nói rất khó chịu, nhưng mà bạn đệ tử không hề để ý, thậm chí còn không quan tâm đến chuyện có lên cấp hay không, chỉ ngồi nói chuyện phiếm với Trương Nhất Manh.

Mỗi lần Trương Nhất Manh online, câu mà bạn ấy nói đầu tiên không phải là “Sư phụ giúp con thăng cấp” mà là “Sư phụ ơi đi đánh quái với con không”, chỉ một vài chữ thôi mà làm cho người khác cảm thấy ầm ập lạ thường, bạn ấy thật sự rất đặc biệt.

Trương Nhất Manh nhin không được, gõ thêm vài chữ: “Sư phụ phát hiện con thăng cấp rất chậm, không buồn sao?”

Nhóm Tìm Tê Tê: Dĩ nhiên là không buồn rồi.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Tại sao?

Nhóm Tìm Tê Tê: Sư phụ quên rồi sao? Con chơi game này cốt yếu để tìm một người thôi.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: À đúng rồi, con tìm Tê Tê ==... Con có tìm được chưa?

Cô thấy bạn đệ tử này gần như chẳng có bạn bè gì, lần nào thấy bạn ấy cũng cô đơn một mình, nhìn rất đáng thương, đó cũng là nguyên nhân mà Trương Nhất Mạnh đặc biệt yêu thương bạn đệ tử này.

Nhóm Tìm Tê Tê: tìm Tìm được rồi, nhưng vẫn đang tìm.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: ... Có mấy Tê Tê vậy?

Nhóm Tìm Tê Tê: Dĩ nhiên là chỉ có một thôi!

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Vậy câu vừa rồi con nói...

Nhóm Tìm Tê Tê: Thì con đã tìm được sư phụ rồi đó thôi *đáng thương*

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Thôi, chúng ta tiếp tục đi đánh quái đi, bây giờ con cũng level 41 rồi, hôm nay phải cố gắng lên 46 mới được.

Sau khi Trương Nhất Mạnh và bạn đệ tử đánh quái xong, hệ thống thông báo Boss lớn đến, bang hội đột nhiên náo nhiệt, ồn ào xem có đi không.

Bang hội Tương tư không phải là tội: Mạnh Mạnh tới không?

Bang hội Mạnh Mạnh đứng không nổi: Hả? Nhưng mà tớ đang dẫn đệ tử đi đánh quái...

Bang hội Bích Huyết Chi Hoa: Mạnh Mạnh thật là có trách nhiệm, nhưng mà đệ tử thì dẫn đi đánh quái lúc nào cũng được mà.

Bang hội Tương tư không phải là tội: Đúng vậy, khó khi có nhiều người đi chung, đệ tử để lần sau dẫn đi cũng được mà.

Trương Nhất Mạnh đang rất do dự, bạn đệ tử thấy Trương Nhất Mạnh chậm chạp không đánh quái tiếp, cảm thấy có chuyện là lạ.

Nhóm Tìm Tê Tê: Sư phụ, có chuyện gì vậy?

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: À không có gì... Con chờ một lát.

Bạn đệ tử không nói gì nữa.

Bang hội Mạnh Mạnh đứng không nổi: Nhưng mà tớ đã hứa sẽ dẫn bạn ấy đi.

Bang hội Tuyết Linh Lung: Có gì đâu, đâu phải sau này sẽ không đưa người đó đi nữa đâu.

bang hội Bích Huyết Chi Hoa: Quan trọng nhất là tụi tớ cần người biết trị thương như cậu, cậu cũng biết những người biết trị thương ít lắm mà..."

Trương Nhất Mạnh: "..."

Nghe nói cũng có lý đấy...

Nếu đánh boss tập thể thì nghề nghiệp của Trương Nhất Mạnh dĩ nhiên rất cần thiết, nhưng mà bây giờ cung không đủ cầu, bởi vì nghe nói cần thiết thế thôi chứ thực chất thì rất cực, rất ít người chịu theo.

Thì ra là vì cần thiết nên mới lôi kéo cô đi...

Trương Nhất Mạnh mở danh sách bang hội ra, tất cả những người theo nghề nghiệp của cô đều đã tham gia hoạt động khác, chỉ còn mình cô thôi.

Nhưng mà còn bạn đệ tử...

Trương Nhất Mạnh rất đau khổ, rất bối rối...

Lúc này, Ước gì được làm học sinh tiểu học bỗng nhiên đăng nhập, anh ta cũng nằm trong bang hội của Trương Nhất Mạnh, một câu anh ta cũng không nói, chỉ nhìn một lúc rồi đăng xuất mất.

Trương Nhất Mạnh: “?”

Nhưng mà bây giờ cô rất khó xử, không có dư thời gian mà đi quan tâm Nhị sư phụ rảnh rỗi này.

Vào lúc cô đang cực kì giằng xé nội tâm thì bỗng nhiên, bạn đệ tử gửi tin nhắn cho cô.

Nhóm Tìm Tê Tê: Sư phụ, con có việc rồi, phải thoát game thôi, bye bye.

Giọng điệu của bạn ấy khó khi bình thường như vậy, nhưng như vậy lại càng không bình thường.

Trương Nhất Mạnh lại không chú ý gì nhiều, vừa nghĩ mọi chuyện đến thật đúng lúc, vừa gõ chữ nói: “Ừm, lần sau mới đưa con đi đánh quái.”

Nhóm Tìm Tê Tê: Bye bye sư phụ

~Nói xong, nick của bạn ấy vụt tắt.

Trương Nhất Mạnh thở phào nhẹ nhõm, đồng ý tham gia vào bang hội, đánh boss xong cũng mất một thời gian, Trương Nhất Mạnh phát hiện, mọi người đánh boss bự xong còn chưa đi nghỉ ngơi thì đã chạy đến chỗ quái vật hay tụ tập chiến tiếp.

Bang hội Mạnh Mạnh đứng không nổi: Cái gì? Sao mọi người cũng đi đánh quái nữa?

Bang hội Tuyết Linh Lung: Nhiệm vụ đêm Thất Tịch, thẻ non hẹn biển... Bang hội chúng ta ghét mấy cái hoạt động này chết đi được.

bang hội Mạnh Mạnh đứng không nổi: Tớ cũng ghét.

Sau đó thì các đôi tình nhân cũng phản kích lại, cười nói cái gì mà gái ế còn sợ không tìm được trai gà sao.... Trương Nhất Mạnh cười cười thoát game, vừa đúng lúc Tê Phi trở về, hôm nay cô nàng bị bắt về nhà ba mẹ, không biết sao mà đến tận giờ này mới về.

Trương Nhất Mạnh liếc nhìn cô nàng, thấy cô nàng có vẻ mệt mỏi lắm.

Trương Nhất Mạnh nói: “Sao vậy?”

Tê Phi nhúc nhúc đầu không thôi: “Ba tớ cứ sợ tớ sẽ thích Tả Hưởng, thế là bắt ép tớ đi xem mắt”

Trương Nhất Mạnh: “....”

Trương Nhất Mạnh >.<: “biết=”” vậy=”” tớ=”” không=”” cho=”” cậu=”” đi=”” hỏi=”” chuyện=”” đó=””>

Tê Phi khoát khoát tay áo, nói: “Chuyện này đâu có liên quan đến cậu, ba tớ chỉ mượn cớ vậy thôi, dám ép tớ đi xem mắt.... Hừm, sợ tớ không gả ra ngoài được đấy mà.”

Trương Nhất Mạnh vuốt vuốt vai cô: “Vậy làm sao bây giờ?” Ai Là Mẹ Anh

Tê Phi nói: “Từ từ rồi tính vậy.”

Trương Nhất Mạnh xoa bóp vai giúp cô, Tê Phi thả lỏng người, nói: “Cảm ơn, giờ tớ đi chơi game đây.”

Trương Nhất Mạnh nói: “Ừ.”

Tê Phi bước vào phòng không bao lâu, Trương Nhất Mạnh liền nghe thấy tiếng quát của cô vọng ra: “Cái gì chó!!! Đêm Thất Tịch quỳ gì hả!!!”

Haiz... Phản ứng của những cô gái độc thân với ngày lễ này đúng là giống nhau thật...

35. Chương 36

Hôm sau, khi cô login vào thì mọi người đều có mặt cả, có Tề Phỉ, có Nhị sư phụ và có cả bạn đệ tử nữa.

Theo lẽ thường thì bạn đệ tử sẽ chào hỏi cô, rồi Trương Nhất Mạnh chào hỏi mọi người, hôm nay không đi đánh boss tập thể nên cô rất yên tâm, đã chuẩn bị ghép nhóm với đệ tử, chuẩn bị dẫn bạn ấy đi đánh quái.

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Mạnh Mạnh, có rảnh không?

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Có chuyện gì vậy?

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Kakakaka.

Trương Nhất Mạnh: ...

Nhị sư phụ thật là xấu xa...

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Nếu con rảnh thì ghép nhóm với sư phụ đi.

Trương Nhất Mạnh chưa kịp gõ xong đã có tin nhắn gửi đến.

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Nếu như không tiện cũng ghép nhóm với sư phụ luôn.

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Sư phụ tưởng sư phụ là Holmes à?

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Kakakakaka, mau ghép nhóm với sư phụ, chuyện quan trọng!

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Con đang dẫn đệ tử đi đánh quái.

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Vậy càng tốt, kêu đệ tử con ghép nhóm luôn.

Trương Nhất Mạnh không hiểu ra sao, hỏi đệ tử xem có muốn lên level nhanh không, thật ra thì không cần hỏi cô cũng biết, đệ tử nhỏ của cô không hề quan tâm...

Quả nhiên bạn đệ tử rất vui vẻ hỏi có chuyện gì, Trương Nhất Mạnh muốn đưa bạn ấy đi đâu chơi.

Bạn trả lời Tìm Tê Tê : Là Nhị sư phụ của sư phụ, anh ta kêu con ghép nhóm cùng.

Bạn đệ tử yên lặng một lát rồi trả lời, ok.

Bởi vậy nên Trương Nhất Mạnh ghép nhóm với Ước gì được làm học sinh tiểu học, sau khi ghép nhóm xong mới phát hiện Tề Phỉ cũng đang ở đây. Cô không suy nghĩ gì nhiều, dù sao hai người kia đi chung, sau khi đi vào mới phát hiện Tề Phỉ lại đã ở. Nàng cũng không còn suy nghĩ nhiều, dù sao hai người kia đi chung với nhau là chuyện bình thường ở huyện, sau đó cô ghép thêm bạn đệ tử vào.

Nhóm Rồng bay phượng múa: Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Sao lại gọi nhiều người thế này?

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Kaka, bây giờ mọi người mau tới biển Phi Hoa đi.

Biển Phi Hoa là một vùng đất vô cùng đẹp trong Phi Kiếm Giang Hồ, cảnh cũng như tên, chính là biển hoa, những đoá hoa màu tím dưới biển luôn dập chồn theo gió. Mặt biển không ngừng chuyển động theo làn gió, thi thoảng có vài cơn sóng nhấp nhô và đàn chim hải âu bay qua bầu trời. Khi rảnh rỗi không có việc gì, Trương Nhất Mạnh chỉ thích đến vùng biển hoa này để treo máy ngắm cảnh, mỗi lần như thế, cô cảm thấy mình như được bước vào chốn tiên cảnh, có thể nhìn thấy những ngọn sóng vỗ vào bờ, cảm nhận mùi hương hoa thơm nồng nàn.

Trương Nhất Mạnh bỗng nhiên hiểu ra Ước gì được làm học sinh tiểu học muốn làm gì, nhưng Tề Phỉ thì vẫn ngớ ngẩn hỏi Ước gì được làm học sinh tiểu học muốn làm gì, nói là cô nàng muốn đi đánh boss, v.v... Trương Nhất Mạnh lại nghĩ là do cô nàng giả vờ thôi, cô nhanh chóng di chuyển đến biển Phi Hoa, sau đó kêu đệ tử cũng nhanh chóng đến đó.

Bạn đệ tử không hỏi gì cả, biết điều làm theo lời cô, thực tế thì Trương Nhất Mạnh nói, bạn ấy cũng chẳng dám nói hai.

Thấy Trương Nhất Mạnh và Tím Tê Tê đều đến biển Phi Hoa cả, Tề Phi đành phải đến đó theo, bốn người gặp nhau ở giữa biển hoa.

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Ừm... Phi Phi...

Nhóm Rồng bay phượng múa: = = Cái gì?

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Có câu này anh muốn nói, tuy là hơi vô duyên một chút...

Nhóm Rồng bay phượng múa: = =

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Em có đồng ý, sau khi chết sẽ chôn ở mộ phần của nhà anh hay không? Tuy là anh cũng không biết nó ở đâu cả...

Bạn trả lời Tím Tê Tê : Đệ tử, lui về sau, lui về sau, đến gần sư phụ này, cách bọn họ xa chút. Ai Là Mẹ Anh

Tím Tê Tê ngoan ngoãn chạy đến gần Trương Nhất Mạnh, đứng cách một khoảng xa với Tề Phi và Ước gì được làm học sinh tiểu học.

Tề Phi thấy vậy, gân xanh bắt đầu nổi trên trán, cô nhanh chóng nhấn vào nút “PK” .,

Hệ thống thông báo “Bạn đã mời “Ước gì được làm học sinh tiểu học” PK”

Song, cùng lúc đó, trên màn hình vi tính của cô bỗng dưng xuất hiện hàng loạt cây nến, pháo hoa được bắn lên trời, và những đoá hoa không ngừng nở ra rồi biến mất, tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp quanh cô và Trương Ninh Hi... Còn Trương Nhất Mạnh và đệ tử của cô nàng thì đã biến mất từ lúc nào không hay...

Hệ thống thông báo : Game thủ “Ước gì được làm học sinh tiểu học” đã thề non hẹn biển với game thủ “Rồng bay phượng múa” ở biển hoa, ước cho đôi tình nhân có thể yêu nhau đến ngàn đời, luôn ở cạnh bên nhau, sâu hơn cả biển, cao hơn cả núi, mãi không rời xa!

Sau đó, trang chủ đặc nghệt tin nhắn: “Người yêu cái gì mà người yêu, đi chết đi!” hay “Ê đừng có xuất hiện trước mặt tôi chứ, muốn chết à”...

Trên trang bang hội cũng khá là náo nhiệt, tất cả mọi người đều chúc hai người trăm năm hạnh phúc, có người còn cảm thán, không ngờ Trương Ninh Hi chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể chuẩn bị một đồng hồ môn, thề non hẹn biển... như vậy.

Tề Phi vẫn ngơ ngác ngác, chỉ kịp để ý một dòng thông báo đỏ – – anh ta đã chấp nhận yêu cầu PK.

Tề Phi: “...”

Chấp nhận thì chấp nhận rồi nhưng Trương Ninh Hi không hề có động tĩnh gì, chỉ đứng bên cạnh cô, gửi một icon mặt xấu hổ.

Tề Phi: “...”

Trương Nhất Mạnh nhìn mà nhiệt huyết sôi trào, kéo bạn đệ tử lặng lẽ rời khỏi Nhóm, sau đó nói với bạn đệ tử cô cần logout, rồi khê khàng chạy sang phòng của Tề Phi, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Chỉ nhìn được nửa mặt thôi nhưng cũng đủ hài lòng rồi, Tề Phi không nhúc nhích, nhìn màn hình, đôi môi bất giác cong lên, Trương Nhất Mạnh thâm kinh ngạc, cô chưa từng nhìn thấy vẻ mặt này của Tề Phi bao giờ...

Tề Phi à...

Trương Nhất Mạnh nhẹ nhàng trở về phòng của mình, vừa vui giúp cho cô bạn, vừa cảm thấy lo lắng, cũng chỉ mới biết qua mạng thôi, mà những tình yêu online thế này thì không tồn tại lâu lắm...

Mới vừa đặt mông ngồi xuống thì có điện thoại, Trương Nhất Mạnh nhìn sang, là Trương Ninh Hi.

Bất máy, cô nghe giọng Trương Ninh Hi vang lên: “Nhất Mạnh nè, tôi hỏi cô, Tề Phi thế nào?”

“Hả?” Trương Nhất Mạnh không hiểu sao, hỏi: “Thế nào là thế nào?”

Trương Ninh Hi nói: “Thì bây giờ cô ấy thế nào? Còn độc thân sao? Có người yêu chưa? Bây giờ cô ấy đang làm gì?”

Trương Nhất Manh tiếc nuối nói: “Anh đừng nghĩ đến Tề Phỉ nữa, anh và cô ấy không có kết quả đâu.”

Trương Ninh Hi: “...”

“Tại sao...”

Trương Nhất Manh an ủi nói: “Bởi vì cô ấy đã có người mình yêu rồi... Có điều người đó chỉ quen qua mạng thôi, vừa rồi còn chuẩn bị rất nhiều đồ đặc sắc cho cô ấy, tôi có đi nhìn trộm rồi, Tề Phỉ hình như rất cảm động, đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy có nét mặt như vậy, tôi nghĩ... Anh đừng hy vọng nữa thì hơn.”

Trương Ninh Hi: “A ha ha ha ha ha ha ha! ! Trời không phụ người có lòng! ! !”

Trương Nhất Manh: “? !”

Trương Ninh Hi bị kích thích tới nổi điên rồi sao...

“Cám ơn, cám ơn, Nhất Manh, thật sự cảm ơn cô, sau này nếu như tụi tôi có kết hôn thì sẽ mời cô làm phù dâu, ha ha ha ha ha ha.” Trương Ninh Hi cười tắt điện thoại.

Trương Nhất Manh: “...”

Trương Nhất Manh tắt điện thoại, nghĩ, Trương Ninh Hi này chắc chắn là điên rồi.... Nếu không thì chắc là bị ám đầu... Đúng là không thể không uống thuốc được, thật là tai hại!

Trong trò chơi Tề Phỉ và Ước gì được làm học sinh tiểu học vẫn đứng chung một chỗ, Trương Nhất Manh kéo bạn đệ tử, dứt khoát bỏ đi.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Kakaka.

Nhóm Tìm Tề Tề: Sư phụ đang vui sao?

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Đương nhiên rồi, con không biết sao? Rõ ràng bay phượng múa là bạn tốt của sư phụ, sư phụ thấy cô ấy thật sự thích Nhị sư phụ, dĩ nhiên làm bạn tốt thì phải vui vẻ chứ.

Nhóm Tìm Tề Tề: Sư phụ cũng thích thề non hẹn biển sao?

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Hả?

Trương Nhất Manh không hiểu gì, một lúc lâu sau mới biết bạn ấy đang nói tới trò “thề non hẹn biển” trong game.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Đương nhiên rồi, có cô gái nào mà không thích chứ, nó cũng giống như hoa hồng vậy, tuy là nghe sến lẩm, nhưng mà trên thực tế đều có chung một ý nghĩa. Hơn nữa làm như vậy rất phí công, có thể vì cô ấy mà làm được như vậy, chứng minh Nhị sư phụ rất quyết tâm.

Nhóm Tìm Tề Tề: Ừm.

Trương Nhất Manh nói một đồng, bạn đệ tử chỉ đáp có một chữ, làm cô không khỏi khó xử, nhưng Trương Nhất Manh nghĩ có thể bạn đệ tử là nam, không thích nói những chuyện này với cô, cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Nhóm Tìm Tề Tề: Sư phụ, chúng ta đi đánh quái đi

~ Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Ừ cũng được.

Hôm đó, Trương Nhất Manh đưa bạn đệ tử nhỏ đi khắp nơi đánh quái, thi thoảng lại mở kênh bạn bè ra xem Tề Phỉ và Ước gì được làm học sinh tiểu học đang làm gì, hai người đó luôn ở cùng nhau, hơn nữa không ngừng chạy loạn, chắc hẳn là đang ngắm cảnh, ngao du tứ hải đây, lãng mạn quá đi

~Trương Nhất Manh chống cằm, vui vẻ nói với bạn đệ tử, bạn đệ tử nhỏ lại chẳng có phản ứng gì, chỉ đáp “Ừm” hay “Ồ.”

Đúng là con trai, khác hẳn con gái các cô...

Trương Nhất Manh không khỏi tiếc nuối nghĩ, xem ra sau này phải nhận một đệ tử nữ thôi, như vậy mới có thể tám chuyện với nhau được, kaka.

-++-

Huhu, Tia đập bàn, Tia đập bàn, sao giờ lại thành trên game rồi, này giờ Tia chém không biết mệt mỏi là gì :(Tia dở nhất vụ này mà

Mà không biết “Tìm Tê Tê” đó là ai nhể :))

36. Chương 37

Ngày hôm đó là thứ sáu, Trương Nhất Manh dẫn bạn đệ tử thăng đến level 50 mới đi ngủ, vậy nên ngày hôm sau nướng đến tận trưa, khi đi mua đồ ăn với Tề Phi, Trương Nhất Manh mới hàn huyên cùng cô nàng chuyện của Ước gì được làm học sinh tiểu học.

Trương Nhất Manh nghiêm túc nói: “Tề Phi à, tớ đã nói với cậu rồi, chuyện của cậu và Nhị sư phụ hôm qua tớ cũng là người đứng xem mà, bởi vậy nên bữa nay chúng ta sẽ nói chuyện về anh ta...”

Tề Phi: “... Ừ.”

Trương Nhất Manh suy nghĩ một chút rồi nói: “Có phải cậu thích anh ta không?”

Tề Phi: “Sao cậu lại nói thẳng thế chứ!!! Tớ cũng đâu có hỏi cậu có thích Trương Ninh Giản hay không đâu?!”

Trương Nhất Manh: “... Cậu nhất định phải xát muối lên vết thương của tớ vậy sao?”

Tề Phi cười to: “Được rồi, thật ra thì tớ cũng không biết nữa... Nhưng mà thấy anh ấy lâu lâu lưu manh, lâu lâu lại rất thú vị, nhưng thi thoảng cũng nghiêm túc nữa, nói chung là thú vị.”

Trương Nhất Manh: “...”

Cô nghĩ nếu Nhị sư phụ mà biết chắc hẳn sẽ không vui đâu... Không đúng, phải là rất vui mới đúng..

Trương Nhất Manh nói: “Hiếm khi thấy cậu khen đàn ông như vậy, vậy là có tình ý rồi phải không? Nhưng mà là bạn bè, tớ không thể không cảnh báo cậu, cậu đang yêu qua mạng đó... Không xấu nhưng cũng không ít nguy hiểm... Cậu có nhìn thấy hình của anh ta chưa?”

Tề Phi suy nghĩ rồi nói: “Hình thì chưa xem, nhưng mà được diện kiến anh ta rồi.”

Trương Nhất Manh: “? ! ? !”

“Gặp anh ta rồi? Khi nào vậy? Cậu gặp bạn trên mạng sao không cho tớ biết?! Hơn nữa đó là Nhị sư phụ của tớ, tớ cũng muốn gặp anh ta thử!”

Tề Phi cười xấu hổ: “Nhất Manh à, tội mình quen biết nhau lâu rồi, tớ không gạt cậu chuyện gì cả, đã giấu diếm thì nhất định là vì muốn tốt cho cậu, bởi vậy...”

Trương Nhất Manh: “= = Rốt cuộc cậu muốn nói gì thì nói đằng hoàng cho tớ, thẳng thắn được khoan hồng, dối gạt sẽ bị nghiêm trị.”

Tề Phi: “...”

“Thật ra thì Nhị sư phụ của cậu cậu cũng gặp rồi, hơn nữa còn rất thân nữa, Ước gì được làm học sinh tiểu học là Trương Ninh Hi.” Tề Phi nhìn Trương Nhất Manh từ từ trợn to hai mắt, bình tĩnh nói

Trương Nhất Manh: “Cái gì? !”

Nhị sư phụ của cô là Trương Ninh Hi?!?!

Tại sao cô hoàn toàn không biết chuyện này chứ???

Tuy là cũng có vài lần cô nghĩ: “A, Nhị sư phụ và Trương Ninh Hi tính tình giống nhau thật”, nhưng mà cứ nghĩ là tên biến thái nào cũng giống vậy, ai mà ngờ hai người đó là một chứ?! Ai Là Mẹ Anh

Khó trách mà cái hôm thề non hẹn biển đó, Trương Ninh Hi còn gọi điện thoại tới, làm cho cô hoàn toàn không hay biết gì, lỡ lời ...

Tề Phi, xin lỗi T_T

“Cậu... Cậu biết hồi nào vậy...” Trương Nhất Manh lắp bắp nói.

Tề Phi nói: “Ặc, mới đầu thì tớ chỉ nghĩ vu vơ thôi, sau đó từ từ điều tra thì mới hỏi thẳng anh ta. Tớ không nói cho cậu là vì tớ thấy, cậu đang rất cố gắng cắt đứt quan hệ với người nhà họ Trương, nếu mà biết Nhị sư phụ của cậu là Trương Ninh Hi thì ắt hẳn khó xử lắm.”

Chuyện đó là thật, nhất là khoảng thời gian đầu khi cô mới rời khỏi nhà họ Trương.

Trương Nhất Manh nói: “Đừng có nhìn tớ kiểu đó, tớ không trách cậu, chỉ là tớ thấy thật không thể tin nổi. Nhưng bây giờ nghe cậu nói vậy, tớ mới nghĩ có rất nhiều dấu hiệu hai người họ là một... Haiz, tớ còn kêu anh ta là Nhị sư phụ nữa chứ, thật là mắt mù.”

Tề Phi cười nói: “Lần sau tớ trả thù giúp cậu.”

“Haha, vậy thì không cần đâu...” Trương Nhất Manh cười bí ẩn, “Nói không chừng lại phá hoại tình cảm của đôi vợ chồng son nữa...”

Tề Phi: “...”

“Vợ chồng son gì chứ... ” Tề Phi đỏ mặt, một nửa là vì tức, còn nửa kia thì... không biết.

Trương Nhất Manh thấy Tề Phi như vậy, cười cười không ghẹo cô nữa, nói: “Vậy từ hôm qua tới giờ có tiến triển gì không?”

Tề Phi nói: “Tớ cũng không biết... Tối hôm qua chẳng thấy gì cả...”

Trương Nhất Manh nói: “Hả? Du ngoạn xong chẳng bày tỏ gì sao?”

Tề Phi nói: “... Có nhắn một tin chúc ngủ ngon.”

“Trời ạ... Anh ta hiểu rõ cậu, biết cậu là người nóng tính, nhưng trên phương diện tình cảm thì còn ngu ngơ lắm.” Trương Nhất Manh tỏ ra am hiểu.

Tề Phi trợn mắt nhìn cô, không đáp lại, nói: “Đi, đi chơi game thôi.”

Trương Nhất Manh vỗ thẹn thùng: “Tớ lên trên làm gì, trong trò chơi tớ đâu có ai thề non hẹn biển đâu.”

Tề Phi nói: “... Được rồi, để tớ cho.”

Trương Nhất Manh thụ sủng nhược kinh: “Thật sao?”

Tề Phi gật đầu: “Tối qua tớ có nhặt mấy cái lông vũ, định làm trả lại cho Trương Ninh Hi, cậu đã vậy thì cho cậu còn hơn.”

Trương Nhất Manh khoát khoát tay: “Vậy thôi đi, cậu cho Trương Ninh Hi đi, tớ thà trách người ta chứ không muốn người ta trách tớ đâu haha...”

Tề Phi cười gõ đầu cô, sau đó đi vào phòng, Trương Nhất Manh kiếm một cuốn sách đọc, được một chút thì thấy sắp đến giờ ăn tối, cô đứng lên làm chút thức ăn, kéo Tề Phi vẫn còn đang ghiền game ra, kéo cô nằng đi ăn, Tề Phi vừa ăn cơm xong là vọt vào máy tính ngay, Trương Nhất Manh rửa chén xong, không có chuyện gì làm cũng mở máy tính lên.

Vừa lên mạng thì cô đã hết hồn, bạn đệ tử nhỏ của cô đang online – vậy thì không lạ, cái lạ là bạn đệ tử nhỏ đã lên tới level 79!!!

Mới hai mươi tư tiếng trước, bạn ấy còn ở level 50 mà.... Đúng là điên rồi, điên rồi!!!

Chẳng phải bạn đệ tử của cô thăng cấp rất chậm chạp sao, sao mới một ngày đã vọt lên một cách đáng sợ thế này rồi?!

Trương Nhất Manh trợn mắt hốc mồm, ngăn người nhìn màn hình vì tính.

Tim Tê Tê gửi tin nhắn cho bạn: Rốt cuộc sư phụ cũng online, làm con mong mỗi biết bao.

Bạn trả lời Tim Tê Tê : Ừm... Nhưng mà sao con thăng cấp nhanh vậy? !

Tim Tê Tê gửi tin nhắn cho bạn: Haha, bởi vì phải tìm Tê Tê.

Trương Nhất Manh khó hiểu nhìn những dòng chữ hiện lên trên màn hình, đột nhiên hệ thống gửi tin nhắn yêu cầu, cô nhấn “chấp nhận” rồi sau đó bay đến bên cạnh Tim Tê Tê, Tim Tê Tê đang đứng bên cạnh NPC, thấy cô đến, bạn ấy chỉ chuyển mình một cái rồi bỗng phát sáng, cấp độ đã lên tám mươi.

Thì ra bạn đệ tử này chần chừ mãi không chịu làm nhiệm vụ cuối cùng vì muốn chờ Trương Nhất Manh đến đây để xem bạn ấy lên cấp.

Level 80, cũng có nghĩa là, xuất sư.

Trương Nhất Manh mở thanh thầy trò ra, quả nhiên, cái tên “Tim Tê Tê” duy nhất đã biến mất rồi.

Giống như khổ cực nuôi lớn một con chim, rồi một ngày nó đủ lông đủ cánh, bay ra khỏi tổ, làm cho Trương Nhất Manh không khỏi hụt hẫng.

Nhóm Manh Manh đứng không nổi: Huhu, đệ tử nhỏ đã mãn cấp rồi.

Trương Nhất Manh có chút cảm thán.

Nhóm Tim Tê Tê: Ừ! *vui vẻ*

Nhóm Tim Tê Tê: Sư phụ muốn đi đánh boss sao? Đi đi!

Nhóm Manh Manh đứng không nổi: Hả? Con cũng cấp 80 rồi, cũng có thể đi đánh boss mà? Sư phụ dẫn con đi đánh, không thì mời thêm người ghép đội đi chung, được không?

Nhóm Tim Tê Tê: Không đi đâu, con còn có việc phải làm!

Nhóm Manh Manh đứng không nổi: Hả?

Nhóm Tim Tê Tê: Con muốn tìm Tê Tê *đáng thương*

Nhóm Manh Manh đứng không nổi: Ồ, cũng được...

Con chim nuôi lớn rồi, giờ vậy cánh đập cô đi đấy TT.TT

Đúng là chẳng khác gì tên ranh con Trương Ninh Giản kia, lòng lang dạ sói... TT.TT

Bà mẹ Manh Manh liên tục bị vứt bỏ hai lần đau lòng rời khỏi nhóm, gia nhập vào nhóm đánh boss của bang hội.

Đi đánh boss được một lúc thì mọi người dừng lại nghỉ ngơi, cô mở thanh bạn bè ra, nhìn sang vị trí của bạn đệ tử, toàn là ở ngoại thành, hơn nữa còn chuyển vị trí rất nhiều nữa

Trương Nhất Manh chấm hỏi đầy đầu, sau đó tiếp tục đánh boss.

Đánh boss xong, Trương Ninh Hi gửi tin nhắn cho cô.

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Hehe, Nhất Manh~ Phỉ Phỉ có nói với cô tôi là ai chưa?

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Em gái anh, còn dám gạt tôi nữa!!! =.=

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Hehe, tôi không có em gái, chỉ có một đứa em trai thôi.

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : ... Tuyệt giao!

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Thôi thôi, đùa thôi, tôi cũng giống Tê Phỉ, không cố ý gạt cô đâu, chỉ là thấy không cần phải nói ra.

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Mặc kệ các người chứ.

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Mẹ sẽ không vì chuyện của Ninh Giản mà ruồng bỏ con chứ? Mẹ là bạn tốt nhất của Phỉ Phỉ mà.

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học nói: Anh còn dám gọi tôi là mẹ hả!!! Được, được lắm, đã gọi tôi là mẹ thì phải gọi Tề Phỉ là dì, mau!!!

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn:

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Hừm! Chỉ nói vậy thôi à? Còn gì nữa không?

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Hehe, không còn gì nữa, sợ cô thấy không quen nên báo trước một tiếng thôi.

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Không sao đâu. Sau này anh lo mà đối xử với Tề Phỉ cho tốt, nếu không còn toàn tâm toàn ý mà thích cô ấy thì đừng ghẹo cô ấy, cũng đừng nghĩ đến chuyện chia tay, cô ấy sẽ không tha cho anh đâu.

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: Câu trả lời của tôi không bao giờ thay đổi cả.

Bạn trả lời Ước gì được làm học sinh tiểu học : Vậy thì tốt lắm, thái giám, có thể đứng dậy được rồi.

Ước gì được làm học sinh tiểu học gửi tin nhắn cho bạn: ... Cảm ơn thái hoàng thái hậu nương nương.

37. Chương 38

Trương Nhất Manh cười lắc đầu, xem ra lần này Trương Ninh Hi đã nghiêm túc rồi, cũng vì thế mà tâm trạng buồn rầu vì bị bạn đồ đệ hắt hủi cũng giảm bớt. Sau khi thoát game, cô không nghĩ đến nữa, thế giới ảo và thực tế không phải là một, chuyện của bạn đồ đệ tử không thể ảnh hưởng đến cô, chỉ có chuyện của Tề Phỉ và Trương Ninh Hi là làm cho cô thấy vui vẻ chút ít.

Trương Nhất Manh nhìn số chỉ thời gian dưới góc màn hình, vừa đúng 0 giờ, một tin nhắn gửi đến, chúc mừng đêm thất tịch.

Đến thất tịch rồi sao...

Trương Nhất Manh nghĩ, hôm nay vừa là đêm thất tịch, vừa là chủ nhật, chỉ dùng đầu ngón chân cũng biết đi ra ngoài đông đúc cỡ nào... Thật là kinh khủng...

Trương Nhất Manh bò lên giường ngủ, chắc hôm nay lại phải ở nhà cả ngày đây.

Khi cô tỉnh dậy vào ngày hôm sau là do tiếng bước chân của Tề Phỉ, cô nghe thấy Tề Phỉ chạy tới chạy lui bên ngoài, cô nheo mắt nhìn đồng hồ, phát hiện mới chín giờ sáng, Trương Nhất Manh kinh ngạc, Tề Phỉ dậy sớm vậy sao?!

Cô mặc đồ ngủ ngái ngủ đi ra ngoài, thấy Tề Phỉ đã sửa soạn xong, ăn mặc xinh đẹp như sắp ra ngoài, Trương Nhất Manh ngây người, một lúc sau mới bình thường lại, ngạc nhiên nói: “Hôm nay cậu hẹn hò với Trương Ninh Hi à?”

Tề Phỉ nhìn cô một cái, nói: “Ừ...”

Trương Nhất Manh rơi nước mắt nói: “Tiểu Phỉ Phỉ của tớ, cậu cũng muốn vứt tớ sao, hu hu hu hu...”

Tề Phỉ: “...”

Khi ở cùng Tề Phỉ thì Trương Nhất Manh luôn tỏ ra điên khùng thế này, nhìn thấy mép môi cô nàng nào đó giật giật không ngừng, cười nói: “Được rồi được rồi, ra ngoài chơi vui vẻ đi, nhớ đừng có bị cái đám người kia dè dặt lép là được rồi!!!”

“Biết rồi biết rồi, nói nhiều quá!” Tề Phỉ vuốt vuốt mặt của Trương Nhất Manh, “Chắc là đến tối muộn tớ mới về, không cần chờ phần cơm cho tớ đâu!”

Trương Nhất Manh gật đầu: “Ừ, tớ tự biết chăm sóc ỳnh, cậu nhớ chuyên tâm hẹn hò với Trương Ninh Hi đó, kaka.”

Tề Phỉ cười như có như không trợn mắt nhìn, tia sáng sâu trong mắt lay động, đúng là mỹ nhân mười trên mười, Trương Nhất Mạnh nhìn mà thấy sợ, Tề Phỉ dường như khác hẳn trước kia, đúng là con gái khi yêu thì đẹp ra hồn!!!

Trương Nhất Mạnh đứng bên cửa sổ nhìn Tề Phỉ đi vào chiếc xe hơi màu đen – – chắc chắn là Trương Ninh Hi đến đón cô nàng đây – – cô trở về giường ngủ thêm một chút, thức dậy rồi thì giải quyết cơm trưa, sau đó mở máy tính chơi game, không khí trong game cũng không kém phần nhộn nhịp, tấp nập, các thông báo “thẻ non hẹn biển” liên tiếp được đăng lên trang chủ...

Trương Nhất Mạnh nghĩ chắc cô điên mất, ngay cả trốn trong game cũng không được an toàn, cô nhìn sang thanh bạn bè, đệ tử của cô cũng đang online – hiếm khi thấy cô online mà bạn ấy cũng không nói chuyện nhắn tin cho cô.

Nhìn sang vị trí của đệ tử, vẫn ở ngoại thành.

Trương Nhất Mạnh cảm thấy rất khó hiểu, cũng có chút tức giận, đệ tử nhỏ lúc trước vừa ngoan vừa hiểu chuyện, giờ đủ lông đủ cánh rồi, quảng sự phụ đi mất không thèm quan tâm, cả nhắn cái tin cũng lười....

Hu hu hu hu.

Thế là sự phụ Mạnh Mạnh buồn bã đóng thanh bạn bè lại, đi đánh boss với bạn bè trong bang hội giết thời gian, cũng may mà những người độc thân vui vẻ như cô cũng không ít, không bao lâu sau thì cũng gộp đủ người.

Bọn họ đánh boss lâu thật là lâu, ngay cả cơm tối cũng chia sẻ với cái máy tính, đến lúc đánh boss xong cũng đã sắp tám giờ tối, mọi người đều rời khỏi nhóm dần dần, Trương Nhất Mạnh vừa ăn đồ ăn vặt, vừa điều khiển nhân vật của mình chạy khắp nơi.

Có tiếng mở cửa, là Tề Phỉ trở về, Trương Nhất Mạnh chạy đến, thấy tâm trạng của Tề Phỉ đang rất tốt.

“Wow~ về sớm vậy sao? Tổ cứ tưởng là sẽ đi đến mười, mười một giờ chứ.”

Tề Phỉ cười nói: “Ngày mai vẫn phải đi làm mà, hơn nữa ở cùng nhau lâu quá sẽ ngán đó.”

Nói thì nói vậy, nhưng mà vừa thay đồ xong, Tề Phỉ liền vọt tới cái máy tính, chưa đầy một phút sau, Rồng bay phượng múa và Ước gì được làm học sinh tiểu học cùng nhau đăng nhập vào, khoảng thời gian sau đó đều ở cùng nhau.

Trương Nhất Mạnh: “...”

Vậy mà hồi nãy Tề Phỉ còn nói như đúng lắm...

Bọn họ cũng chỉ là đổi từ thực tế sang trên game thôi...

Trương Nhất Mạnh khinh bỉ nhìn Tề Phỉ một cái, Tề Phỉ cười cười, nói muốn trở phòng chuẩn bị cho trò “Thẻ non hẹn biển”, phải hoàn thành trước 12h.

Hừ, mấy đôi tình nhân đáng sợ này!!!

Trương Nhất Mạnh ức chế nghĩ, sau đó bay đến Thuần Dương xem phong cảnh.

Thuần Dương là nơi duy nhất trên bản đồ có tuyết, có lẽ là vì theo hệ thống game thì Thuần Dương nằm trên núi cao, tuyết đóng quanh năm không tan, những bông tuyết trắng xoá, những chú hạc trắng thi thoảng lại ra tản bộ, những game thủ ở Thuần Dương thường mặc đồ màu lam, đằng sau đeo kiếm, toát ra một khí chất lạnh lẽo.

Là một nơi như thoát khỏi sự đời, làm cho lòng người cảm thấy yên tĩnh lạ thường.

Trương Nhất Mạnh nhìn cảnh sắc Thuần Dương lờ lờ trong khói, nhất thời ngẩn ngơ.

Tiếng báo có tin nhắn của hệ thống làm cô chợt thức tỉnh, nhìn sang khung tin nhắn, là bạn đệ tử Tề Tề Tề.

Tề Tề Tề gửi tin nhắn cho bạn: Sự phụ đang ở Thuần Dương một mình sao?

Bạn trả lời Tìm Tê Tê : Ủ, có chuyện gì vậy?

Đệ tử nhỏ không đáp lời, gửi yêu cầu ghép nhóm cho cô.

Trương Nhất Manh nhấn nút “chấp nhận”, đệ tử nhỏ không nói thêm gì, Trương Nhất Manh mở bản đồ ra xem, biểu tượng đồng đội thoảng chốc đã xuất hiện trong bản đồ của Thuần Dương.

Đệ tử nhỏ đến tìm cô sao?

Trương Nhất Manh nghi ngờ nhìn dấu chấm màu lam đó đến gần mình, sau đó chợt ngừng lại.

Nhóm Tìm Tê Tê: Sư phụ, mau đến gần con đi.

Mặc dù còn hơi nghi ngờ nhưng Trương Nhất Manh vẫn chạy đến gần chỗ đệ tử nhỏ, vị trí của đệ tử nhỏ là ở trên một cây cầu độc mộc ở Thuần Dương, dưới cầu là vực sâu vạn trượng, có lần Trương Nhất Manh không cẩn thận té xuống đó, phía dưới còn có cả đầm lầy lẫn cạp beo nữa, bây giờ đệ tử nhỏ đang đứng giữ cầu, thấy Trương Nhất Manh đi đến thì lùi ra đằng sau vài bước, đến một bờ đất đầy tuyết trắng.

Tuy ở đây cũng có tuyết bám đầy nhưng chung quanh có cây, có cỏ, thậm chí còn có hoa nở trong tuyết nữa, trong màu tinh khôi của tuyết có sự ấm áp của xuân, mỗi lần nhìn thấy cảnh sắc này đều làm cho Trương Nhất Manh cảm thấy xao xuyến không thôi.

Nhưng mà giờ cô chẳng có tâm trí để thưởng thức gì cả, bởi vì khi cô chạy đến bên cạnh đệ tử nhỏ, đệ tử nhỏ đã xoay người lại, mặt đối mặt với nhân vật trong game của cô.

Sau đó, những cây nến được xếp theo hình trái tim được thắp sáng, pháo hoa nổ đùng đùng trên trời, và những đoá hoa xinh đẹp thì được thả trôi giữa không trung.

Trương Nhất Manh ngơ ngác nhìn cảnh sắc bên cạnh, và nhìn cả đệ tử nhỏ nữa.

Đồng thời, hệ thống cũng update lên trang chủ.

Game thủ Tìm Tê Tê đã sử dụng “Thẻ non hẹn biển” với game thủ Manh Manh đứng không nổi, ước cho tình cảm của họ mãi mãi vững bền, sâu hơn cả biển, cao hơn cả núi, vĩnh viễn không xa rời nhau!

Chắc vì mấy ngày nay, những cặp tình nhân sử dụng “thẻ non hẹn biển” mà nhiều nên trang chủ cũng chẳng có phản ứng gì mấy, nhiều nhất là vài người quen để lại ment thôi.

Trương Nhất Manh hai nhân vật trong game, thấy đau cả đầu, cô luống cuống gõ chữ, trong đầu biên soạn ra những lời hay nhất, cảm động nhất để từ chối, bởi cô xác định rằng, đệ tử nhỏ chưa chắc đã có tình ý thật với cô, cô cũng không phải “Tê Tê” mà đệ tử nhỏ đang tìm...

Song, cô còn chưa kịp nhấn nút gửi, đệ tử nhỏ đã mở thêm một “thẻ non hẹn biển” nữa, những cây nến và chùm pháo hoa vốn đang dần tắt đi lại lần nữa sáng lên.

Game thủ Tìm Tê Tê đã sử dụng “Thẻ non hẹn biển” với game thủ Manh Manh đứng không nổi, ước cho tình cảm của họ mãi mãi vững bền, sâu hơn cả biển, cao hơn cả núi, vĩnh viễn không xa rời nhau!

Lúc này, phản ứng trên trang chủ như bùng nổ, tất cả mọi người đều nói “Thật quá đáng!!!” hay là “Có nhầm không vậy”....

Trương Nhất Manh: “...”

Đệ tử nhỏ thắng rồi...

Trương Nhất Manh thật muốn chôn mặt xuống bàn phím.

Sao đệ tử nhỏ không nói gì hết vậy!!! Thật là khó xử mà!!!

Rốt cục thì cái “thẻ non hẹn biển” này cũng hết, Trương Nhất Manh thở phào nhẹ nhõm, định gửi tin nhắn thì đệ tử nhỏ lại giật giật, sau đó mở thêm một cái “thẻ non hẹn biển” nữa.

Trương Nhất Manh: “...”

Dĩ nhiên, hệ thống lại update lên trang chủ lần nữa.

Lần này, trên trang chủ hoàn toàn bùng nổ không kiềm chế được nữa.

Trang chủ Lạc Nguyệt: Đồ chết tiệt!!! Mất kim cương của tôi giờ chẳng nhìn thấy gì nữa rồi này!!!

Trang chủ Xảo Khắc Lực nữ vương: +1, tôi đã bị mù rồi.

Trang chủ Phí Khắc Hỉ: Hu hu hu hu, hai vị, tôi biết hai người sẽ đầu bạc răng long mà, đừng có làm nữa, đừng có làm nữa!!!

Trang chủ Lầy sữa hươu nuôi thiên hạ: +1, hai vị nhất định sẽ yêu nhau suốt đời mà, xin đừng tàn phá trái tim mong manh của tôi nữa!!!

Trang chủ Xoay vòng vòng là xoay vòng vòng: Chúc hai người mãi không xa rời.

Trang chủ Cơm chiên trứng không ăn nổi: Chúc hai người trăm năm hoà hảo.

...

... ..

Cuối cùng lại trở thành mọi người liên tục chúc hai người trăm năm hoà hảo...

Trương Nhất Manh: “...”

Bang hội thì nhộn nhịp vô cùng, vừa vui vì được xem vở kịch Tiểu Long Nữ Dương Quá phiên bản game, vừa ríu rít cảm thán Trương Nhất Manh may mắn có được đệ tử tốt đến thế, những người đi đánh boss chung hội này thì liên tục khinh bỉ Trương Nhất Manh, có đệ tử như vậy mà còn giả vờ độc thân.

Tin nhắn chuyển đến liên tiếp, cô không hề xem, những lời chúc phúc trên kênh bạn bè cô cũng mặc kệ, Trương Nhất Manh cảm thấy như đang trong ảo giác vậy, nơi cô và đệ tử nhỏ đứng dường như hoàn toàn đối lập với không khí nhộn nhịp, tấp nập ngoài kia.

Tê Phi đã sớm hét lên từ đời nào ở phòng bên, nhưng mà không có chạy qua làm phiền Trương Nhất Manh.

Ba lần “thẻ non hẹn biển” đúng là rất khoa trương, nhưng cũng làm cho người ta cảm động không thôi, tâm trạng của Trương Nhất Manh lúc này rất phức tạp, nhưng cô xác định, cô không thể chấp nhận đệ tử nhỏ được.

Nhưng mà đệ tử nhỏ thì... haizzz...

Trương Nhất Manh cảm thấy rất khó xử, gõ từng chữ nói: “Đệ tử à...”

Nhóm Tìm Tê Tê: Sư phụ.

Nhóm Manh Manh đứng không nổi: Đệ tử à, hôm bữa con thắng cấp nhanh như vậy, sau đó thì luôn ở ngoại thành là vì muốn thực hiện ba lần “thẻ non hẹn biển” thế này sao?

Nhóm Tìm Tê Tê: Ừ.

Nhóm Manh Manh đứng không nổi: Con làm sư phụ rất cảm động... Nhưng mà, sư phụ... Sư phụ không thích con! Với lại sao con lại tặng thứ này cho sư phụ chứ? Con... con phải tặng cho Tê Tê của con mới đúng chứ...

Nếu như đệ tử nhỏ chỉ tặng cho cô một cái “thẻ non hẹn biển” thì ít nhất, Trương Nhất Manh còn có thể tự an ủi mình, tự nhủ có lẽ đệ tử nhỏ chỉ muốn được rạng danh trên trang chủ một lần, bởi vì bất cứ ai tặng “thẻ non hẹn biển” một lần đều được ca tụng cả.

Nhưng mà lần này mở tận ba cái “thẻ non hẹn biển”, nổi tiếng không bình thường...

Nhóm Tìm Tê Tê: Sư phụ, con thích sư phụ.

Nhóm Manh Manh đứng không nổi: ...

Nhóm Tìm Tê Tê: Anh thật sự thích em, Manh Manh.

Một từ “Manh Manh” của đệ tử nhỏ làm cô không khỏi mất tự nhiên, bởi vì tiếng gọi Manh Manh này mang đến một cảm giác hoàn toàn khi được gọi là sư phụ, thật sự là nghe rất thật...Ai Là Mẹ Anh

Nhưng Trương Nhất Mạnh không muốn từ chối quá thẳng thừng, dù gì cũng là đệ tử nhỏ mà cô thương yêu. Suy nghĩ một hồi, Trương Nhất Mạnh gửi một tin nhắn.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Đệ tử... Xin lỗi, sư phụ không thích yêu qua mạng.

Hehe, lý do này quá tốt rồi, không quá tổn thương người khác, cũng tạo được một lý do thích hợp ỉn.

Quả nhiên, đệ tử nhỏ yên lặng.

Trương Nhất Mạnh có chút sợ hãi...

Nhóm Tìm Tê Tê: Vậy chúng ta gặp mặt đi.

38. Chương 39

Trương Nhất Mạnh: "..."

Có phải cô nhìn nhầm không?

Đệ tử nhỏ nói là muốn gặp cô?

Trương Nhất Mạnh trợn mắt hốc mồm.

Nhóm Tìm Tê Tê: Thật ra thì con có quen với Nhị sư phụ của sư phụ.

Tuy câu nói này có phần không liên quan lắm nhưng biểu đạt suy nghĩ rất rõ ràng, đệ tử nhỏ cũng quen với Trương Ninh Hi?

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Cái gì? Hai người quen nhau? Sư phụ cứ tưởng hai người còn không muốn nói chuyện với nhau...

Không thể trách cô được, cô thật sự không nhận ra mà, cô và đệ tử nhỏ tuy thường đi chung, ghép nhóm với bọn Trương Ninh Hi, Tề Phỉ nhưng hai người họ rất ít khi nói chuyện với nhau, Trương Ninh Hi thì thoảng có đùa giỡn với đệ tử nhỏ nhưng đối với tính cách của Trương Ninh Hi thì ai mà anh ta chẳng đùa cợt được, chỉ có khi ở cùng Tề Phỉ thì anh ta mới biết điều mà cách xa bọn con gái ra một tí, đùa giỡn với đệ tử nhỏ thì không sao nhưng đệ tử nhỏ chưa bao giờ để ý đến Trương Ninh Hi cả.

Nhóm Tìm Tê Tê: Ừm, thậm chí còn không add friend nữa, anh ta có add con nhưng con từ chối rồi.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: ...

Nhóm Tìm Tê Tê: Con không muốn để cho người ta biết con quen anh ta.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Vậy sao con vẫn nói...

Nhóm Tìm Tê Tê: Vì con muốn gặp sư phụ.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: ...

OMG, đệ tử nhỏ nói vậy làm cô thấy lúng túng quá đi mất T_T

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Nhưng mà...

Nhóm Tìm Tê Tê: Con biết sư phụ không muốn gặp riêng, cứ kêu Tề Phỉ và Trương Ninh Hi đi cùng là được rồi.

Đệ tử nhỏ còn biết cả tên của Tề Phỉ nữa, xem ra thật sự là có quen với Trương Ninh Hi rồi, hơn nữa, Tề Phỉ và Trương Ninh Hi chỉ mới xác định quan hệ cách đây không lâu, vậy mà cậu ta đã biết, xem ra không chỉ quen biết bình thường.

Nhóm Tìm Tê Tê: Mặc kệ thế nào đi nữa, con hy vọng chúng ta gặp mặt nhau, để sư phụ biết con như thế nào, đến lúc đó muốn từ chối cũng không muộn.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Vậy được rồi...

Nhóm Tìm Tê Tê: Ừm, thứ bảy tuần sau được không?

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Cũng được.

Nhóm Tìm Tê Tê: Được rồi, giờ con off đây, tuần sau gặp lại.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Ừm... Gặp lại sau...

Nhóm Tìm Tê Tê: Ngủ ngon, con yêu sư phụ nhất =3=

Trương Nhất Mạnh: “...”

Lúc này còn thấy nghiêm túc, sao giờ lại trẻ con thế này... Còn “=3=” nữa chứ....

Trương Nhất Mạnh dở khóc dở cười nhìn avatar màu xám của đệ tử, trong đầu đầy dấu chấm hỏi.

Trương Nhất Mạnh cũng tắt game, đi ra ngoài gõ cửa phòng Tề Phỉ, Tề Phỉ nhanh chóng mở cửa, kêu cô ngồi xuống, nheo mắt nói: “Há há, thực hiện “thẻ non hẹn biển” những ba lần nhé... Vậy mà hôm qua còn nói tờ yêu qua mạng...”

Trương Nhất Mạnh bất đắc dĩ nhìn Tề Phỉ, nói: “Tớ cũng hết hồn... Nhưng sau đó khi từ chối anh ta thì anh ta bảo là anh ta có quen Trương Ninh Hi.”

Tề Phỉ cũng kinh ngạc: “Thật không?”

Trương Nhất Mạnh thuật lại cuộc nói chuyện ban nãy của mình và đệ tử nhỏ, Tề Phỉ cũng không hiểu ra sau, được một lát sau thì Trương Ninh Hi gọi điện tới, nói gì đó với Tề Phỉ, Tề Phỉ cố tình mở loa cho Trương Nhất Mạnh nghe cùng, đúng là nói đến chuyện của Tìm Tê Tê, anh bảo Tìm Tê Tê là bạn của mình, rất thích Trương Nhất Mạnh...

Sau đó anh cười ngượng: “Phỉ Phỉ, anh không cố ý không nói cho em đâu, tại anh không muốn em bị người đàn ông hấp dẫn thôi mà...”

Tề Phỉ mặc kệ anh nói nhăng nói cuội, bảo: “Không biết người này thế nào, đâu phải anh không biết Trương Nhất Mạnh ngu ngốc thế nào, lỡ bị lừa rồi sao?”

Trương Nhất Mạnh: “... Tớ không có ngu ngốc nhé!”

Trương Ninh Hi nhanh chóng bảo đảm: “Yên tâm, giàu có đẹp trai, chỉ kém hơn anh chút thôi.”

Tề Phỉ & Trương Nhất Mạnh: “...”

Cảm giác không thể nào tin được!!!

“Nếu Nhất Mạnh đã đồng ý thứ bảy tuần sau thì tuần sau gặp lại nhé.” Trương Ninh Hi vội vàng kết thúc đề tài này, sau đó bảo muốn nói chuyện một mình với Tề Phỉ, thế là Trương Nhất Mạnh bị Tề Phỉ đá ra ngoài, Tề Phỉ và Trương Ninh Hi thì ngồi nói chuyện phiếm còn cô thì thấp thỏm về phòng, ngẩn ngơ nhìn máy tính.

Thôi, cùng lắm cũng chỉ là gặp mặt thôi mà!

Thứ hai đến thứ năm trôi qua rất nhanh, có lẽ vì công việc của Trương Nhất Mạnh càng lúc càng nhiều, cũng có thể do cô cố ý không muốn nên hoàn toàn không động đến cái game Phi Kiếm Giang Hồ kia, đến thứ sáu thì Trương Nhất Mạnh nhận được điện thoại của Triệu Phong.

Trương Nhất Mạnh cứ tưởng là cậu lại kêu cô về ăn cơm, không suy nghĩ gì nhiều, vừa bắt máy lên đã bảo rằng dạo này công việc của cô nhiều, không có thời gian về thăm cậu mợ ai ngờ Triệu Phong lại không đề cập đến chuyện đó: “Cậu không có nói chuyện này. Nhất Mạnh à, bạn trai trước của con tên là Trương Ninh Giản đúng không? Làm việc ở tập đoàn Trương thị, đúng không?”

Trương Nhất Mạnh lập tức có dự cảm xấu. Ai Là Mẹ Anh

“Vâng a... Có chuyện gì ạ...” Trương Nhất Mạnh chảy mồ hôi hột.

Triệu Phong nói: “À, mấy bữa trước cậu có thấy nó trên TV.... Nó chẳng phải kẻ toán cao cấp gì cả, mà là cậu hai của nhà họ Trương!!!”

Trương Nhất Manh nói: “Anh ấy là cậu ba, cậu ba ạ...”

Triệu Phong tức giận nói: “Con biết sao? Vậy mà còn gạt cậu?”

Trương Nhất Manh: “...”

Vừa rồi cậu chơi ăn gian...

Trương Nhất Manh nói: “Dạ vâng... Sau đó con mới biết ạ.”

Triệu Phong thở phào nhẹ nhõm, nói: “May mà hai con chia tay rồi! Cái loại công tử đào hoa này nhìn chẳng đáng tin tí nào! Nhưng cũng chẳng thể trách được, điều kiện của nó tốt bao nhiêu. Haiz

Trương Nhất Manh: “...Haha.”

Triệu Phong nói: “Cậu cũng từng có tuổi trẻ, dĩ nhiên là hiểu bọn trẻ chúng bây, mấy cái tình cảm này lúc nào cũng giữ trong lòng, con cứ cô đơn một mình như vậy mãi cũng không nên, cậu có người bạn, ông ta có đứa cháu trai cũng khá, cậu có gặp rồi, là luật sư, lương ổn định này, cao cao đẹp trai, nhìn cũng không tệ.”

Trương Nhất Manh: “...”

Cái gì... Đừng nói là bắt cô đi xem mắt đấy nhá...

Trương Nhất Manh chảy mồ hôi không ngừng: “Con không muốn đi xem mắt đâu ạ...”

Triệu Phong bắt mắt nói: “Xem mắt cái gì mà xem mắt! Chỉ là gặp mặt nhau một cái, làm quen thôi mà, người ta cũng đồng ý rồi!”

Trương Nhất Manh nói: “Không phải vậy ạ, con..”

Triệu Phong bỗng yên lặng, sau đó nghiêm túc nói: “Nhất Manh à, không phải là con vẫn nhớ đến cái cậu Trương Ninh Giản đó chứ?! Haiz, như vậy không được đâu! Nếu đã không có duyên thì tốt nhất là hãy quên cậu ta đi!”

Trương Nhất Manh: “... Con... Con không phải còn nhớ cậu ta... Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì hả? Không có chỉ là gì hết! Cứ quyết định vậy đi, ngày mai gặp.”

“Dạ?” Trương Nhất Manh ngẩn người, mau chóng nói: “Không được đâu ạ, ngày mai con có việc rồi.”

Triệu Phong nói: “Chuyện gì chứ? Chuyện gì quan trọng hơn hạnh phúc sau này của con hả?”

Cái gì mà hạnh phúc sau này chứ!

Trương Nhất Manh đen mặt: “Tóm lại là con có việc rồi... Cậu cũng đừng hấp tấp như vậy ạ, con bảo đảm con sẽ gả được thôi, con vẫn còn nhỏ mà...”

“Hai mươi lăm rồi, Triệu Tiểu cũng đi học đại học rồi kìa.” Triệu Phong bình tĩnh nói.

Trương Nhất Manh: “...”

Vậy mà cũng so sánh được sao?!

Trương Nhất Manh âm thầm rơi lệ trong lòng.

“Ngày mai con có việc thì thôi, hôm kia đi. Hôm kia con cũng không có việc chứ?” Triệu Phong đành thoả hiệp với cô.

Trương Nhất Manh do dự nói: “Không có việc ạ...”

“Được, cứ quyết định như vậy đi!” Triệu Phong vui vẻ nói, sau đó tắt máy.

Trương Nhất Manh nghe tiếng “tút tut tut”, cảm thấy trước mắt như mù mịt...

Cậu đúng là nhanh tay nhanh miệng thật...

Ngày hôm sau, Trương Nhất Manh nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi tìm Tề Phỉ cùng đi, Tề Phỉ vừa thấy Trương Nhất Manh đã khinh bỉ cô: “Ăn mặc tùy tiện vậy sao hả?!”

Trương Nhất Mạnh nói: “Đừng có nghĩ đến chuyện giúp tớ từ vịt bầu thành thiên nga, tớ chẳng phải nữ chính trong tiểu thuyết!”

Tề Phi: “...”

“Thôi, tùy cậu vậy.” Tề Phi bắt đắc dĩ lắc đầu, kéo Trương Nhất Mạnh ra cửa, Trương Ninh Hi cố ý lái xe tới đón bọn họ, Trương Nhất Mạnh lên xe, cảm thấy hơi khó xử, dù sao thì cô và Trương Ninh Hi cũng đã lâu không gặp rồi...

Nhưng lần này tương đối đặc biệt, là Trương Ninh Hi tự mình lái xe đến, trước kia đều có tài xế đưa rước, chắc hẳn là sau khi yêu đương rồi, Trương Ninh Hi cũng tự biết mình biết ta

Trương Ninh Hi cười hì hì, quay đầu lại nhìn Trương Nhất Mạnh nói: “Nhi thần thỉnh an hoàng thái hậu nương nương ạ~”

Trương Nhất Mạnh: “... Bình thân.”

Trương Nhất Mạnh cười nhìn Tề Phi đang đen mặt: “Vương Phi, con cũng bình thân đi.”

Tề Phi gờ quả đấm lên, ý nói: “Cậu tin tớ đấm chết cậu không?”

Trương Nhất Mạnh và Trương Ninh Hi cùng cười to, không khí lúng túng chợt biến mất, Tề Phi hưng phấn nói với Trương Ninh Hi: “Này này, anh có hình của đệ tử của Nhất Mạnh không? Em muốn biết anh ta như thế nào quá!”

Trương Ninh Hi cười khó xử: “À... Chờng nào gặp rồi em sẽ biết thôi...”

“Còn giả vờ bí ẩn nữa...” Tề Phi cùng Trương Nhất Mạnh đều cảm thấy kì lạ, có điều Trương Ninh Hi không nói gì thêm về Tề Phi nữa, trên đường đi chỉ nói chuyện phiếm với hai người, nhưng không hề nhắc đến nhà họ Trương hay Trương Ninh Giản.

Cuối cùng, Trương Ninh Hi dừng lại trước một nhà hàng Nhật, Trương Ninh Hi gãi gãi đầu nói: “Anh biết hai người không thích ăn món Nhật, người kia cũng không thích, nhưng mà... khụ... Không khí ở đây tương đối thân thiện dễ mến.”

Tề Phi: “... Hai người muốn làm gì hả?”

Trương Ninh Hi: “Đừng dùng ánh mắt này nhìn anh vậy chứ? Đến lúc đó hai người sẽ biết thôi.”

Tề Phi: “... Em không muốn biết!”

Trương Ninh Hi: “Đừng có nhìn anh bằng ánh mắt này mà!!! Anh không phải tên biến thái đâu!!!”

Trương Nhất Mạnh cười cười đẩy cửa vào trước, Trương Ninh Hi nhanh chân chạy theo sau, phục vụ vừa nhìn thấy Trương Ninh Hi liền nở nụ cười, đưa ba người đến một căn phòng yên tĩnh, Trương Ninh Hi kêu Trương Nhất Mạnh và Tề Phi gọi đồ ăn, còn anh thì gọi hai bình rượu đậm.

Tề Phi bắt măn nói: “Sao người kia còn chưa tới chứ? Hẹn con gái nhà người ta mà còn đến trễ! Thật không biết phép tắc tí nào!”

Trương Ninh Hi “Khụ” một tiếng, nói: “Cậu ta xấu hổ...”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Đang nói thì cửa bị người bên ngoài mở ra, ba người cùng lúc ngẩng đầu nhìn sang, thấy một người đàn ông mang giày Tây, dáng người cao ngất – Trương Ninh Giản.

-++-

Cuối cùng cũng được gặp lại anh Giản rồi hiuhiu :((Nhớ anh quá đi :((*trầm nước mắt*

39. Chương 40

Tề Phỉ và Trương Nhất Mạnh đều trợn mắt há hốc mồm, Trương Nhất Mạnh còn khoa trương hơn, hai mắt trợn to, mồm há ra.

Trương Nhất Mạnh nghĩ rằng, Trương Ninh Giản đi nhằm phòng...

Cô ngơ ngác nhìn Trương Ninh Giản đi đến, sau đó ngồi xuống bên cạnh mình một cách tự nhiên – mọi hành động đều rất bình thường, thậm chí còn đẹp đẽ động lòng người, ngay cả cô ngồi bên cạnh còn thấy tim đập rộn ràng nữa này...

Trương Nhất Mạnh ngơ ngác nhìn anh.

Tề Phỉ ngẩn ngơ nhìn hai người.

Trương Ninh Hi cúi đầu uống rượu.

Tiêu điểm của sự chú ý – Trương Ninh Giản nghiêng đầu nhìn Trương Nhất Mạnh cùng với nét mặt “Có phải tôi đang nằm mơ không”, xấu hổ cười cười nhìn cô: “Sư phụ.”

Trương Nhất Mạnh: “... ..”

Cái gì chứ? Anh thật sự là đệ tử nhỏ sao?!

Chính là đệ tử nhỏ Tề Tề suốt ngày bám theo cô, còn sử dụng “thẻ non hẹn biển” với cô đấy ư?!

Từ lúc anh báỉ cô làm sư đến giờ cũng đúng một tháng rồi!

Trương Nhất Mạnh vẫn kinh ngạc không thôi.

Trương Ninh Hi nhìn chung quanh, thấy Trương Ninh Giản nháy mắt nhìn mình, lập tức hiểu ý gật đầu, lúi Tề Phỉ lén bỏ ra ngoài, khi đóng cửa lại, anh cố tình tạo ra âm thanh thật to, làm cho Trương Nhất Mạnh giật mình tỉnh lại, lúc này mới phát hiện, chỉ còn lại cô và Trương Ninh Giản trong phòng này!!!

Trương Nhất Mạnh lắp ba lắp bắp nói: “Anh...Anh chính là Tề Tề?”

Trương Ninh Giản chớp mắt, nói: “Vâng ạ... Thật ra thì Tề Tề chính là tìm mẹ đó.”

Tìm mẹ...

Anh tưởng anh còn là nghịch tử của tôi hả!!!

Đầu óc Trương Nhất Mạnh xoay vòng vòng nhưng cô vẫn vờ bình tĩnh nói: “Anh... Anh nhớ lại rồi à?”

Trương Ninh Giản gật đầu: “Ừm, một tháng trước đã nhớ lại rồi, nhưng mà sợ sư phụ vẫn còn giận con nên không dám đến tìm sư phụ trực tiếp, chỉ dám tiếp cận sư phụ trong game.”

Trương Nhất Mạnh vẫn còn kinh ngạc không thôi: “Anh... Anh lại nhớ ra...”

Nhưng mà anh ta vẫn có trí nhớ của Trương Ninh Giản! Vậy rốt cuộc anh ta là thế nào? Không phải là nghịch tử, cũng không phải là Trương Ninh Giản sao?!

Cái suy nghĩ này thật là đáng sợ!!!

Trương Ninh Giản giống như nhìn thấy được suy nghĩ của Trương Nhất Mạnh, cười cười nói: “Sư phụ, nét mặt này của sư phụ là thế nào? Con nhớ lại rồi, sư phụ không vui sao? Hay là... Vẫn còn giận con?”

Trương Nhất Mạnh dọn dẹp lại những suy nghĩ tầm phào của mình, nói: “Khụ, thứ nhất, tôi không có giận anh. Thứ hai, đừng gọi tôi là sư phụ nữa.”

Dù đôi lúc cảm thấy đệ tử nhỏ và nghịch tử rất giống nhau, nhưng khi phát hiện hai người bọn họ lại là một người, Trương Nhất Mạnh cảm thấy kinh ngạc vô cùng...

Trương Ninh Giản tỏ ra bình thản: “Vậy gọi là gì?”

Không đợi Trương Nhất Mạnh trả lời, anh lén ghé sát vào gần cô, nhỏ giọng nói: “Mẹ sao ...?”

Đẹp!!! Sao khi cô nghe anh nói tiếng gọi thiêng liêng đó lại cảm thấy xuyến xao rộn ràng chứ?! Chẳng khác gì trong phim cả...

Không, cô đang nghĩ gì thế này... Ai Là Mẹ Anh

Trương Nhất Manh nhanh chóng ngồi nhích ra: “Anh... Anh Trương, anh chỉ là nhớ lại mọi chuyện thôi, đầu óc không có bị sao cả, ok? Đừng có gọi mẹ tùm lum vậy chứ...”

Trương Ninh Giản mắt nhắm nhắm nhìn Trương Nhất Manh, nói: “Mẹ...”

Trương Nhất Manh như nổi điên: “Đừng có gọi tôi như vậy! Tôi không phải mẹ của anh!”

Trương Ninh Giản cúi đầu, đôi lông mi dài sụp xuống, ánh mắt tựa như chú nai con, đau lòng nói: “Quả nhiên, mẹ vẫn còn giận.”

Trương Nhất Manh: “... Khụ, anh Trương, anh đừng làm thế được không? Vô duyên vô cớ có thêm một bà mẹ, anh thấy vui lắm à?”

Trương Ninh Giản nói: “Dĩ nhiên là vui!”

“...”

Cô đúng là điên rồi mới đi nói chuyện với anh!!!

Trương Nhất Manh suy nghĩ một chút rồi bình tĩnh phân tích: “Vây đi, anh Trương à...”

Trương Ninh Giản cắt lời cô: “Đừng gọi là anh Trương nữa, trước kia mẹ chỉ gọi anh hai vậy thôi...”

Trương Nhất Manh nói: “Được rồi, Trương Ninh Giản...”

“Bỏ chữ Trương đi!!!”

“Anh... Được rồi, Ninh Giản...”

“Vâng! Mẹ muốn nói gì ạ?”

Trương Nhất Manh: ” = =. Chuyện là thế này, tôi cảm thấy anh bây giờ chỉ là có hứng thú nhất thời thôi, thực tế anh là người như thế nào, chỉ cần nói vài câu tôi đã hiểu, anh vốn không thích tỏ ra nũng nịu khi nói chuyện thế này, cũng không cần phải làm như vậy. Anh làm vậy chẳng qua chỉ là đang nhớ lại khi trước thôi, anh chỉ thấy điều đó thú vị, cho nên mới muốn đùa giỡn thử một chút... Nhưng xin lỗi, tôi không muốn chơi với anh. Có thể anh không thích tôi nói thế này – anh Trương à, chúng ta căn bản không cùng một thế giới, bởi vì một chuyện hoang đường mà gặp nhau, đối với tôi và anh mà nói, những chuyện đó đã trở thành một phần kí ức đặc biệt, nhưng anh làm như vậy, chỉ làm cho phần kí ức nó trở nên xấu xí đi thôi.”

Trương Nhất Manh cố gắng phân tích cho anh nghe, kết quả càng nói càng tốt, cuối cùng thì giọng điệu hoàn toàn thay đổi hẳn.

Cô thật sự không thích như vậy!!!

Chuyện lúc này là thế nào? Sắm vai đệ tử nhỏ ngoan ngoãn hơn một tháng trời, cậu ba nhà họ Trương rảnh rồi đến vậy sao? Còn đến đây để đùa giỡn cô nữa chứ?!

Trương Ninh Giản lại vô cùng tỉnh táo, nhìn thấy tâm trạng Trương Nhất Manh trở nên kích động, ánh mắt anh lại trở nên nhu hoà, không làm nũng nữa mà nhẹ nhàng nói: “Anh không đùa, cũng không phải chỉ đùa giỡn qua đường.”

“Vây anh...” Trương Nhất Manh tức giận nói.

Vây anh còn nói những lời đó làm gì?!

Những chữ sau còn chưa nói ra, cô đã bị Trương Ninh Giản ôm vào lòng.

Tay anh rất dài, dễ dàng cô, anh gác cằm lên vai cô, gương mặt kề sát vào Trương Nhất Manh, thậm chí, cô còn có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi của anh.

“Nếu em không thích anh gọi em là mẹ, anh có thể gọi em là sư phụ, là Nhất Manh, cái gì cũng được, chỉ cần em vui là được – bởi vì em chính là người anh yêu nhất trên thế giới này đây.”

40. Chương 41

Trương Nhất Manh cảm thấy tim mình như đập trật hai nhịp, đối với những lời mà Trương Ninh Giản nói, cô thật chẳng biết làm sao, ánh mắt cô ngơ ngác nhìn về phía cửa, nhất định là cô nghe nhầm, nhất định là vậy...

Song, giọng nói của Trương Ninh Giản vẫn đều đều vang lên: “Không phải là tình cảm với mẹ, cũng không phải là tình cảm với sư phụ, là tình cảm với Trương Nhất Manh.”

Giọng nói của anh luôn dễ nghe như thế, vờn quanh tai cô, giống như đang nằm trên một tảng đá mà tiếng suối chảy róc rách quanh mình vậy.

Thật lâu sau, Trương Nhất Manh mới tỉnh lại, lắp bắp nói: “Anh... Anh đang...”

“Ừm... Anh đang tỏ tình.” Trương Ninh Giản cười nhẹ, rút tay lại: “Nhất Manh, những chuyện lúc trước cứ xem như là lỗi của anh đi, em có thể quay về được không?”

Rốt cuộc anh cũng buông ra, đáng thương nhìn Trương Nhất Manh vẫn còn chìm trong nỗi sợ chưa bình tĩnh lại được: “Nhất Manh à...”

Trương Nhất Manh miễn cưỡng lấy lại chút tỉnh táo, nói: “Chúng ta đừng nói chuyện này nữa.”

Trương Ninh Giản ngẩn người, hỏi: “Sao?”

Trương Nhất Manh nói: “Tôi muốn biết chuyện của Trương Ninh Trí và Tả Hưởng...”

Trương Ninh Giản: “...”

Trương Ninh Giản đưa lưng về phía Trương Nhất Manh, vẽ vòng tròn: “Quả nhiên Nhất Manh vẫn thích anh hai hơn cả...”

“Không phải!” Trương Nhất Manh thật muốn nổi khùng, “Tôi đã chấm dứt từ lúc anh còn chưa nhớ ra chuyện gì rồi, sao mà có thể thích anh ta được chứ! Tôi chỉ muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...”

Tính tò mò chỉ mới được thoả mãn có một nửa, thật sự là rất đau khổ.

Trương Ninh Giản toàn tâm toàn ý tỏ tình với cô, kết quả đối về chính là sự quan tâm của Trương Nhất Manh với Trương Ninh Trí, anh như bị đá kích, nói: “Ừm... Nhưng mà phải nói cho anh nghe những chuyện mà em đã biết..”

Trương Nhất Manh kể chuyện mà cô và Tề Phi biết được cho Trương Ninh Giản nghe, kể thêm cả phỏng đoán của hai cô, suốt cả quá trình đó, cô không dám nhìn vào Trương Ninh Giản, ánh mắt nhìn chung quanh, Trương Ninh Giản khẽ mỉm cười, nghe cô kể xong mới nói: “Bọn em đã biết gần như là mọi chuyện rồi.”

“Ồ, vậy Trương Ninh Trí với Hà Lô đính hôn là vì sao?” Trương Nhất Manh tò mò nói, “Tả Hưởng đã bước vào nhà họ Trương rồi sao?”

Trương Ninh Giản lắc đầu: “Ngày thứ hai khi anh nhớ lại thì đã liên thủ với anh hai, làm giả di chúc.”

Trương Nhất Manh: “...”

Tại sao lại nói cho cô cái tin kinh thiên động địa này chứ... Trương Nhất Manh không khỏi lo lắng nghĩ, có phải sau đó cô sẽ bị diệt khẩu hay không...

Nét mặt của Trương Ninh Giản vẫn không thay đổi, anh hiền hoà nói: “Nội dung di chúc mới thừa nhận anh hai mới là người được hưởng tài sản, Tả Hưởng chỉ nhận được một phần tiền và hai căn nhà, hơn nữa những căn nhà đó đều không ở thành phố A.”

Trương Nhất Manh nói: “Ồ... Tả Hưởng dễ đuổi vậy sao?”

“Tả Hưởng thật ra chẳng cần danh phận cũng chẳng cần tiền, chỉ là hắn thấy anh hai đã cướp đi những thứ mà hắn nên có mà thôi. Khi công bố di chúc thì hắn cũng chẳng thể nói gì hơn. Hơn nữa hắn cho rằng vụ tai nạn đó là do Trương Ninh Trí làm, sau đó lại đổ cho hắn, nhưng bọn anh đã điều tra xong xuôi cả rồi, là do một thế lực thù địch nhỏ khác làm, bọn anh đã giao bằng chứng cho Tả Hưởng xem, sau khi thấy thì hắn chẳng nói gì nữa.

Trương Nhất Manh nghe thấy chữ “thế lực”, “thù địch”, nét mặt chợt thay đổi, sau đó gãi gãi đầu nói: “Ừm... Giải quyết được vậy cũng tốt...”

Trương Ninh Giản cảm thấy buồn bã: “Đã lâu không gặp, vậy mà em chỉ quan tâm đến anh hai hay sao?”

Trương Nhất Manh bắt đắc dĩ nói: “Dù đã lâu không gặp thật đấy nhưng chẳng phải ngày nào chúng ta cũng nói chuyện trong game sao?”

“Cái đó không có liên quan gì tới thực tế hết trơn.” Trương Ninh Giản ầm ầm ụt ụt mếu máo nói.

Dù biết rõ Trương Ninh Giản đang cố ý nhưng Trương Nhất Manh vẫn bị hành động trẻ con này đả động, cô do dự một lát rồi nói: “Được rồi... Gần đây anh có khỏe không?” I

Trương Ninh Giản lập tức lắc đầu: “Không khỏe!”

Trương Nhất Manh: “...”

“Mất ngủ, cảm giác bên cạnh thiếu một người.” Trương Ninh Giản mong đợi nhìn Trương Nhất Manh.

Trương Nhất Manh cúi đầu cầm sushi lên ăn.

“Cơm nuốt không trôi, cảm giác trên bàn ăn thiếu một người.” Trương Ninh Giản giật lấy miếng sushi mà Trương Nhất Manh đang cắn dở, bỏ vào miệng.

Trương Nhất Manh: “...”

“Không ai giúp anh đánh răng, không ai cho anh dựa vào, không có ai sờ đầu anh, không ai nhéo mặt...” Trương Ninh Giản không ngừng kể lể...

Trương Nhất Manh tốt bụng nói: “Những chuyện này có rất nhiều người muốn làm cho anh mà!” Ai Là Mẹ Anh

“Người khác muốn làm nhưng anh không muốn.” Trương Ninh Giản không vui nói: “Anh chỉ cần em.”

Trương Nhất Manh nói: “Anh sắp ba mươi rồi! Đừng có trẻ con như vậy chứ!”

Trương Ninh Giản nói: “Tại sao khi anh nhớ ra mọi chuyện thì em lại lạnh nhạt với anh như vậy chứ?! Chắc chắn là em thích người trẻ con một chút! Vậy thì anh trẻ con cho em xem!”

Cái gì chứ, anh ta đang trả đũa cô đấy à?

Trương Nhất Manh nhin không được, thốt lên: “Không phải tại anh đuổi tôi đi đấy sao?!”

Trương Ninh Giản: “...”

Trương Nhất Manh: “...”

Cô thở dài, vơ đại một cái ly sau đó rót rượu vào.

Trương Ninh Giản giật cái ly đó lại, đổi cái ly khác: “Cái này anh ba đã dùng rồi.”

Trương Nhất Manh: “...”

Cô không nói gì rót rượu thêm lần nữa rồi nói: “Haiz, dù sao đi nữa thì tôi cũng không về đâu. Kêu tôi đi thì tôi phải đi, kêu tôi về thì phải về sao, nực cười quá.”

Trương Ninh Giản buồn bã cúi đầu: “Ừ, cũng là lỗi của anh.”

“Tôi không có ý này đâu.” Trương Nhất Manh lúng túng nói, “Nhưng mà sự thật vốn là vậy, anh có quá nhiều cái tốt, đối với anh chuyện nào cũng như chuyện nào, nhưng đối với tôi thì khác. Tôi không có gia thế, địa vị như các người, vậy nên tôi chỉ hy vọng có thể sống cùng một người bình thường thôi.”

Trương Ninh Giản nói: “Hai chúng ta rất bình đẳng mà! Hơn nữa anh cũng chỉ là người bình thường thôi, cũng có hai con mắt, một cái mũi một cái miệng thôi mà.”

“Tôi không nói đến những cái đó! Anh đừng có giả ngu!” Trương Nhất Manh uống một hớp rượu, do không quen nên cô nhúu chặt mày lại, “Chúng ta khác nhau hoàn toàn.”

Trương Ninh Giản không tiếp tục vấn đề này nữa, nói: “Ý của em là, em không chấp nhận anh không phải vì không thích anh mà là vì sự chênh lệch giữa chúng ta?”

Trương Nhất Manh ngơ ngác nhìn anh: “Hả?”

Trương Ninh Giản mỉm cười nhìn cô.

Trương Nhất Manh phải mất nửa ngày sau mới phản ứng được, cô thầm trách mình tại sao không phản bác lại ngay lập tức mà ngây ra nhìn anh, cô lắp bắp nói: “Không... Ý tôi không phải vậy!”

Ánh mắt Trương Ninh Giản lấp lánh nhìn cô.

Một giây sau đó, anh ôm lấy Trương Nhất Manh, giọng nói trở nên vui vẻ: “Chỉ cần em yêu anh thì những vấn đề khác không còn là vấn đề nữa

Từ “Không phải em không thích anh” vọt đến “Em yêu anh”, nghịch tử này cũng nhanh chân thật đấy!

Trương Nhất Manh đẩy Trương Ninh Giản ra, sau đó vội vàng nói “Không, không phải!” sau đó đứng lên bỏ chạy, Trương Ninh Giản không ngờ cô phản ứng như vậy, không đuổi kịp, Trương Nhất Manh vừa mở cửa đã thấy Trương Ninh Hi và Tề Phi đang ngồi ở ngoài nghe lén, hai người không ngờ Trương Nhất Manh lại đi ra, cũng sợ hết hồn, sau đó vờ như không có gì nói với Trương Nhất Manh: “Sao ra nhanh vậy?”

Trương Nhất Manh: “...”

Nàng bình tĩnh nhìn hai người, sau đó chạy đi, Tề Phi gõ lên trán Trương Ninh Hi một cái: “Cũng tại anh cả đấy, nghe lén cái gì chứ.”

Trương Ninh Hi rơi lệ đầy mặt: Em cũng muốn nghe cơ mà T__T

Nhưng vẫn che cái trán, âm ức nói: “Xin lỗi...”

Tề Phi nói: “Haiz, em phải đuổi theo Trương Nhất Manh đã, anh đi xem em trai tốt của anh đi.”

Dứt lời, cô xoay người đuổi theo Trương Nhất Manh.

Tốc độ chạy bộ của Tề Phi dĩ nhiên là nhanh hơn Trương Nhất Manh nhiều, không lâu sau đã đuổi kịp cô bé Nhất Manh chân ngắn, Tề Phi kéo cô, Trương Nhất Manh quay lại, gương mặt ửng đỏ.

Tề Phi gõ gõ trán: “Mặt cậu đỏ quá... Đỏ quá đi! Nếu thật sự ghét anh ta thì trực tiếp đập anh ta sang một bên là được rồi!”

Trương Nhất Manh nói: “... Tôi chưa ghét anh ấy đến mức đập anh ấy thô bạo vậy đâu!”

Cô vốn là không ghét Trương Ninh Giản mà, tại sao cô phải ghét anh chứ = =

Tề Phi nói: “Đúng đúng đúng, vừa rồi Trương Ninh Giản vừa nũng nịu vừa tỏ tình dễ thương như vậy, trong trò chơi còn ba lần “thề non hẹn biển” với cậu nữa, sao cậu lại kiên quyết từ chối anh ta thế?”

Trương Nhất Manh nhìn thấy bên cạnh có cái công viên, cô bước vào trong ngồi, nói: “Tớ nhút nhát thế nào chẳng phải cậu biết rõ sao...”

“Biết chứ!” Tề Phi nói chắc.

Trương Nhất Manh: “...”

Cũng không cần phải trả lời nhanh vậy chứ?!

“Bởi vậy nên tớ sẽ tự động tránh xa những nơi mà tớ thấy nguy hiểm.” Trương Nhất Manh nói xong câu đó, thở dài một cái.

Tề Phỉ nhanh chóng hiểu ý cô, nói: “Ý cậu là, cậu từng bị Trương Ninh Giản làm tổn thương một lần, vậy nên cậu không muốn bị anh ta làm tổn thương lần thứ hai nữa?”

“Cũng không hẳn là tổn thương, nặng nề như thế.” Trương Nhất Manh nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói: “Chỉ là tớ thấy nguy hiểm quá. Anh ấy chẳng qua là thấy thú vị lúc nhất thời thôi, lỡ như sau này cảm giác đó hết thì sao? Không phải tớ lo được lo mất, chỉ là... Tớ thấy không thể tin nổi.”

Tề Phỉ suy nghĩ rồi nói: “Ngay cả Trương Ninh Hi như vậy tớ cũng chấp nhận được, vậy mà cậu dám nói Trương Ninh Giản không đáng tin cậy, cậu muốn đả kích tớ à...”

Trong một nhà hàng gần đó, Trương Ninh Hi hất xì một cái thật to.

Trương Ninh Giản ngồi bên cạnh liếc anh một cái.

Trương Ninh Hi âm ức nói: “Vừa rồi làm nũng đủ kiểu, giờ gặp anh lại lạnh nhạt thế đấy.”

Trương Ninh Giản nở một nụ cười như có như không, nói: “Vậy anh muốn em đối xử với anh như với Nhất Manh à?”

Trương Ninh Hi tưởng tượng Trương Ninh Giản sẽ chớp chớp mắt, ngây thơ hỏi anh: “Anh à, anh không sao chứ...” liền cảm thấy run rẩy, nhanh chóng từ chối: “Không cần đâu—”

“Ừm.” Trương Ninh Giản không nói gì nữa, ngẩn người nhìn mặt bàn như có điều suy nghĩ.

Trương Ninh Hi nói: “Em định làm thế nào? Xem ra Trương Nhất Manh hiện giờ không thích em lắm.”

Trương Ninh Giản nói: “Em cũng không biết.”

“Wow~ Cũng có chuyện mà em không biết ư? !” Trương Ninh Hi vừa mừng vừa sợ.

Trương Ninh Giản liếc nhìn anh một cái, không nói gì.

Trương Ninh Hi ý thức được mình đã biểu lộ sự hưng phấn một cách quá đáng, xấu hổ nói: “Cố lên... Nhưng em thử nhìn mình xem, miễn cưỡng cũng coi như là giàu có đẹp trai, em đẹp trai, nhưng Trương Nhất Manh không cần, em có tiền, Trương Nhất Manh lại càng không thiết, vậy em định lấy gì để đả động trái tim Trương Nhất Manh đây?”

Trương Ninh Giản đứng dậy, sửa sang quần áo rồi mở cửa ra ngoài, trước khi đi, anh để lại một câu nói: “Em có tình yêu.”

Sau đó anh khép cửa lại, để lại Trương Ninh Hi như hoá đá trong phòng.

Trương Ninh Giản vừa rồi mới nói cái gì đó?!

Em có tình yêu...

= =

Trương Ninh Giản nhất định là ăn phải cái gì không sạch sẽ rồi, nhất định là vậy...

41. Chương 42

Cũng hôm đó, Triệu Phong lại gọi cho Trương Nhất Manh để xác nhận hôm sau cô sẽ đi, Trương Nhất Manh vẫn còn rối bởi chuyện Trương Ninh Giản, đồng ý tùy tiện, Triệu Phong hài lòng nhắc lại thời gian, địa điểm với Trương Nhất Manh lần nữa rồi gác máy.

Tề Phỉ vốn đang đắp mặt nạ, nghe Trương Nhất Manh nói điện thoại thì chạy đến, kinh ngạc nói: “Cậu muốn đi xem mắt sao? Không lẽ bữa nay bị Trương Ninh Giản kích thích tới nổi điên rồi hả?”

Trương Nhất Manh bất đắc dĩ nói: “Không phải, ngày hôm qua cậu tớ đã gọi bảo tớ đi xem mắt rồi, khi đó tớ vẫn chưa biết đệ tử nhỏ là Trương Ninh Giản.”

Tề Phỉ nói: “Vậy làm sao bây giờ.”

“Còn làm sao cái gì, lỡ hứa rồi, tớ không thể không đi.” Trương Nhất Manh đau đầu không thôi.

Tề Phi nói: “Ừ, cũng được, dù sao cậu cũng không có ý định tiến tới với Trương Ninh Giản, cũng nên đi tìm hiểu những người đàn ông khác, đừng có suốt ngày ở nhà chơi game thế.”

Trương Nhất Manh: “...”

Cậu còn dám nói tớ...

Nhưng Tề Phi giờ không phải là gái độc thân nữa, dĩ nhiên là có tư cách nói cô rồi, hu hu hu.

Ngày hôm sau, Trương Nhất Manh sửa soạn đôi chút, trang điểm thật trang nhã, coi như là cô coi trọng lần xem mắt này vậy, sau đó cô nhanh chóng đến nhà hàng mà cậu cô đã dặn dò, nhà hàng đó không tệ, nhưng Trương Nhất Manh có chút thấp thỏm, cô sợ nhất là những lời thổi phồng của các bậc phụ huynh, đến khi gặp thì chẳng đầu vào đâu...

Trương Nhất Manh do dự đứng ở cửa một chút thì điện thoại của cậu cô lại đến: “Nhất Manh này, con đã đến chưa?”

“Dạ đến rồi ạ.” Trương Nhất Manh nhìn xung quanh, không nhìn thấy người đàn ông nào giống như cậu cô miêu tả: “Nhưng mà con không thấy anh chàng luật sư đó.”

Triệu Phong nói: “Thật là kì lạ, điện thoại của nhà trai không gọi được, bạn của cậu nói cháu ông ấy rất ít khi trễ giờ, thật là... Chắc là đang kẹt xe hay đang bận thôi.”

Trương Nhất Manh không ngờ mọi chuyện lại xảy đến đúng lúc như vậy, nói: “Dạ vâng, con sẽ đợi ạ... Á!”

Trương Nhất Manh vừa nói chuyện vừa nhìn xung quanh, quay người lại bỗng thấy Trương Ninh Giản đứng sau lưng mình, cô vô thức la lên một tiếng, Triệu Phong cảnh giác hỏi: “Nhất Manh? Alô? Sao vậy?”

Trương Nhất Manh còn chưa kịp trả lời lại ông thì hai, ba giây sau, giọng nói của một người đàn ông vang lên: “Alô, cậu ạ?”

Triệu Phong: “...”

Ông có thêm một đứa cháu trai khi nào thế? = =

Nhưng một giây sau, bao nghi ngờ của ông đều biến mất.

Người bên đầu dây kia lịch sự giới thiệu mình: “Cậu, con là Ninh Giản.”

Triệu Phong tự dưng thấy mồ hôi lạnh đổ ra liên tục: “À, Ninh Giản à? Đạo này khoẻ không con...”

Trương Ninh Giản ôn hoà nói: “Chào cậu ạ!”

“Ừm... Tại sao lại là con nói? Nhất Manh đâu? Kêu nó nói chuyện với cậu đi!” Triệu Phong nghĩ không đúng, thế nào hảo hảo tự biến thành Trương Ninh Giản đang nói chuyện liêu...

Trương Ninh Giản mỉm cười nhìn thoáng qua Trương Nhất Manh đang bị ôm chặt trong lòng, nói: “À, cô ấy đang ở cạnh con, kêu con nói chuyện với cậu ạ.”

Trương Nhất Manh rơi lệ đầy mặt, vùi đầu vào trong ngực Trương Ninh Giản, tên chết tiệt này!!! Đồ trẻ con!!!

Triệu Phong tuy nghi ngờ nhưng vẫn lịch sự nói: “Ồ, có chuyện gì không?”

“Lúc trước, vì nguyên nhân ở chỗ con nên con và Nhất Manh phải chia tay.” Trương Ninh Giản nhanh chóng kể rõ “sự thật”, “Nhưng mà bây giờ vấn đề đã được giải quyết rồi, con đã sai nặng nề, bởi vậy nên con đã nghiêm túc xin lỗi Nhất Manh.”

Trương Nhất Manh nghĩ, anh giữ chặt đầu tôi trong ngực anh gọi là xin lỗi đấy à... Vậy thì đừng có xin lỗi nữa, làm ơn...!!!

Triệu Phong kinh ngạc nói: “Ồ... Vậy sau đó thì sao?”

“Nhất Manh đã đồng ý tha thứ cho con rồi, tuy là trong lòng vẫn còn buồn.” Trương Ninh Giản áy náy nói: “Có điều, con nhất định sẽ đối xử với Nhất Manh tốt hơn gấp trăm, gấp ngàn lần lúc trước.”

Tôi không hề chấp nhận, hứa hẹn gì hết nhá! ! ! Trương Nhất Mạnh quơ quào lung tung, cuối cùng vẫn bị Trương Ninh Giản ghì lại một cách dễ dàng, hai chân cũng hoàn toàn bị khống chế, Trương Nhất Mạnh phát hiện, cô càng giãy dụa, khoảng cách giữa hai người lại càng gần nhau hơn, bởi vậy đành ngoan ngoãn, không dám lộn xộn nữa.

Trương Nhất Mạnh không ngừng rửa thầm trong lòng.

Triệu Phong nói: “Ồ? Vậy ý của con là hai con đã quen nhau lại rồi?”

“Vâng ạ.” Trương Ninh Giản mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh nói, còn Trương Nhất Mạnh thì lệ rơi không ngừng.

“Ngày hôm qua thì chúng con đã chính thức quen lại rồi ạ, Trương Nhất Mạnh vì sợ làm phụ lòng cậu nên hôm nay vẫn đến xem mắt, có điều bây giờ nhà trai vẫn chưa đến, như vậy là không lịch sự, làm cho phụ nữ phải đợi, phép lịch sự cơ bản nhất cũng không có, bởi vậy nên con nghĩ, bây giờ Nhất Mạnh có thể về với con không ạ?” Trương Ninh Giản dùng câu hỏi nhưng lại mang ý khẳng định – ông chẳng có quyền gì nói không cả!

Triệu Phong nghe Trương Ninh Giản nói vậy thấy khó xử vô cùng, ông không phải không biết mấy cái tình cảm của bọn trẻ nó thế nào, ông đành trả lời: “Ừ, cũng được, con và Nhất Mạnh quen lại rồi cũng tốt... Con cứ đối xử tốt với Nhất Mạnh là được rồi... Bây giờ biết con là ai thì cậu thấy, khoảng cách giữa hai con không hề nhỏ.”

Dù sao cũng là cháu gái của mình, Triệu Phong ông phải nói sự thật thôi.

Trương Ninh Giản nghe xong cười cười, nói: “Con nhất định sẽ tốt với Nhất Mạnh, chuyện này cậu cứ yên tâm, còn chuyện thân phận gì đó... Ừm, con đã sai rồi, nhưng con sẽ cố gắng bù đắp...”

Triệu Phong: “... ..”

Trương Nhất Mạnh: “... ..”

Trương Nhất Mạnh tức giận đánh vào bụng Trương Ninh Giản một cái, dám nói mấy lời sến súa như vậy!!! Tôi đánh chết anh!!!

Triệu Phong nói: “Ý cậu không phải như vậy... Haiz, dù sao con cũng ý thức được đôi phần, thôi thì chuyện hai con hai con cứ lo đi... Ông già như cậu cứ nhúng tay vào cũng không hay, thôi quên đi, hai đứa cứ vui vẻ là được rồi.”

“Vâng, cảm ơn cậu ạ.” Trương Ninh Giản ngoan ngoãn chào Triệu Phong, tắt điện thoại, bỏ điện thoại vào túi áo của Trương Nhất Mạnh rồi buông cô ra.

Trương Nhất Mạnh rút cuộc cũng hít thở được, đầu tiên là hít vài hơi thật sâu, sau đó nổi điên nói: “Anh nói cái gì với cậu tôi vậy hả?!!!”

Trương Ninh Giản trợn mắt nhìn, nghiêm túc nói: “Nói sự thật.” Ai Là Mẹ Anh

Trương Nhất Mạnh gần như muốn nổi khùng: “Chia tay cái gì, quen lại cái gì, tốt cái gì hả?!!!! Sao anh lại nói như vậy với cậu tôi? Cậu tôi sẽ tin đó!!!”

Trương Ninh Giản nói: “Dù gì cũng là sự thật thôi.”

“Anh đừng có cố chấp như thế được không!” Trương Nhất Mạnh bực bội quát, “Vừa rồi anh làm cái gì vậy hả? Đầu tiên là giật điện thoại của tôi, sau đó... sau đó đè chặt đầu tôi vào ngực anh! Còn nói một đồng ‘sự thật’ vốn không hề tồn tại với cậu tôi nữa! Anh...”

Trương Nhất Mạnh chợt nhớ đến một chuyện, cảnh giác nhìn Trương Ninh Giản: “Anh chàng luật sư đến xem mắt cùng tôi đâu?”

Trương Ninh Giản vô tội nhìn cô: “Em đang nói gì vậy?”

“Cậu tôi nói cái người xem mắt với tôi đến trễ, anh ta không thể nào vô duyên vô cớ đến trễ được, điện thoại cũng không gọi được! Anh đã làm gì anh ta?!” Trương Nhất Mạnh thật sự nổi cáu, Trương Ninh Giản bây

giờ đang đứng trước mặt cô, vài giây trước, khoảng cách giữa bọn họ thậm chí là số âm nhưng tại sao bây giờ, Trương Ninh Giản càng lúc càng cách xa cô thế kia, vô cùng xa....

“Tôi biết, có lẽ mấy người thấy chuyện này là bình thường, làm tổn thương người ta và bị tổn thương đều là những chuyện nhỏ, không cần để ý đối với mấy người, nhưng tôi thì khác, mọi người chung quanh tôi cũng khác! Anh là đại gia, anh có thể làm tất cả những chuyện anh muốn làm, không bị những khuôn phép, quy tắc trói buộc, nhưng chúng tôi thì không được như vậy, anh có hiểu không hả? Anh đừng dùng thói quen của anh, cách hành xử trong thế giới của anh để đi xử lý những chuyện trong thế giới của tôi, ok?”

Trương Nhất Manh thật sự kích động, nói như quát với Trương Ninh Giản, từ lúc hai người gặp lại nhau đến giờ, lúc nào hai người cũng cãi vã... Được rồi, là một mình cô la lối thôi

Trương Ninh Giản yên lặng nhìn cô, thấy cô bình tĩnh được đôi chút, anh chợt đưa tay ra, Trương Nhất Manh sợ hãi lùi về sau một bước, Trương Ninh Giản kiên trì bước lên, đưa tay vuốt phẳng đôi lông mày nhíu chặt của cô.

“Đừng tức giận nữa, khi em tức giận sẽ nhíu chặt mày thế này, xấu lắm.” Trương Ninh Giản nói, “Làm em giận rồi, xin lỗi.”

Anh nói là “Làm em giận rồi, xin lỗi.” chứ không phải là “Gây ra chuyện này, xin lỗi.”

Trương Nhất Manh cảm thấy thật bất lực, cô không thể nào hiểu nổi Trương Ninh Giản.

Bỗng, điện thoại của Trương Nhất Manh vang lên, Trương Nhất Manh cứ tưởng là Triệu Phong, ai ngờ là một số hoàn toàn lạ.

Ai mà dám gọi cho cô vào lúc này đây?! Nếu dám phá cô, nhất định cô sẽ mắng té tát cho xem!

Trương Nhất Manh bực bội bắt điện thoại, nói: “Alô?”

Kết quả, là một giọng nam lịch sự vang lên: “Alô, chào cô, cô là cô Trương phải không? Tôi là Tôn Kiệt, người xem mắt của cô hôm nay.”

“Sao?” Trương Nhất Manh ngẩn người, vô thức nhìn sang Trương Ninh Giản, Trương Ninh Giản đứng yên tại chỗ, yên lặng nhìn cô, đôi mắt mang theo một cảm xúc mà cô chưa bao giờ thấy .

Nếu cô không nhìn lầm...

Đó là đau lòng sao?

Trương Nhất Manh không dám nhìn nữa, nhìn sang chỗ khác, nói: “Vâng... Có chuyện gì ạ?”

Giọng đối phương áy náy: “Xin lỗi, xe của tôi nửa đường thì chết máy, điện thoại lại không có pin, phải đợi người ta tới kéo xe tôi mới mượn điện thoại được, rất xin lỗi cô.”

Trương Nhất Manh thảm kinh ngạc, lần này xong rồi, cô hiểu lầm Trương Ninh Giản rồi...

“À vâng, không có gì ạ...” Trương Nhất Manh hoàn toàn không nghe thấy đối phương nói gì nữa, chỉ biết đáp bừa, sau đó hai người cũng chẳng nhắc đến chuyện sẽ gặp lại nữa, cô tắt điện thoại.

Trương Nhất Manh tắt điện thoại, đôi con ngươi thấp thỏm nhìn chung quanh nhưng lại không dám nhìn Trương Ninh Giản, Trương Ninh Giản bước đến một bước, Trương Nhất Manh không dám trốn nữa, chỉ cúi đầu đứng yên.

Trương Ninh Giản nhẹ nhàng nói: “Nhất Manh.”

Trương Nhất Manh lúng túng ngẩng đầu lên, chạm vào đôi con ngươi sâu như mặt hồ của Trương Ninh Giản, cô không biết nên nói gì bây giờ, đành yên lặng mà nghe anh nói.

“Vì một người chưa từng gặp mặt, ngay cả tên cũng không biết mà lại trách cứ anh, còn đẩy anh rời xa em, anh thật sự rất đau lòng.”

Trương Nhất Manh xác định, cô không nhìn lầm, thứ cảm xúc ẩn hiện trong đôi mắt của Trương Ninh Giản chính là tổn thương.

Cô chưa từng thấy Trương Ninh Giản như lúc này đây, nhất thời, không biết làm sao để thôi nhìn anh.

Trương Ninh Giản tiếp tục nói: “Anh biết, gia cảnh của anh, những việc anh làm trước kia làm em cảm thấy anh và em rất khác biệt, thậm chí là không thể ở cùng nhau, đây là trách nhiệm của anh, nhưng anh hy vọng, nếu sau này lại có chuyện tương tự xảy ra, em có thể tin tưởng anh, chỉ một chút thôi cũng được.”

“Anh đã chuẩn bị xong rồi, Nhất Manh. Anh đã bước xong chín mươi chín bước rồi, chỉ còn thiếu một bước từ em mà thôi.” Anh ôm nhẹ cô vào lòng, Trương Nhất Manh không từ chối, ngoan ngoãn để anh ôm.

Giọng nói dịu êm của Trương Ninh Giản lại vang lên bên tai cô: “Anh sẽ không ép em đâu. Em chỉ cần suy nghĩ thôi, đúng như cậu nói, anh đã nợ em rất nhiều.”

Trương Nhất Manh: “...”

“Nhưng anh cũng đã nói, anh sẽ cố gắng bù đắp cho em.”

“Nhất Manh, em chính là niềm hy vọng, giúp anh trở thành một người hoàn hảo hơn.”

Anh nhẹ hôn lên má cô, Trương Nhất Manh tuy có hơi sợ nhưng không dám phản kháng, Trương Ninh Giản nở một nụ cười tươi tắn, đưa Trương Nhất Manh lên xe, Trương Nhất Manh rất ngoan ngoãn, anh không đi cùng cô mà kêu tài xế đưa Trương Nhất Manh trở về.

Trương Nhất Manh biết là anh đang cho cô không gian một mình để suy nghĩ, cô quay cửa xe xuống, nói: “Ninh Giản, chuyện ngày hôm nay... Cho tôi xin lỗi.”

“Em không cần phải xin lỗi anh đâu.” Trương Ninh Giản cười cười, sau đó nhìn bóng dáng cô rời khỏi.

Đợi khi chiếc xe hoàn toàn biến mất, nét mặt dịu dàng của Trương Ninh Giản từ từ trở nên lạnh nhạt, anh lấy điện thoại ra gọi, người ở đầu dây bên kia nói gì đó, anh lạnh lùng nói: “Đừng có hù dọa người ta như vậy, chúng ta là doanh nhân buôn bán đứng đắn, giờ có thể thả người được rồi.”

-++-

Anh Giản quá cao tay ==)) Ta kết anh Giản rồi nhá ==)) Thâm quá đi mất

42. Chương 43

Trương Nhất Manh trở về nhà trong trạng thái ở trên mây, khi tài xế mở cửa thay cho cô, cô mới biết đã đến nhà, Trương Nhất Manh lúng túng nói cảm ơn rồi sau đó chạy vào nhà, cô đứng trước cửa, cầm chìa khoá một hồi lâu mà không mở cửa ra, may mà Tề Phi nghe có tiếng động, cảnh giác chạy ra ngoài nhìn mới phát hiện Trương Nhất Manh đang đứng ngơ ngác ở ngoài.

Tề Phi: “... Cậu làm gì vậy...”

Những siêu phẩm tiểu thuyết tình yêu hay nhất đều có tại truyệnbt

Trương Nhất Manh che mặt: “Hu hu hu hu, hôm nay tớ đã làm một chuyện trái với lương tâm rồi!”

Tề Phi O.O: “Cái gì...”

Trương Nhất Manh bỗng nhiên ngẩng đầu, cảm tức nhìn Tề Phi: “Tiểu Phi phi!”

Tề Phi: “... Sao?”

“Chuyện tớ đi xem mắt sao Trương Ninh Giản lại biết?” Trương Nhất Manh khóc không ra nước mắt.

Tề Phi tức giận nói: “Tên Trương Ninh Hi nhiều chuyện này!!!”

Trương Nhất Manh: “...”

“Trước khi trách Trương Ninh Hi, cậu phải trách mình trước kia.” Trương Nhất Manh tức tối gõ lên trán cô: “Cậu thật là đáng ghét, dám bán đứng bạn bè!”

Tề Phỉ nói: “Chỉ là tiện miệng nhắc tới thôi... Tớ nói hôm nay tớ có việc bận, không thể hẹn hò với anh ấy được, anh ấy hỏi có phải tớ đi dạo phố với cậu không, tớ mới nói là cậu đi xem mắt rồi, làm gì có thời gian đi dạo phố với tớ...”

Trương Nhất Mạnh bất đắc dĩ nói: “Hu hu hu hu.”

Tề Phỉ nhiều chuyện hỏi: “Cậu gặp Trương Ninh Giản à?”

Trương Nhất Mạnh che mặt gật đầu, khóc không ra nước mắt.

Tề Phỉ nói: “Haiz, dù tớ không nói thì bọn Trương Ninh Giản cũng biết thôi, người của nhà họ Trương làm việc thế nào cậu cũng biết mà, Trương Ninh Hi còn dám phái người theo dõi tớ nữa – còn dám nói là vì muốn bảo vệ tớ, bị tớ đánh một trận mới không dám nữa, tên Trương Ninh Giản nham hiểm đó thì chẳng có gì mà không làm được cả.”

Trương Nhất Mạnh nổi giận, thay mặt chính nghĩa nói: “Cậu không nên nói Trương Ninh Giản như vậy! Anh ấy không phải người như vậy!”

“Chắc chắc...” Tề Phỉ nhìn Trương Nhất Mạnh như vừa phát hiện một châu lục mới, “Cậu đang bênh vực anh ta sao? Chắc chắc, xem ra lần này gặp nhau tiến triển không ít nha!”

Trương Nhất Mạnh nói: “Đừng nói nữa.”

Những siêu phẩm tiểu thuyết tình yêu hay nhất đều có tại [truyenbt](#)

Tề Phỉ nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Không lẽ cậu và anh chàng luật sư kia cùng gặp Trương Ninh Giản sao? Wow~ đúng là tình huống cầu huyết mà, một nữ hai nam, tam giác tình yêu!!!”

Trương Nhất Mạnh suýt nữa thì quỳ xuống mà lạy cô: “Một nữ hai nam cái gì, cái ông luật sư kia không có đến, cũng vì chuyện này mà tớ hiểu lầm Trương Ninh Giản.”

Dưới sự lăm nhăm không ngừng của Tề Phỉ, Trương Nhất Mạnh đành kể lại chuyện đã xảy ra, dĩ nhiên là lược bỏ đi những lời mà Trương Ninh Giản nói sau đó, bởi vì những câu nói đó làm cô quá là ngại, không dám nhắc lại, cũng may mà Tề Phỉ chỉ quan tâm đến tình tiết câu chuyện, không hỏi quá cụ thể, nghe xong, Tề Phỉ tấm tắc: “Trương Ninh Giản trở thành người bị hại vô tội sao... Nhất Mạnh à, tớ cũng thấy cậu sai rồi, sao lại nghi ngờ lung tung vậy chứ?!”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Vừa rồi là ai bảo Trương Ninh Giản nham hiểm cơ chứ... =.=

Tề Phỉ suy nghĩ rồi nói: “Hay là cậu nhắn cái tin cho anh ta đi? Gọi điện thoại cũng được.”

Trương Nhất Mạnh ôm đầu: “Không muốn không muốn, tớ thấy khó xử quá đi mất.”

Tề Phỉ sờ sờ cằm: “Vậy thì vô trò chơi thử xem sao, ngoan, tớ nghĩ Trương Ninh Giản cũng đang chờ cậu trong trò chơi đó.”

Trương Nhất Mạnh lo trái lo phải, tuy cứ nghĩ là Trương Ninh Giản sẽ không lên trò chơi nhưng tay vẫn không khống chế được mà mở Phi Kiếm Giang Hồ

Nơi Trương Nhất Mạnh logout là Thuần Dương nên bây giờ login vẫn xuất hiện ở Thuần Dương, vừa vào trò chơi đã nhìn thấy người, không thể bảo là cô không sợ được, nhất là nhìn dòng tên trên đầu của đối phương, vẫn là đệ tử nhỏ của cô... Trương Ninh Giản...

Ba chữ “Tìm Tê Tê” hiện lên làm cho tâm trạng Trương Nhất Mạnh càng thêm rối rắm, tìm mẹ... Huhuhu...

Trương Nhất Mạnh có phần hồi hộp nhìn nhân vật Tìm Tê Tê đứng bên cạnh mình.

Vài giây sau, thông báo yêu cầu ghép đội của Tìm Tê Tê gửi đến, Trương Nhất Mạnh nhanh chóng nhấn nút “chấp nhận”, hai người hợp thành một Nhóm rồi, Trương Nhất Mạnh tưởng Trương Ninh Giản sẽ nói gì đó, ai ngờ anh yên lặng mãi, chỉ đi tới đi lui cạnh cô.

Sau đó, pháo hoa hình trái tim được bắn lên trời.

Tìm Tê Tê đã sử dụng “tắm chân tình” với Mạnh Mạnh đứng không nổi tại Thuần Dương.

Trương Nhất Mạnh: “...”

“Tắm chân tình” cũng giống như “Thề non hẹn biển” vậy, đều dùng để biểu đạt tình cảm của mình, sau khi sử dụng thì hệ thống sẽ thông báo. Nhưng “Thề non hẹn biển” chỉ mang tính nhất thời, sau khi đêm thất tịch trôi qua thì sẽ không tồn tại nữa, muốn sử dụng thì phải đợi đến thất tịch năm sau.

Còn “Tắm chân tình” thì lúc nào cũng có, chỉ là rất hiếm khi thấy được, bởi vì “Thề non hẹn biển” chỉ cần sự kiên nhẫn, còn “Tắm chân tình” thì cần cả may mắn lẫn tiền bạc nữa.

Được rồi, chủ yếu là xem ai có nhiều tiền...

Trương Nhất Mạnh nhìn những pháo hoa hình trái tim xung quanh, nghĩ, Trương Ninh Giản cũng thật là, một phút trước bọn họ còn cãi nhau, bây giờ lại sử dụng “Tắm chân tình” với cô, chẳng lẽ là muốn cô càng thêm áy náy sao...

Cảm giác cứ như là anh đang nói: “Cho dù em không tin anh, anh vẫn sẽ trao tắm chân tình của mình cho em” vậy...

Được rồi, là cô mơ mộng hơi quá...

Đợi đến khi pháo hoa dần biến mất, hai người vẫn không nói gì, Trương Ninh Giản tiếp tục mở thêm một “Tắm chân tình” nữa

Lần này, khi hệ thống vừa update lên Thế giới thì vô số những lời tuyệt vọng, rên rỉ của dân chúng vang lên.

Thế giới Dừng sữa hươu nuôi thiên hạ: Hừm!!! Lại là hai người!!! Sến súa quá!!!

Thế giới Phí Nhược Hi: Muốn khóc, tôi muốn khóc quá đi!!!

Thế giới Lửa khói FA: +1

Thế giới 4 viên thuốc màu: Không phải đã chúc hai người sống hạnh phúc trăm năm rồi sao?!!!! Có xong chưa vậy!!! Đừng có gạt lời chúc của người ta chứ!!! Phí Kiếm Giang Hồ ơi, làm ơn mở ứng dụng “Kết hôn” đi!!! Tôi muốn đi nhận bao lì xì!!!!

Thế giới Ước gì được làm học sinh tiểu học: *giận* Hai người xấu xa quá, tôi cũng muốn mua, Phí Phí a~ chờ anh nhé.

Thế giới Bích Huyết Chi Hoa: Yêu cầu bạn Mạnh Mạnh hãy tự trọng chút, đừng để người cùng một bang mà PK với nhau đó nhá!!!

Thế giới Yêu tiền không có sai: tự trọng +1

Thế giới Long Phí Phượng Vũ: Trương Ninh Hi, anh đừng có khoa trương như vậy được không!

Thế giới Tuyết Linh Lung: Vẫn là Phí Phí tốt nhất.

Thế giới Long Phí Phượng Vũ: Dù sao thì hệ thống cũng có thông báo mà ()

Trương Nhất Mạnh: “...”

Thế giới Dừng sữa hươu nuôi thiên hạ: Tôi điên mất...

Thế giới Bị đánh rất là đau: Tôi điên mất...

Thế giới Múa cột: Tôi điên mất...

Sau đó mọi người lại bắt đầu thay nhau mà “Tôi điên mất”...

Những siêu phẩm tiểu thuyết tình yêu hay nhất đều có tại truyệnbt

Trương Nhất Mạnh ban này vẫn còn khó xử, sau khi đọc những dòng bình luận thì không thể không cười, còn Trương Ninh Giản vẫn yên, đợi đến khi “Tắm chân tình” biến mất, anh lại mở thêm một cái “Tắm chân tình” nữa, y hệt như ba lần “Thề non hẹn biển” của hai người, lần này thì Trương Nhất Mạnh bình tĩnh

hơn, bởi vì trên trang chủ lại lập tức update thông tin: Ước gì được làm học sinh tiểu học đã sử dụng “Tấm chân tình” với Long Phỉ Phượng Vũ ở biển hoa...

Nhất thời, cả server như bùng nổ, hệ thống không ngừng thông báo rồi update, thậm chí vào ngày hôm sau còn có người post ảnh bằng chứng ba lần “Tấm chân tình” của hai người.

Nhưng những chuyện đó tính sao, lúc này Trương Nhất Mạnh vẫn ngây thơ không biết câu chuyện của mình sẽ còn được nhắc đến rất lâu, rất lâu sau đó, bởi vì cuối cùng thì Trương Ninh Giản cũng mở miệng.

Nhóm Tìm Tê Tê: Sư phụ *cười*

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Ủ...

Nhóm Tìm Tê Tê: Sư phụ không thích con gọi như vậy ạ? Vậy con gọi bằng cái khác nhé?

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Hả? Không cần không cần đâu, trong game thì cứ gọi như vậy đi.

Nếu như trong trò chơi mà cũng gọi cô là Nhất Mạnh thì...

Nhóm Tìm Tê Tê: Thôi cứ gọi là Nhất Mạnh đi, không mất công em lại tách trò chơi và thực tế ra, coi anh như người xa lạ.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi:

Thật là đáng sợ, anh ta biết đọc suy nghĩ hay sao vậy!!!

Nhóm Tìm Tê Tê: *cười* Nhất Mạnh, chúng ta đi đánh boss đi.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Ủ cũng được, gọi thêm Tê Phỉ và Trương Ninh Hi đi cùng đi, nhưng mà anh có đánh không đó? Chẳng phải trang bị của anh toàn bằng vàng sao? Đánh được không?

Nhóm Tìm Tê Tê: Không sao đâu.

Bởi vì trang bị bằng vàng có thể đánh nhanh và chuẩn nhất mà ^__^

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Ủm... Mà chắc chẳng có chuyện gì làm khó được anh đâu...

Nhóm Tìm Tê Tê: Có đó.

Trực giác bảo: Không hay rồi!

Nhóm Tìm Tê Tê: Chính là chuyện khiến cho Nhất Mạnh có thể quen lại với anh đó!

Quả nhiên!

Trương Nhất Mạnh đau khổ che mặt.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Ủm... Vậy tôi đi kêu Tê Phỉ đây...

Cô kêu Trương Ninh Hi và Tê Phỉ đến, rồi gọi thêm một người ngẫu nhiên nữa, vừa đúng 5 người để đi đánh Boss của ngày, Trương Ninh Giản đúng là chơi rất tốt, không chết thì thôi, còn đứng nhất nữa, tuy có trang bị tốt rất quan trọng nhưng kỹ thuật cũng không kém phần quyết định...

Trương Nhất Mạnh buồn bã nhìn thứ hạng chơi PSP đứng nhất từ dưới đếm lên của mình... Cũng may mà năm người đi đánh boss thì chỉ có ba người dùng PSP nên nhìn ở một góc độ khác mà nói, cô cũng đứng thứ ba mà = =

Đánh boss xong thì người ngẫu nhiên kia cũng rút khỏi đội, chỉ còn lại bốn người mà thôi.

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Nhất Mạnh, em tư, giờ chúng ta làm gì nữa đây? Đi đánh boss tiếp à?

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Không biết nữa, tôi cũng không thích đánh boss lắm.

Nhóm Tìm Tê Tê: = =

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: ... Nét mặt gì đó? Có ý kiến gì không?!

Nhóm Tìm Tê Tê: Không có ạ *cười*

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Haha tôi nhớ ra rồi, Ninh Giản vì cái này mà tức giận đây.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: ... ? !

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Khi đó cô đang định dẫn nó đi đánh boss, nhưng mà mấy người trong bang mời cô đi, nó thấy cô chậm chạp không đi nên mới vào tài khoản của tôi mà xem, sau đó thấy đoạn đối thoại trong bang, kaka.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: ...

Bởi vậy nên anh mới tức giận, cảm thấy cô không xem trọng anh, sau đó vì tức nên mới nói là có việc phải off, đúng không...

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Sau đó nó cảm thấy nên cho cô suy nghĩ, cuối cùng thấy cô bị làm khó nên mới thấy giận bản thân mình, sau đó thì log out mất.

Trương Nhất Mạnh: ! ! !

Lại còn vì điều đó mà thấy giận mình nữa!!!

Dễ thương quá đi cơ >.< cô=“” phải=“” làm=“” thế=“” nào=“” bây=“”>

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Sau hôm đó thì lại bị tôi và Phỉ Phỉ kích thích nên mới thức trắng đêm luyện đến level 79, ha ha ha ha ha.

Nhóm Long Phỉ Phụng Vũ: Trời ơi, sao mà em của anh dễ thương thế cơ chứ.

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Phỉ Phỉ.

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Em không nên bị vẻ ngoài của nó quyến rũ chứ!!!

Trương Nhất Mạnh có thể tưởng tượng được cảnh Trương Ninh Hi ngồi trước máy tính, vội vội vàng vàng đánh từng chữ gửi đến, chắc hẳn là đang ghen tị lắm đây, kaka.

Bỗng nhiên, Trương Ninh Hi logout mất.

Trương Nhất Mạnh: “?”

Nhóm Tìm Tê Tê: Đừng để ý đến anh ba.

... Vừa rồi Trương Ninh Giản không làm gì Trương Ninh Hi đấy chứ???

Tê Phỉ ở phòng bên kia la to: “Trương Ninh Hi gửi tin nhắn cho tớ nói là Trương Ninh Giản đã lên gửi file virus qua máy tính của anh ấy! Vào lúc chúng ta đang nói chuyện ấy!”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Tê Phỉ lại la lên: “Trương Ninh Hi còn nói, máy tính của anh ấy bị mất phần mềm diệt virus rồi

Trương Nhất Mạnh: “... Cũng đâu thể trách Trương Ninh Giản được! ! !”

Tê Phỉ: “Cậu đang nói giúp bạn trai mình đấy à?!”

Trương Nhất Mạnh: “... Cút! ! !”

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Thì ra là anh thức trắng đêm để luyện, bởi nói sao mà lại thăng cấp một cách khủng khiếp vậy chứ!!! Lúc trước còn chậm chạp mà đi mà.”

Nhóm Tìm Tê Tê: Lúc trước là cố ý đợi em rảnh thì lên giúp anh thăng cấp, cũng vì sợ anh mất cấp rồi thì không được đi đánh boss với em nữa.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Ồ...

Nhóm Tìm Tê Tê: Có điều sau khi thấy Tê Phỉ và Trương Ninh Hi như vậy, anh phát hiện mất cấp có thể có nhiều thời gian đi cùng em hơn, ít ra có thể đi đánh đại yêu quái, boss lớn với em.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Ba lần “Thề non hẹn biển” cũng là anh thức trắng đêm mà ra?

Nhóm Tìm Tê Tê: Ừ.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Trời... Chắc mệt lắm.

Nhóm Tìm Tê Tê: Không sao cả, nghĩ đến Nhất Mạnh thì thấy không mệt nữa *cười*

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: ...

Nhóm Long Phỉ Phượng Vũ: Xin lỗi... Tôi muốn nói tôi đã nhắn tin xong rồi, tôi vẫn còn ở đây...

Nhóm Ước gì được làm học sinh tiểu học: Xin lỗi... Tôi cũng muốn nói, tôi đã đổi máy tính khác rồi.

Long Phỉ Phượng Vũ đã rời khỏi Nhóm.

Ước gì được làm học sinh tiểu học đã rời khỏi Nhóm. Ai Là Mẹ Anh

Trương Nhất Mạnh: “... ? !”

Sao hai người kia lại rút khỏi nhóm thế kia?!

Tiếng hét tức giận của Tê Phỉ lại vang lên từ phòng bên cạnh: “Trương Ninh Giản đá tụi tớ ra rồi này!!!”

Trương Nhất Mạnh: “...”

-++-

Đến chết cười với anh Giản =)) Dễ thương quá a

~

43. Chương 44

Trương Nhất Mạnh >.<, có=“” điều=“” cũng=“” hay,=“” ít=“” ra=“” không=“” có=“” trương=“” ninh=“” hi=“” và=“” tê=“” phỉ,=“” cô=“” thấy=“” yên=“” tỉnh=“” hơn=“”>

Cũng may Tê Phỉ không biết cô đang nghĩ gì, nếu không tuyệt đối sẽ biến thành Godzilla giẫm nát cô dưới chân...

Trương Nhất Mạnh hàn huyên với Trương Ninh Giản thêm vài câu, sau đó nói muốn off, tuy là vắng Trương Ninh Hi và Tê Phỉ cô thấy yên lặng hơn nhiều nhưng không có họ, cô cảm thấy mình không có gì để nói nữa.

Nhóm Tìm Tê Tê: Ừ, mau đi ngủ đi.

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Chuyện ngày hôm nay...

Nhóm Tìm Tê Tê: Không sao đâu. Anh đã nói rồi, em không cần phải cảm thấy có lỗi với anh, thay vì nói xin lỗi không ngừng thì lần sau tin anh là được rồi *đáng thương*

Nhóm Mạnh Mạnh đứng không nổi: Nhất định, tôi bảo đảm!!!

Nhóm Tìm Tê Tê: *mừng rỡ* ừ

~Khoé môi Trương Nhất Mạnh bắt giắc cong lên, cô chúc Trương Ninh Giản ngủ ngon rồi tắt máy tính, trước khi ngủ mới chợt nhớ đến một chuyện.

... Lần sau?

Tại sao lại có lần sau chứ!!!

Được rồi, anh ta nói có lần sau thì sẽ có lần sau!!!

Nhưng...

Trương Nhất Mạnh vuốt vuốt gương mặt ửng hồng của mình, nghĩ, không biết bây giờ Trương Ninh Giản đang nghĩ gì?

Hai người ở cùng nhau một thời gian, dưới một thân phận hoang đường; anh từng tổn thương cô – dù đó chỉ là vô tình; sau đó, cô lại vì anh mà thay đổi, khi đó cô mới phát hiện người trong lòng mình thật sự là ai, tuy đã thừa nhận từ đáy lòng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra như không có gì; sau đó thì Tề Phi phát hiện; cuối cùng, anh lại đến tìm cô, kết quả bị cô từ chối, vì một lý do vô cùng đơn giản mà từ chối.

Cô còn hiểu lầm anh, mà anh thì vẫn rộng lượng, bao dung như thế.

Cô chợt nhớ đến một câu nói.

Anh vì em, có thể chờ đợi mãi mãi.

Thật ra thì cô không cần anh phải đợi mãi mãi như thế, vậy là tham lam quá rồi.

Chuyện lãng mạn và hạnh phúc nhất trên thế giới này, hẳn là có một người luôn đợi chờ ta bằng cách dịu dàng nhất.

Nhất là khi, người đó chính là người mà chính ta cũng muốn đợi.

Dù đêm hôm trước chỉ lo nghĩ đến chuyện Trương Ninh Giản, thậm chí còn trần trọc khó ngủ nhưng Trương Nhất Mạnh tự thấy, cô cũng đâu phải có nhiều cơ hội được gặp Trương Ninh Giản đâu, cô vẫn còn một chút nhút nhát, không muốn mọi việc tiến triển nhanh quá, chắc hẳn Trương Ninh Giản cũng biết mà...

Nhưng vào ngày hôm sau thì cô phát hiện, cô hoàn toàn sai rồi.

Khi cô còn đang cầm cây lược chải đầu, chạy ra mở cửa thì sững sờ không nói nên lời.

Trương Ninh Hi và Trương Ninh Giản, mỗi người một chiếc xe, mỗi phong cách khác nhau cùng đứng trước cửa nhà, Trương Ninh Hi tuy có phần không đứng đắn nhưng nhìn không tồi tí nào, Trương Ninh Giản càng không cần phải nói, tướng mạo của hai người có vài phần giống nhau, đứng bên cạnh đúng là chói mắt.

... Không phải, còn thiếu, phải là một đôi người yêu chói mắt mới đúng ==

Trương Nhất Mạnh và Tề Phi không hẹn mà cùng nhau trợn mắt há hốc mồm, có điều Tề Phi tỉnh lại nhanh hơn Trương Nhất Mạnh nhiều, cô đi đến bên cạnh Trương Ninh Hi, như không thể tin nổi nói: “Anh... Anh đang làm gì vậy?”

“Đến đưa em đi làm.” Trương Ninh Hi cười nói, “Để em không cần phải đợi xe bus cực khổ nữa, người phụ nữ của anh tại sao phải chen chúc trên xe bus chứ?”

Tề Phi: “...”

Trương Nhất Mạnh: “...”

Trương Ninh Hi chắc hẳn lại mới xem xong tiểu thuyết cầu huyết nào nữa đây!!! Lời nói ra chẳng khác gì những câu thoại của mấy anh chàng trong tiểu thuyết cả ==

Ngay cả Trương Ninh Giản cũng không nhịn được, khinh bỉ nhìn anh.

Tề Phi nói: “Anh... Sao anh không nói với em?”

Trương Ninh Hi nói: “Phải để em bắt ngờ chứ!”

“Bất ngờ cái đầu anh đấy!” Tề Phi phát điên, “Anh nói sớm cho em nghe thì em cũng đâu cần phải dậy sớm thế này!!! Ít nhất cũng ngủ thêm được 20’, 20’ lặn đó!!!”

Trương Ninh Hi: “...”

Trương Nhất Mạnh im lặng, tư duy của Tề Phi đúng là khác hẳn người bình thường...

Nhưng nói cũng đúng!

Trương Nhất Manh trách cứ nhìn sang Trương Ninh Giản.

Trương Ninh Giản lập tức nhận lỗi: “Anh định nói với em rồi, có điều anh ba nói là nếu anh nói với em thì Tề Phỉ sẽ biết nên không cho anh nói.”

Trương Ninh Hi tức muốn ói máu: “Em ba, không cần phải hăm hại anh vậy chứ...”

Trương Ninh Giản không để ý đến anh, cười híp mắt nhìn Trương Nhất Manh: “Lên xe được chưa?”

Xe cũng đưa đến rồi, lại thêm chuyện trong game hôm qua nữa làm Trương Nhất Manh không cách nào từ chối được, đành gật đầu: “Ừ...”

Trương Nhất Manh ngoan ngoãn ngồi vào ghế phụ, Trương Ninh Giản chủ động thắt dây đai giúp cô, ngón tay thon dài, trắng nõn làm Trương Nhất Manh ngẩn ngơ, còn bên kia thì Tề Phỉ cũng miến cưỡng ngồi vào xe của Trương Ninh Hi.

Tề Phỉ vừa ngồi vào xe đã ra lệnh: “Nhân lúc còn chưa đến giờ cao điểm thì chạy nhanh chút, để em xem xem có thể ngủ trưa chút không.”

Tề Phỉ ra lệnh, Trương Ninh Hi làm sao dám không nghe theo, lập tức chạy xe về hướng bệnh viện, Tề Phỉ nói: “Trời trời trời, đừng có chạy nhanh vậy chứ, đám thiếu gia nhà giàu mấy người toàn là như vậy, lỡ đụng phải ai thì làm sao đây? Muốn giúp ba em có thêm vài bệnh nhân à?”

Trương Ninh Hi mau khóc: “Vậy để anh lái chậm một chút...”

Tề Phỉ lạnh lùng liếc anh.

Cuối cùng anh đành chạy với tốc độ không nhanh không chậm...

Trương Ninh Hi thầm roi lệ đầy mặt trong lòng, em ba à, mặc dù đầu óc của Trương Nhất Manh hơi chậm chạp một tí, nhưng ít ra là còn biết ngoan ngoãn mà nghe lời!!!

Nhưng mà anh thì thích những cô không nghe lời hơn, há há!!!

Mà ở bên Trương Nhất Manh thì... Trương Ninh Giản nhìn xe Trương Ninh Hi biến mất chỉ sau vài giây, anh mới từ từ khởi động xe, tốc độ so với ốc sên chỉ nhanh hơn một chút.

Trương Nhất Manh: “...”

Anh có thể nào chạy chậm hơn chút nào nữa được không.

Trương Nhất Manh khinh bỉ nhìn Trương Ninh Giản.

Trương Ninh Giản vui vẻ nhìn sang Trương Nhất Manh.

Trương Nhất Manh nói: “Đừng nhìn như vậy nữa!!!”

Trương Ninh Giản cười cười, nghiêm túc nhìn về trước lái xe, sau đó bỗng mở miệng: “Nhất Manh, có phải em thích anh trước kia hơn không? Là lúc anh còn gọi em là “mẹ” đó.”

Không ngờ Trương Ninh Giản lại hỏi như vậy, Trương Nhất Manh sửng sốt, sau đó nói: “Cũng không thể nói vậy... Nhưng nói thật thì bây giờ tôi có hơi không quen.”

Trương Nhất Manh rớt cuộc cũng chịu mở miệng nói chuyện vui vẻ với anh, khoé môi Trương Ninh Giản cong lên, đáp: “Sao?”

Trương Nhất Manh nhìn anh, sau đó xấu hổ nói: “Tôi cứ cảm thấy, khi anh mất trí nhớ ấy, chẳng khác gì nghịch tử cả.”

Nói xong câu đó, tự Trương Nhất Manh cũng phải bật cười.

“Còn người đã nhớ ra mọi chuyện, lại không nhớ ra tôi, chính là Trương Ninh Giản.” Trương Nhất Manh nhớ lại, “Khi đó trông anh rất xa lạ.”

Trương Ninh Giản rũ mắt xuống: “Khi đó...”

“Này, đừng có tỏ ra như thế chứ, tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, chuyện khi đó tôi không trách anh.” Sau đó Trương Nhất Mạnh thêm vào, “Tuy là giờ vẫn còn giận anh đôi chút.”

Trương Ninh Giản cười: “Ừ.”

“Sau đó anh lại nhớ ra tôi, khi ở trong nhà hàng Nhật ấy, tôi nghĩ, anh như vậy rốt cuộc là ai? Không phải nghịch tử, cũng không phải Trương Ninh Giản, rốt cuộc anh là ai chứ?...” Trương Nhất Mạnh nhìn chung quanh: “Nhưng bây giờ tôi đã nghĩ ra rồi, anh vừa là nghịch tử, vừa là Trương Ninh Giản, chỉ quan trọng là khi anh biểu lộ ra tính cách nào thôi.”

Trương Ninh Giản suy nghĩ rồi nói: “Em thích thể nào thì anh sẽ thể đấy.”

Trương Nhất Mạnh lắc đầu: “Không thể như vậy được, anh phải là chính anh, phải đúng con người thật của anh... Nếu chỉ vì muốn tôi vui mà làm như vậy thì đối với anh và đối với tôi mà nói, đều không công bằng.”

Hơn nữa, giờ cô suy nghĩ lại mới thấy, cô không hề ghét anh bây giờ tí nào...

Chỉ là không ghét thôi, không có nghĩa là thích nhá!!!

Trương Ninh Giản cười như có như không nhìn gương mặt đang dần ửng đỏ của Trương Nhất Mạnh, nói: “Ừm, em nói cũng đúng.”

Trương Nhất Mạnh tỏ ra như không có gì, nhìn đông nhìn tây, đúng lúc đèn đỏ, Trương Ninh Giản dừng xe, sau đó quang minh chính đại nhìn Trương Nhất Mạnh, Trương Nhất Mạnh bị anh nhìn chăm chú, chợt dạ vợ đại một tờ giấy trên xe, nói: “Đây là cái gì vậy...”

Còn chưa nói xong, tờ giấy đó đã bị anh cướp mất, chỉ một giây sau, Trương Ninh Giản đã chiếm đoạt đôi môi của cô, tay trái cầm tờ giấy, tay phải che mặt hai người lại, tránh cho người ngoài nhìn thấy.

Trương Nhất Mạnh không kịp phản ứng, tay phải của Trương Ninh Giản đã vươn ra, giữ chặt cằm của cô, bắt cô ngửa mặt lên, còn cô vì vô ý mà đôi môi mở ra, để cho đầu lưỡi của anh thuận lợi đi vào, gương mặt Trương Nhất Mạnh đỏ bừng, chỉ cảm nhận được đầu lưỡi của Trương Ninh Giản không ngừng tàn phá đôi môi của cô, vừa mờ ám vừa dịu dàng, làm cô không cách nào chống cự được.

Lần này khác hẳn ba lần hôn môi trước của cô và nghịch tử, tuy đều là hôn môi cả nhưng cảm giác khác một trời một vực, nếu cái hôn của nghịch tử làm cô thấy như được chó Samoyed liếm thì nụ hôn của Trương Ninh Giản lại đang trắng trợn tuyên bố: Trương Ninh Giản anh, đang hôn em.

Một sự bá đạo ngoài ý muốn, nhưng không làm cho cô thấy ghét mà ngược lại, làm cho cô chìm đắm trong đó.

Trương Nhất Mạnh không còn khái niệm gì về thời gian nữa, cô thấy như rất lâu rất lâu, đợi khi Trương Ninh Giản buông cô ra, sắc mặt cô đỏ ửng xoay đầu đi, nhìn thấy đèn lại chuyển sang màu đỏ...

Cứ tưởng là đã qua một thế kỷ rồi đấy chứ!!!

Trương Ninh Giản giống như một con mèo ăn vụng thành công, không nhin cười được, anh cho xe tiếp tục chạy, vừa chạy vừa nói: “Nhất Mạnh.”

Trương Nhất Mạnh vẫn còn thẹn thùng, lắp bắp nói: “Cái... Cái gì...”

“Chúng ta... Xem như đang quen nhau sao?” Trương Ninh Giản cười nói, nhưng dường như anh không chắc chắn lắm, trước mặt bà mẹ đang thẹn thùng của mình, cho dù là một đứa con thông minh cũng không dám nói chắc điều gì.

Trương Nhất Mạnh nói: “Không biết nữa... Thật ra... Thật ra tôi... Haiz! Tôi thật sự không biết! Tôi cứ thấy giữa chúng ta có một bức tường nào đó, nhưng tôi lại không biết vì sao...”

Trương Ninh Giản nhẹ giọng nói: “Em cần phải thay đổi góc độ nghĩ đi.”

Trương Nhất Mạnh ngẩn người, ngây ngốc địa nhìn hấn.

Trương Ninh Giản cười cười, nói: “Bức tường lớn nhất của chúng ta chính là quan hệ “mẹ con” này, nếu như cái này cũng phá được thì còn gì mà không vượt qua được?”

Trương Nhất Manh: “... ..”

Trương Ninh Giản vẫn như vậy, lúc nào cũng nguy hiểm!!!

Quan hệ mẹ con cái gì chứ, làm cho cô thấy ngại quá đi mất!!!

Trương Nhất Manh đỏ mặt nói: “Sao có thể nói vậy được... Tôi cũng đâu phải mẹ ruột của anh.”

Trương Ninh Giản nhìn gương mặt đỏ như quả cà chua chín của Trương Nhất Manh, không nói thêm gì nữa, chỉ cười cười lái xe, rồi cuộc cũng đến bệnh viện, Trương Nhất Manh vội vàng xuống xe trốn mất, có điều mới chạy được hai bước đã bị Trương Ninh Giản lôi về.

Trương Nhất Manh nuốt nước miếng một cái, nhìn nhìn gương mặt đẹp trai đang gần sát mặt mình.

Cách đó không xa là tiếng cãi vã của Trương Ninh Hi và Tề Phi.

Trương Ninh Giản dịu dàng ôm Trương Nhất Manh, mặc kệ bên ngoài âm ỉ thế nào đi nữa, nép trong lòng anh, dường như có một năng lượng làm cho lòng cô yên tĩnh lạ thường.

“Tan việc đợi anh đến đón em.” Anh ôm Trương Nhất Manh, hôn lên trán cô, sau đó ghé sát vào tai cô nói nhỏ, “Người anh yêu.”

44. Chương 45: Những Đoạn Ngắn Vui

Trương Nhất Manh và Trương Ninh Giản A. Nhật kí của Trương Ninh Giản.

Như mọi người biết, Ninh Giản có thói quen viết nhật kí.

Hơn nữa nội dung nhật kí cũng cực kì trẻ con, cực kì đen tối, cực kì cực kì... nói chung là không thể để cho người ta đọc được.

-- dĩ nhiên, bản thân anh lại không nghĩ như vậy.

Lúc mới bắt đầu thì Trương Ninh Giản viết không đều đặn lắm, nhiều nhất là một tuần viết một lần.

Nhưng sau đó thì từ từ quen dần, có khi hai ngày viết một lần, có khi ngày nào cũng viết.

Nguyên nhân rất đơn giản -- ban đầu vốn chỉ muốn ghi lại những tâm trạng đặc biệt và suy nghĩ của mình thôi, sau đó thì biến thành cuốn sổ ghi chép lúc nào không hay.

Ví dụ như vậy...

Một ngày X đẹp trời, tháng XX, năm XXXX.

Hôm nay mặc quần áo đôi màu trắng với mẹ, nhìn mẹ thật là đáng yêu, nhưng sao cảm giác có gì đó thiếu thiếu...

Cũng may ngực của mẹ nhỏ nhỏ, cũng giống mình...

Một ngày mưa X, tháng XX, năm XXXX.

Hôm nay lúc mình dụi dụi đầu vào người mẹ thì ngửi thấy mùi hương của mẹ, thơm quá thơm quá, muốn cắn một cái quá.

Mình hỏi mẹ: “Nếu như con rất muốn, rất muốn làm một việc thì con nên làm thế nào?”

Mẹ suy nghĩ rồi trả lời mình: “Thì con phải nghe theo tiếng lòng của con.”

Mình nói: “Nhưng mà lỡ như bị người ta ngăn cản, hoặc là việc đó có thể làm người khác bị thương thì con có nên từ bỏ không?”

Mẹ nói: “Con đừng nghĩ như vậy, khi con đã muốn làm một việc thì phải quyết tâm làm cho bằng được, đừng để bất cứ thứ gì ngăn cản con... Còn chuyện làm người khác bị thương thì... chắc không sao đâu, cứ làm việc mà mình muốn làm, chút vết thương nho nhỏ cũng có thấm thía gì.”

Bởi vậy nên mình cắn một cái, rõ là ngon.

Mẹ đánh mình một trận.

Hu hu hu hu mẹ gạt con nít.

Nhưng cũng vui vui vui vui haha =3=

Một ngày mưa XX vô cùng vô cùng lớn, tháng XX, năm XXXX.

Mẹ nhìn anh hai rồi ngơ ngẩn, mình cực kì không thích! Sao mẹ lại như vậy chứ...

Mẹ chưa bao giờ nhìn mình rồi ngơ ngẩn thế cả TT.TT

Anh hai có chỗ nào tốt hơn mình chứ...

Mình ngâm cứu mãi mới phát hiện, anh hai rất ít khi cười, toàn là làm mặt lạnh thôi, bởi vậy nên mình mới hỏi mẹ: “Anh hai làm mặt lạnh có phải đẹp trai lắm không?”

Mẹ đỏ mặt, ấp úng nói: “Dĩ nhiên là không!”

Hừm! Vậy là có rồi!

Bởi vậy nên mình cũng cố gắng học hỏi, cố ý nhìn mẹ mà không cười.

Mới đầu mẹ không có phát hiện, mình đành cố tình đi vòng vòng trước mặt mẹ.

Rốt cuộc mẹ cũng phát hiện, tỏ ra rất vui nói: “Ninh Giản, có phải con đã khỏi bệnh rồi không?”

Khỏi bệnh cái gì?

Mình ngơ ngác nhìn mẹ, mẹ thở dài một hơi, bất đắc dĩ khoát khoát tay: “Biết ngay là thằng nghịch tử này lại động kinh nữa mà.”

Hu hu, tại sao anh hai làm mặt lạnh thì đẹp trai, còn mình làm mặt lạnh thì bị coi như động kinh chứ?

Dĩ nhiên, sau đó cuốn sổ này bị Trương Nhất Manh phát hiện, thứ đầu tiên mà cô thấy xuất hiện rất nhiều trong cuốn sổ – Mẹ không có ngực.

Trương Nhất Manh nổi đầy gân xanh: “...”

Trương Ninh Giản hết động kinh, đi ngang qua như không có chuyện gì, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Trương Nhất Manh: “Đứng lại.”

Trương Ninh Giản: “...”

Trương Nhất Manh nổi điên: “Đây là cái quỷ gì đây?!”

Trương Ninh Giản vô tội trợn mắt nhìn: “Cái gì đây ạ? Sao nhìn quen quen?”

Trương Nhất Manh nghiêm mặt nói: “Anh đừng có giả bộ.”

Trương Ninh Giản chớp chớp mắt: “A, anh nhớ rồi, hình như là nhật kí hồi trước của anh. Anh cũng không nhớ anh đã viết gì trong trống nữa...”

Trương Nhất Manh muốn khóc mà khóc không nổi: “Anh đừng có giả bộ với em.”

Cô mở cuốn sổ ra, âm ỨC nói: “Trang nào cũng có dòng chÊ em ngực nhỏ cả...”

Trương Ninh Giản tỏ ra kinh ngạc lật lật xem, nói: “Sao lại như thế được...”

Trương Nhất Manh cực kì tức giận.

Trương Ninh Giản suy nghĩ một lúc rồi ném cuốn sổ sang một bên, hai tay lưu manh vòng qua eo Trương Nhất Manh.

Trương Nhất Manh: “Anh làm gì vậy?”

Trương Ninh Giản chân thành nói: “Chúng ta đi sinh con đi!”

“Hả? !” Trương Nhất Manh không tài nào hiểu nổi anh đang nói gì...

“Sinh con rồi thì ngực sẽ không nhỏ nữa...” Trương Ninh Giản vừa hôn lên môi Trương Nhất Mạnh, vừa lẩm bẩm.

Trương Nhất Mạnh bị hôn tới nỗi mơ mơ màng màng, rất lâu, rất lâu sau mới phản ứng được...

Tên lưu manh này... ..

B. LỊCH SỬ

Rất lâu rất lâu sau đó, Ninh Giản nhớ lại toàn bộ, hai người cũng dần dần xác định quan hệ.

Trương Nhất Mạnh lại đưa Trương Ninh Giản về nhà cậu một chuyến.

Khi đó em họ Triệu Tiểu cũng có ở nhà, thấy Trương Nhất Mạnh và Trương Ninh Giản đến, ngan ngoãn chào cô, sau đó lúng túng gọi anh là anh rể.

Trương Nhất Mạnh lúc này khác hẳn khi trước, nghiêm túc hỏi cô bé: “Tiêu Tiêu à, có phải em có cái gì đó với anh rể, đúng không?”

Trước kia cô có thể bỏ qua, bởi vì khi đó anh chỉ “con ngoan” của cô, còn bây giờ thì khác hoàn toàn đấy nhé!

Triệu Tiểu sững sờ, nói: “Ừm, lúc mới gặp thì rất thích. Dù gì thì anh ấy cũng đẹp trai, nhìn cũng có vẻ đạo mạo thông minh.”

Trương Nhất Mạnh: “=.=”

Triệu Tiểu: “...”

“Nhưng mà lúc đó chỉ mới nhìn thôi, kể từ lúc em thấy anh ta làm cái mặt quỷ hù em thì chẳng còn suy nghĩ gì với anh ta nữa.” Triệu Tiểu nhớ lại lúc đó, cảm thấy vẫn không thể nào quên được.

Trương Nhất Mạnh nói: “Làm mặt quỷ?”

Triệu Tiểu nghiêm túc gật gật đầu: “Ừm, lúc đó anh ấy đá nhẹ vào ghế của em, em quay qua nhìn anh ấy thì anh ấy liền nhát ma em.”

Trương Nhất Mạnh: “... ..”

Hai người cùng lúc quay đầu lại nhìn Trương Ninh Giản đang nói chuyện vui vẻ cùng hai trưởng bối, không biết anh nói gì mà hai ông bà cười không khép miệng lại được.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Trương Nhất Mạnh, anh khẽ quay đầu lại, dịu dàng cười với cô... Đúng là nụ cười như làn gió mùa xuân, mát vô cùng tận

Trương Nhất Mạnh mê mẩn nhìn anh, rồi hỏi lại Triệu Tiểu: “Em chắc chắn?”

Triệu Tiểu cũng ngơ ngẩn, sau đó quả quyết nói: “Em chắc chắn mà.”

Trương Nhất Mạnh vuốt vuốt cằm nói: “Ừm... Lúc đó thì anh ấy cũng có khả năng làm ra cái chuyện đó lắm, nhưng mà bây giờ chắc chắn không còn nữa đâu.”

Triệu Tiểu cũng vuốt cằm, hỏi: “Chị họ, lúc trước anh rể bị bệnh gì à?” Ai Là Mẹ Anh

Trương Nhất Mạnh suy nghĩ một chút, nói: “Khi đó hình như hơi ngu ngốc một chút.”

Triệu Tiểu: “...”

Sau đó thì Trương Nhất Mạnh trở về nhà họ Trương cùng với Trương Ninh Giản.

Trương Nhất Mạnh: “Ninh Giản, Tiêu Tiêu nói hồi trước anh từng làm mặt quỷ nhát nó, đúng không?”

Trương Ninh Giản hờ hững nhìn ra cửa sổ: “Sao?”

Trương Nhất Mạnh: “Anh vẫn còn nhớ phải không?”

Trương Ninh Giản cười nhìn Trương Nhất Mạnh: “Anh không nhớ.”

Trương Nhất Mạnh nhất thời mê mẩn nhìn nụ cười của anh, nói: “Ừm...”

Trương Ninh Giản âm thầm rơi lệ trong lòng.

Cái chuyện xấu hổ đó sao tự dưng lại bị khui ra thế này...

Trương Nhất Mạnh cảm thán nói một câu: “Anh không nhớ thật sao? Thật là đáng tiếc, nếu đúng như Tiêu Tiêu nói thì anh đáng yêu biết mấy... Trách sao thái độ của Tiêu Tiêu quay ngoắt trăm tám.”

Trương Ninh Giản gõ đầu, vờ như đang suy tư, một lúc sau mới nói: “Anh nhớ rồi, khi đó con bé nói năng lỗ mãng với em, anh không nhịn được nên mới...”

Trương Nhất Mạnh cười lạnh nói: “Anh tài quá nhỉ, gõ gõ đầu hai ba cái đã nhớ ra rồi? Vậy em gõ giúp anh thêm mấy cái nữa, xem anh có nhớ lúc trước anh đã viết gì trong nhật kí không nhỉ...”

Trương Ninh Giản: “...”

Tề Phi và Trương Ninh Hi

Vì cái gọi là gái cứng cũng phải sợ trai mềm nên dưới sức tấn công không ngừng nghỉ của Trương Ninh Hi, rốt cuộc Tề Phi cũng bị khuất phục.

Tuy vậy thì tần suất hai người cãi nhau vẫn không giảm, nguyên nhân trực tiếp là do Tề Phi nhưng nguyên nhân chủ yếu lại đến từ Trương Ninh Hi.

Nợ phong lưu của Trương Ninh Hi đúng là không hề ít.

Sau khi quen Trương Ninh Hi, Tề Phi mới biết thì ra cái loại bại hoại như anh cũng có nhiều người thích như vậy! Chẳng lẽ bọn họ bị mù hết cả rồi sao?!

Trương Ninh Hi: “... Phi Phi, em đừng có tự mắng mình như thế chứ...”

Tề Phi: “Anh cút ngay cho tôi!”

Lần đầu tiên cô phát hiện chuyện này là khi cô và Trương Ninh Hi đi dạo cùng nhau, Trương Ninh Hi giả vờ xách túi giúp cô nhưng Tề Phi phát hiện, mỗi khi có một cô gái đi ngang qua hai người bọn họ, anh sẽ lấy cái túi lên che mặt mình lại.

Thoạt nhìn thì chẳng có gì nhưng thực tế là rất đáng nghi.

Sau lần thứ n Trương Ninh Hi lấy túi che mặt lại, Tề Phi bực bội nói: “Sao thế? Thấy người yêu cũ sao?”

Trương Ninh Hi liếc thấy cô gái kia đã đi qua rồi, lập tức lấy túi xuống, dùng giọng điệu vô cùng đạo mạo nói: “Không có! Sao mà có chuyện đó được, em đừng nghĩ nhiều!” I

Tề Phi nghi ngờ nhìn anh.

Trương Ninh Hi vô cùng kiêu hãnh ưỡn ngực lên, bày tỏ sự trong sạch của mình.

Lúc này cô gái kia chợt quay người lại, nhìn thấy Trương Ninh Hi đang ưỡn ngực kiêu hãnh, vui vẻ chạy đến: “Ninh Hi!”

Trương Ninh Hi: “...”

Tề Phi: “...”

Trương Ninh Hi lúng túng nhìn cô bé vui vẻ đang ngó nhìn mình đầy trông đợi, nói: “Tiểu Khiết, sao em lại ở đây?”

Cô bé tên Tiểu Khiết trả lời: “Hôm bữa anh bảo có việc phải về nước gấp, không lâu sau thì em cũng về với A San, A San nhớ anh lắm đó!”

Sau đó cô xấu hổ nói: “Em cũng nhớ anh.”

Tề Phi lạnh lùng nhìn hai người.

Trương Ninh Hi cười cực kỳ miễn cưỡng, nói: “Vậy sao? Ha ha ha ha... Anh cũng...”

Anh vô ý thức muốn nói là “Anh cũng nhớ em lắm”, Tề Phi bên cạnh nhẹ nhàng “khụ” một tiếng, Trương Ninh Hi lập tức đổi giọng: “Anh cũng thấy tiếc lắm, lúc ấy có rất nhiều người mà anh phải về nước gấp, không kịp chào tạm biệt mọi người, ha ha ha ha!”

Tiểu Khiết cũng nghe được tiếng ho nhẹ của Tề Phi, bất mãn nhìn sang phía cô: “Ninh Hi, cô gái này là...”

Trương Ninh Hi nhanh chóng nói: “Đây là bạn gái của anh, Tề Phi.”

Tiểu Khiết mỉm cười ngọt ngào nhìn Tề Phi, Tề Phi cũng cười cười nhìn cô, con người Tiểu Khiết đảo vài vòng nói: “Chị gái này kém hơn A San nhiều quá, từ trên xuống dưới cũng không chuẩn, Ninh Hi, anh đổi khẩu vị rồi à?”

Cái gì chứ!

Tề Phi thầm chửi tục trong lòng, con nhỏ này có ý gì chứ? Gọi Trương Ninh Hi là Ninh Hi, còn cô thì lại bảo là chị gái?!

Cô còn nhỏ hơn Trương Ninh Hi hai tuổi, được chưa?

Tề Phi hít sâu một hơi.

Trương Ninh Hi liếc nhìn nét mặt của Tề Phi, bảo tố mưa giông sắp đổ vào đất liền rồi, mồ hôi lạnh tí tách chảy xuống: “Ặc, Phi Phi... Phi Phi không phải vậy đâu, cô ấy không chỉ là bạn gái của anh mà còn là đối tượng kết hôn sau này của anh đó!”

Tề Phi nhìn Trương Ninh Hi, thấy câu trả lời này cũng khá là xuôi tai, không tệ không tệ.

Tiểu Khiết tiếp tục nói: “À... Đúng rồi... Em hiểu ý anh rồi, Ninh Hi, anh nói đúng lắm, có cô gái thích hợp để yêu, có cô gái thích hợp để lấy về giúp chồng dạy con, phải không?”

Trương Ninh Hi nghe cô nàng nói vậy suýt nữa thì phát điên, cái gì mà có cô gái thích hợp để lấy về, cô gái thích hợp để yêu chứ! Mắt của cô ta có phải bị mù rồi không, Tề Phi làm gì có chỗ nào giống là giúp chồng dạy con chứ!!!

Tề Phi vốn không định so đo cùng một cô bé nhưng nghe vậy, chỉ mỉm cười nói: “Nói vậy cũng không đúng đâu.”

Cô dịu dàng thực nữ khoát tay Trương Ninh Hi, cười vô cùng thân thiện trong khi Trương Ninh Hi thì liên tục đổ mồ hôi lạnh, “Nói đúng hơn là, sau khi Ninh Hi quen nhiều cô gái như vậy, trải qua biết bao là mối tình như thế thì cũng hiểu mình cần gì. Phải có sóng đánh đi hết những cát, những sỏi thì mới có ngọc trai cho chúng ta dùng chứ, đúng không?”

Cả đời Trương Ninh Hi cũng chưa từng nghe Tề Phi nói chuyện dịu dàng như vậy, nhưng dịu dàng thì dịu dàng, ẩn ý bên trong thâm sâu vô cùng, làm ặt cô bé kia lúc trắng lúc xanh thật tội nghiệp.

Trương Ninh Hi nịnh hót vỗ tay: “Nói rất hay!!! Không hổ là vợ yêu của anh!”

Tề Phi mỉm cười nhìn Trương Ninh Hi, nhưng ánh mắt cô mới đang nói chuyện với anh – – Đợi lát nữa chúng ta sẽ tính sổ!!!

Thấy Trương Ninh Hi cũng nói giúp Tề Phi, còn vỗ tay gọi cô là “vợ yêu”, cô bé kia xấu hổ cười nói: “Ha ha ha, vậy chúc hai người hạnh phúc, khi nào kết hôn nhớ gọi em.”

Nói xong cô nàng liền xoay người chạy đi, tốc độ cực nhanh, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Tiểu Khiết vừa đi, Tề Phi đã lạnh lùng bỏ tay Trương Ninh Hi ra, sải bước về phía trước, Trương Ninh Hi thấy vậy, đau khổ đuổi theo cô, nói: “Phi Phi...”

Tề Phi không để ý tới anh.

Trương Ninh Hi rơi lệ: “Tiểu Phi Phi à~...”

Tề Phi run rẩy cả người.

Trương Ninh Hi nói tiếp: “Phi Phi đáng yêu của anh...”

Tề Phi dừng bước, quay phắt lại trợn trắng mắt nhìn anh: “Anh có thấy nổi da gà không hả? Anh còn gọi như vậy nữa tôi đánh anh ngay đó.”

Mắt Trương Ninh Hi sáng lên: “Phi Phi, anh sai rồi, đừng tức giận nữa mà.”

Tề Phi nhìn anh, lạnh lùng nói: “Sai chỗ nào?”

Trương Ninh Hi suy nghĩ rồi nói: “Hả?”

Tề Phi xoay người lại, định đi tiếp.

Trương Ninh Hi nhanh chóng cản cô lại, nói: “Anh biết anh biết, anh không nên phong lưu như vậy, nhưng mà đây là trước khi biết em mà.”

Tề Phi suy nghĩ một chút, nói: “Cũng đúng. Em hỏi anh, Tiểu Khiết là ai?”

Trương Ninh Hi nói: “... Em kết nghĩa.”

Tề Phi cười lạnh một tiếng, nói: “Ra là người nước ngoài mấy người thích chơi cái trò anh em này à? Có vui không?”

Trương Ninh Hi lắc đầu lia lịa: “Không vui không vui, chán rồi chán rồi.”

Tề Phi tiếp tục hỏi: “A San là ai?”

Trương Ninh Hi rụt người lại, nói: “Bạn gái trước, nhưng mà trước khi về nước đã chia tay rồi.”

Tề Phi nói: “Vậy lúc trước còn ai nữa không?”

Trương Ninh Hi: “... Thì cũng không phải không có...”

Tề Phi thở dài, nói: “Thôi, anh nói đúng, chuyện trước khi anh về nước em không truy cứu nữa, cứ truy cứu kiểu này tức chết em.”

Trương Ninh Hi gật đầu lia lịa.

Tề Phi nói: “Vậy còn sau khi về nước?”

Trương Ninh Hi suy nghĩ một chút, nói: “Chỉ có một đứa em kết nghĩa thôi, không có ai khác.”

Tề Phi nói: “Anh đúng là giỏi thật, phụ nữ trên thế giới này nếu không phải là bạn gái trước của anh cũng là em kết nghĩa của anh.”

Trương Ninh Hi: “...”

Trương Ninh Hi không dám phản bác, ấp úng nói: “Nhưng mà bạn gái kiêm vợ yêu tương lai thì chỉ có một thôi...”

Tề Phi liếc nhìn anh một cái.

Trương Ninh Hi thề thốt: “Phi Phi, sau này anh sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt nữa đâu!”

Tề Phi suy nghĩ một chút, nói: “Vậy đi, sau này nếu có kết hôn thì em sẽ chuẩn bị cho anh vài bàn để tiếp đón riêng mấy cô bạn gái cũ của anh, thế nào

“Được!”

“...” Tề Phi lạnh lùng nhìn Trương Ninh Hi đang vô cùng hưng phấn.

Trương Ninh Hi khóc không ra nước mắt: “Không phải như em nghĩa đâu! Anh chỉ nghe thấy được chữ “kết hôn” thôi, còn nữa câu sau anh có để ý đến đâu! Kết hôn dĩ nhiên là được, nhưng mà mời bọn họ thì không cần đâu...”

Tề Phi thở dài một hơi, nói: “Cũng may em có ý chí bằng thép, nếu là Trương Nhất Mạnh thì nhất định cô ấy sẽ khóc lóc nhảy xuống biển tự tử luôn rồi.”

Vào lúc này, ở một nơi nào đó, khi đang dự một dạ tiệc nào đó, cô gái nào đó đứng bên cạnh anh chàng nào đó bỗng hắt hơi một cái.

-++-

Đây có thể xem như ngoại truyện không nhỉ? Thật sự là cả ba anh em nhà họ Trương đều dễ thương không chịu nổi >.< ganh="” tị="” với="” phỉ="” phỉ="” và="” manh="” manh="” quá="”>.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-la-me-anh>